

JULIA QUINN

Yüreğe Söz Geçmiyor

Orion

2. BASKI

Kadere inanır mısınız?

Peki ya kader bir gün yolunuzu aşkla keserse...

Tutkuyu iliklerinizde hissederken aşktan korkup her şeyden vazgeçmek zorunda kalırsanız...

Bazen imkansızlıklar geçicidir, bazen ise imkansızlıklar hayallerle kesişir.

Julia Quinn ''New York Times''ın en çok satan kitaplar listesine giren 'Yüreğe Söz Geçmiyor' adlı yeni romanıyla okuyucularıyla buluşuyor. Quinn'in etkileyici üslubu karşısında duygulanacak, gerçek aşkın varlığına inanmaya başlayacaksınız. Bir yandan da gülümsemenizi sağlayacak bu içli aşk romanının her sayfasında kendinizden bir parça bulacaksınız.

9 789944 820813
www.epsilonyayinevi.com

YÜREĞE SÖZ GEÇMİYOR

Kadere inanır mısınız?

Peki ya kader bir gün yolunuzu aşkla keserse...

Tutkuyu iliklerinizde hissederken aşktan korkup her şeyden vazgeçmek zorunda kalırsanız...

Bazen imkansızlıklar geçicidir, bazen ise imkansızlıklar hayaller le kesişir.

ARKA KAPAK ÖZETİ...

"ÇEKİCİ DÜK SONUNDA GELİNİNİ BULDU MU?"

Bütün cemiyet gazeteleri haberi bu şekilde yazıyor. Fakat sadece Hastings Dükü ve onun ' seçtiği gelin' gerçeği biliyor. Dayanılmaz Simon Basset kendini kızlarını evlendirmeye adamış tüm o sosyetik annelerden uzak tutmak için Daphne Bridgerton ile bir ilişki yaşıyormuş gibi davranıyor. Ne de olsa yakışıklı ve çapkın Dük'ün gerçekten evlenmek gibi bir niyeti yok -ancak genç kızda Simon'un kalbinin daha hızlı çarpmasına sebep olan bir çekicilik olduğu da kesin.

Daphne'ye gelince; sosyeteye tanıştırılan bu zeki kız, daha şimdiden bir dükü etkilediğini düşünerek, birçok zengin koca adayını peşinden sürükleyeceğine kesin gözüyle bakıyor.

Yine de Daphne, Simon ile birlikte balo salonlarında vals yaparken, aralarındaki ilişkinin sadece bir anlaşmadan ibaret olduğunu unutuyor. Belki Dük'ün derin mavi gözlerindeki etkileyici bakışlar, belki de onun güçlü kollarında kendini güvende hissetmesi, her ne sebepten olursa olsun, Daphne yakışıklı Dük'e gerçekten âşık olmak üzere!

Bu yüzden imkânsız olanı başarmalı, sonsuza dek evlenmemeye yemin etmiş olan çekici genç adama kalbini ve ruhunu teslim etmeden önce bu işin içinden sıyrılmalı!

ÖNSÖZ

Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset, yani Kont Clyvedon'un doğumu büyük bir kutlamayla karşılanmıştı. Kilise çanları saatlerce çalmış, bebeğin yaşayacağı görkemli şatodan limitsizce şampanya ikram edilmiş ve Clyvedon köylülerinin tümü işlerini bırakıp genç kontun babası tarafından düzenlenen kutlamalara katılmıştı.

Fırıncı yanındaki demirci ustasına "Bu, sıradan bir bebek değil," dedi.

Zira Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset hayatını Kont Clyvedon olarak geçirmeyecekti.

Bu sadece soylulara verilen bir unvandı. Herhangi bir bebeğe göre gerekenden çok daha fazla isme sahip olan Simon Arthur Henry Fitzranulph Basset İngiltere'nin en eski ve en köklü dukalıklarından birinin veliahtıydı ve babası K. Hastings Dükü bu anı çok uzun zamandır bekliyordu.

Kucağında yeni doğmuş bebeğiyle karısının doğum yaptığı odanın önünde dururken Dük'ün kalbi gururla çarpıyordu. Kırklı yaşları geride bırakan Dük, kendisi gibi soyluluk unvanına sahip pek çok ahbabının üst üste çocuk sahibi olduğunu düşündü. Bazıları kıymetli bir oğuldan önce birkaç tane kız çocuğun cefasını çekmiş olsa da sonunda ingiltere'nin seçkin simaları arasında nesillerini devam ettirecek olan varise kavuşmuşlardı.

Fakat Hastings Dükü'nün çocuğu olmamıştı. On beş yıllık evlilikleri süresince karısı beş kere hamile kalmış, fakat bunlardan sadece ikisini taşıyabilmişti, onlar da ölü doğmuşlardı. Beşinci ayında kanlı bir düşükle neticelenen son hamileliğinin ardından cerrahlar ve hekimler çocuk sahibi olmak için artık kesinlikle hiçbir deneme yapmamaları gerektiğini belirtmişlerdi.

Düşes'ın hayatı tehlikedeydi. Aşırı derecede zayıf, aşırı derecede güçsüzdü, ayrıca kibarca yaşının geçkin olduğunu da söylemişlerdi. Dük kendini Basset ailesinin soyunun devam etmeyeceği fikrine alıştırmalıydı.

Yine de Düşes, Tanrı onu korusun, üzerine almış olduğu sorumluluğu biliyordu, bu yüzden altı aylık bir toparlanma sürecinin ardından bir gece kocasıyla kendi odası arasındaki bağlantı kapısını açtı ve Dük bir kez daha erkek çocuk sahibi olabilmek için girişimde bulundu.

Beş ay sonra, Düşes kocasına hamile olduğunun haberini verdi. Dük'ün mutluluğu yerini bu kez bebeğe bir şey olur mu endişesine bıraktı. Hamileliği ortaya çıktığı andan itibaren Düşese yatak istirahati verildi. Günlük kontroller için bir hekim getirildi, Dük eşinin hamileliğinin ortalarında Londra'nın en saygıdeğer cerrahını buldu ve ona muayenehanesini kapatıp geçici olarak Clyvedon Şatosu'na yerleşmesi için neredeyse bir servet ödedi.

Dük bu sefer işini şansa bırakma niyetinde değildi. Bir oğlu olacak, böylelikle dukalık Basset ailesinde kalacaktı.

Düşes'in sancıları doğuma bir ay kala başladı ve kalçalarının altına yastıklar yerleştirildi.

Doktor Stubbs'ın açıklamalarına göre bebek anne karnında biraz daha kalabilirdi. O gece doktor odasına çekildikten sonra Dük duruma el koyarak karısının kalçalarının altına başka bir yastık daha yerleştirdi. Zavallı Düşes tam bir ay boyunca yirmi derecelik açıyla yatmak zorunda kaldı.

Ve nihayet beklenen an geldi. Şatodakilerin çoğu bir varis arzu eden Dük için dua ederken bazıları da karnı kocaman olmasına rağmen bünyesi gittikçe zayıf düşen Düşes için dua ediyordu. Çok da fazla umutlanmak istemiyorlardı, ne de olsa Düşes daha önce iki ölü bebek doğurmuştu. Ayrıca sağlıklı bir doğum gerçekleşse bile bebeğin kız olma olasılığı da vardı.

Düşesin gittikçe yükselen çığlıkları karşısında daha fazla dayanamayan Dük, hekimin ve ebenin tüm itirazlarına rağmen karısının odasına girdi. Ortalık kan gölüne dönmüştü, vede Dük bebeğin cinsiyeti açıklandığında orada bulunmaya kararlıydı.

Önce bebeğin kafası göründü, ardından omuzlan. Düşes yerinde kıvranarak, bebeği dışarı itmeye çalışırken odadaki herkes ona doğru eğilmiş, çıkacak bebeği görmeye çalışıyordu.

Ve en sonunda, Dük anladı ki gerçekten bir Tanrı vardı ve Basset'lere hala yukarıdan gülümsüyordu. Dük, bebeği temizlemesi için ebeye birkaç dakika izin verdi, sonra küçük oğlunu kolları arasına aldı ve onu merakla bekleyenlere takdim etmek için salona doğru yürüdü.

"Bir oğlum oldu," diye gururla ilan etti. "Kusursuz bir bebek!"

İçleri rahatlamış olan hizmetkârlar bir yandan gülüp bir yandan ağlarken, Dük kucağındaki minik konta baktı ve "Sen mükemmelsin. Sen bir Basset'sin. Sen benimsin." dedi.

Dük sağlıklı bir oğlu olduğunu herkese ilan etmek için onu dışarı çıkarmak istedi, fakat nisan ayının hafif esintisi buna mani oluyordu; oğlunu ebeye teslim etti ve onun annesinin yanına götürülmesine izin verdi. Sonra en değerli atlarıdan birine bindi ve bahtının bu kadar açık oluşunu tüm köy halkına haykırarak duyurmaya başladı.

Aynı esnada, doğumdan sonra kanaması bir türlü durmayan zavallı Düşes bilincini kaybetti, kısa bir süre sonra da sesizce öbür dünyaya göçtü. Dük karısının yasını tuttu. Bunu gerçekten yaptı. Birbirlerini sevmemişlerdi ama garip bir biçimde dostluk kurmuşlardı. Dük'ün bu evlilikten beklediği tek şey bir erkek çocuk, bir veliaht olmuştu, karısı da ölmek pahasına da olsa onun bu isteğini yerine getirmişti. Dük,

mevsim ne olursa olsun, karısının mezarının başına her hafta taze çiçekler koyulmasını emretti, ayrıca eşinin portresini büyük salondan kaldırıp merdivenlerin yan tarafından uzanan hole geçirerek eşini onurlandırmış oldu.

Sonra da hayatının geri kalanını oğlunu gerçek bir kont olarak yetiştirmeye adadı.

Aslında ilk sene içinde yapılacak çok da fazla bir şey yoktu. Bebek, toprak yönetimi ve sorumluluğu hakkında ders vermek için fazlasıyla küçüktü, bu yüzden Dük, Simon'u dadısının eline bırakıp, Londra'ya, çocuk olmadan önceki hayatına geri döndü, tek fark herkesi hatta kralı bile oğlunun portresine bakmaya zorlamasıydı.

Dük ara sıra Clyvedon'u ziyaret ediyordu, fakat oğlunun ikinci yaş gününden sonra temelli şatoya yerleşti. Genç kontun eğitimini de ele almaya kararlıydı. Oğlu için küçük bir tay satın alındı ve ilerleyen zamanlarda çıkacakları tilki avlarında kullanılmak üzere bir de silah seçildi, ayrıca onun her konuda bilgi sahibi olabilmesi için özel öğretmenler tutuldu.

Bunlara karşı çıkan Dadı Hopkins, "Tüm bunlar için daha çok ufak!" diyerek tepkisini dile getirdi.

Hastings küçümser bir şekilde "Saçmalık," diyerek ona karşılık verdi. "Tabii ki tüm bu konulara hemen hakim olmasını beklemiyorum, lakin bir dükün eğitimine başlanması için geç kalınmaması gerekiyor."

Dadı "O bir dük değil," diye geveledi.

"Ama olacak." Hastings dadıya arkasını döndü ve yerde legolarıyla şato inşa etmekte olan oğlunun yanma eğildi. Dük birkaç aydır Clyvedon'a uğramamış olduğundan oğlunun gelişimi onu memnun ediyordu. Parlak kahverengi saçlı, mavi gözlü, sağlıklı bir oğlandı.

"Orada ne inşa ediyorsun, oğlum?"

Simon gülümsedi ve eliyle yapmakta olduğu şatoyu işaret etti.

Hastings kafasını kaldırıp Dadı Hopkins'e baktı. "Konuşamıyor mu?"

Bakıcı kafasını hayır anlamında salladı. "Henüz değil efendim."

Dük kaşlarını çattı. "İki yaşında. Konuşuyor olması gerekmiyor mu?"

"Bazı çocukların konuşması diğerlerinden daha uzun sürebilir, efendim. Oğlunuz son derece zeki bir çocuk."

"Öyle olduğu kesin. Ne de olsa o bir Basset." Dedi. Dükün söylediklerini onaylayarak başını salladı. Dük Basset'lerin üstünlüğünden bahsettiğinde dadı ona her zaman aynı tarzda yaklaşırdı.

Dadı "Belki de..." dedi "henüz söylemek istediği her hangi bir şeyi yoktur."

Dük tatmin olmamış görünsede Simon'un eline oyuncak oyuncaklar tutuşturdu, başını okşadı ve Lord Worth'dan yeni aldığı kısrakla gezinti yapmak için evden ayrıldı.

Aradan iki yıl geçti ve Dük ilk zamanlardaki kadar iyimser değildi.

"Neden konuşmuyor?" diye bağırdı.

Dadı ellerini oğuşturarak "Bilmiyorum," dedi.

"Ne yaptın ona?"

"Ben bir şey yapmadım!"

Dük parmağını oğlunun bulunduğu tarafa doğru sallayarak “Eğer Vazifeni düzgün bir şekilde yerine getiriyor olsaydın, oğlum şimdi konuşuyor olurdu," dedi.

Küçük masasında oturmuş harfleri kâğıda geçirmeye çalışan Simon, başını kaldırıp ilgiyle konuşmaları dinliyordu.

"Bu çocuk dört yaşında, lanet olsun!" diyerek bağırdı. “Konuşmayı biliyor olmalıydı."

Dadı hemen "Ama yazabiliyor," dedi. "Beş çocuk büyüttüm onlardan hiçbiri küçük Simon kadar harflere Hakim değildi."

“konuşamıyorsa çok iyi yazı yazmasının ona ne gibi bir faydası dokunabilir ki!"

Hastings öfke dolu bakışlarını Simon'a çevirdi.

"Kahretsin, konuş benimle!"

Simon korkudan alt dudağı titreyerek geri çekildi.

Dadı ansızın bağırarak "Efendim!" dedi. "Çocuğu korkutuyorsunuz!"

Hastings öfkeyle kadına döndü. "Belki de çocuğun korkutulmaya ihtiyacı var. Belki de ona daha disiplinli yaklaşmak gerekiyor. İyi bir ceza konuşmasına yardımcı olabilir."

Dük dadının Simon'un saçlarını taramakta kullandığı gümüş saplı fırçayı kaptı ve oğluna yöneldi.

"Seni konuşturacağım, seni küçük aptal."

"Hayır!"

Dadının soluğu kesildi. Dük ise elindeki fırçayı düşürdü. İlk defa Simon'un sesini duyuyorlardı.

Dük gözleri dolarak, usulca "Ne dedin sen?" diyerek sordu.

Simon bedeninin iki yanında yumruklarını sıkmış, küçük çenesini de öne doğru uzatmıştı.

"Sakın bana vvvuu..."

Dükün beti benzi attı. "Ne diyor?"

Simon yeniden konuşmaya çalıştı. "Ssss"

Dük dehşete kapılarak birden "Ulu Tanrım," dedi. "Bu çocuk gerizekalı."

Dadı kollarını çocuğun boynuna dolayarak "O gerizekalı değil!" diye bağırdı.

"Sassssakın bana," Simon derin bir nefes alarak devam etti "vvvvurma."

Hastings başını ellerinin arasına alarak pencerenin yanındaki sandalyeye adeta çöktü.

"Ben bunu hak edecek ne yaptım? Bunu hak edecek ne yapmış olabilirim ki..."

Dadı Hopkins Dükü hafifçe azarlar gibi "Çocuğunuzla gurur duymalısınız!" dedi. "Dört yıldır onun konuşmasını bekliyordunuz ve..."

Hastings kendini kaybetmiş gibi bağırarak "ve o bir gerizekalı!" dedi. "Lanet olasıca bir aptal!"

Simon ağlamaya başladı.

Dük öfke içinde sızlanarak "Hastings soyunun sürekliliğini sağlayacak olan bu çocuk mu?" dedi. "Bunca yıl bir veliaht için dua ettim ama şimdi hepsi boşa gitti. Unvanımın kuzenime geçmesine razı olmalıydım." Dük, huzurunda güçlü görünmeye çalışarak ıslak gözlerini ellerinin tersiyle silen küçük çocuğa arkasını döndü. İç çekerek "Ona bakamıyorum bile ," dedi. "Ona bakmaya tahammül dahi edemiyorum."

Dük bunun üzerine ağır ağır ilerleyerek odadan çıktı.

Dadı Hopkins küçük çocuğa sarıldı. Kulağına fısıldayarak 'Sen gerizekalı bir çocuk değilsin," dedi. "Sen şimdiye kadar gördüğüm en akıllı çocuksun. Biliyorum ki düzgün bir şekilde ki konuşmayı da öğreneceksin."

Simon dadısının şefkatli kollarına sığındı ve hıçkırıklara ağladı.

Dadı "Ona göstereceğiz," diyerek yemin etti. "Yapacağım son şey olsa da ona yanıldığım kanıtlayacağız."

Dadı Hopkins sözünü tutuyordu. Dük Hastings Londra'ya gitmiş ve çocuğu yokmuş gibi bir hayat sürmeye başlamıştı. Dadı ise bu süreç içerisinde tüm vaktini Simon'a konuşmayı öğreterek geçiriyordu. Simon bir kelime ya da bir heceyi doğru telaffuz ettiğinde onu övüyor, başaramadığında ise cesaret verici sözlerle onu yüreklendiriyordu.

Gelişimi yavaş da olsa Simon'un konuşması gittikçe düzeliyordu. Altı yaşına geldiğinde kekeliyor olsa da biraz daha iyi konuşabiliyordu. Sekiz yaşında ise takılmaksızın bütün cümleleri kurabiliyordu. Sinirli ve gergin olduğu zamanlarda bunu yaşamaya devam etse de dadısı ona isterse kelime hepsini bir nefeste söyleyebileceğini, bunun için sakin olması ve kendine güvenmesi gerektiğini sık sık hatırlatıyordu.

Simon kararlı olduğu kadar akıllı ve inatçı bir çocuktu. Her cümleden önce derin bir nefes almayı, sarf edeceği kelimeleri telaffuz etmeden önce düşünmeyi öğrenmişti. Konuştuğu zaman ağzının içindeki kelimeleri hissediyor, hata yaptığında ise neyin yanlış gittiğini fark edebiliyordu.

Sonunda, on bir yaşına geldiğinde, düşünceli bir şekilde Dadı Hopkins'e dönerek

"Sanırım artık gidip babamı görmemizin zamanı geldi" dedi.

Dadı ona dikkatlice baktı. Dük tam yedi yıldır oğlunu görmemişti. Hatta Simon'un ona yolladığı mektuplardan birine bile cevap yazmamıştı.

Simon babasına neredeyse yüzden fazla mektup yollamıştı.

Dadı "Emin misin?" diye sordu.

Simon evet anlamında başını salladı.

"Pekâlâ, o zaman. At arabasını hazırlattırayım. Londra'ya gitmek için yarın sabah yola çıkarız."

Yolculuk bir buçuk gün sürdü. Araba Basset Malikânesi'ne vardığında neredeyse akşam olmuştu. Simon şaşkınlıkla kalabalık Londra sokaklarına bakarken Dadı Hopkins onu merdivenlere yöneltti. Her ikisi de Basset Malikânesı'ni daha önce hiç ziyaret etmemişlerdi, bu yüzden dadı kapıyı çalmakla çalmamak arasında tereddüt etti.

Kapı birkaç saniye sonra hızla açıldı ve kendilerine tepeden bakan iri yarı bir uşakla karşı karşıya kaldılar.

Uşak onları gördüğünde kapıyı kapatmak için harekete geçerken "Teslimatlar," dedi "arka kapıdan yapılır."

Uşağın kapıyı kapatmaması için ayağını kapının arasına sokan dadı bir solukta "Kapıyı açın!" dedi. "Biz hizmetçi değiliz."

Uşak küçümseyici bir ifadeyle kadının üzerindeki giysilere baktı.

"Yani ben öyleyim fakat çocuk değil." Simon'u kolundan tutup öne çıkardı. "Bu, Kont Clyvedon, ona karşı saygılı olmanız sizin yararınıza olur!"

Uşağın ağzı şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı ve konuşmasına başlamadan evvel gözlerini birkaç kez kırpıştırarak, "Bildiğim kadarıyla Kont Clyvedon ölmüştü," dedi.

"Ne diyorsunuz siz?" Bakıcı keskin bir çığlık attı.

“Gördüğünüz gibi hayattayım!" diyerek araya giren Simon yaşının verdiği dik başlılıkla uşağa aniden karşı çıktı.

Simon'un yüzünü inceleyen uşak, onda Basset'lerin keskin hatlarını görünce, bu garip ikiliyi içeri almak için kenara çekildi.

"Neden benim öldüğümü sssasanıyorsunuz?"diye sordu Simon, bir yandan da kekelediği için kendine kızıyordu, ama buna şaşırmıyordu çünkü kızgın olduğu zamanlarda dilinin sürçmesi kaçınılmazdı, bunu biliyordu.

Uşak "Buna ben cevap veremem," diyerek onu yanıtladı.

“Hayır verebilirsiniz," diye karşı çıktı dadı. "Bu yaştaki bir çocuğa böyle bir şey söyleyip sonra da açıklama yapmaktan kaçınmanız hiç de doğru değil!"

Uşak bir an sessizliğe gömüldü, ardından "Efendim yıllardan beri bundan.hiç bahsetmedi. Son duyduğumda artık bir oğlu olmadığını söylemişti. Bunu dile getirirken ciddi anlamda acı çekiyor göründüğünden bizler de ona soru sormadık. Biz hizmetkârlar sizin öldüğünüzü düşünmüştük."

Simon çenesinin kilitlendiğini hissetti, ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

Dadı "Oğlu için yas tutması gerekmez miydi?" diyerek sordu. "Hiç bunu düşünmediniz mı? Babası matemde olmayan babanın oğlunun öldüğünü nasıl düşünürsünüz?"

Uşak omuz silkti. "Efendimiz zaten çoğunlukla siyah giyer.Yas tutması onun görünümünde bir değişiklik yapmaya yetmedi.

"Bu bir rezalet!" diyerek bağırdı. "Sizden dükten derhal özür dilemenizi istiyorum."

Simon tek kelime etmedi. Duygularını kontrol altında tutmakta zorlanıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı, onun öfkeliyken babasıyla konuşabilmesinin hiçbir yoktu ve başını salladı. "Efendim üst katta. Kendisine geldiğinizi haber vereceğim."

Dadı sinir harbi içinde bir aşağı bir yukarı dolanıyor, bir yandan da şaşılacak kadar zengin olan kelime haznesindeki bütün kötü kelimeleri içten içe Dük için sıralıyordu. Simon odanın ortasında hareketsizce duruyor, derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışıyordu.

Bunu becerebilirsin, diye geçirdi içinden. Bunu yapabilirsin.

Dadı ona doğru döndüğünde çocuğun derin derin nefes alıp vererek öfkesini denetlemeye çalıştığını fark etti ve onun önünde diz çökerek ellerini avuçları arasına aldı.

"Evet, işte böyle," dedi çocuğa usulca. Simon sakinleşmeden babasının karşısına çıkarsa neler olabileceğini dadı herkesten daha iyi biliyordu. "Derin derin nefes al. Ve konuşmadan sarf edeceğin kelimeleri mutlaka düşün. Eğer kendine hâkim olursan..."

"Görüyorum ki hala çocuğa bir bebek gibi davranıyorsunuz," diyen keskin bir ses kapı aralığından yükseldi.

Dadı Hopkins doğruldu ve yavaşça arkasına döndü. Saygı sınırlarını aşmayan bir cümle kurmaya çalışıyordu. Bu garip durumu düzeltecek bir şeyler söyleme ihtiyacı hissediyordu.

Ama başını kaldırıp Dük'e baktığında, onda Simon'u gördü ve yeniden öfkelendi. Dük oğluna kalıtsal birçok benzerlik bırakmış olsa da ne yazık ki Simon'a yakışan bir baba olamamıştı.

Dadı güçlükle "Siz efendim," dedi "aşağılık birisiniz."

"Ve siz hanımefendi, kovuldunuz."

Dadı şaşkınlıktan sendeler gibi oldu.

Dük aşırı derecede öfkelenerek "Hiç kimse Hastıngs Dükü ile bu şekilde konuşamaz," diye bağırdı. "Hiç kimse!"

Simon iğneleyici bir üslupla babasına "Kral da mı?" dedi.

Hastings oğlunun düzgün bir şekilde konuştuğunu fark etmeksizin ona doğru hızla döndü.

"Sen..." dedi usulca.

Simon başını hafifçe salladı. Kekelemeden bir cümle kurmayı başarmıştı ama şansını da fazla zorlamak istemiyordu.

Hem de bu kadar sinirliyken. Genelde bir kere bile kekelemeden günlerce konuşabiliyordu oysa şimdi...

Babasının ona dik dik bakması kendini küçük bir bebek gibi hissetmesine sebep oluyordu.

Küçük, aptal bir bebek gibi.

Kelimeler birden ağzının içinde büyüyüp ağırlaşmaya başlamıştı.

Dük zalimce gülümsedi. "Sen ne demek istiyorsun? Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Dadı Hopkings Dük'e kızgın bir bakış atarken Simon'a " her şey yolunda, Simon," dedi. "Seni üzmesine sakın izin verme. Başarabilirsin, tatlım."

Dadının cesaretlendirici tatlı ses tonu her nasılsa işi daha da kötüye götürüyordu. Simon buraya kendini babasına ispat etmeye gelmişti ve şimdi de dadısı ona bir bebek gibi davranıyordu. Onu küçümser bir şekilde "Ne oldu?" dedi. "Dilim mi yuttun?

Simon'un vücudu o kadar kasılmıştı ki gözle görülür bir biçimde titr emeye başladı.

Dadı ve oğlu adeta bitip tükenmeyen bir zaman diliminden kurtulunca dik dik baktılar, ardından Dük kendi kendine gelerek arkasını döndü ve kapıya yöneldi. "Sen benim en büyük başarısızlığımsın," dedi. "Böyle bir cezayı hak edecek birini bilmiyorum ama Tanrı biliyor ya seni bir daha görmek istemiyorum."

Hopkins sinirlenerek "Efendim!" diye bağırdı. Dük asla söylenmemesi gereken sözler sarf etmişti.

"sert bir ses tonuyla dadıya "Onu gözümün önünden uzak tutun" dedi.

"Onu benden uzak tuttuğun müddetçe vazifene devam edebilirsin."

" Durun!"

Dük Simon'un sesini duyunca başım yavaşça çevirdi, "Bir şey mi dedin?" dedi.

Simon burnundan üç derin nefes aldı, sinirden ağzı hala konuşamayacak kadar kuruydu.

Çenesini gevşetmeye çalıştı ve diliyle dudaklarını ıslattı. Düzgün bir şekilde konuşmanın kendini nasıl iyi hissettirdiğini anımsamaya çalıştı. Sonunda Dük tam arkasını dönüp gitmeye hazırlanırken, Simon ağzını araladı ve "Ben sizin oğlunuzum," dedi.

Simon dadısının tuttuğu nefesi verirken nasıl rahatlamış olduğunu fark etti. Babasının bakışlarına ise şimdiye kadar hiç görmediği bir ifade yerleşmişti. Gurur. Çok belirgin olmasa da, orada, babasının bakışlarının derinliğinde Simon'a umut veren tam anlamıyla bir gurur ifadesi.

"Ben sizin oğlunuzum," dedi yeniden, bu kez sesi biraz daha yüksek çıkmıştı, "Ve ben aaap..."

Birden boğazı tıkandı. Simon paniklemişti.

Yapabilirsin. Bunu becerebilirsin.

Ama dudakları ve dili ona itaat etmiyordu, babasının gözlerindeki o ifade de artık kaybolmuştu...

"Ben aaaap..."

"Evine dön," dedi Dük kısık bir sesle. "Sana burada yaşamak için yer yok!"

Simon Dük'ün kendisini bu kadar kesin bir şekilde reddetmesinin acısını iliklerinde hissediyordu. Hiddet ve utancın kalbini sardığını fark etti. Nefret hissi vücuduna dolup, gözlerinden taşarken, kendi kendine bir yemin etti.

Mademki babasının arzu ettiği gibi bir oğul olamamıştı, o halde onun istemediği bir evlat olacaktı.

1. BÖLÜM

Bridgerton ailesi sosyetenin üst düzey mevkileri arasında yer alan en doğurgan ailelerden biri. Böylesi adı duyulmuş bir ailenin, Vikontes ve son Vikont'un cemiyet hayatındaki yüksek konumuna gölge düşüren tek şey çocukları için seçtikleri isimlerdeki banallik.

Anthony, Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory ve Hyacinth intizam, elbette, her konuda yarar sağlayan bir şey ama insan bu kadar akıllı ebeveynlerin çocuklarına alfabetik isimler vermeden de onları hizaya sokabilmelerinin mümkün olabileceğini düşünüyor.

Dahası, Vikontes ve çocuklarının sekizini birden bir odada beraber gören, adeta şaşı olduğu hissine kapılıyor. Hatta üç, dört kere ayın şeyi gördüğünü bile düşünebiliyor. Bu yazar hayatında şimdiye dek hiç bu kadar birbirine benzeyen kardeşler görmediğine emin. Bu yazar, göz renklerini ayırt etme zamanı bulamamış olsa da, kardeşlerin sekizi de şaşılacak kadar birbirine benzer kemik yapısına ve aynı koyu kahverengi saçlara sahip, insan, daha farklı saç ve ten renginde ırk bir çocuğu bile olmayan Vikoutes'in, onları evlendirmek için uygun adaylar bulma gayretine de acıyarak bakıyor doğrusu. Yine de en azından, bütün kardeşlerin aynı anne ve babadan olduğuna dair hiçbir şüphe olmaması, belki de içlerini rahatlatıyordur

Ah, Sevgili Okur, yazarınız bu durumun bütün büyük ailelerde söz konusu olduğunu o kadar iyi biliyor ki...

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 26 Nisan 1813

"Ooooooooooofffff!" Violet Bridgerton tek sayfalık gazeteyi sinirle buruşturup, zarif bir şekilde döşenmiş oturma odasının diğer ucuna doğru fırlattı.

Kızı Daphne akıllıca davranıp bu duruma tek bir yorum yapmamış ve elindeki nakış işiyle ilgilenir gibi görünmüştü.

Violet ısrarla "Ne yazdığını okudun mu?" diye sordu. "Okudun mu, söyle!"

Daphne odanın öbür köşesindeki kestane renkli masanın altında top halinde duran gazeteye bir bakış atarak "Gazeteyle işini bitirmeden önce onu okuma fırsatım olmadı."

Sinirli bir şekilde kollarını havaya kaldıran Violet bağırarak "Şimdi oku o zaman," dedi. "Oku da o kadının bizi nasıl aşağıladığını kendin gör!"

Daphne nakışını usulca bir kenara bıraktı ve masanın altında duran top halindeki gazeteye uzandı. Sayfayı kucağında düzelttikten sonra, ailesi hakkında yazılanları okudu. Bitirince, gözlerini kırpıştırarak annesine baktı. "O kadar da kötü bir şey değil, anne. Doğrusunu söylemek gerekirse geçen hafta Featherington'larla ilgili yazdıklarıyla kıyaslanınca iyi bile sayılabilir."

"Bu kadın sana böyle uluorta iftira atarken benim sana nasıl bir koca bulmamı bekliyorsun?"

Daphne sakin olmak için kendini zorladı. Londra'da geçirdiği hemen hemen iki mevsimin ardından, koca kelimesi bile tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu. Evlenmek istiyordu, orası kesindi, hatta bir aşk evliliği bile beklemiyordu. Ama en azından biraz olsun hoşlanabileceği bir adamla evlenmek istemesi çok mu garipti?

Şimdiye kadar dört kez evlilik teklifi almıştı, fakat bu adamlardan biriyle bile hayatını geçirme düşüncesine katlanamamıştı. Aklına yatan, iyi bir eş olabileceğini düşündüğü birkaç kişi olmuştu. Ama asıl sorun hiçbiri onu ilgi çekici bulmamıştı. Evet, ondan hoşlanmışlardı. Daphne'den herkes hoşlanırdı. Herkes onun eğlenceli, kibar, akıllı biri olduğunu düşünürdü. Hatta onu ciddi anlamda çekici de bulurlardı fakat hiç kimse güzelliği karşısında dili tutulacak ya da onun uğruna şiirler yazacak kadar baştan çıkmazdı.

Erkekler... Daphne, onların sadece kendilerini korkutacak kadınlara ilgi duyduklarını tiksintiyle düşündü." Kimse Onun gibi birine kur yapmaya yanaşmıyordu. Tümü ondan hoşlanıyor ya da onun son derece rahat konuşulabilir biri olduğunu düşünüyor hatta onun erkekleri çok iyi anladığını söylüyordu. Daphne'nin iyi bir koca adayı olabileceğini düşündüğü adamlardan bir tanesi ona şöyle demişti:

"Unut gitsin Daff, sen diğer kadınlar gibi değilsin, gerçekten fazla normalsin."

Eğer adam bunu söyler söylemez salona giren sarışın afetin peşinden gitmeseydi Daphne bunu bir iltifat olarak değerlendirebilirdi.

Daphne birden ellerini yumruk haline getirdiğini fark etti. Ardından bir şey söylemesini bekleyen annesinin oturduğu yerden ona dik dik bakmakta olduğunu gördü. İç çekip boğazını temizledi ve "Eminim, Leydi Whistledown'un yazısı koca bulma şansımı zedelemeyecektir." dedi.

"Daphne, iki yıl oldu!"

"Ve Leydi Whistledown sadece üç aydır gazetede yazıyor, bu yüzden suçu ona yüklemek pek de doğru sayılmaz."

Violet homurdanarak "Suçu kime istersem ona atarım," dedi.

Daphne annesine sert bir karşılık vermemek için kendini zor tuttu, avucunu öylesine sıkıyordu ki tırnakları etine batıyordu. Annesinin onu çok sevdiğini ve onun iyiliğini istediğini biliyordu. O da annesini çok seviyordu. Aslında Daphne evlilik çağına gelinceye kadar, Violet tam anlamıyla annelerin en anlayışlısı, en iyisi olmuştu. Hala da öyleydi, lakin Daphne'den sonra evlendireceği üç kızı daha olduğunu düşünmediği zamanlarda.

Violet narin ellerinden birini göğsüne bastırdı.

"Senin bu aileden olmadığına dair şüphe yaratmaya çalışıyor."

"Hayır," dedi Daphne usulca.

Annesine karşı çıkacağı zaman mutlaka dikkatli konuşması gerekiyordu. "Aslında ailede hepimizin aynı soydan geldiğine dair en ufak bir şüphe olamayacağını söylüyor. Bu da sosyetenin birçok kalabalık ailesi için söylenemeyecek bir söz."

Annesi burnunu çekerek, "Yine de böyle bir lafı ortaya atmamalıydı," dedi.

"Anne, bu kadın dedikodu haberleri yayımlayan bir gazetenin yazarı. Bu tarz şeyler yazmak onun işi."

Violet kızgın bir şekilde "Bu kadın gerçek bir şahıs bile değil," dedi. Ellerini ince beline koyarak konuşmasına devam etti, ardından fikrini değiştirdi ve parmağını havada sallamaya başladı. "Whistledown, öyle mi! Bugüne kadar bu ismi cemiyette hiç duymadım. Bu ahlaksız kadın her kim olursa olsun, onun bizden biri olmadığına kesinlikle eminim. Soylu bir ailede yetişmiş biri gibi görünerek böylesi utanmaz yalanları yazmaya kalkışıyor."

"Tabii ki bizden biri!" dedi Daphne, kahverengi gözlerine annesini gülünç bulan bir ifade yerleşmişti. "Cemiyetten biri olmasa bu kadar özel bilgilere nasıl ulaşabilir ki? Sen bu kadının gizlice pencerelerden içeri bakan ve kapıları dinleyen biri olduğunu mu düşünüyorsun yoksa?"

Violet gözlerini kısmış kızına bakarken "Benimle konuşurken sesinin tonuna dikkat et, Daphne Bridgerton!" dedi.

Daphne gülmemek için kendini zor tuttu. Violet çocukları karşısında ne zaman bir tartışmada yenik düşse, 'Sesinin tonuna dikkat et' lafına sığınırdı.

Ama annesini kızdırmak çok da hoşuna gidiyordu. Daphne başını yana eğerek "Leydi Whistledown senin arkadaşlarından biri çıkarsa buna hiç şaşırmam," dedi.

"Dilini ısır, Daphne. Benim hiçbir arkadaşım bu kadar karaktersiz değildir."

"Pekâlâ," dedi Daphne. "Senin arkadaşlarından biri değilse bile bu kadının tanıdığımız biri olduğuna kesinlikle eminim. Yazdığı bilgileri bir yabancıdan elde etmesi mümkün değil."

Violet kollarını önünde kavuşturdu. "Bu kadını işinden attırmak lazım."

Daphne annesine karşı çıkmamak için kendini zor tutuyordu, "Eğer kadını işinden attırmak istiyorsan," diyerek söze karıştı, "onun yazdığı gazeteyi alarak ona destek olmamalısın."

"Bu ne işe yarar ki?" dedi Violet. "Herkes bu gazeteyi alıyor ve okuyor. Benim ise bu gazeteyi okumamam sadece her kesin konuştuğu, içten içe kıkır kıkır güldüğü son dedikodulardan bihaber olmamı sağlar."

Bu da doğru, diye düşündü Daphne. Londra'nın seçkin simaları gerçekten de Leydi Whistledown'un Cemiyet Gazetesi'ni okumaktan zevk alıyordu. Bu esrarengiz gazete üç ay önce Londra'nın sosyetik ailelerinin kapılarının önüne bırakılmaya başlanmıştı; ilk iki hafta boyunca da her pazartesi, çarşamba ve cuma günleri bedava olarak dağıtılmıştı. Sonraki cumartesi evlerin uşakları bir türlü gelmeyen gazeteyi boşuna beklemişlerdi, çünkü Whistledown'un yayımladığı dedikodu gazetesini dağıtan çocuklar gazeteyi gülünç derecede yüksek bir para karşılığı, tam olarak beş peniden satıyorlardı.

Daphne, Leydi Whistledown'un zekasına hayran kalmıştı. Sosyeteyi bu parayı vermeye zorlamadan önce tüm bu insanların yazdığı dedikodu haberlerine tam manasıyla bağımlı olmalarını sağlamıştı. Sonunda herkes kesenin ağzını açmış, kimliği belirsiz bu kadın da başkalarının hayatlarına burnunu sokarak cebini doldurmaya başlamıştı.

Violet, ailesi hakkında yazılan bu çirkin ve de küçük düşürücü habere ciddi anlamda sinirlenmişti, öfkeyle odanın içinde dolanırken Daphne de annesinin dikkatini çekmeyecek bir şekilde dedikodu gazetesini incelemeye başladı. Adı artık Whistledown olan bu yeni gazete, cemiyet haberleri, yorumlar, aşağılayıcı yazılar ve aralara sıkıştırılmış iltifatlarla doluydu.

Onu yeni çıkan diğer cemiyet gazetelerinden ayıran en önemli nokta, hakkında yazılar yazılan kişilerin isimlerini açıkça ortaya koymasıydı. Lord S ya da Leydi G gibi kısaltmalar kullanarak okuyucuyu merakta bırakmıyordu. Eğer Leydi Whistledown birisi hakkında yazı yazmak istiyorsa, onun bütün ismini kullanıyordu. Cemiyet bunu bir skandal olarak nitelese de herkes içten içe yazılanları merakla takip ediyordu.

Whistledoum'un son baskısı da öncekiler gibiydi, Bridgerton ailesini anlatan kısa paragrafın dışında, öyle ki bu yazı Bridgerton ailesinin özeline girmekten çok daha fazlasını içeriyordu.

Leydi Whistledown dün geceki baloda olan olayları bir bir aktarmıştı. Küçük kız kardeşinin doğum günü olduğu halde Daphne baloya katılamamıştı. Bridgerton'larda doğum günü kutlamaları her zaman şatafatlı bir şekilde geçerdi. Ailenin sekiz çocuklu olduğu düşünülürse kutlanacak çok sayıda doğum günü oluyordu.

Violet kızını suçlayan bir ses tonuyla "Hala o saçmalığı okuyorsun." dedi.

Daphne başını kaldırdı, kendini bu konuda suçlu hissetmek istemiyordu. "Aslında bugünkü yazı gerçekten de ilgi çekici. Görünüşe bakılırsa Cecilia Tumbley dün akşam koca bir şampanya kadehini devirmiş."

Violet ilgisiz görünmeye çalışarak "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Hıhıı..." Daphne başını salladı. "Middlethorpe balosunu tüm detayları ile anlatıyor. Kim kiminle konuşmuş, ne giymiş..."

Violet kızının sözünü keserek "Garip fikirlerini bu konularda da yazılarına eklediğine eminim," dedi.

Daphne kendini tutamayarak güldü. "Ah, yapma anne. Bayan Featherington'un mor giydiği zamanlarda ne kadar korkunç göründüğünü sen de biliyorsun."

Violet gülmemek için kendini zor tutuyordu. Violet hem bir Vikontes hem de bir anneydi ve anneliğine yakışacak tavırlarını korumaya çalışıyordu, yine de Daphne onun dudaklarının gülmemek için nasıl kasıldığını fark edebiliyordu. Fakat birkaç saniye içinde kanepeye kızının yanına oturmuş, sinsi sinsi sırıtıyordu. Daphne'nin elinden gazeteyi çekerek

"Dur ben de bakayım," dedi. "Başka neler olmuş? Önemli birşey kaçırmış mıyız?"

"Aslına bakarsan anne, Leydi Whistledown'un muhabirliği sayesinde artık hiçbir baloya gitmeye gerek yok," dedi Daphne. Eliyle gazeteyi göstererek, "Neredeyse baloya gitmiş gibi oldum. Hatta daha da fazlası. Üstelik dün akşam yediğimiz yemeğin baloda yediklerinden çok daha lezzetli olduğuna da eminim. Şunu alabilir miyim artık?" Bunu söyledikten sonra gazeteyi annesinin elinden hemen kaptı. Hızla çekerken gazetenin bir parçası Violet'in elinde kalmıştı.

"Daphne!"

Daphne kendini savunmak için şakadan, "Ama ben okuyordum," dedi.

"Pekâlâ!"

"Şunu dinle, bak!"

Violet gazeteye doğru eğildi.

Daphne okumaya başladı: "Çapkınlığıyla nam salmış Kont Clyvedon, sonunda Londra gecelerini varlığıyla şereflendirmeye karar verdi. Sosyetik balolara katılmaya şimdiye kadar tenezzül dahi etmeyen yeni Hastings Dükü birkaç defa White'lerin, bir kez de Tattersall'lerin davetine iştirak etti."

Daphne derin bir nefes almak için durdu.

"Kont altı yıldır yurt dışında yaşıyordu. Eski dükün ölümünden hemen sonra Londra'ya dönmesi acaba bir tesadüf olabilir mi?"

Daphne annesine baktı.

"Aman Tanrım, ne kadar patavatsız bir kadın, öyle değil mi? Clyvedon, Anthony'nin arkadaşlarından biri değil miydi?"

"Artık adı Hastings," dedi Violet "ve evet, o ve Anthony Oxford'da beraber okumuşlardı. Hatta sanıyorum Eton da öyle." Dedi. Kaşlarını çatmış ve mavi gözlerine düşünceli bakışlar yerleşmişti. "Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, epeyce hayl az bir çocuktu. Babasıyla arasının açık olduğu aşikârdı, fakat aşırı derecede zeki bir çocuktu. Anthony'nin onun matematikte sınıf birincisi olduğunu söylediğini anımsar gibiyim. Öyle ki bu..." annelik içgüdüleriyle gözlerini devirerek kızma doğru baktı ve ekledi, "şimdiye dek kendi çocuklarım hakkında hiçbir zaman duyamadığım bir övgü!"

Daphne gülerek "Yapma ne olursun anne," dedi. "Oxford kadınları kabul etseydi, eminim ben de sınıf birincisi olurdum."

Violet homurdanarak "Öğretmenin hasta olduğunda aritmetik ödevlerini ben düzeltirdim, Daphne."

Daphne sırıtarak "Pekâlâ, o halde tarih derslerinde birinci olabilirdim," dedi. Gözleri, elindeki gazetede yazan yeni dükün ismine takılıp kalmıştı. "Çok ilginç birine benziyor," diyerek mırıldandı.

Violet sert bir ifadeyle kızına baktı. "Senin yaşındaki genç bir leydi için o hiç de uygun biri değil, " dedi.

"İyi bir evlilik yapmak için geç kalmış olduğumu düşünmene rağmen Anthony'nin arkadaşları ile kıyaslandığında yaşımı fazla genç bulman biraz çelişkili bir durum değil mi?"

"Daphne Bridgerton, sesinin to..."

Daphne annesine gülümseyerek "sesimin tonunu beğenmiyorsun, biliyorum." dedi. "Ama beni seviyorsun."

Violet kızma şefkatle baktı, ardından ona sarıldı. "Tanrı biliyor ya, evet, seviyorum."

Daphne annesinin yanağına küçük bir öpücük kondurdu. "Sanırım bu da anne olmanın bedeli. Seni kızdırdığımız zamanlarda bile bizi sevmeye devam ediyorsun."

Violet içim çekti. "Umarım birgün senin de..."

"kendim gibi çocuklarım olur, biliyorum." Daphne hüzünlenerek başım annesinin omzuna yasladı. Annesi bazen yersiz sorular soran aşırı derecede meraklı bir kadın olabiliyordu, babası da cemiyet hayatından çok avcılıkla vakit geçiriyordu, yine de evlilikleri sevgi, kahkaha ve çocuklar ile zenginleşmişti. Daphne fısılday arak

"Keşke senin izinden gidebilsem anne," dedi.

Violet gözleri dolarak "Daphne," dedi, "ne kadar hoş birşey söyledin."

Daphne gülümseyerek koyu kahverengi saçlarından bir tutamını elinde çeviriyor ve bu hislerinın geçmesini bekliyordu, sonra "Evlilik ve çocuklar konusunda seni kendime örnek almaya her zaman hazırım anne, tabii ki sekiz tane doğurmamak şartıyla."

Tam o anda, vaktiyle Bridgerton kadınlarının konuşma mevzusu olan Simon Basset, yani yeni ismiyle Hastings Dükü, White'da oturmaktaydı. Ev arkadaşı da Daphne'nin büyük ağabeyi Anthony Bridgerton'dan başkası değildi. İkisi birlikte dikkat çekici bir görüntü sunuyorlardı; her ikisi de uzun boylu ve atletik yapılıydı, aynı zamanda ikisinin de gür kahverengi renk saçları vardı. Fakat Anthony'nin gözleri kızkardeşininki gibi, derin çikolata kahvesi rengindeydi. Simon'un ise, baktığı yeri delip geçen buz mavisi gözleri vardı.

İşte ona sahip olduğu 'çekinilecek adam' unvanını kazandıran da bu bakışlar olmuştu. Erkekler onun bakışlarından rahatsız olup ondan çekinir, kadınlar ise heyecandan titremeye başlardı.

Ama Anthony o erkeklerden biri değildi. Birbirlerini uzun yıllardır tanıyorlardı ve Simon tek kaşını kaldırıp ona en ciddi bakışlarını yöneltse bile Anthony buna sadece gülüp geçerdi.

Anthony bir keresinde Simon'a "Unuttun mu, ben seni kafan tuvaletin içindeyken bile gördüm." demişti. "O zamandan beri de seni ciddiye almam mümkün değil."

Simon bunun üzerine "Evet ama sana hatırlatmak isterim, kafamı tuvalete doğru tutan da sendin," diyerek ona karşılık vermişti.

"Gurur verici anlardan biriydi. Ama yanlış hatırlamıyorsam, ertesi gece yatağıma bıraktığın onlarca solucanla intikamını almıştın."

Simon, olayı ve akabinde aralarında geçen konuşmaları hatırlayınca güldü ve öksürerek sakinleşmeye çalıştı, sonunda

"Onlar da kim?" dedi.

Anthony omuz silkti. "Anneler."

"Ne demek istediğini tam olarak anlayamıyorum, annem olmadığını göz önünde bulundurmanı öneririm."

"Sosyetik anneler, dostum. Evlilik çağma gelmiş kızları olan sosyetik anneler ağzından ateşler saçan birer ejderhaya dönüşürler. Tanrı yardımcımız olsun. Kaçabilirsin ama onlardan kurtulmayı başaramazsın. Ve seni uyarıyorum, benimki de içlerinde en beterlerinden biridir."

"Ulu Tanrım. Ben de burada oturmuş Afrika'nın tehlikeli bir yer olduğunu düşünüyordum."

Anthony arkadaşına acıyarak baktı. "Seni yakalayacaklar. Yakaladıkları zaman da kendini, saçları fıyonklu, havadan başka hiçbirşeyden bahsedemeyen, baştan aşağı beyazlara bürünmüş genç bir kızla konuşmaya çalışırken bulacaksın."

Simon'un yüz hatlarına yerleşen ifadeden bu konuşmaları gülünç bulduğu anlaşılıyordu, "Anladığım kadarıyla ben yurtdışındayken sen de burada arzulanan bir beyefendi olmuşsun."

"Seni temin ederim ki bu benim sayemde olmadı. Bana kalmış olsaydı, vebadan kaçar gibi tüm bu sosyetik balolardan kaçardım. Fakat kız kardeşim geçen yıl sosyeteye takdim edildi, bu yüzden ona zaman zaman eşlik etmek zorunda kalıyorum."

"Daphne'den mi bahsediyorsun?"

Anthony şaşkın bir ifadeyle arkadaşının yüzüne baktı. "Siz... Tanışmış mıydınız?"
Simon "Hayır," diyerek cevap verdi, "ama biz okuldayken onun sana yazdığı mektupları hatırlıyorum, ailenin dördüncü çocuğuydu değil mi, tabi ya ismi D harfi ile başlıyor, ya..."

Anthony Simon'a dönerek"Ah evet,"dedi,"Bridgerton'ların çocuklarına alfabetik isim vermesinden bahsediyorsun. Kim olduğunun unutulmaması için garantili bir yöntem."
Simon kahkahalarla güldü.

"Ama işe yarıyor, değil mi?"

Anthony öne doğru eğilerek sanki aniden aklına bir şey gelmiş gibi "Söylesene Simon," dedi,

"Bu hafta Bridgerton Malikânesi'nde ailemle birlikte yemek yiyeceğime dair annemi' söz verdim. Neden sen de bana katılmıyorsun?"

Simon kara kaşlarından birini kaldırdı.

"Sen biraz önce beni sosyetik anneler ve onların evlilik çağma gelen kızları hakkı nda uyarmamış miydin?"

Anthony güldü.

"Annemi sana baskı yapmaması konusunda önceden uyarırım, Daff için de endişelenmene gerek yok. , diğer kızlar gibi değildir. Ondan çok hoşlanacaksın."

Simon gözlerini kısarak arkadaşına baktı. Anthony, arabuluculuk mu yapmaya çalışıyordu? Bundan tam olarak emin olamıyordu.

Anthony sanki arkadaşının düşüncelerini okumuş gibi gülmeye başladı.

"Ulu Tanrım, yoksa Daphne ile aranı yapmaya çalıştığımı mı sanıyorsun?"
Simon tek kelime etmedi.

"Siz asla beraber olamazsınız. Sen fazla kuruntulu birisin, onun zevkine uymuyorsun."

Simon, Anthony'nin yaptığı tuhaf yorumu düşündü fakat "Şimdiye dek çok talibi oldu mu?" diye de sormadan edemedi.

"Birkaç tane." Anthony konyağın kalanını bir dikişte içti ve tatmin olmuş bir b akışla "ve ben onun tümünü reddetmesine göz yumdum," dedi.

"Ne kadar da hoşgörülüsün böyle."

Anthony omuz silkti. "Son zamanlarda aşk evliliği yapmak imkansız hale geldi, bunun farkındayım ama en azından onu mutlu edecek bir kocası olmasını isterdim. Bir koca adayı, Daphne'nin babası olacak yaştaydı, diğeri ise onun amcası olacak yaşta, bir başkası da bizim haddinden fazla hareketli ailemiz için aşırı derecede kendini beğenmişti. Ama bu hafta, ah... Ulu Tanrım, evet bu hafta gelen son aday, ciddi anlamda tam bir felaketti."

Simon merakla "Ne oldu?" diye sordu.

Anthony şakaklarını ovuşturdu. "Sonuncu aday aslında cana yakın görünüyordu ama birazcık aptaldı. Beraber geçirdiğimiz hovardalık zamanlarının ardından hislerimi kaybetmiş olduğumu düşünebilirsin fakat..."

Simon arkadaşına sinsice gülümseyerek "Gerçekten mi?" diye sordu. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Anthony Simon'a kaşlarını çatarak baktı. "Aslında o zavallının kalbini kırmak beni pek de memnun etmedi."

"Ah, bunu yapan Daphne değil miydi?"

"Evet, ama bunu ona açıklamak bana düştü."

Simon yavaşça "Birçok ağabey kızkardeşinin aldığı evlilik teklifleri karşısında bu kadar hoşgörülü davranmazdı," dedi.

Anthony, kardeşine başka türlü davranması düşünülemezmiş gibi omuzlarını silkti.

"Daphne bana karşı her zaman saygılı davranmıştır. Bu onun için yapabileceğim şeylerin en azı."

Simon hınzırca gülümseyerek "Ona Almack'ların balosunda eşlik etmen gerekse bile mi?" dedi.

Anthony homurdanarak " Evet aynen öyle."

"Sana bütün bunların yakında biteceğini söylemek isterdim ama bildiğim kadarıyla üç kızkardeşin daha var, değil mı?"

Anthony oturduğu yerden öne doğru eğildi. "Eloise cemiyete iki sene sonra takdim edilecek, Francesca da ondan bir yıl sonra. Hyacinth'in yaşının gelmesine daha var, o yüzden o arada belki biraz rahat edebilirim."

Simon çenesini oğuşturdu.

"Bu konudaki sorumluluklarını kıskandığımı söyleyemem." Ama bu sözleri sarf ederken bile Simon'un içinde bir yer tuhaf bir şekilde cız etmişti. Bu dünyada yapayalnız olmamak acaba nasıl olurdu? Kendi ailesini kurma niyetinde değildi, yine de hayata başlarken anne, baba ve kardeşleri olsaydı, belki de herşey onun için çok daha farklı olabilirdi..

Anthony ayağa kalkarken "O halde benimle birlikte akşam yemeğine geliyorsun değil mi?" dedi.

"Kesinlikle resmi bir yemek olmayacak. Sadece aile arasında."

Simon'un o hafta içinde yapacak dünya kadar işi vardı ve daha bunları kafasında sıraya koyma fırsatı bile bulamamıştı, "Gelmekten mutluluk duyarım," deyiverdi.

"Harika. Ama seni daha önce Danbury balosunda göreceğim zaten, değil mi?"
Simon isteksizce başını salladı. "Kendi isteğimle değil . Yarım saat içinde balodan ayrılmayı düşünüyorum."

Anthony Simon'a kuşku dolu bir bakış fırlatarak

"Gerçekten Leydi Danbury'ye gidip, saygılarını sunup balodan ayrılacağını mı sanıyorsun sen?" diye sordu.

Simon bu konuda kararlı olduğunu gösterircesine başını salladı.

Ana Anthony'nin gülüşü Simon'un sandığı gibi olmayacağını ortaya koyuyordu.

2. BÖLÜM

Yeni Hastings Dükü son derece ilginç bir kişilik. Babasıyla arasının iyi olmadığı bilinmesine rağmen, yazarınız bile bu durumun gerçek sebebini öğrenemedi.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 26 Nisan 1813

Haftanın sonlarına doğru, Daphne Leydi Danbury'nin balo salonunun bir köşesinde durarak uzağındaki sosyetik kalabalığı seyrediyordu. Durduğu yerden oldukça memnundu.

Normalde bu gibi eğlenceler diğer genç leydiler gibi Daphne'ın da hoşuna gidiyordu ama akşam Anthony'den gelen bir haber keyfini kaçırmıştı. Nigel Berbrooke Anthony'e iki gün önce Daphne ile evlenmek istediğini yinelemişti. Ağabeyi de onun bu teklifini bir kez daha reddetmişti. Ama Daphne adamın rahatsız edici bir şekilde ısrarcı olacağını biliyordu.

Neticede iki haftada içinde tam iki kere evlilik teklifinde bulunmuştu ve bu konuda kolay kolay da pes edeceğe benzemiyordu.

Salonun öbür ucundan adamın kendisine baktığını gören Daphne kalabalıktan adeta bir gölge gibi daha da uzaklaştı.

Zavallı adama nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu. Çok zeki biri değildi, fakat kötü bir adam da sayılmazdı, Daphne bu duruma bir son vermesi gerektiğini bilse de kolay yolu seçip adamdan kaçmaya devam ediyordu.

Daphne arkasını dönüp leydilerin toplandığı özel odaya sessizce gitmeye hazırlanırken bildik bir ses onu durdurdu.

"Daphne, salonun bu uzak köşesinde ne yapıyorsun?"

Daphne kafasını kaldırdığında en büyük ağabeyinin ona doğru geldiğini gördü. "Anthony," derken, ağabeyini gördüğüne mutlu mu olmuştu yoksa onun işlerine karışmasından rahatsızlık mı duyuyordu, karar veremedi. "Gelmeni beklemiyordum. "

Anthony suratsız bir şekilde "Annem," dedi. Başka bir söz söylemesine gerek kalmamıştı.

Daphne anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Ah," dedi. "Başka birşey söylemene gerek yok. Durumu gayet iyi anladım"

Anthony kız kardeşine öfke içinde bakarak "Uygun gördüğü gelin adaylarının bir listesini yapmış." dedi. "Ama onu yine de seviyoruz, öyle değil mi?"

Daphne kahkaha attı. "Evet Anthony, seviyoruz."

Anthony sızlanarak "Geçici bir cinnet geçiriyor," dedi. "Öyle olmalı. Bunun başka bir açıklaması yok. Sen evlilik çağına gelene kadar o son derece mantıklı bir anneydi."

Daphne sesini yükselterek "Ben mi?" dedi. "Tüm bunlar da benim suçum, öyle mi? Hem sen benden tam olarak sekiz yaş büyüksün!"

"Evet, ama sen söz konusu olana kadar bu annelik ateşi böyle sine hararetli değildi."

Daphne homurdandı. "Sana yardımcı olamadığım için beni affet. Hazırladığı listeyi ben geçen yıl aldım."

"Gerçekten mi?"

"Elbette. Hatta son zamanlarda beni haftada bir liste vermekle tehdit ediyor. Evlilik konusunda bana ne kadar çok baskı yaptığını tahmin bile edemezsin. Ne de olsa, bekar erkekler her zaman ilgi çeker. Evde kalmış kızlara ise sadece acınır. Ve belki fark etmemişsindir diye belirtmek isterim, ben de senin hem cinsin değilim."

Anthony usulca gülümsedi. "Ben senin ağabeyinim. Böyle şeyleri fark etmemiş olmamı benden nasıl beklersin." Kardeşine muzip bir ifadeyle yan yan bakarak "Getirdin mi?" dedi.

"Listemi mi? Tanrım, tabii ki hayır! Aklını mı kaçırdın?"

Anthony'nin gülümsemesi birden tüm yüzüne yayıldı. "Ben be nimkini getirdim."
Daphne'nin şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Sana inanmıyorum!"

"Evet. Sadece annemi kızdırmak için. Önünde dikkatlice inceleyeceğim, hem de büyüteçli gözlüklerimle..."

"Senin büyüteçli gözlüklerin yok ki."

Anthony bütün Bridgerton erkeklerinin sahip olduğu o yavaş, etkileyici gülüşüyle Daphne'e karşılık verdi. "Sırf bu gece için bir tane aldım."

"Anthony, sakın bunu yapma. Seni kesinlikle öldürür, sonra ne yapar ne eder bu durumdan ötürü beni suçlar!"

"Ben de öyle yapmasını umuyorum."

Daphne kızgınlık ve şakayla karışık ağabeyinin omzuna vurdu. Anthony'nin canı yanmıştı, öyle ki hafifçe bağırması bile çevredeki bazı konukların onlara dönüp bakmasına yetmişti.
Kolunu ovuşturan Anthony "İyi bir vuruştu," dedi.

"İyi yumruk atmayı öğrenemeyen bir kız, dört erkek kardeşle fazla uzun zaman bir arada yaşayamaz." Daphne kollarını kavuşturdu. "Haydi bana listeni göster."

"Bu yumruktan sonra öyle mi?"

Daphne kahverengi gözlerini ona doğru çevirdi ve sabırsız bir şekilde kafasını eğdi.

Anthony yeleğinin cebine elini sokarak katlı bir kağıt parçası çıkardı ve onu Daphne'ye uzattı.

"Bana ne düşündüğünü söyle. Eminim ki dahiyane fikirlerin olacaktır."

Daphne elindeki kağıdı açtı ve annesinin zarif ve bir o kadar da düzgün el yazısına baktı.

Vikontes Bridgerton kağıda seçkin, varlıklı ve tam da evlenilecek yaşta sekiz bayanın ismini yazmıştı.

'"Tam da düşündüğüm gibi," diye mırıldandı Daphne.

"Sandığım kadar kötü mü?"

"Daha da beter. Philipa Featherıngton, bir koyundan daha aptaldır."

"Ya diğerleri?"

Daphne kaşlarını kaldırarak ağabeyine baktı. "Sen zaten bu sene evlenmek istemiyordun, değil mı?"

Anthony suratını buruşturdu. " Peki ya senin listen nasıldı?"

"Neyse ki geçerliliğini kaybetti. Beş tanesinden üçü geçen mevsim evlendi. Annem hala daha onları elimden kaçırdığını için bana kızıyor."

Her iki Bridgerton kardeş de benzer şekilde iç çekerek duvara yaslandılar. Violet Bridgerton çocuklarını evlendirmekte kararlıydı. Oğullarının en büyük olanı Anthony ve kızlarının en büyüğü Daphne bu baskıyı doğal olarak en fazla hissedelerdi, yine de Daphne annesinin on yaşındaki Hyacinth'e iyi bir talip çıktığına inanırsa onu bile seve seve evlendirmeye hazır gibi göründüğünü düşünüyordu.

"Aman Tanrım, ikiniz de çok üzgün görünüyorsunuz. Bu uzak köşede ne işiniz var?"

Diğer bir tanıdık ses. "Benedict," diyen Daphne, kafasını çevirmeden gözleriyle diğer ağabeyine baktı. "Yoksa seni de mi buraya annem gönderdi?"

Benedict sıkıntıyla başını salladı. "Artık ısrardan vazgeçti, duygu sömürüsü yapıyor. Bu hafta içinde bana tam 20. kere, Anthony bir an evvel harekete geçmezse, bir sonraki vikontu benden beklediğini söyledi."

Anthony homurdandı.

Benedict "Sanırım senin de bu kuytu köşeye kaçmanın sebebi, annemi görmemek değil mi?" diyerek konuşmasına devam etti.

Anthony "Aslında..." dedi, "Daff'n bu köşeye doğru kaçtığını gördüm ve..."

"Kaçtığını mı?" Benedict'in suratına yapmacık bir dehşet ifadesi yerleşmişti.

Daphne her ikisine de kızgınlıkla baktı. "Nigel Berbrooke'a görünmemek için buraya geldim," dedi. "Annemi Leydi Jersey'nin yanında bıraktım, ordan kurtulup beni bulması pek de mümkün değil, fakat Nigel.

Benedict nükteli bir şekilde "Bir adamdan çok maymuna benziyor," diyerek güldü.

Daphne nazik olmaya çalışarak "Hmm... Ben olsam tam olarak öyle demezdim," dedi, "yine de aşırı derecede zeki bir adam değil ve ben onu kırmak yerine ondan kaçmayı tercih ediyorum. Ancak siz ikiniz beni bulduğunuza göre, şüphesiz onun da buraya gelmesi fazla uzun sürmez."

Anthony şaşırmıştı, "Oh?"

Daphne, gözlerini iki ağabeyinin üzerinde gezdirdi, ikisi de uzun boylu ve geniş omuzluydu, etkileyici kahverengi gözler de çabası. Her ikisi de, aynı kendisi gibi, gür kahverengi saçlara sahipti, dahası her ikisi de katıldıkları balolarda genç bayanları heyecanlandırıyor, adeta kaz sürüsü gibi peşlerinden sürüklüyordu.

Ve kadınların ilgisini çeken her yerde Nigel Berbrook'u görmek mümkündü.

Daphne şimdiden kadınların onlara doğru baktığını görebiliyordu. Gözlerini hırs bürümüş anneler, yanında kızkardeşlerinden başka hiç kimse olmayan iki yakışıklı Bridgerton kardeşi kızlarına gösteriyor ve onları harekete geçmeleri için dürtüklüyordu. .

Daphne' mırıldanarak "Kadınların dinlenme odasına gitmeliydim," dedi.

Benedict meraklı bir ses tonuyla "Söyle bakalım Daff elindeki kâğıtta neyin nesi?"

Daphne dalgınlıkla üzerinde Anthony'nin müstakbel gelin adaylarının yazılı olduğu listeyi Benedict'e uzattı.

Benedict'in attığı kahkahalar karşısında kollarını kavuşturan Anthony, "Fazla gülmesen iyi olur. Tahminen haftaya sana da bir liste verecektir," dedi.

"Hiç şüphem yok," dedi Benedict. "Merak ediyorum da, ,acaba Colin..." Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Colin!"

Bir Bridgerton daha gelmişti.

Daphne kollarını ağabeyinin boynuna dolayarak "Oh, Colin!" diye bağırdı."Seni görmek ne kadar güzel."

Anthony, Benedict'e dönüp, "Farkındaysan, biz böyle sıcak, bir karşılama görmedik," dedi.
Daphne "Sizi her zaman görüyorum," diyerek cevap verdi. "Colin bir senedir uzaktaydı."

Ağabeyine bir kere daha sarıldıktan sonra, bir adım gerileyip kaşlarını çattı. "Senin haftaya geleceğini sanıyorduk."

Colin gülümseyerek umursamazca omzunu silkti. "Paris çok sıkıcı olmaya başlamıştı."

Daphne kurnaz bir ifadeyle gülümseyerek "Ah," dedi. "Demek ki paran bitti."

Colin kahkaha atarak ellerini havaya kaldırdı. "Suçumu kabul ediyorum."

Anthony kardeşine sarıldı ve sert bir ses tonuyla "Geri dönmene çok sevindim, kardeşim. Ama sana yolladığım para en azından..."

Colin çaresiz bir şekilde "Dur" diyerek Anthony'nin sözünü kesti, suratında hala bir gülümseme vardı. "Söz veriyorum yarın beni istediğin kadar sorguya çekebilirsin. Ama şu , anda sadece sevgili ailemin yanında keyifli bir gece geçirmek istiyorum."

Benedict kendini tutamayarak güldü. "Bizi 'sevgili' ailem diye adlandırdığına göre, paralar tamamen suyunu çekmiş demektir." Uzanıp kardeşine her zaman olduğu gibi sıkıca sarıldı.

"Eve hoşgeldin."

Ailenin en vurdumduymaz üyesi olan Colin'in konuşurken yeşil gözleri parlıyordu. "Ben de geri döndüğüme seviniyorum. Ama şunu da belirteyim ki hava burada Paris'teki kadar güzel değil ve kadınlara gelince, ingiliz kadınları son beraber olduğum Senyorina'yla kıyas..."

Daphne ağabeyinin kolunu çimdikledi. "Burada bir hanım olduğunu sana anımsatırım!" Sesinde az da olsa sinirlenmiş olduğu belli oluyordu. Bütün kardeşleri içinde Colin, yaşça Daphne'e en yakın olandı Colin ondan sadece onsekiz ay büyüktü. Çocukken birbirlerinden hiç ayrılmazlardı başları da sık sık belaya girerdi. Colin aşırı derecede haylaz bir çocuktu, Daphne de onun yanında yer almak için kandırılmaya ihtiyaç duymazdı. "Annem eve döndüğünü biliyor mu?" diye sordu.

Colin başını hayır anlamında salladı. "Geldiğimde ev bomboştu, ben de..."

Daphne "Evet," diyerek onun sözünü kesti. "Annem küçükleri bu gece erkenden yatırdı."

"Ben de evde oturup sıkıntıdan patlayacağıma, Humboldt'dan nerede olduğunuzu öğrendim ve buraya geldim."

Daphne'nin gözlerinin içi gülüyordu, koyu renkli gözlerine şefkat dolu bir ifade yerleşmişti.

"İyi ki geldin."

Başını çevirmiş kalabalığı tarayan Colin "Annem nerede?" diye sordu. Bütün Bridgerton erkekleri gibi o da uzun boyluydu, bu sayede fazla hareket etmeksizin etrafı kolaçan edebiliyordu.

Daphne "Leydi Jersey ile birlikte bir köşede olacak," diyerek onu cevapladı.

Colin'in tüyleri diken diken oldu. "Annem ondan kurtulana dek burada bekleyeceğim. O ejderhanın beni canlı canlı yemesini istemiyorum."

Benedict "Ejderhalardan bahsetmişken..." diyerek lafa karıştı, bakışlarını sol tarafa çevirmişti.

Daphne ağabeyinin baktığı tarafa doğru yöneldiğinde, Leydi Danbury'nin kendilerine doğru gelmekte olduğunu fark etti. Leydi Danbury'nin elindeki bastona rağmen, Daphne korkudan yutkundu ve omuzlarını dikleştirdi. Leydi Danbury'nin keskin dili camia içerisinde gerçek anlamda bir efsane olmuştu. Daphne, huysuz görünse de Leydi Danbury'nin iyi niyetli biri olduğunu biliyordu, öyle de olsa kadını her gördüğünde geriliyordu.

Daphne ağabeylerinden birinin "Kaçış yok," diyerek mırıldandığını işitti.

Daphne onu susturdu ve çekinerek yaşlı kadına gülümsedi.

Leydi Danbury kaşlarını kaldırdı ve Bridgerton'lardan birkaç adım ötede durdu, ardından bağırarak "Sakın beni görmüyormuş gibi davranmayın!" dedi.

Ardından yere vurduğu bastonu o kadar yüksek bir ses Çıkarmıştı ki Daphne birden irkildi ve arkasında duran Benedict'in yanlışlıkla ayağına bastı.

Benedict "Of!" dedi.

Ağabeylerinin hepsi de geçici bir süre sessiz kaldıkları için Benedict hariç fakat Daphne'ye göre onun acı dolu homurdanmaları konuşmadan sayılmazdı Daphne yutkundu ve konuşmaya başladı. "Umarım size öyle bir izlenim vermemişimdir Leydi Danbury, çünkü..."

Leydi Danbury otoriter bir ses tonuyla "Sen değil," dedi. Bastonunu havaya kaldırıp bir daire çizerek onu Colin'in karnına yakın bir yerde, yere paralel olarak durdurdu.

"Onlar."

Buna karşılık olarak, birbirine karışmış isteksizce çıkan bir selamlama uğultusu duyuldu.

Yaşlı kadın Onlara kızgınlıkla baktı, ardından Daphne'ye döndü ve "Bay Berbrooke seni soruyordu," dedi.

Daphne suratının renginin attığını hissetti. "Öyle mi?"

Leydi Danbury başını hafifçe salladı. "Senin yerinde olsam Bayan Bridgerton, onu daha fazla ümitlendirmezdim."

"Ona nerede olduğumu söylediniz mi?"

Leydi Danbury kurnaz, bir o kadar da işbirlikçi bir tavırla gülümsedi. "Senden hoşlanırım. Korkmana gerek yok, ona nerede olduğunu söylemedim."

Daphne minnettar bir şekilde "Teşekkür ederim," dedi.

Leydi Danbury "Eğer onun gibi bir budalayla beraber olursan, bu senin için büyük kayıp olur," dedi, "ve Tanrı biliyor ya, senin gibi düzgün genç kızlara bu camiada rastlamamız pek de mümkün olmuyor."

"Teşekkür ederim," dedi Daphne.

"Size gelince," Leydi Danbury, bastonunu yeniden Daphne'nin ağabeylerine doğru salladı "Fikirlerim değişmedi. Gerçi senin için..." Anthony'ye dönerek "biraz daha iyi niyetli düşünüyorum zira kız kardeşinin lehine davranarak Berbrooke'ların teklifini reddettin, fakat geri kalanlar... Hmmph."

Ve son sözünü söylemiş olarak arkasını döndü ve yürümeye başladı.

Benedict onu "Hmmph?" diyerek taklit etti. "Hmmph?" Zekamı sorgularken tek aklına gelen 'Hmmph' mı yani?"

Daphne kıkırdadı. "Benden hoşlanıyor."

Benedict homurdanarak "Ona minnettar olmalısın," dedi.

Anthony lafa karışarak "Berbrooke konusunda seni uyarması iyi bir davranıştı," dedi.

Daphne başını salladı. "Bu, sanırım artık gitmem için bir işaret." Anthony'ye doğru döndü ve yalvaran gözlerle "beni bulmak için buraya gelirse..."

Anthony usulca "Ben hallederim," dedi. "Sen hiç merak etme."

"Teşekkür ederim." Ağabeylerine hafifçe gülümseyerek, balo salonu terketti.

Simon, Leydi Danbury'nin Londra'da bulunan malikânesinin koridorlarında sessizce yürüyordu ve bu ona şaşılacak derecede keyif veriyordu. Gülümseyerek, bu cidden çok garip, diye düşündü; ne de olsa o akşamüzeri Anthony Bridgerton'un onu uyardığı kâbusa maruz kalması an meselesiydi.

Ama bu geceki balodan sonra bir daha bu gibi toplantılara katılmayacağını düşünerek teselli buluyordu. Bu baloya iadece, aksi bir kişilik olmasına rağmen çocukluğunda ona son derece iyi davranan Leydi Danbury'yi kırmamak için katılıyordu.

Bu mutlu ruh hali, ingiltere'ye geri dönmesinden kaynaklanıyor olabilirdi.

Aslında, dünyanın her yerini gezmiş ve bundan aşırı derecede keyif almıştı. Avrupa'yı enine boyuna dolaşmış, yelkenliyle Akdeniz'in büyülü sularına açılmış, Kuzey Afrika'nın gizemini araştırmıştı. Oradan Kutsal Topraklar'a geçmiş, henüz eve dönme zamanının gelmediğini anlayınca da Atlantik'i geçip Batı Hint Adaları'na uğramıştı. O dönem Amerika'da kalmayı düşünmüş fakat Amerika'nın İngiltere ile olası bir savaşa girmesi onun bundan vazgeçmesine sebep olmuştu.

Bununla birlikte yıllardır hasta olan babasının ölüm haberini de almıştı.

Aslında bu, son derece ironik bir durumdu. Simon, dünyayı gezdiği o yılları hiçbir şeye değişmezdi, Altı yıl boyunca düşünecek bol bol vakti olmuş, erkek olmanın ne anlama geldiğini öğrenmişti. Böyle olduğu halde o zamanlar yirmili yaşındaki Simon'un

ingiltere'den ayrılmasının tek nedeni babasının aniden onu oğlu olarak kabullenmesi olmuştu.

fakat Simon babasını kabullenmeye o kadar da hevesli değiildi. Yaşlı dükün yersiz ilgi gösterilerinden kaçmayı tercih ederek eşyalarını toplamış ve ülkeyi terk etmişti.

Tüm bunlar Simon'un Oxford'u bitirdiği sene başlamıştı. Dük, oğlunun okul masraflarını ödemeyi reddetmişti; Simon bir keresinde babasının rektöre yazdığı, aptal oğlunun aile ismini Eton'da kirletmesine müsaade edemeyeceğini belirten mektubu bulmuştu. Ama Simon'un doymak bilmez bir bilgi açlığı ve gururlu bir kalbi vardı. Bir araba kiralayıp Eton'a gitmiş ve rektörün kapısını çalmıştı.

Bu, Simon'un o güne kadar yaptığı en dehşet verici şey Olmuştu; yine de bu anlaşmazlığın okulun suçu olduğuna ve Eton'un kayıt kâğıtlarını kaybettiğine rektörü bir şekilde inandırmıştı. Kaşlarını küstah bir şekilde kaldırarak ve çenesini öne doğru uzatarak babasının yapmacık hareketlerini taklit etmiş, dünyanın sahibiymiş gibi konuşarak da durumu kurtarmıştı.

Ve bütün bu süre içinde yerinde duramamış ve sözcüklerinin birbirine karışacağından korkmuştu, "Ben Kont Clyvedon'um, buraya okulunuza başlamak için geldim" demek yerine, ağzından "Bbben Kont Clyvedon'um, bbburaya ooo..." sözlerinin çıkmasından endişe etmişti.

Ama öyle olmamıştı, yıllarını İngiltere'nin seçkinlerini eğiterek harcamış olan rektör, Simon'un Basset ailesinin bir üyesi olduğunu anlamış ve onu sorgusuz sualsiz hemen okula kayıt etmişti. Her zaman kendi işleriyle meşgul olan Dük'ün oğlunun tahsil durumunu ve onun Eton'a yerleştiğini öğrenmesi birkaç ayı bulmuştu; Dük ortada hiçbir sebep yokken oğlunu okuldan aldırırsa bunun oldukça kötü bir izlenim bırakacağının da farkındaydı.

Ve Dük böyle bir izlenim bırakma niyetinde değildi.

Simon, babasının o zamanlar neden bu işe karşı çıkmadığını hep merak etmişti. Belli ki Simon'un Eton'daki çalışmaları iyiye gidiyordu, Simon kelimeleri kekelemeden telaffuz edebiliyordu. Zaten derslerine adapte olamasaydı, babası bunu rektörden çoktan duymuş olurdu. Simon'un konuşması zaman içinde daha da düzeldi, takıldığı bir iki kelimeyi de hafif bir öksürükle ya da şanslıysa yemek sırasında bir yudum çay veya süt içerek geçiştirmeyi de öğrenmişti.

Fakat Dük, Simon'a tek bir mektup bile yazmamıştı. Babası onu yok saymaya o kadar alışmıştı ki Simon'un Basset ismini lekelemediğini bile fark etmiyordu.

Eton'dan sonra, Simon da diğerleri gibi Oxford'a geçmiş, hem zeki bir öğrenci hem de çapkın bir delikanlı unvanlarını edinmişti. Gerçeği söylemek gerekirse, üniversitedeki diğer öğrencilerden daha fazla çapkın değildi, yine de onun umursamaz tavırları, bir şekilde bu yorumların yapılmasını sağlamıştı.

Simon bu durumun tam olarak nasıl geliştiğini bilmiyordu ama yavaş yavaş yaşıtlarının ona hayranlık duymaya başladığını fark etti. Atletik vücutlu ve zeki biriydi, yine de mevkisinin bu hayranlıkta çok daha büyük bir pay oynadığından Simon'un hiç kuşkusu yoktu. Çünkü Simon gereksiz hiç konuşmuyordu, bu yüzden insanlar onu kibirli biri olarak. görüyorlardı, tıpkı geleceğin dükünün olması gerektiği gibi, Sadece kendini çok yakın hissettiği insanlarla arkadaşlık yapıyor, bu da onun üzerinde gerçek bir dük. gibi az ama öz dostluklar kurmuş izlenimi bırakıyordu.

Çok konuşkan biri değildi ama bir şey söylediğinde, söylediği sözcüklere hâkim olarak ve çabuk çabuk konuşurdu, böylelikle insanların ilgisini çekerdi. Ve cemiyetteki birçok kişi gibi çok sık konuşmadığı için de söyleyecekleri her zaman merakla beklenirdi.

"fazlasıyla kendine güvenen biri," "çıldırtıcı derecede yakışıklı" ve "ingiliz erkeğinin hayranlık uyandıran örneği" olarak tanımlanmıştı. Erkekler, her konuda onun fikirlerine güveniyorlardı.

Kadınlar ise, neredeyse ayaklarına kapanıyorlardı.

Simon tüm bunlara gerçekten inanmıyor olsa da her şeye rağmen konumunun keyfini çıkarıyordu, istediğiyle konuşuyor, arkadaşlarıyla eğlenip, genç dul ve opera şarkıcılarıyla gününü gün ediyordu. Tabii tüm kaçamakları babasının tasvip etmeyeceğini bildiğinden çok daha keyifli bir hale geliyordu.

Fakat işler umduğu gibi gitmiyordu, babası tüm bunlara hiçbir şekilde tepki vermiyordu.

Hastings Dükü, Simon'dan gizli olarak, oğlunun tüm hareketlerinden haberdar olmaya başlamıştı. Üniversiteden okul raporlarını istemiş ve Simon'un okul dışı faaliyetlerini öğrenmek için de özel bir dedektif tutmuştu. Ve Dük sonunda, oğlunun her hareketinden bir hata çıkarmaya bir son vermişti.

Bu değişimin ne zaman olduğunu kestirmek mümkün olmasa da Dük günün birinde oğlunun aslında başarılı, genç bir adam olduğunu fark etmişti.

Dük gurur duyuyordu. Her zaman olduğu gibi oğlunun damarlarında akan soylu kan kendini göstermişti. Basset'lerden bir aptal çıkmayacağını bilmesi gerekirdi.

Matematik alanında Oxford'u birincilikle bitiren Simon, hemen ardından arkadaşlarıyla birlikte Londra'ya döndü. Babasıyla oturmak istemediği için, bekârların oturabileceği ayrı bir ev tutmuştu. Geceleri dışarı çıkmaya ve kendini göstermeye başladıktan sonra da herkes Simon'un çekingenliğini burnu büyüklük, dostlarının azlığını ise gizlilik olarak yorumlamıştı.

Cemiyetin önde gelen simalarından biri olan Beau Brummel'in son moda giysiler hakkında sorduğu bir soru, bu gözlemleri tasdik etmişti. Brummel bu soruyu aşağılayıcı bir ses tonuyla genç lordu utandırmak için sormuştu. Tüm Londra'nın

bildiği üzere, Brummel ingiltere'nin soylu tabakasında yer alan insanları küçümsemekten başka hiçbir şeyden keyif almazdı.

Simon'un cevabını merak eder gibi görünen Brummel, sorusuna "Siz de öyle düşünmüyor musunuz?" diyerek noktayı koymuştu.

Prens'in kravat bağlamasıyla ilgili kulaktan kulağa yayılan dedikoduları hiçbir şekilde umursamayan Simon, buz mavisi gözlerini Brummel'e çevirmiş ve onu kısaca "Hayır," diyerek yanıtlamıştı.

Açıklama yoktu, ayrıntı yoktu. Cevap sadece basit bir "Hayır"dı.

Sonra da arkasını dönüp yürümeye başlamıştı.

Ertesi gün akşamüzeri, Simon artık sosyetenin yeni gözdesiydi. Aslında durumun ironikliği son derece sinir bozucuydu. Simon, Brummel'i ve onun ses tonunu umursamamıştı, kekeleyeceğinden korkmasa ona daha detaylı ve daha ters bir cevap verebilirdi. Ama o geceki durumda, az laf daha çok iş başarmıştı. Simon'un bir kelimelik cevabı, hazırlanmış bir cümleden daha fazla etki yapmıştı.

Doğal olarak, çok zeki ve yakışıklı olan Hastings veliahtının şanı, Dük'ün kulağına da gitti.

Dük oğlunu hemen aramamış olsa da, Simon babasıyla olan ilişkisinin yakında düzeleceğine dair çıkan dedikoduları duymaya başlamıştı. Dük, Brummel olayını duyduğunda gülmüş ve "tabii ya..." de demişti, "ne de olsa, o bir Basset." Bir tanıdık da Simon'a, babasının onun Oxford'daki birinciliğiyle gurur duyduğundan bahsetmişti.

Ve sonunda, baba oğul bir gece Londra'da düzenlenen bir baloda yüz yüze geldiler.

Dük, oğlunun konuya girmesine izin vermedi.

Simon denedi. Hem de nasıl. Ama hiç kimse babası gibi Simon'un özgüvenini bir anda yerle bir edemiyordu. Kendinin un yaşlı bir modeli olan babasına dik dik bakarken, ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyordu.

Dili ağırlaşmış, ağzı kurumuştu. Kelimeler sese dönüşemiyor, bedeni ona adeta itaat etmiyordu.

Bu süreyi fırsat bilen Dük, içtenlikle kollarını açtı ve "Oğlum," diyerek Simon'a sarıldı.

Ertesi gün, Simon ülkeyi terk etti.

İngiltere'de kalırsa, babasıyla karşılaşmasının kaçınılmaz olacağını biliyordu. Ve bu kadar yıl reddedildikten sonra babasının biricik oğluymuş gibi davranmak hiç de ona göre değildi.

Bununla birlikte, son zamanlarda Londra'nın hızlı yaşantısından da sıkılmaya başlamıştı.

Çapkın bir erkek olarak biliniyor olsa da Simon gerçekten de her kadınla beraber olacak
bir tip değildi. Oxford'da geçirdiği üç sene ve Londra geçirdiği bir sene boyunca arkadaşlarıyla birlikte şehirdeki gece yaşantısının ahlaksızca tadını çıkarmış olsa da sonu gelmeyen partiler ve hayat kadınları onu yeteri kadar bıktırmıştı.

Bu yüzden tüm bunlardan kaçtı.

Ama şimdi, döndüğü için memnundu. Eve dönüşte, ruhunu rahatlatan bir şey vardı, ingiltere'nin bahar zamanı ona huzur veriyordu. Üstelik altı yıl süren, yapayalnız geçirdiği seyahatlerin ardından dostlarını yeniden görmek de çok güzel di.

Koridorların arasından sessizce ilerleyerek, balo salonuna yaklaştı. Gelişinin anons edilmesini istemiyordu; istediği son şey varlığının hissedilmesiydi. O gün öğleden sonra Anthony Bridgerton ile yaptığı konuşma, Londra'nın cemiyet hayatında aktif olmama kararını daha da kuvvetlendirmişti.

Evlenmek istemiyordu. Hem de hiç. Bu baloya iştirak etmesi anlamsızdı çünkü bu gibi balolara bir gelin adayı arayan kişiler katılıyordu.

Yine de kendini çocukluğunda kendisine çok iyi davranan, şefkat gösteren Leydi Danbury'ye karşı borçlu hissediyordu. Üstelik ağzına geleni söylemekten sakınmayan bu yaşlı kadını da seviyordu. Leydi Danbury, ona özel olarak yazılmış ingiltere'ye hoşgeldin notuyla birlikte Simon'a balo davetiyesini göndermişti, bu koşullarda yaşlı kadının teklifini reddetmek açıkça kabalık olacaktı.

Evin içini iyi bildiği için yan kapıların birinden içeri girdi. Herşey yolunda giderse, Leydi Danbury'ye selam verip, fazla farkedilmeden balo salonundan sıvışabilirdi. Ama bir sonraki köşeyi döndüğünde duyduğu sesler karşısında donup kaldı.

Simon homurdanmasını bastırmaya çalışıyordu. İki sevgilinin aşk kaçamağına rastlamıştı.

Lanet olsun. Onlara fark ettirmeden nasıl yok olacaktı? Eğer orada olduğu anlaşılırsa, utanç, komedi ve gözyaşı dolu bir sahne yaşanabilirdi. En iyisi gölgelerin arasına karışıp, âşıkları oldukları yerde bırakmaktı.

Simon sessizce gerilerken, dikkatini çeken bir şey duydu.

"Hayır!"

Hayır? Acaba bu genç kadın, isteği dışında, bu kuytu köşeye zorla mı getirilmişti? Simon'un kahramanlık yapmaya aslında hiç niyeti yoktu, yine de bu sese de kayıtsız kalamadı.

Konuşulanları daha iyi duyabilmek için kafasını hafifçe yana çekildi. Ne de olsa yanlış duymuş olabilirdi. Bir aptal gibi, yardıma muhtaç olmayan birine müdahale etmek istemiyordu.

Genç kadın "Nigel," diyordu, "beni buraya kadar takip etmemeliydin."

"Ama seni seviyorum!" Genç adam tutku dolu ses tonuyla konuştu.. "Tek istediğim, karım olman."

Simon içinden bir küfür savurdu. Zavallı aptal âşık. Onu dinlemek bile insana acı veriyordu.

Genç kadın şaşırtıcı derecede sabırlı ve nazik bir ses tonuyla "Nigel," dedi. "ağabeyim seninle evlenemeyeceğimi açıkca belirtmişti. Umarım arkadaş olarak kalabiliriz."

"Ama ağabeyin durumu anlamıyor!"

Kadın kararlı bir şekilde "Hayır," dedi, "anlıyor."

"Bırak bunları! Teklifimi kabul etmezsen, ben kiminle evleneceğim?"

Simon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Bu, duyduğu en romantik olmayan evlilik teklifiydi.

Anlaşılan kız da öyle düşünüyordu. Canı sıkkın bir halde "Pekâlâ," dedi, "şu anda Leydi Danbury'nin balo salonunda bir sürü genç hanım var. Onlardan birinin seninle memnuniyetle evleneceğine eminim."

Simon olayı daha net görebilmek için başını öne doğru uzattı. Genç kadın gölgede kalmıştı fakat karşısındaki adam rahatlıkla seçiliyordu. Omuzları çökmüş adamın yüzüne idam sehpasına gider gibi bir ifade yerleşmişti. Yavaşça başını İki yana salladı. "Hayır, hayır..."dedi çaresiz bir halde, "evlenmezler. Görmüyor musun? Onlar... Onlar..."

Simon, genç adamın konuşmakta zorlandığını görünce, İçini çekti. Adam kekeler gibi görünmüyordu, sadece fazlasıyla duygusallaşmıştı, yine de onun adeta kelimelerle boğuştuğunu görmek hiç de hoş değildi.

Adam sonunda "Hiçbiri senin kadar iyi değil," dedi. "Bana gülümseyerek bakan tek kişi sensin."

Genç kadın derin bir iç çekerek "Oh, Nigel," dedi. "Bunun doğru olmadığına eminim."

Simon, kadının adamı üzmemek için böyle söylediğine emindi. Ayrıca pek de yardıma ihtiyacı varmış gibi görünmüyordu, öyle ki durumu gayet güzel idare ediyordu. Simon, talihsiz Nigel için üzülse de yapabileceği bir şey yoktu.

Ayrıca, kendini röntgenci gibi hissetmeye başlamıştı.

Kütüphaneye açılan kapıya doğru geri geri gitmeye başladı. Odanın diğer tarafında da bahçeye açılan bir kapı vardı. Oradan ana hole çıkabilir ve balo salonuna girebilirdi. Bu, Simon için arka koridorlardan geçmek kadar rahat olmayacaktı fakat bu sayede, en azından zavallı Nigel küçük düşmesine tanık olan birinin varlığını fark etmeyecekti.

Kapıya yöneldiği anda kızın çığlığını duydu.

"Benimle evlenmelisin!" diye bağırdı Nigel. "Buna mecbursun. Başka birini bulmam imkânsız."

"Nigel, yapma!"

Simon homurdanarak geri döndü. Sonunda gerçekten de kızı kurtarması gerekecekti. Yüzüne gayet ciddi, düke yaraşır bir ifade takındıktan sonra, holde ilerledi. Dilinin ucuna "Genç hanım sizden onu rahat bırakmanızı istedi" cümlesini yerleştirdi, fakat bu gece kahramanlık taslamak kaderinde yoktu, hem de hiç, çünkü Simon cümlesini kurmadan genç kadın şaşırtıcı bir şekilde Nigel'ın çenesine sağlam bir yumruk indirdi. :D :D :D

Kolları gülünç bir halde havaya savrulan Nigel, bacaklarının üzerine yere yığılıp kaldı. Genç kadın dizlerinin üzerine çöküp Nigel'e yaklaşırken, Simon hareketsizce orada kalakaldı.

"Oh, Tanrım," diye söylenen kızın sesi titriyordu. "Nigel, iyi misin? Bu kadar hızlı vurmak istememiştim."

Simon gülmeye başladı, kendine engel olamıyordu.

Kız şaşkınlıkla başını kaldırıp ona baktı.

Simon birden nefesinin kesildiğini hissetti. O ana kadar kızın sadece koyu renk, gür saçlarını görmüştü. Ama kafasını kaldırmasıyla Simon kızın iri, koyu renkli gözlerim ve şimdiye kadar hiçbir kadında görmediği dolgun dudaklarını fark etti. Kalp şeklindeki yüzü, cemiyet standartlarına göre fazla güzel sayılmazdı, yine de görünüşündeki birşey Sımon'un içini titretti.

Kalın ama biçimli kaşlarını havaya kaldıran kız, "Sız..." dedi. Kızın sesindeki ton karşısındaki yabancıyı görmekten hiç, de memnun olmadığını ortaya koyuyordu.

" Siz de kimsiniz?"

3. BÖLÜM

Nigel Berbrooke'un Moreton Mücevher Dükkânı'ndan tektaş bir yüzük aldığı, yazarınıza gelen bir bilgidir. Acaba yakın gelecekte bir Bayan Berbrooke olma ihtimali mi var?

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 28 Nisan 1813

Daphne, o gecenin bundan daha berbat geçmesinin mümkün olamayacağını düşündü.

Öncelikle, gecenin ilk yarısını balo salonunun en karanlık köşesinde geçirmek zorunda kalmış, ki bu hiç de kolay olmamıştı, özellikle Leydi Danbury'nin mumların aydınlatıcılığına ve estetikliğine olan inancına bakılırsa ardından tam oradan kaçmaya çalışırken, Philipa Featherington'un ayağına takılmış, bu da kızcağızın "Daphne, canın acıdı mı?" diye çığlık atmasına ve tabii ki Nigel Berbrooke'un onu görmesine sebep olmuştu. Daphne ona yakalanmadan, kadınların dinlenme odasına kaçabileceğini sanmış, yine de Nigel onu koridorda yakalamış ve çaresiz bir halde yakararak ona aşkını ilan etmişti.

Zaten durum yeteri kadar utanç vericiydi, bir de bu adam bu son derece yakışıklı yabancı aralarında geçen olaya tanık olmuştu. Üstüne üstlük, bir de duruma gülmüştü!

Daphne haline gülen adama bakmıştı. Onu daha önce hiç görmemişti, adam Londra'ya yeni gelmiş olmalıydı.

Annesi Daphne'nin cemiyetteki bütün olası koca adaylarıyla tanıştırılmasını ya da en azından onların farkında olmasını sağlamıştı. Tabii ki, adam evli de olabilir, dolayısıyla da Violet'in potansiyel damatlar listesine girememiş olabilirdi, yine de Daphne'ye göre bu kadar çekici bir adamın Londra'da herkes tarafından bilinmemesi imkânsızdı. Yüzü, neredeyse mükemmel denecek kadar biçimliydi. Michealengelo'nun bütün heykellerini kıskandıracak kadar yakışıklıydı. Gözleri garip bir şekilde derinlik barındırıyordu o kadar maviydi ki neredeyse parlıyorlardı. Saçları gür ve siyah renkliydi, boyu da etrafındaki bir sürü erkekten epeyce uzundu, tıpkı ağabeyleri gibi.

Bu adam, diye düşündü Daphne, Bridgerton erkeklerinin tarafında dolanan bütün genç kızları bir çırpıda çalabilecek potansiyele sahipti.

Daphne bundan neden rahatsız olduğunu anlayamıyordu. Belki de böyle bir adamın, onun gibi bir kadına ilgi göstermeyeceğini bildiği için bu şekilde hissediyordu. Belki de onun huzurunda kendini kılıksız ve rezil hissettiği için. Belki de adam onu bir sirk palyaçosu gibi görmüş ve karşısına geçip gülmüştü, belki de bu yüzden böyle hissediyordu.

Sebep ne olursa olsun, karakterine hiç de uygun olmayan bir asabiyetle doğrulmuş, kaşlarını kaldırmış ve adama bakıp, Siz de kimsiniz?" demişti.

Simon, soruya neden direkt bir cevap veremediğini biliyordu ama içindeki şeytana uymuş ve

"Niyetim sizi korumaktı ama görünüşe bakılırsa yardımıma ihtiyacınız kalmamış" demişti.

"Oh," diyen genç kız, söyleyecek başka bir laf bulamamışı Adamın sözlerini kafasında tartarken, dudaklarını büzmüş, parmaklarını birbirine geçirmişti. "Sanırım size teşekkür etmeliyim. Ama on saniye önce müdahale etseydiniz, zavallı adaama vurmak zorunda kalmazdım."

Simon, yerde yatan adama baktı. Çenesindeki morluk kararmaya başlamıştı bile ve adam usulca "Laffy, oh... Laffy. m seviyorum, Laffy." diyerek sayıklıyordu. Simon bakışlarını kıza çevirerek "Sanırım Laffy sizsiniz," dedi. Gerçekten de karşısındaki son derece alımlı, genç bir kadındı ve Simon'un durduğu köşeden kadının üzerindeki kıyafetin dekoltesi gayet açık görünüyordu.

Genç kız adamın bakışlarının yüzünde değil de vücudunun diğer bölgelerinde dolaştığının farkında değildi. Adamın eğlenir gibi bir hali vardı ve bunu hiç de hoş karşılamayan genç kız kaşlarını çatarak "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

"Biz?" Simon şaşırmıştı.

Genç kadın kaşlarını daha da çattı. "Benim kurtarıcım olduğunuzu söylemiştiniz, değil mi?"

"Evet, söyledim." Simon ellerini beline koymuş, durumu tartıyordu. "Onu bahçeye kadar sürüklesem mi acaba?"

"Tabii ki hayır!" diye karşı çıktı genç kız. "Tanrı aşkına, dışarıda hala yağmur yağmıyor mu?"
Simon sesinin istemi dışında sert çıkmasına aldırmayarak "Sevgili Bayan Laffy," dedi, "endişeniz biraz yersiz değil mi? Bu adam size saldırmaya çalıştı!"

"Bana saldırmadı," diye cevapladı genç kadın Simon'u. "O sadece... Sadece... Oh, tamam, evet bunu denedi. Ama aslında bana zarar vermek istemedi."

Simon tek kaşını kaldırdı. Gerçek anlamda, kadınlar anlaşılması en zor varlıklardı. "Bundan kesinlikle emin misiniz?"

Karşısındaki kız söyleyeceklerini dikkatle toparlarken, Simon onu izliyordu. "Nigel kimseye zarar veremez," dedi yavaşça genç kız. "Tek suçu, beni yanlış anlaması."

"Siz benden daha anlayışlı birisiniz o halde," dedi Simon.

Kızın derin iç çekişi, Simon'un tüm bedenini ürpertti. Genç kadın ağırbaşlı bir şekilde "Nigel kötü biri değildir," dedi. "Sadece çok zeki bir adam değil ve sanıyorum benim ona gösterdiğim iyi niyeti başka türlü anladı."

Simon, bu kıza karşı birden garip bir hayranlık duydu. Başka bir kadın olsa şu anda çığlık çığlığa bağırıyor, ortalığı ayağa kaldırıyor olabilirdi. Ama bu kız her kimse olayı ört bas etmeye çalışmış, hatta adamcağızın haline acımıştı. Bu Nigel denen adamı savunmaya çalışması bile, şaşırtıcıydı.

Daphne, tozlu ellerini kıyafetinin açık yeşil renkli eteklerine silerek ayağa kalktı. Yapılı saçlarından kalın bir bukle omzuna düşüyor, göğsünün üzerine doğru kıvrılıyordu. Simon aslında kızın söylediklerini dinlemesi gerektiğini biliyordu her kadın gibi konu hakkında yorumda bulunuyordu ama gözlerini kızın göğsünün üstüne düşen o koyu renkli bukleden alamıyordu. Kuğu gibi boynunun üzerinde, ipekten bir yığın gibi duruyordu ve Simon, dudaklarıyla saçın durduğu o narin boynu öpmemek için kendini zor tutuyordu.

Simon daha önce saf bir bayanla hiç birlikte olmamıştı, fakat her nasılsa herkes onu çapkın biri olarak görüyordu. Bunun ne zararı olabilirdi ki? Kızın ırzına geçmeyecekti ya, sadece onu öpecekti. Küçük, masum bir öpücük.

Gerçek anlamda cezbedici, çıldırtıcıydı.

"Bayım! Bayım!"

İstemeye istemeye gözlerini yavaşça kızın yüzüne çevirdi. Yüzünün de kendine has bir güzelliği vardı ama kız kaşlarını çatmış ona bakarken, onu baştan çıkarmak bir hayli zordu.

"Beni dinliyor muydunuz?"

"Elbette," diyerek yalan söyledi Simon.

"Dinlemiyordunuz."

"Hayır, dinlemiyordum," diyerek itiraf etti.

Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı kız. Dişlerini sıkarak "O zaman neden dinliyordum dediniz?"

Simon omuzlarını silkti. "Bunu duymak istediğinizi sanmıştım."

Kız derin bir nefes aldı, kendi kendine bir şeyler mırıldanırken, Simon onu büyük bir hayranlıkla seyrediyordu. Ne söylediğini anlayamıyordu, kuşkusuz hiçbiri iltifat içermiyordu.

Sonunda, kız tuhaf bir ses tonuyla, "Eğer bana yardım etmek istemiyorsanız, gitmenizi tercih ederim," dedi.

Simon, aptal bir adam gibi davranmaktan vazgeçmesi gerektiğini anladı ve "Özür dilerim. Tabii ki size yardım edeceğim," dedi.

Daphne iç çekti ve hala daha yerde anlamsızca mırıldanarak yatmakta olan Nigel'a baktı.

Simon da adama bakıyordu, birkaç saniye ikisi de hareketsiz kalıp bilincini yitirmiş olan adamı ne yapacaklarını düşündüler. Sonunda Daphne, "Gerçekten de o kadar hızlı vurmadım," dedi.

"Belki sarhoştur."

Daphne şüpheli bir şekilde baktı. "Öyle mi dersiniz? Aslında nefesinde alkol kokusu aldım fakat onu şimdiye kadar hiç sarhoş görmedim."

Simon söyleyecek bir şey bulamayınca, "Pekâlâ, ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diyerek sordu.

Gözlerine tereddütlü bir ifade yerleşmiş olan genç kız "Sanırım onu burada böylece bırakabiliriz," dedi.

Simon bunun müthiş bir fikir olduğunu düşündü ama belli ki genç kadın bu aptalın daha emin ellerde olmasını tercih ediyordu. Ve Tanrı biliyor ya Simon da bu tanımadığı kadını mutlu etmek için inanılmaz bir istek duyuyordu. Simon "Şöyle yapacağız," dedi gevrek bir şekilde, sesindeki duygusallık açığa çıkmamıştı ve bundan memnundu. "Ben hemen at arabamı çağırtacağım ve..."

Kız "Oh, güzel" diyerek onun sözünü kesti. "Gerçekten de onu burada böyle bırakmak istemezdim. Bu, son derece zalimce bir hareket olacaktı."

Simon, adamın kadına neredeyse saldırdığını hatırlayarak, bu sözleri fazla yumuşak buldu, yine de fikirlerini kendine saklayarak planını gözden geçirdi. "Ben yokken siz beni kütüphanede bekleyeceksiniz."

"Kütüphanemi? Ama..."

Simon sert bir ses tonuyla "Kütüphanede," diyerek lafını yineledi. "Kapı kapalı olacak. Eğer biri buraya gelirse, Nigel'in bedenin yanında bu şekilde görülmek istemezsiniz sanırım."

"Bedeni? Ulu Tanrım, Nigel ölmüş gibi konuşuyorsunuz! Buna hiç gerek yok!"

Simon kızı umursamaksızın konuşmasına devam etti. dediğim gibi," dedi, "kütüphanede bekleyeceksiniz. Döndüğümde ise, Nigel'ı benim arabama taşıyacağız."

"Peki, bunu nasıl yapacağız?"

Simon baştan çıkarıcı gülümsemesiyle, "Hiçbir fikrim yok" dedi.

Daphne'nin bir an nefesi kesildi. Tam da kurtarıcısının kibirli ve burnu büyük bir adam olduğuna kendini inandırmışken, bir gülüşüyle onu altüst etmişti. Çocuksu ve diri bir gülümsemesi vardı, metrelerce uzakta bulunan kadınları bile kendine çekebilecek cinsten bir gülümseme.

Ve Daphne'i asıl sinirlendiren şey, bu kadar etkileyici bir gülümsemeye karşı koymasının çok ama çok zor oluşuydu. oysa kadınları nasıl etkileyeceğini çok iyi bilen dört erkekle beraber büyümüştü; Daphne bu gibi gülüşlere alışkın olduolduğunu ve bu gibi gülüşlerden hiçbir şekilde etkilenmeyeceğini biliyordu.

Ama görünüşe bakılırsa çoktan yanılmıştı. Kalbi hızla çarpmaya, karnı ağrımaya başlamıştı.
Bacakları ise adeta onu taşıyamayacak gibi ağırlaşmıştı. Karşısında ismini dahi bilmediği adama bakarken çaresiz bir halde "Nigel," dedi. Aklını bu tekinsiz yabancıdan uzaklaştırması gerekiyordu. "Nigel'le ilgili endişeliyim." Yere eğildi ve çok nazikçe olmasa da adamı omzundan sarstı. "Nigel? Nigel? Artık uyanman lazım, Nigel."

Genç adam inleyerek "Daphne," dedi. "Oh... Daphne."

Koyu renkli saçları olan yabancı dikkatini genç adama vermişti. "Daphne? Daphne mı dedi?"

Daphne endişeli bir halde adama baktı. Adamın sorusundaki netlik ve bakışlarındaki yoğunluk onu rahatsız etmişti. "Evet."

"İsminiz Daphne mi?"

Adamın zekâsından şüphelenmeye başlamıştı. "Evet." Dedi.

Simon homurdandı. "Daphne Bridgerton mu yoksa?" Genç kadının şaşkınlıkla kaşlarını çattı.

"Aynen öyle." Simon istem dışı geriledi. Kızın kahverengi, kalın telli saçlarının tipik bir Bridgerton örneği olduğunu idrak etti ve birden fiziksel bir acı duydu. Hatta burnu da Bridgerton burnu, elmacık kemikleri de... Tanrım, bu kız, Anthony'nin kardeşiydi! Lanet olsun!

Arkadaşlar arasında kurallar vardı ve bunların en önemlisi de dostunun kardeşine dokunmamaktı!

Simon dehşete düşmüş bir halde orada durmuş bir aptal gibi ona bakarken, Daphne ellerini beline koyup kızgınlıkla, "Peki ya siz kimsiniz?" diye sordu. "Simon Basset."

Daphne "Dük mü?" diye sordu. Şaşkınlıktan sesinin tonunu ayarlayamamıştı.

Simon sertçe başını salladı. "Oh, Tanrım."

Daphne'nin yüzünün rengi atmıştı, bunu fark eden Simon endişelenerek

"Tanrım, bayılmayacaksınız genç bayan, değil mi?" Aslında kızın bayılması için bir sebep yoktu ama Anthony yani kızın abisi, evet abisi ona bekâr ve yakışıklı bir dükün kadınlar üzerinde yarattığı etkileri yeterince açıklamıştı. Anthony Daphne'i bu grubun özellikle dışında tutmuş olsa da genç kızın yüzü şaşılacak derecede solgun görünüyordu. "Bayılacak mısınız?" diye tekrarladı Simon, sorusuna cevap alamayınca. Böyle bir şeyin söz konusu dahi olmasına sinirlenen Daphne, sinirli bir şekilde, "Tabii ki, hayır!" diyerek söylendi.

"İyi."

"Sadece..."

Simon merakla "Sadece, ne?" diye sordu. Daphne omuzlarım dikleştirdi "Yani," diyerek geveledi. "Sizin hakkınızda çok şey duymuştum da."

Simon giderek sinirleniyordu. "Kim tarafından?" diye sordu.
Genç kadın ona bir aptala bakar gibi anlamsız bir ifadeyle cemiyetteki herkes tarafından."

"Bu, çok s" Birden kekeleyeceğini hisseden Simon, durup derin bir nefes aldı. Konuşmasını kontrol etmekte zorlandığını gizlemeye çalışıyordu. Onu gören öfkesini kontrol etmeye çalışan bir adam zannedebilirdi.

içinde bulundukları duruma bakılacak olursa, bu da inanılması güç bir manzara sayılmazdı.

"Sevgili Bayan Bridgerton," diyen Simon'un sesi pürüzsüzdü, "buna inanmak biraz güç."

Umursamazca omuzlarını silken genç kız bu hareketiyle karşısındaki adamın sinirlenmesinden keyif alır gibiydi. "Neye istiyorsanız ona inanın," dedi usulca, "ama bugün gazete de yazıyordu."

"Ne?"

"Whistledown'da." dedi Daphne, sanki bu cevap her şeyi açıklamaya yetecekmiş gibi.

"Whistledown?"

Daphne, onun Londra'ya yeni geldiğini hatırlayana dek adamın yüzüne boş boş baktı. Manidar bir şekilde gülümseyerek "Oh, sanırım siz bilmiyorsunuz," dedi, "şimdi anladım"

Simon ona doğru bir adım atarak, tehditkâr bir ifadeyle "Bayan Bridgerton, sizden cevabımı zorla mı almalıyım?"

Daphne istem dışı bir adım gerileyerek, "bir dedikodu gazetesi," dedi. "Hepsi bu. Saçma bir şey ama herkes onu alıyor."

Simon tek kelime etmedi; kaşlarım kaldırmış, düşünüyordu.

Daphne aceleyle ekledi, "Pazartesi sayısında dönüşünüzü haber veren bir yazı vardı da."

Buz mavisi gözlerini korkutucu bir ifadeyle kısan Simon, "Tam olarak ne diyordu?" diye sordu.

Daphne bu soruyu geçiştirerek "Dahası bu kadar," dedi.

Bir adım daha gerilemişti, öyle ki topukları duvara değiyordu. Daha fazla kaçamazdı. Dük son derece kızgın görünüyordu ve Daphne'nin tek aklına gelen, onu burada Nigel'le bırakıp kaçmaktı. İkisi de birbirine uygun, diye düşündü, iki çılgın adam!

"Bayan Bridgerton." Simon'un sesinde ciddi bir uyarı vardı.

Daphne onun şehirde yeni olduğunu ve henüz düzene uyum sağlayamadığım düşünüp Whistledown adının bile ona garip gelmesine bakılacak olursa karşısındaki adama acıyarak baktı. Simon'un hakkında yazılanlara sinirlenmesi aslında normaldi. İlk defa kendi hakkında yazılanları okuduğunda Daphne de haddinden fazla tepki vermişti. Whistledown'un bir ay evvelki sütunlarını dolduran yazı Daphne'in yeterince canını sıkmıştı. Fakat Leydi Whistledown'un artık hakkında yazacak başka bir kahramanı vardı.

"Bu kadar üzülmenize gerek yok," diyen Daphne, sesine iyimser bir hava vermeye çalıştı, yine de başarılı olamadı. "Sadece sizin çapkın bir erkek olduğunuzu yazmış ve sanırım siz de bunu inkâr etmeyeceksiniz. Ne de olsa çapkın olarak adlandırılmak erkeklerin gururlandığı bir şey."

Daphne duraksadı ve Simon'un ona yanıldığını söylemesini bekledi. Ama Simon bunu yapmadı.

Daphne konuşmasına devam etti, "Aynı zamanda annem sanırım siz dünyayı gezmek için buradan ayrılmadan önce onunla tanışmışsınız, aynı şeyi tekrarladı."

"Öylemi?"

Daphne evet anlamında başını salladı. "Bu yüzden bana sizinle asla beraber görülmememi tembih etti." Simon ağır ağır konuşarak "Gerçekten mi?" dedi. Sesinin tonundaki vurgu ve Daphne'ye odaklanmış gözlerindeki dumanlı ifade huzursuzluk vericiydi, öyle ki Daphne gözlerini kapamamak için kendini zor tutuyordu.

Bu adamın onu nasıl etkilediğini görmesini kesinlikle evet, kesinlikle istemiyordu.

Simon usulca gülümsedi. "Bakalım doğru anlamış mıyım? Anneniz size benim çok kötü bir adam olduğumu ve hiç şekilde benimle görülmemeniz gerektiğini söyledi, değil mi?"

Kafası bir hayli karışan Daphne, başını salladı. Simoon "O halde..." diyerek konuşmasına daha etkileyici bir ifade katmak için durdu, "acaba anneniz bu küçük randevumuz hakkında ne düşünürdü?"

Daphne gözlerini kırpıştırdı. "Anlayamadım."

"Eğer yerde şuursuz bir halde yatan Nigel'ı saymazsak,"

Elini yere doğru salladı, "hiç kimse bizim birlikte olduğumuzu görmedi". Ama yine de..." Cümlesini havada bırakıp, genç kızın suratında beliren şaşkınlık ve korku dolu ifadeyi seyretmeye koyuldu.

Aslında yüzüne tam anlamıyla huzursuz olduğunu ortaya koyan bir ifade yerleşmişti fakat bu, durumu daha da çekici hale getiriyordu.

Daphne "Ama yine de ne?" diye sordu. Simon öne doğru ilerleyip, aralarındaki mesafeyi daralttı. "Ama yine de," dedi yumuşak bir ses tonuyla, Daphne'nin endişesini yüzünde hissedebiliyordu, "burada ikimiz yalnızız."

"Nigel'ı saymazsak," diyerek karşı çıktı Daphne. Simon yerde yatan adama şöyle bir göz attıktan sonra başını Daphne'ye çevirdi. Mırıldanarak "Nigel'ın bize pek bir faydası dokunamaz," dedi, sesi buğulu ve cezbediciydi. "Sizce öyle değil mi?"

Simon, genç kadının tedirgin bir halde Nigel'a baktığını ve Belli ki aklından, Simon ona karşı zor kullanırsa, yerde yatan adamdan bir fayda gelmeyeceğini geçiriyordu. Ama tabi ki, onun böyle bir niyeti yoktu. Ne de olsa karşısındaki, Anthony'nin kız kardeşiydi. Bunu ara sıra kendine hatırlatılması gerekse de bu ciddi anlamda uzun vadede aklından çıkmasada anlayacağı bir gerçeklik taşıyordu.

Simon, bu küçük oyuna artık bir son vermenin zamanı geldiğini biliyordu. Aslında Daphne'nin bu durumu ağabeyine anlatmayacağına emindi, hatta tamamen kendine saklayıp, yalnız kaldığı zamanlarda kızgınlık ve nefretle ve belki biraz da heyecanla bunları düşünecekti.

Yine de Simon her ne olursa olsun Daphne baygın koca adayını odadan çıkarmadan önce aralarında geçen cilveleşmeye bir son vermeliydi; ağzından çıkanlara engel

olamadı. Belki, de Daphne'in kızgın olduğunda dudaklarını büzmesi, belki de şaşırdığı vakit ağzının istem dışı açılması... Simon'un tek bildiği bu kıza karşı kendine daha fazla hâkim olamayacağıydı.

Böylelikle Simon öne doğru eğildi ve şehvet dolu bir sesle, "sanırım annenizin ne söyleyeceğini biliyorum," dedi.

Karşısındaki adamın açıksözlülüğü karşısında afallamış görünen Daphne, cesaretini toplayarak sadece, "Oh?" diyebildi.

Simon hafifçe başını salladı ve işaret parmağıyla Daphne'nin çenesine dokundu, kısık sesle "çok ama çok korkmanız gerektiğini söylerdi," dedi.

Derin bir sessizlik oldu. Daphne'nin gözbebekleri büyümüş, dudakları sanki ağzının içinde bir şey saklıyormuş gibi incelmişti, sonra omuzları hafifçe havaya kalktı, sonra...

Ve sonra kahkahalara boğuldu. Tam da Simon'un suratına karşı.

Daphne "Oh, Tanrım," dedi nefes almaya çalışırken. "Oh, bu çok komikti."

Simon'un yüzünde olayı komik bulduğuna dair hiçbir iz yoktu.

Daphne "Özür dilerim." dedi. Kahkahalar atarken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu.

"Kusura bakmayın, gerçekten ama bu kadar melodramatik olamazsınız. Bu, size hiç yakışmıyor."

Simon durakladı, otoritesine ve konumuna böylesine saygısızlık gösteren genç kadını süzdü. Tehlikeli bir adam olarak tanınmanın avantajlarından biri de genç kadınları bu şekilde sindirmekti.

"Aslında... İtiraf etmeliyim ki bu size yakışıyor," diyen Daphne, hala gülüyordu. "Çok tehlikeli görünüyordunuz. Ve tabii çok da yakışıklı." Simon bunun üzerine hiçbir yorum getirmedi. Bu durum karşısında Daphne'nin yüzüne kafasının karışmış olduğunu ortaya koyan bir ifade yerleşti ve Simon'a sordu, "Niyetiniz buydu, değil mi?"

Simon tek kelime etmiyordu, Daphne "Elbette ki, buydu. Benim yerimde başka bir kadın olsaydı amacınıza çoktan ulaşmış olurdunuz" dedi.

Simon bu söze yorum yapmadan geçemeyecekti. "Neden acaba?"
Daphne omuz silkerek "Dört ağabeyim var." dedi, öyle ki bunun yeterli bir açıklama olduğunu düşünüyordu. "Bu tip oyunlara alışkınım,"

"Oh?"

Dostça Simon'un koluna vurdu. "Ama sizinki de son derece kayda değer bir girişimdi doğrusu. Aslına bakarsanız, beni çapkınlık denemenizin hedefi seçecek kadar alımlı bulduğunuz için size minnettarım." Gülümsemesi yapmacıksız bir şekilde bütün ağzına yayılmıştı. "Ya da çapkın soyluluk denemesi mi dememi tercih ederdiniz?"

Simon, korkutucu bir görünüme bürünmek için, düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. "Son derece rahatsız edici genç bir kadınsınız, Bayan Bridgerton, bunu biliyor muydunuz?"

Daphne ona bakarak hafifçe gülümsedi. "Çoğu kişi beni iyi niyetli ve sevimli biri olarak tanımlar."

"Çoğu kişi," dedi Simon sertçe, "aptaldır."

Başını yana eğen Daphne, apaçık Simon'un söylediklerini düşünüyordu. Sonra bir an için yerde yatan Nıgel'a baktı ve "korkarım doğru bir şey söylediniz size katılıyorum," dedi.

Simon gülmemeye çalışarak, "korktuğunuz benimle aynı fikirde olmak mı, yoksa çoğu kişinin aptal olması mı?" dedi.

Daphne "Her ikisi de." Diyerek gülümsedi. Daphne'in etkileyici gülüşü Simon'un beynini uyuşturuyordu. "Ama özellikle, ilk söylediğiniz."

Simon bir kahkaha attı, sonra da kendi sesinin ona ne kadar yabancı geldiğini düşündü.

Günlük hayatında gülümseyen, hatta arada bir içtenlikle gülen bir adamdı ama bu şekilde kendini tutamadan kahkaha atmayalı çok uzun zaman olmuştu. "Çok sevgili Bayan Bridgerton," derken, bir yandan da gülmekten gözlerinden gelen yaşları siliyordu. "Eğer siz iyi niyetin ve sevimliliğin tanımıysanız, dünya çok tehlikeli bir yer olmuş demektir."

Daphne ona "Kesinlikle," diyerek karşılık verdi. "En azından annem öyle düşünüyor."

Simon mırıldanarak "Annenizi neden hatırlayamadığımı anlayamıyorum," dedi. "zira unutulmayacak bir karaktere benziyor."

Daphne tek kaşını kaldırıp ona baktı. "Onu hatırlamıyor musunuz?"

Simon başını hayır anlamında salladı.

"O zaman onu tanımıyorsunuz demektir."

"Size benziyor mu?"

"Bu, çok garip bir soru."

"Çok da değil," diyen Simon, aslında Daphne'nin haklı olduğunu biliyordu. Anlamsız bir soru sormuştu, aklından geçeni niye söylediğini bilmiyordu. Ama olan olmuştu ve Daphne de bir cevap bekliyordu. "Bridgerton'ların hepsinin birbirine benzediğini duymuştum."

Daphne hafifçe başını salladı. "Evet, benzeriz. Annem hariç. O mavi gözlü, açık tenlidir. Biz ise koyu renk saçlarımızı babamızdan almışız. Ama bana hep, annemin gülüşüne sahip olduğumu söylerler."

Birden ikisi de sustu. Daphne bir o yana bir bu yana sallanarak Dük'e ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Tam sırada, Nigel hayatında ilk kez doğru bir zamanlama yaparak yattığı yerden doğruldu. Etrafını net göremiyormuş gibi gözlerini kırpıştırarak "Daphne?" dedi.

"Daphne, sen misin?"

"Ulu Tanrım, Bayan Bridgerton," diyen Dük, içinden bir küfür savurdu. "Siz bu adama ne kadar sert vurdunuz?"

"Sadece onu yere devirecek kadar hızlı, ama yemin ederim daha fazla değil." Daphne kaşlarını düşünceli bir biçim çattı. "Hem belki de gerçekten sarhoştur." Nigel "Oh, Daphne," diyerek inledi. Dük, genç adamın yanına diz çökmesiyle birden öksürerek geri çekildi.

"Sarhoş mu?" diye sordu Daphne.

Dük sendeleyerek ayağa kalktı. "Size evlenme teklif edebilmek için tek başına bir şişe viskiyi devirmiş olmalı."

Daphne o anda kendisini sevecen ve bir o kadar da iyi bir arkadaş olarak gören erkekleri aklından geçirdi, mırıldanarak elimim bu' kadar korkutucu olduğumu kim düşünebilirdi dedi.

"Ne kadar hoş!" Simon, Daphne'ye aklını kaçırmış biriymiş gibi baktı "Bu söylediğiniz hakkında yorum bile yapmayacağım," ded

Daphne, Dük'ün sözlerini umursamadan, "Planımızı uygulamaya koyalım mı?" diye sordu.

Ellerini beline koyan Simon, durumu gözden geçiriyordu. Nigel kendi başına ayağa kalkmaya çalışsa da bu konuda başarılı olamıyordu. Yine de başlarına bir bela getirecek kadar, ya da en azından fazla ses çıkarıp herkesin dikkatini çekecek kadar ayıktı.

“Daphne! Seni çoook seviyorum, Daffery." Dizlerinin üzerine abanarak kalkmaya çalışan Nigel, Daphne'ye doğru sürünürken, kiliseye dua etmeye gitmiş bir adam görüntüsü çiziyordu.

"Lütfen evlen benimle Duffne. Buna mebursuun."

"Kendini topla artık," diyerek homurdanan Simon, Nigel'i yakasından tutarak geri çekti. "Utanç verici olmaya başladın." Daphne'ye doğru döndü. "Şimdi onu dışarı çıkaracağım. Onu burada bırakamayız. Hasta bir inek gibi inlemeye başlaması an meselesi."

"Bence başladı bile," dedi Daphne.

Simon, hafifçe gülümsedi. Daphne Bridgerton, evlilik çağında olduğu için birçok erkeğin korkulu rüyası olabilirdi ama kesinlikle düzgün bir bayandı.

Simon birden, eğer erkek olsaydı Daphne'yi rahatlıkla arkadaşı olarak görebileceğini düşündü.

Fakat beyninin ve vücudunun net olarak ortaya koyduğu kadarıyla, Daphne bir kadındı ve bu durumu bir an önce halledip buradan gitmek her ikisi için de en iyisi olacaktı. Eğer onları biri görürse, Daphne için söylenmedik dedikodu kalmazdı. Ayrıca Simon, onun yanında kendine daha fazla hâkim olabileceğini hiç ama hiç sanmıyordu.

Aslında, kendini kontrol etmeye Simon kadar aşina olan biri için, bu duygu fazlasıyla rahatsız ediciydi. Simon için kendine hâkim olmak her şeye değerdi. Kontrolsüz olsa babasına asla karşı çıkamazdı, ya da okulda birincilik alamazdı. Kontrolsüz olsa, o...

Kontrolsüz olsa, gülümseyerek düşündü, hala bir aptal gibi kekeliyor olurdu.

Simon birden "Ben onu buradan çıkaracağım."dedi. "Siz balo salonuna geri dönün."

Daphne'nin aklı karışmıştı. Arkaya, balo salonuna doğru bir bakış attı, kaşlarını çatarak "Emin misiniz? Kütüphaneye gitmemi istemiştiniz."

"Ben arabayı alırken, onu burada bıraksaydık olurdu. Ama şimdi, uyandığına göre, bunu yapmamız imkânsız."

Daphne, Simon'un söylediklerine katıldığını belli eder bir şekilde başım salladı. "Tek başınıza taşıyabileceğinize emin misimiz? Nigel oldukça iri bir adam."

"Ben daha iriyim."

Başını yana doğru eğen Daphne, ince ve uzun boylu olan Dük'ün aslında yapılı ve geniş omuzlu olduğunu fark etti. Gerçekten de Daphne bu gibi şeyleri fark etmemesi gerektiğini biliyordu, fakat bu onun kabahati değildi, Dük'ün üzerindeki dar pantolon onun vücut hatlarını yeterince ortaya koyuyordu. Dahası, dükte yırtıcı bir hava, ya da sanki gücüne ve enerjisine sıkı sıkıya bağlı bir adam görünümü vardı.

Daphne, onun Nigel'ı rahatlıkla dışarıya taşıyabileceğine karar verdi.

Başıyla Simon'u onaylayarak "Pekâlâ," dedi. "Ve teşekkür ederim. Bana bu şekilde yardım etmeniz çok ince bir davranış."

"Her zaman böyle değilim," diyerek mırıldandı Simon.

Daphne "Öyle mi?" diyerek hafifçe gülümsedi. "Ne kadar garip. Bu davranışınızı başka türlü adlandırmam mümkün değil. Ama yine de erkekler..."

"Erkekler konusunda uzmanlaşmış olduğunuz belli," diyen Simon, bir yandan da Nigel'ı ayağa kaldırmaya uğraşıyordu.

Daphne'ye uzanıp onun ellerini tutmaya çalışan ve ismini sayıklayan Nigel'ı zaptetmek giderek zorlanıyordu.
Daphne bir adım geriledi. "Evet ama benim dört erkek kardeşim var. Erkekler konusunda daha iyi bir eğitim düşünemiyorum."

Daphne, Dük'ün ona cevap verip veremeyeceğinden emin olamadı, çünkü Nigel tam da o anda gücünü toplayıp kendini Simon'un ellerinden kurtarmıştı. Ayakta duramıyordu, yine de bir yandan kendini Daphne'nin üzerine doğru savururken, bir yandan da anlaşılmaz sesler çıkarıyordu.

Eğer sırtı duvara dayalı olmasaydı Daphne çoktan yere yığılmış olurdu. Bu halde bile vücudunun tüm ağırlığıyla duvara çarptığında nefesinin kesildiğini hissetmişti.

"Oh, Tanrı aşkına," diyerek bir küfür savuran Simon, karşısındaki adama tiksintiyle baktı. Nigel'ı genç kadının üzerinden çekip aldıktan sonra, ona döndü ve "Artık vurabilirmiyim?" diye sordu. Soluk soluğa kalmış olan Daphne "Lütfen, vurun," diyerek Dük'e cevap verdi. Nigel'a karşı anlayışlı olmaya çalışmış olsa da artık sabır taşı çatlamıştı.

Dük anlaşılmaz bir şekilde mırıldandı ve kuvvetli sol yumruğunu adamın çenesine indirdi.
Nigel hareketsiz bir halde yere yığıldı.

Daphne, yerde yatan adama soğukkanlı bir şekilde bakıyordu. "Bu sefer kolay kolay uyanacağını hiç sanmıyorum," dedi.

Simon, sol elini hafifçe salladı ve "hayır," dedi.

Gözlerini kırpıştıran Daphne sessizce Dük'e baktı ve "teşekkür ederim," dedi.

Dük, Nigel'a kızgınlıkla bakarken "Zevkle," dedi.

"Peki şimdi ne yapmalıyız?" Bakışları, şuursuz ama neyse ki artık hareketsiz bir biçimde yerde yatan adamda birleşmişti.

"İlk planımıza geri dönüyoruz," dedi sertçe Simon. "Ben arabayı çağırırken, siz kütüphanede bekleyeceksiniz. Araba gelmeden onu taşımak istemem doğrusu."

Daphne anlayışlı bir şekilde başını salladı. "Benim yardımıma ihtiyacınız var mı, yoksa ben hemen kütüphaneye mi geçeyim?"

Dük bir an sessizleşti. Nigel'in kendinden geçmiş bir halde yerde yattığı pozisyonu inceliyordu. "Aslında," dedi, "küçük bir yardım işe yarar."

"Öyle mi?" diye sordu Daphne. "Hayır diyeceğinizi sanıyordum."

Daphne kendini gülünç duruma düşürmüştü, Dük ona tepeden şöyle bir bakarak "Onun için mi sordunuz?" dedi.

"Hayır, tabii ki ondan değil," dedi Daphne. Biraz bozulmuştu. "Yardım etmeyi düşünmüyorsam, teklif edecek kadar aptal biri değilim. Sadece şunu belirtmek istemiştim, erkekler genellikle..."

Dük sinirlenerek "Erkeklerle ilgili ne kadar da çok tecrübe sahibisiniz," diyerek söylendi.
"Ne?"

Simon "Beni affedin," diye tekrarladı. "Erkeklerle ilgili çok fazla tecrübeli olduğunuzu sanıyorsunuz demek istemiştim."

Daphne, koyu renk gözlerini daha da karartan bakışlarla, Ona doğru baktı. "Bu dediğiniz hiç doğru değil! Üstelik siz kim oluyorsunuz da bana bunları söylüyorsunuz?"

Dük, Daphne'nin öfke dolu bakışlarını umursamaksızın bu da tam olarak doğru olmadı," dedi."Şöyle diyelim, sizin erkekler konuşunda çok fazla tecrübeniz olduğunu sandığınızı sanıyorum."

"Ama siz siz," Daphne çok da etkili bir itiraz cümlesi kuramamıştı, ağzından daha fazlası çıkmıyordu; bilhassa bu, kızgın olduğu zamanlarda kendiliğinden gelişen olağan bir durumdu. Ve Daphne şu an gerçek anlamda sinirliydi.

Simon ise umursamazca omuzlarını silkmiş, karşısındaki Genç kadının öfkeli görünümünden hiç ama hiç etkilenmemişti, "Çok sevgili Bayan Bridgerton..."

"Bana bir kere daha bu isimle seslenirseniz, yemin ediyorum ki çığlık atacağım!"

Çapkınlıkla gülümseyen Simon "Hayır, bunu yapmayacaksınız," dedi. "Bağırırsanız, başımıza bir sürü insan toplanır, ayrıca anladığım kadarıyla siz benimle asla bir arada görünmek de istemiyorsunuz."

Daphne dişlerini sıkarak ve ağzından çıkan her bir kelimeyi vurgulayarak "Bunu riske atabilirim sanırım," dedi.

Simon, kollarını kavuşturmuş, sırtını da duvara yaslamışlı. "Gerçekten mi?" dedi. "Bunu görmeyi çok isterim doğrusu."

Daphne hüsrana uğramış bir halde kollarını havaya kaldırdı. "Boş verin. Unutun. Bu akşamı tamamen unutun. Ben gidiyorum."

Daphne arkasını dönüp kapıya doğru giderken, Dük'ün emredici ses tonunu işitti.

"Bana yardım edeceğinizi sanıyordum."

Kahretsin. Yardım edeceğini söylemişti. Yavaşça arkasını döndü ve yapmacık bir ses tonuyla,

"Elbette," dedi, "Size memnuniyetle yardım etmek isterim."

"Ama," diyen Dük, masumane bir tavır takınmıştı. "Eğer istemiyorsanız, yardım etmenize hiç gerek..."

Bunun üzerine Daphne "Edeceğimi söyledim ya," diyerek terslendi.

Simon kendi kendine güldü. Bu kız çok kolay bir hedefti. "Şimdi yapacağımız şey şu," diyerek açıkladı, "onu ayağa kaldırıp sağ kolunu omzuma atacağım ve siz de diğer tarafa geçip destek vereceksiniz."

Dük'ün otoriter tavırlarına karşı yeniden sinirlenen Daphne, denileni yapmaya koyuldu. Ama hiçbir şekilde şikâyet etmiyordu. Bununla birlikte tüm bu rahatsız edici tavırlarına rağmen Hastings Dükü onu son derece utanç verici bir durumdan kurtarıyordu. Kuşkusuz, şu anda biri onu bu halde görse durum çok daha rezil bir hale gelirdi.

Daphne birden "Daha iyi bir fikrim var," dedi. "Onu burada bırakıp."

Dük ani bir hareketle kafasını çevirip, Daphne ile yüzyüze geldi. Genç kadını en yakın pencereden dışarı atmaya hazır görünüyordu. Sakin olmaya çalışarak "Sizin..." dedi, "onu burada, bu halde bırakmak istemediğinizi düşünmüştüm."

"O, beni duvara yapıştırmadan önceydi."

"Bunu, ben onu kaldırmaya uğraşmadan önce söyleyemez miydiniz?"

Daphne yüzünün kızardığını hissetti. Erkeklerin, kadınları çabuk fikir değiştiren yaratıklar olarak görmelerinden nefret ediyordu. Düştüğü durum Daphne'yi daha da çok çileden çıkarıyordu.

"Pekâlâ," diyen Simon, Nigel'ı tek bir hareketle yere bıraktı.

Bütün yük aniden elinde kalınca, Daphne de neredeyse yere yuvarlanıyordu. Geri kaçarken, hafif bir çığlık attı.

Dük, karşı konulamaz ve bir o kadar da sabırlı ses tonuyla "Şimdi gidebilir miyiz?" diye sordu.

Genç kadın yerde yatan Nigel'a bakarken tereddütlü bir şekilde başını salladı. "Sizce de biraz rahatsız görünmüyor mu?"

Simon ona dik dik baktı. Evet sadece baktı. Uzun bir aradan sonra, "Onun rahatını mı düşünüyorsunuz?" dedi.

Daphne sinirli bir şekilde başını sallayarak buna karşı çıktı. Ama içi rahat etmemişti ve "Belki de... Yani demek istiyorum ki... Durun, buldum işte." Nigel'm bacaklarını tuttu ve öne doğru çekti, bu sayede adamın sırt üstü yatmasını sağlamış oldu. "Sizin arabanızla evine kadar gitmeyi hak etmiyor," diye açıkladı sonunda, "fakat onu bu halde bırakmak da doğru olmayacaktı. İşte, şimdi oldu." Ayağa kalktı ve etrafına bakındı. Tam o anda, gözünün ucuyla arkasını dönmüş gitmekte olan Simon'un, kadınlar ve Daphne hakkında kısık sesle homurdandığını işitti. Simon'un ne dediği tam olarak belli olmuyordu.

Ama bu daha iyi, diye düşündü Daphne. Dük'ün söylediklerinin iltifat dolu olmadığı kesindi.

4. BÖLÜM

Londra bu aralar hırslı annelerle dolup taşıyor. Bu yazar, geçen hafta Leydi Worth'un balosunda, tanı on bir centilmenin, peşlerinden hırsla koşan kayınvalide adaylarından kaçarak, baloyu nasıl terk ettiğine şahit oldu.

İçlerinden kimin daha kötü olduğunu belirlemek çok zor olsa da yazarınız, çekişmenin Leydi Bridgerton ve Bayan Featherington arasında kızıştığım gözlemlemiş bulunuyor. Bayan Featherington, Leydi Bridgerton'dan bir adım önde gidiyor denebilir. Şu anda piyasada üç tane genç Featherington var, bununla birlikte Leydi Bridgerton ise sadece tek kızını evlendirmeye uğraşıyor.

Ancak, diğer üç Bridgerton kızının da piyasaya çıkacağı zaman, yaklaşmakta olduğundan, yazarınız bütün genç erkekleri dikkatli olmaları konusunda uyarıyor. Leydi Bridgerton üç kızını da peşine takıp balo salonuna girerken sağına soluna bakıp arayacaktır ve eğer ayağında metal burunlu ayakkabıları varsa, Tanrı yardımcınız olsun!

LEYDİ WFIİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 28 Nisan 1813

O gece, daha kötü geçemezdi, diye düşündü Simon. Buna inanamıyordu, Daphne Bridgertonla tanışması, gecenin en heyecan verici olayı olmuştu. Evet, kısa bir süre için de olsa en yakın arkadaşının kız kardeşini arzulamıştı. Evet, Nigel Berbrooke'un

sersemce kız tavlama çabaları Simon'a kendi çapkınlığını bile unutturmuştu. Ve evet, Daphne'nin Nigel'e bir suçlu gibi mi yoksa çok sevdiği bir dostuymuş gibi mi davranacağı konusundaki kararsızlığı da onu iyiden iyiye çileden çıkarmıştı.

Ama bunların hiçbiri bir tanesi bile çekmek üzere olduğu eziyetle boy ölçüşemezdi.

Balo salonuna sessizce girip, Leydi Danbury'ye selam verip çıkma planı anında başarısızlığa uğramıştı. Daha iki adım atamadan, Oxford'dan tanıdığı yeni evli, eski bir arkadaşı onu görmüş ve yanına gelmişti. Karısı aşırı derecede hoş, genç bir bayandı fakat talihsizlik şu ki cemiyet hayatındaki mevkisini kullanarak yeni Dük'ü memnuniyetle herkese tanıştırmayı görev edinmişti. Simon, bu tarz ilişkilerden bıkıp usanmış bir adam da olsa, eski arkadaşının karısına hakaret edecek kadar ileri gitmemişti.

Böylelikle, iki saat sonunda, Simon balodaki bekâr leydilenn tümüyle, onların anneleriyle, hatta onların evli ablalarıyla bile tanışmıştı. Simon, en kötü grubun hangisi olduğuna karar veremiyordu. Bekâr kızlar kesinlikle çok sıkıcı, anneleri ise sinir bozucu bir şekilde hırslıydılar. Evli ablalara gelince, onlar aşırı derecede cüretkârdılar öyle ki Simon kendini neredeyse bir geneleve girmiş gibi hissetmişti. Son derece açık sözlü olan kadınlardan ikisi açıkça onu evlerine davet etmiş, altısı ise buna benzer müstehcen tekliflerde bulunmuştu. Hatta bir tanesi çok daha ileri giderek elini Simon'un kalçasında gezdirmişti.

Bunlara karşılık, Daphne Bridgerton gerçekten de çok masum kalıyordu.

Onu düşünürken, Daphne'nin nerede olduğunu merak etti. Bir saat kadar önce onu iri kıyım ağabeylerinin arasında görür gibi olmuştu. Simon, kişisel olarak Bridgerton'ları korkutucu bulmuyordu, yine de onları bir grup olarak karşısına almanın aptallık olacağını biliyordu.

Fakat Daphne şu anda ortalıkta görünmüyordu. Aslında, baloda yeni Dük ile tanıştırılmayan tek bekâr kız da Daphne'ydi.

Simon, ikisini holde bırakıp gittikten sonra Nigel'in Daphne'yi artık rahatsız etmeyeceğinden emindi. Simon, Nigel'in çenesine sert bir yumruk indirmişti, kuşkusuz onun kendine gelmesi en azından birkaç dakikayı bulacaktı. Aslında, Berbrooke'un aldığı alkol miktarına bakılırsa onun çok daha uzun süre baygın kalması da olası bir şeydi. Evet, Daphne Nigel'in rahatını sağlamıştı, yine de uyanana kadar yanında bekleyecek kadar da aptal değildi.

Simon kafasını çevirip, Bridgerton kardeşlerin bulunduğu köşeye baktığında onların gülüp eğlendiklerini fark etti. Çevrelerinde, tıpkı Simon'un etrafını kuşatan anne ve genç kızlardan oluşan bir grup vardı, ama en azından sayıca eşit görünüyorlardı. Üstelik genç kızlar onların yanında Simon'un yanında durdukları kadar da uzun kalmıyorlardı.

Simon kaşlarını çatarak onların bulunduğu tarafa baktı.

Duvara yaslanmış tembel tembel duran Anthony, arkadaşının bu bakışını yakalayınca budalaca sırıtarak elindeki kırmızı şarap dolu kadehi Simon'un şerefine kaldırdı. Ardından Simon'a sol tarafına bakmasını kafasını eğerek işaret etti. Başını çeviren Simon, korkunç derecede rüküş giyinmiş üç kızıyla birlikte gelen bir anneyle burun buruna kaldı.

Simon sade, yeşil kıyafetiyle baloya gelen Daphne'i düşündü. Daphne... Kahverengi gözleri ve tatlı gülümsemesi...

Kızların annesi "Efendim!" diyerek tiz bir ses tonuyla bağırdı.

Simon bakışını netleştirmek için gözlerini kırpıştırdı. Rüküş aile çevresini öyle bir sarmıştı ki Anthony'yi görebilmesi bile artık imkânsızdı.

Kadın yeniden "Efendim," dedi, "sizinle tanışmak bizim için bir onur."

Simon buz gibi bakışlarla kadını süzdü. Söyleyecek söz bulamıyordu. Kadınlar ona o kadar sokulmuşlardı ki Simon zar zor nefes alıyordu.

"Bizi Georgina Huxley yanınıza yolladı," dedi kadın.

"Mutlaka gelip kızlarımı sizinle tanıştırmam gerektiğini söyledi."

Simon, Georgina Huxley'nin kim olduğunu anımsayamadı ama o anda kadını görse hiç düşünmeden onun boğazına yapışabilirdi.

Kadın "Normalde böyle açık sözlü biri değilimdir," diyerek sözlerine devam etti, "ama çok sevgili babanız bizim değerli bir dostumuzdu."

Simon vücudunun gerildiğini hissetti. "Babanız gerçekten müthiş bir adamdı," diyen kadının sesi, adeta Simon'un kafasında yankılanıyordu. "Unvanına fazlasıyla sadık biriydi. Eminim çok da iyi bir babaydı." Simon "Bilemiyorum," diyerek kestirdi. Kadın "Oh!" dedi, tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç kere yutkundu ve boğazını temizledi. "Anlıyorum. Pekâlâ. Aman Tanrım."

Simon, samimiyetsiz ifadesinin kadını kendisinde uzaklaştıracağını umarak, sessizliğini korudu. Kahretsin, Anthony nerelerdeydi? Bu kadınların ona ödül kazanmış bir at muamelesi yapması zaten yeterince kötüydü, bir de üzerine eski Dük'ün ne kadar iyi bir baba olduğundan bahsediyordu. Simon buna daha fazla dayanamayacaktı.. "Efendim! Efendim!"

Simon buz mavisi gözleriyle karşısında duran kadına bakarken, içten içe sabırlı olması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Herşeye rağmen kadıncağız büyük ihtimalle Simon'un duymak isteyeceğini düşünerek bunlardan bahsetmişti.

Kadın "Size söylemek istediğim şey..." diyerek söze başladı, "birkaç yıl önce, siz daha Clyvedon'ken, tanışmıştık."

"Evet," diye mırıldanan Simon, bir yandan da etrafındaki kadınlar ordusundan nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Kadın "Bunlar benim kızlarım," diye eliyle arkadaki üç genç kızı işaret etti. İkisi fena sayılmazdı ama üçüncüsü hala ergenlik çağında gibiydi. Üzerindeki turuncu kıyafet de ten
rengine hiç ama hiç uymamıştı, ayrıca kız eğleniyormuş gibi de görünmüyordu.

"Çok güzeller, değil mi?" diye devam etti kadın. "Benim gururum ve mutluluğum onlar. Çok da sakindirler."

Simon bu sözleri bir zamanlar köpek almak için bakınırken de duyduğunu anımsadı.

"Efendim, size kızlarım Prudence, Philipa ve Penelope'yi tanıştırayım."

Üçü de yeni Dük'ü reverans yaparak selamlamışlar, Dükle göz göze gelmeye bile cesaret edememişlerdi.

Kadın "Evde bir kızım daha var..."dedi, "Felicity, ama henüz on yaşında olduğu için bu gibi balolara onu getirmiyorum."

Simon kadının bu bilgiyi ona neden açıklama gereksinimi duyduğunu anlayamasa da sesindeki bariz bıkkınlıkla birine kızdığını anlatmanın en iyi yolunun bu olduğunu öğrenmişti

"ve siz?" dedi.

"Oh, özür dilerim. Ben Bayan Featherington'um. Eşim üç yıl önce öldü ama babanızın en yakın arkadaşıydı." Simon'un babasına karşı tepkisini hatırlayan kadın, cümlenin sonunu zor getirmişti.

Simon hafifçe başını salladı.

"Prudence pianoda çok başarılıdır," diyen Bayan Featherington'un sesine gurur dolu bir ifade yerleşmişti.

Simon en büyük kızın yüzündeki acı dolu ifadeyi görünce, Featherington'larda düzenlenecek resitale katılmama kararı aldı.

"Ve sevgili Philipa'm da usta bir suboyası sanatçısıdır." Philipa bütün dişlerini göstererek gülümsedi. Simon içindeki şeytana uyarak "Ya Penelope?" diye sordu.

Bayan Featherington şaşkınlıkla küçük kızına baktı. Kızcağız çok da güzel değildi, kıyafeti de kilosuna uygun değildi. Yine de gözlerinde şefkat dolu bakışlar vardı.

Bayan Featherington "Penelope?" dedi. "Penelope... Ah...

Pekâlâ... Bu, Penelope!" Gözle görülür bir şekilde sırıtıyordu.

Penelope en yakındaki halının altına saklanmak ister gibi görünüyordu. Simon, Penelope'nin dans etmek isteyeceğini düşünerek güç bela onu dansa kaldırmaya karar verdi.

"Bayan Featherington," diyen sert ve kalın ses, sadece Leydi Danbury'ye ait olabilirdi, "Dük'ü sıkıyor musunuz yoksa?"

Simon evet diyerek kadından bir an önce kurtulmak isterdi, yine de Penelope Featherington'un hayattan bıkmış yüzü gözünün önüne geldiğinde "tabii ki, hayır," dedi.

Leydi Danbury ona doğru kafasını çevirdi ve tek kaşını kaldırarak 'Yalancı," dedi.

Sonra da yüzü neredeyse yeşile dönen Bayan Fatherington'a döndü. Bayan Featherington hiçbir şey söylemedi. Leydi Danbury de öyle. Sonunda Bayan Featheringlon, kuzenlerinin yanına gitmesiyle ilgili bir şeyler mırıldanarak kızlarını da alarak oradan uzaklaştı.
Simon kollarını kavuşturmuştu fakat yüzüne yerleşen gülümsemeyi bastıramıyordu.

'Yaptığınız hiç de doğru değildi," dedi.

"Tüh! Kadının kafası samanla dolu, kızlarının da öyle. belki o küçük, çirkin olan hariç." Leydi Danbury kafasını iki yana salladı. "Belki başka renk bir kıyafet seçmiş olsalardı..."

Simon hala gülmemek için kendini tutmaya çalışıyor ama başarılı olamıyordu. 'Asla kendi işinizle ilgilenmezsiniz, değil mi?"

"Asla. Öyle olsa hiç bir şekilde eğlenemezdim." Yaşlı kadın güldü. Simon aslında kadının gülmek istemediğinin farkındaydı, ama kadın buna rağmen gülmüştü. "Sana gelince," diye devam etti, "sen akıl almaz bir konuksun. Şimdiye kadar ev sahibeni çoktan selamlamış olman gerekirdi"

"Çevrenizde benim size yaklaşmamı Önleyen o kadar çok hayranınız vardı ki..."

"Bu akşam oldukça konuşkansın," dedi Leydi Danbury.

Simon, kadının sözlerini nasıl yorumlayacağını bilemeden, bir süre bekledi ve tek kelime etmedi. Leydi Danbury'nin onun küçük sırrını bildiğinden şüpheleniyordu ama bundan asla emin olamamıştı.

"Arkadaşın Bridgerton geliyor," dedi.

Simon'un gözleri, kadının işaret ettiği yöne kaydı. Anthony onların yanına adımını attığı anda, Leydi Danbury sesini yükselterek ona "Korkak!" de di.

Anthony şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak "Anlamadım," diye cevap verdi.

"Buraya çoktan gelmiş olman ve arkadaşını Featherington'lardan kurtarmış olman gerekirdi."

"Ama ben onun eziyet çekmesini büyük bir keyifle izliyordum."

Leydi Danbury "Hmmph" diyerek homurdandı, onun dışında ağzından tek bir kelime çıkmadı, sonra da oradan uzaklaştı.

"Hayatımda gördüğüm en garip kadın," dedi Anthony. "Eğer Leydi Danbury ile o lanet olasıca Whistledown aynı kişiyse buna hiç şaşırmam."

"O dedikodu yazarından mı bahsediyorsun?"

Anthony, Simon' u kardeşlerinin bulunduğu köşeye doğru götürürken, başını salladı.

Yürürlerken, "Seni birçok genç hanımla konuşurken gördüm," dedi ve güldü.

Simon içinden bir küfür savurdu.

Ama Anthony gülmeye devam ediyordu. "Seni uyarmadığımı söyleyemezsin, değil mi?"

"Sana herhangi bir konuda haklı olduğunu söylemekten nefret ediyorum, bunu biliyorsun, lütfen şimdi bana böyle sorular sorma."

Anthony bu kez kahkahalara boğuldu. "Bu sözünden sonra, seni bekar genç kızlarla kendi ellerimle tanıştıracağım."

Simon "Eğer dediğini yaparsan..." diyerek onu uyardı, "pek yakında yavaş ve eziyetli bir ölüme hazırlıklı olman gerekecek."

Anthony sırıttı. "Kılıçla mı yoksa silahla mı?"

"Oh! Zehirle! Kesinlikle son derece etkili bir zehirle."

"Aman Tanrım!" Anthony koyu renkli, gür saçları ve geniş omuzları sayesinde Bridgerton oldukları su götürmeyen iki erkeğin yanma gelince, durdu. Simon, birinin yeşil, birinin de Anthony gibi kahverengi gözleri olduğunu fark etti ama üç adam da akşamın loş ışığında birbirlerine son derece benziyorlardı.

"Kardeşlerimi hatırladın mı?" diye kibarca sordu Anthony. "Benedict ve Colin. Benedict'i Eton'dan anımsıyor olmalısın. İlk geldiğinde üç ay boyunca peşimizden ayrılmayan, oydu işte."

"Doğru değil!" diyerek güldü Benedict. "Colin'le tanıştığınızı sanmıyorum," diye devam etti Anthony. "O senin çevrene girmek için fazla genç."

Colin neşeli bir ses tonuyla "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Simon, genç adamın yeşil gözlerine yerleşen hınzır bakışları yakalayınca, gülmekten kendini alamadı.

Colin gülümseyerek lafa girdi ve "Anthony bize seninle ilgili çok kötü şeyler söyledi," dedi, "öyle ki seninle iyi anlaşacağımızı hemen anladım."
Anthony gözlerini devirerek, "Annemin onu en çok çıldırtan çocuğunun Colin olduğunu söylemesinin sebebini şimdi anlıyorum," dedi.

Colin "Kendimle gurur duyuyorum, gerçekten" dedi. "Neyse ki annem akıl sağlığını kaybetmeden önce Colin'i buradan yolladık," diyerek sözlerine devam etti Anthony.

"Avrupa'da yaptığı uzun seyahatten yeni döndü."

"Daha bu akşam geldim," diyen Colin'in yüzünde, çocuksu bir gülümseme vardı. Ona baktığınızda pervasız bir ifade görüyordunuz. Simon, onun Daphne'den olsa olsa bir iki yaş büyük olabileceğini düşündü.

"Ben de seyahatten yeni döndüm," dedi Simon. "Evet, ama duyduğuma göre seninki dünya seyahatiymiş" diye cevap verdi Colin. "Bir gün hikayelerini dinlemek isterim."

"Memnuniyetle," diyen Simon, kibarca başını salladı.

"Daphne'yle tanıştınız mı?" diye araya girdi Benedict. "Şu anda baloda olup da yanımızda bulunmayan tek Bridgerton o."

Simon tam da bu soruya nasıl cevap vermesi gerektiğini düşünürken, Colin bir kahkaha attı ve

"Oh, Daphne burada. Mutsuz ve bezgin görünse de Daphne burada," dedi.

Simon, genç adamın baktığı yöne doğru bakarak salonun bir köşesinde sıkıntıyla annesinin yanında duran Daphne'yi fark etti.

Ve o anda anladı Daphne de annesi tarafından bekar erkeklere tanıştırılan o zavallı kızlardan biriydi. Aslında aklı başında ve hassas bir kız gibi görünüyordu fakat belli ki buna mecbur bırakılıyordu. Yirmi yaşından büyük göstermiyordu, soyadı hala Bridgerton olduğuna göre de evli değildi. Annesiyle birlikte bitmek bilmez koca adayı bulma turlarına çıkmak zorunda kalıyordu.

Simon, onun da kendisi gibi bu durumdan son derece rahatsız olduğunu fark etti. Bu da garip bir şekilde kendini iyi hissetmesine neden oldu.

Benedict "içimizden biri onu kurtarmalı," diyerek öne sürdü.

"Gerek yok," dedi Colin sırıtarak, "Annem, Macclesfield'lerin yanında Daphne'yi sadece on dakikadır tutuyor."

"Macelesfield?" diye merakla sordu Simon.

"Kont," diye açıkladı Benedict, "Castleford'un oğlu."

"On dakika mı?" Anthony yüzünü buruşturdu. "Zavallı Macclesfield."

Simon bu sefer de merakla Anthony'ye baktı.

"Daphne zevksiz değildir ama annem kafasına bir şeyi koydu mu?"

"Mutlaka yapar," diye tamamladı Benedict.

Anthony kardeşine katılır bir ifadeyle başını hafifçe salladı "bir erkeği..." dedi, "kızıyla evlendirmek istiyorsa..."

"Dur durak bilmez," dedi Colin.

Anthony hafifçe güldü. "Evet, tam anlamıyla öyle."

Simon arkasını dönerek, söz konusu olan üçlüye doğru baktı. Daphne gerçekten de çok mutsuz görünüyordu, Macclesfield gözleriyle odayı tarıyor, büyük ihtimalle en yakın kaçış yolunu bulmaya çalışıyordu. Gözlerinde hırs pırıltılarıyla iki sine birden bakan Leydi Bridgerton'u gören Simon, genç konta karşı birden acıdı.

"Daphne'yi kurtarmalıyız," dedi Anthony.

"Kesinlikle kurtarmalıyız," diye onayladı Benedict.

"Ve Macclesfield'i de," diye ekledi Anthony.

"Oh, mutlaka kurtarmalıyız," dedi Benedict.

Fakat hiçbiri yerinden dahi kıpırdamıyordu.

Gülmemek için kendim zor tutan Colin "Sadece laf üretiyorsunuz, harekete geçen yok," dedi.
Anthony ona bir bakış atarak, "Sen de farklı değilsin," dedi.

"Tabii ki hayır. Ben zaten gidip onu kurtaral ım demedim ki. Ama sen..."

"Burada neler oluyor?" diye sordu sonunda Simon.

Üç kardeş, birden ona doğru dönüp suçlu ifadelerle Simon'a baktı.

Benedict yineleyerek "Daff'ı kurtarmak zorundayız," dedi.

Anthony "Kesinlikle," diyerek onu onayladı. Colin alaycı bir ses tonuyla "Ağabeylerimin sana söylemekten çekindiği şey şu: aslında annemden korkuyorlar," dedi.

Anthony çaresiz bir tavırla başını salladı. "Evet, doğru." Benedict "Aynen öyle," diyerek başını salladı. Simon, hayatında hiç bu kadar saçma sapan bir sahne görmediğini düşündü.

Üçü de iri yapılı, atletik, uzun boylu olan Bridgerton kardeşler, minicik bir kadından korkuyorlardı.

Tabii ki, korktukları kadın, onların annesiydi. Simon biraz daha düşününce, bunun normal olabileceğine karar verdi.

"Eğer Daff'ı ben kurtarırsam..." dedi Anthony, "annem pençelerini bana geçirir ve bu da benim sonum olur."
Simon, Anthony'nin annesi tarafından bir bekâr kızdan diğerine zorla sürüklendiğini gözünün önüne getirince, kahkahalara boğuldu.

"Şimdi bu balolardan niye kaçtığımı anlıyor musun?" diye sordu Anthony. "Her iki taraftan da saldırıya uğruyorum. Bekâr kızlar ve anneleri beni köşeye sıkıştırmasalar bile annem zaten onları görmem için elinden geleni yapıyor."

"Söylesene," diye bağırdı birden Benedict, "neden onu sen kurtarmıyorsun, Hastings?"

Simon, salonun diğer tarafına göz atınca, tek elini Macclesfield'in koluna sıkıca dolamış olan Leydi Bridgerton'u gördü. Oraya gitmek yerine hayat boyu bir korkak olarak anılmayı tercih ederdi. "Daha önce tanıştırılmadığımıza göre, benim bu işe karışmana yakışık almaz."

"Bunun bir sorun yaratacağını hiç sanmıyorum," dedi Anthony, "ne de olsa sen bir Düksün."

"Yanı?"

"Yani?" diye tekrarladı Anthony. "Annem, Daphne'nin bir dükle tanıştığını görürse, bunu yakışıksız bir durum olarak algılamayacaktır."

"Bana bakın..." diye araya girdi Simon, "ben, annenizin önüne atılacak bir kurban değilim."

Colin şakacı bir tavırla "Afrika'da çok uzun zaman geçirdin, değil mi?" diye sormuş bulundu.

Simon onu umursamayarak devam etti, "Ayrıca kız kardeşiniz dedi kî..."

Üçü de bir anda dönüp Simon'a baktı. Çok fena bir pot kırmıştı. Hem de çok fena.

"Daphne'yle tanıştın mı?" diye soran Anthony'nin sesi, Simon'a fazla kibar gelmişti.

Simon daha cevap veremeden, Benedict burnuna kadar girip, "Neden bunu bize söylemedin?" dedi.

"Evet," diyen Colin'in suratı, o akşam ilk defa son derece ciddi bir ifade almıştı. "Neden?"

Simon, üç kardeşe sırayla bakınca, Daphne'nin neden hala 'evlenemediğini anladı. Hangi aptal ya da gözü kararmış âşık, bu üçlünün karşısına çıkabilirdi ki?

Bu durum, Nigel Berbrooke'un halini net olarak açıklıyordu.

"Aslında," dedi Simon, "balo salonuna gelirken, onunla koridorda karşılaştık. Gördüm ki..." derken, gözlerini dikip Bridgerton'lara baktı, "size çok benziyor, ben de kendimi tanıttım."
Anthony, Benedict'e döndü ve "Daphne, Berbrooke'dan kaçarken karşılaşmış olmalılar."
Benedict, Colin'e "Berbrooke nerede peki? Ne oldu ona?" diye sordu.

Colin omuz silkti ve "hiçbir fikrim yok. Büyük ihtimalle, kırık kalbini bir hemşireye tamir ettiriyordur," dedi.

Ya da kınlan çenesini, diye içinden geçirdi Simon.

"Bu her şeyi açıklıyor, sanırım," diyen Anthony, ağabey havasından kurtulup, Simon'un en yakın arkadaşı havasına yeniden girmişti.

"Herşeyi açıklıyor elbette," dedi Benedict, "fakat bunu neden bize söylemediğini açıklamıyor."

"Çünkü konuşacak fırsatım olmadı," diyen Simon'un sesi istem dışı bir şekilde sert çıkmıştı.

"Eğer fark etmediysen Anthony sana hatırlatayım," diyerek devam etti, "normalden fazla kardeşin var ve hepsiyle tanışmak uzun zaman alıyor."

Colin "Burada sadece ikimiz varız ama" dedi.

Simon "Ben eve gidiyorum," dedi. "Üçünüz de aklınızı kaçırmışsınız."

Kardeşlerin arasında en ciddi ve korumacı olan Benedict, birden gülmeye başladı. "Senin kaz kardeşin yok, değil mi?"

"Tanrı'ya şükür ki yok!"

"Bir kızın olursa, anlarsın."

Simon, çocuk sahibi olmayacağına kesinlikle emindi, yine de çenesini tuttu ve bunun üzerine tek kelime etmedi.

"Zor olduğu kesin," dedi Anthony.

"Aslında Daff pek çoğundan daha iyidir," diye araya girdi Benedict, "Neyse ki çok fazla talibi yok."

Simon bu yorumun sebebini anlamamıştı.

"Nedenini bilmiyorum," dedi Anthony. "Bence son derece hoş bir kız."

Simon, az kalsın Daphne'yi duvara dayayıp, kalçalarını kalçalarına yapıştırıp onu kendini kaybedene dek öpeceğini söylemenin bir yararı olmayacağını biliyordu. Eğer zamanında kızın bir Bridgerton olduğunu anlamasaydı şimdiye kadar çoktan düşündüğünü yapmıştı.

Benedict "Daff çok iyidir," diyerek onu onayladı.

Colin başını salladı. "Bir numaradır. Gerçekten düzgün bir kızdır."

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, Simon "Ne kadar iyi olursa olsun, ben oraya gidip onu kurtarmayacağım, zira kendisi bana özellikle annenizin, onu benim yanımda görmeyi kendisine yasakladığını söyledi."

Colin şaşkınlıkla "Annem ne dedi?" diye sordu. "Demek ki gerçekten de kötü nam salmışsın."

Simon mırıldanarak "Bu kadarı da fazla," dedi, kendini savunmak zorunda oluşuna bir anlam veremiyordu.

"Bu kötü oldu," dedi Colin, "ben de senden beni biraz yola getirmeni isteyecektim."

Simon, bu çocukta gerçekten de çapkınlık potansiyeli olduğunu düşündü.

Anthony, Simon'un sırtına hafifçe vurdu. "Seni uygun bir şekilde tanıtırsak, annemin senin hakkındaki fikirleri değişecektir, bundan hiç kuşkum yok. Haydi, gidelim."

Simon'un Daphne'nin yanına gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Bu konuda diretirse daha büyük bir olay patlak verebilirdi ve Simon'un en son istediği şey daha fazla dikkat çekmekti.

Ayrıca, Anthony'nin yerinde olsaydı, büyük ihtimalle o da aynı şeyi yapardı.

Bununla birlikte, Featherington kardeşler ve benzer niyette olan diğer kızlarla geçirilen bir gecenin ardından Daphne pek de kötü bir seçim gibi de görünmüyordu.

"Anne!" Anthony neşeli bir sesle, Vıkontes'e doğru seslendi. "Seni bütün akşam göremedim."

Simon, oğlunun yaklaştığını gören Leydi Bridgerton'un mavi gözlerinin neşe içinde parıldadığını fark etti. Hırslı bir anne olabilirdi ama belli ki çocuklarına değer veren bir kadındı.

Kadın 'Anthony!" diyerek karşılık verdi. "Seni gördüğüme sevindim. Biz de Lord Macclesfield ile sohbet ediyorduk."

Anthony, Lord Macclesfield'a acıyarak baktı. "Evet, görüyorum."

Simon biran için Daphne'nin bakışlarını yakalayınca başını hafifçe salladı. Akıllıca davranan Daphne ise bunun üzerine Simon'a küçük bir baş sallamasıyla karşılık verdi.

"Peki bu kim?" diye soran Leydi Bridgerton'un gözleri, Simon'u süzerken merak ve ilgiyle parıldıyordu.

Anthony "Yeni Hastings Dükü," diyerek cevap verdi. "Eminim ki onu, Oxford ve Eton'da geçirdiğim günlerden hatırlıyorsundur."

Kadın nazikçe "Tabii ki." dedi.

O ana kadar sessizliğini koruyan Macclesfield, oluşan sessizliği tırsat bilip, lafa girdi:

"Sanırım babamı gördüm."

Genç Kont'a alaycı bir bakış fırlatan Anthony, "O halde sizi daha fazla tutmayalım," dedi.

Macclesfield, daha fazla konuşmaya gerek dahi görmeden hemen oradan ayrıldı.

Kafası karışmış gibi görünen Leydi Bridgerton şaşkınlıkla, "Babasından nefret ettiğini sanıyordum," dedi.

Daphne sözünü esirgemeden "ediyor zaten," dedi.
Simon kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu.

Daphne kaşlarını kaldırmış dururken onu sessizce yorum yapmaya davet ediyor gibi görünüyordu.

Leydi Bridgerton araya girerek "Neyse, zaten onun hakkında pek de iyi şeyler duymamıştım," dedi.

Simon "Bu duyumlar etrafta ne kadar da çok dolanıyor," diye mırıldandı.

Daphne'nin gözleri panikle açıldı; bu kez kaşlarını kaldırıp, onu yorum yapmaya davet eden, Simon'du.

Daphne doğal olarak yorum yapmaktan kaçındı fakat annesi onun yerine Simon'u sert bakışlarla süzüyordu. Simon'a göre, kadıncağız şu anda karşısındaki adamın bir dük olmasının bu kabalığı affettirip affettirmeyeceğini düşünüyor olmalıydı.

Simon tane tane konuşarak "Ülkeden ayrılmadan önce sizinle tanışma şansı bulamadığıma inanamıyorum, Leydi Bridgerton," dedi. "yine de şu anda görüştüğümüz için son derece memnunum."

Kadın "Ben de öyle." dedi. Başıyla Daphne'yi işaret ederek "bu, benim kızım, Daphne," dedi.

Simon, Daphne'nin eldivenli elini avucunun içine alıp, kibarca öptü ve ona "sizinle resmi olarak tanışmak benim için büyük onur, Bayan Bridgerton," dedi.

"Resmi olarak mı?" diye sordu annesi.

Daphne tam ağzını açmışken, Simon onun sözünü kesti ve "ağabeyine bu akşamki kısa tanışmamızdan bahsettim," dedi.

Leydi Bridgerton başını sert bir hareketle kızma doğru çevirdi. "Bu akşam Dük'le tanıştırıldığını bana neden anlatmadın?"

Daphne gergin bir şekilde gülümsedi. "Kont'la ilgileniyorduk da ondan. Daha önce de Lord Westborough ile, ondan önce de..."

"Söylemek istediğini anladım, Daphne."

Simon gülüp kabalık etmemek için kendini zor tutuyordu.

Leydi Bridgerton, kızına da miras bıraktığı o geniş gülümsemesiyle ona doğru dönünce, Simon hakkında söylenen kötü lafların Leydi Bridgerton için artık geçmişte kaldığını anladı.

Kadın garip bir şekilde parıldayan gözlerini bir Daphne'ye, bir Simon'a çeviriyordu.

Sonra yeniden gülümsedi.

Simon, kaçmasının zamanının geldiğini anladı.

Durumu kavrayan Anthony, yavaşça arkadaşının kulağına fısıldayarak "çok üzgünüm," dedi.

Simon, birbirine kenetlenmiş dişlerinin arasından, "seni öldürebilirim," dedi.

Daphne'nin buz gibi bakışlarından, her ikisini de duyduğu, duyduklarından da hiç ama hiç hoşlanmadığı belli oluyordu.

Ama Leydi Bridgerton, hayatından son derece memnun görünüyordu! Şimdiden kafasının içinde büyük bir sosyete düğünü planladığı da belli oluyordu.

Sonra gözleri birden arka tarafta bir yere takıldı. O kadar rahatsız olmuş bir hali vardı ki Simon, Anthony ve Daphne aynı anda kafalarını çevirip, Leydi Bridgerton'un baktığı tarafa göz atma ihtiyacı hissetmişlerdi.

Bayan Featherington, peşinde kızları Philipa ve Prudence ile birlikte onların bulunduğu tarafa doğru maksatlı bir şekilde hızlı adımlarla ilerliyordu. Simon, Perielope'nin yanlarında olmadığını fark etti.

Simon, denize düşen yılana sarılır, diyerek iç çekti. Daphne'ye dönerek ' Bayan Bridgerton,' dedi fısıldayarak "Benimle dans etmek ister misiniz?"

5. BÖLÜM

Dün gece siz de Leydi Danbury'nin balosuna gittiniz mi? Eğer gitmediyseniz, yazık olmuş. Sezonun en hareketli gecesini kaçırdınız demektir. Davetlilerin hepsi, özellikle de yazarınız, Bayan Bridgerton'un ingiltere'ye yeni dönen Hastings Dükü'nü gerçekten de çok etkilediğini fark ettiler.

Leydi Bridgerton'un içinin rahatladığına emin olabiliriz. Daphne'nin bir sezon daha rafta kalması, onun için tam bir felaket olurdu! Yine de Leydi Bridgerton'un evlendirecek üç kızı daha var. Oh, ne korkunç!

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 30 Nisan 1813

Daphne'nin bu teklifi reddetmesi olanaksızdı.

Bir kere, annesi o çokbilmiş bakışlarla Daphne'yi süzüyordu, öyle ki ben senin annenim, sakın bana meydan okumaya kalkışma der gibi bir hali vardı.

İkincisi, Siınon Anthony'ye tanışmalarının tam hikâyesini anlatmamış gibi duruyordu. Eğer Simon'un dans teklifini reddederse, şüpheleri üzerine çekmiş olacaktı.

Ayrıca, Daphne'nin Featheriıgton'larla vakit geçirmek ya da onlarla konuşmak gibi bir niyeti de yoktu ve dans pistine geçmezse başına gelecekleri tahmin edebiliyordu.

Bir de, az da olsa, Dük'le dans etmek istiyordu. Bunu da unutmamakta fayda vardı.

Ama tabii ki kaba ve görgüsüz olan Dük, Daphne'ye cevap verme fırsatı bile tanımadı. Daphne 'memnuniyetle' ya da en azından bir 'evet' bile diyemeden kendini dans pistinde buldu.

Orkestra hala şarkıya geçmeden evvel kulak tırmalayıcı sesler çıkarıyordu, ikisi de dans pistinin ortasında birkaç dakika anlamsızca durdular.

Dük "İyi ki beni reddetmediniz," dedi.

Daphne "Fırsatım olmadı ki!" diyerek ona karşılık verdi.

Simon Daphne'ye gülümsedi.

Daphne tek kaşını kaldırarak "Kabul etmeme de fırsat bırakmadınız, hatırlatırım."

"Size yeniden dans teklifi etmem mi gerekiyor yani?"

Daphne "Tabii ki hayır," diyerek dükü yanıtladı. "Bu, çok çocukça bir davranış olurdu. Zaten dikkat çekmeye gerek yok, ikimiz de bunu istemiyoruz."

Simon başını hafifçe yana eğip, sanki ruhunun derinliklerini görürmüş gibi baktı karşısındaki genç kadına. Daphne, birden sinirlenir gibi oldu.

Tam o anda, orkestra da valsin ilk notalarını çalmaya başladı.

Simon homurdandı. "Genç hanımlar hala vals yapmak için izin almak zorundalar mı?"

Daphne, Dük'ün rahatsız olmuş gibi kıpırdanmasına bakıp güldü. "Ne kadar zamandır buradan uzaktaydınız?"

"Beş yıl. Sorumun cevabını alayım, zorundalar mı?"

"Evet."

"izniniz var mı?" Simon kaçış planının suya düşmesi ihtimaliyle adeta yıkılmış görünüyordu.

"Elbette."

Simon kolunu Daphne'nin beline dolayıp onu diğer çiftlerin araşma doğru götürdü. "Güzel."
Daphne yeniden konuşmaya başlamadan evvel pistte bir tur dans etmişlerdi bile.

“Ağabeylerime tanışmamızın ne kadarından bahsettiniz? Sizi beraber gördüm de."
Simon sadece gülümsemekle yetindi.

Daphne kuşku dolu bir ses tonuyla "Niçin gülüyorsunuz?" diye sordu.

"Sizin kendinizi tutmaya çalışmanıza gülüyorum."

"Anlayamadım?"
Simon omzunu silkti, hasmı hafifçe yana doğru eğerek "Sizin çok sabırlı bir hanım olmadığınızı düşünmüştüm ama..." dedi, "ama ağabeylerinize ne söylediğimi sormanız hile tam üç buçuk dakika aldı."

Daphne yüzünün kızarmasına engel olamadı. Doğrusunu söylemek gerekirse Dük o kadar güzel dans ediyordu ki bu soruyu sormak Daphne'nin aklına daha önce gelmemişti.

“Ama sorduğunuza göre," diyen Simon, Daphne'yi bir yorum yapmak zorunda kalmaktan kurtardı, "onlara sadece, sizinle holde karşılaştığımızı ve görünüşünüzden ötürü de sizin bir Bridgerton olduğunuzu anlayıp size kendimi tanıttığımı açıkladım."

"Size inandılar mı?"

"Evet," dedi Simon usulca, "bence inandılar." Daphne alelacele "Zaten saklayacak bir şeyimiz de yoktu," dedi.

"Tabii ki."

"Bu olayda kötü niyetli olan biri varsa, o da Nigel."

"Kesinlikle."

Daphne alt dudağını ısırdı. "Sizce hala holde yatıyor olabilir mi?"

"Bu sorunun cevabını bulmaya hiç niyetim yok." Derin bir sessizlik oldu, ardından Daphne "bir Londra balosuna katılmayalı çok uzun zaman oldu değil mi? Nigel ve ben size layık bir karşılama yapamadık" dedi.

"Sizinle karşılaşmamızdan memnunum. Nigel ile değil." Duyduğu iltifat karşısında Daphne hafifçe gülümsedi. "Küçük sahnemizi bir yana bırakırsak, akşamınız güzel geçiyor mu?"

Simon'un cevabı su götürmez bir şekilde olumsuzdu, bunu söylemeden önce kendini tutamadı ve kahkahalara boğuldu.

Daphne kaşlarını kaldırarak merakla "Gerçekten mi?" diye sordu. "Bu çok ilginç."

"Çektiğim eziyeti ilginç mi buluyorsunuz? Hastalanırsam, elinize düşmek istemeni doğrusu."

"Oh, lütfen yapmayın" dedi Daphne. "O kadar da kötü olamaz."

"İnanın ki olabilir."

"Kesinlikle benim geçirdiğim gece kadar kötü olamaz." Simon, Daphne'nin son sözleri üzerine "Gerçekten de anneniz ve Macdesfield ile birlikteyken çok mutsuz görünüyordunuz," dedi.

Daphne "Fark etmiş olmanız çok hoş," diyerek Dük'e karşılık verdi.

"Yine de akşamı berbat geçen biri varsa o da benim." Daphne'nin gülüşü, Simon'un iliklerine işleyen hafif bir müzik sesi gibiydi. Daphne "Ne kadarda üzgün bir ikili olduk," dedi.

"Felaketle sonuçlanan gecemiz dışında konuşacak başka bir konu bulabiliriz, buna eminim."
Simon hiçbir şey söylemedi. Daphne de öyle.

"Ben konuşacak başka bir şey bulamıyorum," dedi sonunda Simon.

Daphne yeniden gülümsedi, gülümsemesi bu kez daha da neşe doluydu ve Simon'u çoktan etkisi altına almıştı.

"Tamam, pes ediyorum," dedi Daphne. "Gecenizi bu kadar kötü geçirmenizin sebebi nedir?"

"Ne değil, kim!"

Daphne şaşkınlıkla "Kim?" diye tekrarladı. "Bu iş daha da İlginç hale gelmeye başladı."

"Bu akşam tanıştığım kişileri tanımlamak için bir çok sıfat kullanabilirim, yine de 'ilginç' onlardan biri sayılmaz."

Daphne dükü azarlar gibi "Haydi ama" dedi, "kabalaşmaydı. Ne de olsa sizi ağabeylerimle sohbet ederken gördüm." Simon'un eli Daphne'nin belindeydi, pistte zarif kavisler ı çizerek dans ederlerken başını salladı ve "Haklısınız, özür dilerim. Bridgerton'ların hepsi hakaretlerimin dışında kalırlar."

"Hepsi de bundan çok memnun olacaktır, eminim."

Simon, Daphne'nin anlamsız şakacılığına gülerek cevap verdi. "Ben Bridgerton'ları memnun etmek için buradayım."

Daphne "Bu sözleriniz ileride peşinize bir kâbus gibi takılabilir," diyerek gülümsedi. "Ama ciddiyim, sizi bu kadar sıkan ne oldu? Nigel'le olan olaydan sonra gerçekten daha da kötü ne olmuş olabilir ki?"

"Bunu sizin kalbinizi kırmadan nasıl anlatsam?" diye mırıldandı Simon.

"Oh, merak etmeyin," diye onu cesaretlendirdi Daphne. "Benim kalbim kolay kolay kırılmaz."

Çapkınca gülen Simon, "bu söz de bir gün sizin peşinize kâbus gibi takılabilir," dedi.

Daphne'nin yüzü hafiften kızardı. Aslında mum ışığında yüzünün renginin belli olmasına imkân yoktu fakat Simon onu yakından inceliyordu. Daphne birşey söylemeyince, Simon,

"Pekâlâ," dedi. "mademki öğrenmek istiyorsunuz size söyleyeyim, balo salonundaki bütün bekâr genç hanımlarla tanıştırıldım."

Ne olduğu belli olmayan bir ses Daphne'nin ağzından yükseldi. Simon, onun kahkahasını bastırmaya çalıştığım anladı.

"Ve elbette," diye devam etti, "hepsinin anneleriyle de tanıştırıldım."

Daphne kendini tutamadı ve kahkahada gülmeye başladı.
Simon "Dans partnerinizin yüzüne gülmek pek kibar bir davranış değil," dedi.

"Üzgünüm," diyen Daphne, dudaklarını birbirine bastırmış, gülmesini engellemeye çalışıyordu.

"Hayır, hiç de üzgün değilsiniz."

"Evet, değilim," diyerek kabullendi Daphne. "Çünkü aynı eziyeti ben iki yıldır çekiyorum. Yalnızca bir akşamda yaşadıklarınızdan dolayı size acımam pek de kolay olmuyor."

"Öyleyse neden evlenip bu kâbustan kurtulmuyorsunuz?"

Daphne keskin bir bakışla Dük'e baktı. "Teklif mi ediyorsunuz?"
Simon'un birden beti benzi attı.

Daphne, sabırsız bir ifadeyle Simon'un yüzüne bakarken "Ben de öyle düşünmüştüm." dedi,

"Artık rahat bir nefes alabilirsiniz. Ah, Tanrım, sadece şaka yapıyordum."

Simon bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu ama duydukları karşısında o kadar afallamıştı ki ağzından tek bir kelime bile çıkmıyordu.

"Sorunuza cevap olarak," diye devam etti Daphne, "bir hanım seçeneklerini iyice gözden geçirmelidir. Evet, Nigel Var ama doğrusunu söylemek gerekirse onu kendime uygun bir aday olarak görmüyorum."

Simon kafasını sallayarak Daphne'yi onayladı.

"Yılın ilk aylarında, Lord Chalmers vardı ama..."

Simon kaşlarını çatarak "Chalmers mi?" dedi. "O bittir...."

"yaşı altmışı geçkin bir adam değil mi? Evet öyle. Ben de bir gün çocuk sahibi olmak istediğim için bu duruma pek mantıklı bakmamıştım."

"O yaştaki bazı erkekler hala çocuk sahibi olabiliyorlar" diye belirtti Simon.

" riske girmek istemedim, ayrıca da o adamdan çocuklarım olması pek de tercih ettiğim bir şey değildi," Simon istem dışı olarak Daphne ve yaşlı Chalmers'i yatakda beraber düşledi.

Bu, gerçekten de tiksinti verici bir görüntüydü. Birden kendi kendine sinirlendi. Belki de bu lanet olasıca görüntüyü gözünde canlandırdığı için kendinden tiksiniyordu.

"Lord Chalmers'den önce," diye devam ediyordu Daph, neyse ki bu sayede Simon düşüncelerinden bir parça da ha uzaklaşıyordu. "iki aday daha oldu, her ikisi de dayanıldı."

Simon düşünceli bir tavırla ona baktı. "Evlenmek istiyormusunuz?"

"Evet, tabii ki." Yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşmişti. "Kim istemez?"

"Ben istemiyorum."

Daphne bilmiş bir edayla "İstemediğinizi sanıyorsunuz. Bütün erkekler öyledir. Ama bir gün mutlaka evleneceksiniz."

"Hayır," diye üstüne bastırarak cevapladı Simon. "Asla evlenmeyeceğim."

Daphne kaşlarını kaldırarak Dük'e baktı. Dükün gerçekten de bu konuda ciddi olduğu sesinin tonundan anlaşılıyordu. "Peki ya unvanınız ne olacak?"

Simon omuzlarını silkti. "Ne olmuş unvanıma?"

"Eğer evlenip bir çocuk sahibi olmazsanız, unvanınızı kaybedersiniz, ya da korkunç kuzenlerden birine kaptırırsınız."

Simon şaşırmış bir halde kaşlarını kaldırdı. "Benim kuzenlerimin korkunç olduklarını da nereden biliyorsunuz?"

Daphne "Mevkisini yükseltmek için sırada bekleyen bütün kuzenler korkunçtur," derken, gözlerini neşeyle kırpıştırdı. "Ya da, unvanın gerçek sahiplerine göre öyle oldukları
da düşünülebilir."

Simon esprili bir şekilde "Peki bu fikre de erkekler hakkındaki geniş tecrübelerinize dayanarak mı varıyorsunuz?" Daphne, Simon'a sırıtarak baktı. "Tabii ki." Simon bir an için sessiz kaldı, ardından "Değiyor mu buna?"

Daphne konunun birden değişmesiyle kafası karışmış gibi görünüyordu. "Neye değiyor mu?"
Simon etraftaki kalabalığı göstermek için Daphne'nin eli ni bırakarak "Buna," dedi. "Bitmek bilmeyen balolara. Annenizin ipleri eline almasına."

Genç kadın kıkırdadı. "Annemin bu lafı beğeneceğini pek sanmıyorum." Bir an için sessizleşti, gözleri uzaklara dalmıştı.

"Ama evet, sanırım değiyor. Değmek zorunda."

Dikkatini toplayarak Dük'ün yüzüne baktı, koyu renkli gözlerine ciddi bir ifade yerleşmişti.

"Evlenmek ve bir yuva kurmak istiyorum. Düşündüğünüz zaman bunun çok da saçma olmadığını anlayacaksınız. Sekiz çocuktan dördüncüsüyüm. Bütün hayatım kalabalık bir ailede geçti. Aile olmadan ne yapılacağım bile bilmiyorum."

Simon, onun bakışlarını yakaladı. Gözleri adeta Daphne'nin gözlerinin içine işliyordu.

Beyninde uyarı çanları çalıyordu. Onu arzuluyordu. Onu umutsuzca arzuluyor, bedeni ona adeta dar geliyordu. Bir yandan da ona asla dokunamayacağını biliyordu. Eğer dokunursa, kızın bütün hayallerini paramparça etmiş olacaktı, ne kadar çapkın olursa olsun bunu yapmayı kendine yakıştıramıyordu.

O asla evlenmek ve çocuk sahibi olmak istemiyordu; genç kadının ise hayattan beklentisi tam olarak buydu.

Daphne'yle beraber olmaktan hoşlanıyordu; kendini bundan mahrum bırakmak istemiyordu.

Ama ne olursa olsun, onu başka bir adama el değmemiş olarak teslim etmek zorundaydı.

Daphne sessizce "Efendim," dedi. Simon gözlerini kırpıştırırken Daphne de ona gülümsüyordu. "derin düşüncelere dalmıştınız."

Kibarca başını eğen Simon, "sadece söylediklerinizi düşünüyordum," dedi.

"Peki ya söylediklerim tarafınızdan kabul gördü mü?" Simon mırıldanarak "Aslına bakarsanız, en son ne zaman bu kadar keyifli bir sohbet yaptığımı hatırlamıyorum," dedi. Hayattan ne istediğinizi biliyorsunuz, bu çok hoş."

"Siz ne istediğinizi biliyor musunuz?" Ah, nasıl cevaplamalıydı bu soruyu. Söyleyemeyeceği şey vardı. Ama bu kızla konuşmak o kadar kolaydı ki. Vücudu acıyla kıvransa da, bu kız Simon'un aklını hafifletiyor, onu rahatlatıyordu. Aslında tanıştıktan bu kadar kısa süre sonra, Bu gibi konuları konuşmak çok garipti, fakat her nasılsa aralarıda samimi bir hava oluşmuştu.

Sonunda Simon, "Daha gençken bazı kararlar aldım. Şimdi de hayatımı o kararlara göre yaşamaya çalışıyorum," dedi.

Meraktan gözleri parlayan Daphne, ayıp olacak diye daha fazla soru soramadı. "Aman Tanrım," dedi neşeyle, "çok ciddileştik. Ben de kimin akşamı daha berbat geçti diye tartışacağımızı sanmıştım."

ikimiz de kapana kısılmışız, diye düşündü Simon. Cemiyetin kuralları ve beklentileri tarafından, kıskıvrak yakalanmışız.

İşte o çılgınca fikir, tam da o anda aklına geldi. Çılgın, değişik ve harika bir fikir. Aynı zamanda tehlikeli de olabilecek bir fikir, ne de olsa Daphne'yle sık sık bir araya gelmesi gerekecekti, bu da arzularına gem vurmasına sebep olacak bir durum yaratacaktı. Ana Simon, hislerini kontrol altında tutabileceğine inanıyordu. Bu, onun en iyi bildiği şeydi.

Simon aniden "Tüm bunlardan kurtulmak istemez misiniz?" diye sordu.

"Kurtulmak mı?" diye tekrarladı Daphne. Pistte dans ederlerken, başını soldan sağa çevirip, yeniden sordu: "Tüm bunlardan mı?"

"Tam olarak değil. Balolardan ve sosyal toplantılardan kurtulmanız pek de mümkün olmasa da annenizin baskısından kurtulmak istemez misiniz?"

Daphne şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Annemi sosyal çevreden uzaklaştırmaktan mı bahsediyorsunuz? Bu, biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?"

"Annenizi uzaklaştırmaktan bahsetmiyorum. Benim niyetim, Daha çok sizi uzaklaştırmaktı."

Daphne ilk önce kendi ayağına basıp tökezledi, tam dengesini bulmuşken bu sefer de Dük'ün ayağına takıldı. "Kusuruma bakmayın sizi anlayamıyorum."
"Londra sosyetesini tamamen gözden çıkarmıştım," diye açıkladı Simon, "ancak bunun pek de mümkün olmayacağını anlamış bulunmaktayım."

"Birden limonata ve sufle yeme iştahınız mı kabardı yoksa?" diye sordu Daphne.
Simon, onun şakasını umursamayarak devam etti: "Hayır.

Yokluğumda okul arkadaşlarımın yarısından fazlası evlenmiş ve eşleri de şatafatlı balolar düzenlemeye aşırı derecede meraklılar"

"Ve siz de davet ediliyorsunuz, öyle değil mi?"

Simon sırıtarak başını salladı.

Daphne ona doğru yaklaşarak, sanki ona çok önemli bir sır verirmiş gibi alçak bir ses tonuyla.

"Siz bir Dük'sünüz," dedi. "Onlara hayır diyebilirsiniz."

Daphne Simon'un çenesinin kasıldığını fark etti. Simon "Bu insanlar," dedi, "yani kocaları onlar benim arkadaşlarım."

Daphne'nin dudakları, saklamak istemediği bir gülümsemeyle aralanmıştı. "Ve siz de onların eşlerinin kalbini kırmak istemiyorsunuz."

Simon kaşlarını çattı, aldığı iltifattan hoşnut olmadığı belli oluyordu.

"Aman Tanrım," dedi Daphne, "sanırım siz, iyi biriymişsiniz."

Simon "Hiç de değil," diyerek karşı çıktı. "Belki çok da iyi değilsiniz ama acımasız biri olmadığınız ortada."

Müzik sona ermek üzereyken Simon onu kolundan hafifçe tutarak, salonun öbür tarafına doğru götürdü. Dans ederken Daphne'nin ailesinin durduğu yerden uzaklaşmışlardı, Bidgerton'ların yanına ağır adımlarla geri dönerlerken konuşmalarına devam etme fırsatı da doğmuş oldu.

Simon "Demek istediğim şey" dedi. "yanı siz, sözümü Ustaca kesmeden önce," diyerek devam etti, "öyle gözüken o ki Londra gecelerinden sonsuza kadar kaçmamın imkânı yok
"Bu, ölümden de beter bir alın yazısı." Simon, Daphne'nin sözlerini umursamayarak "Sanıyorum ki siz de bu balolara katılmak zorundasınız." Genç kadın, başını evet anlamında salladı. "Belki benim Featherington ve benzerlerinden, sizin de annenizin bitip tükenmek bilmeyen evlilik baskılarından kurtulmamızın bir yolu vardır."

Daphne ona dikkatle baktı. "Devam edin."

"Biz," derken öne doğru eğilmiş, gözlerini onun gözlerine dikmişti, "bir anlaşma yapabiliriz."

Daphne hiçbir şey söylemedi. Hiçbir şey. Sadece adamın yüzüne dik dik bakıyordu. Bu adamın dünyadaki en kaba insan mı yoksa aklını kaçırmış biri mi olduğuna karar veremiyordu.

Simon sabırsızlanarak "Gerçek bir anlaşmadan bahsetmiyorum," dedi. "Ulu Tanrım, siz beni nasıl bir adam zannediyorsunuz?"

"Ama sizin hakkınızda uyarılmıştım," dedi Daphne, "ve siz de tanıştığımızda beni çapkınlığınızla korkutmaya çalışmıştınız."

"Böyle bir şey yapmadım."

"Elbette ki yaptınız," diyen Daphne, tatlı bir tavırla Simon'un koluna vurdu. "Ama sizi affediyorum. Bir kadının karşısındayken kendinize hakim olamadığınızın farkındayım."

Simon ona şaşkınlık ve hayranlıkla baktı. "Daha önce bu konuda bir kadın tarafından hiç teselli edilmemiştim." Daphne omuz silkti. "Zamanı gelmiş de geçmiş bile."

"Aslını söylemek gerekirse, sizin ağabeyleriniz yüzünden evlenemediğinizi düşünmüştüm, sanırım yanılmışım. Bu işi zaten kendiniz hallediyorsunuz."

Onun kızmasını beklerken, Daphne yine Simon'u şaşırttı ve bir kahkaha attı. "Hayır," dedi kısaca, "ben evli değilim çünkü tüm erkekler beni arkadaşları olarak görüyor. Nigel dışında hiç kimsenin bana romantik bir duygu beslemediğini biliyorum."

Simon onun sözlerini dinlerken, bu planın düşündüğün den de fazla Daphne'ye yarayacağını hissetti. "Dinleyin,' dedi "ve iyi dinleyin zira ailenizin yanına varmak üzereyiz, baksanıza Anthony de her an kaçıp bize sığınacakmış gibi görünüyor."

ikisi de aynı anda sağ tarafa doğru göz attı. Anthony hala Featheringtonİarla beraberdi. Hiç de mutlu görünmüyordu.

"Planım şu," dedi Simon kısık sesle, "birbirimizden hoşlanmış gibi davranacağız. Benim hayatımda biri olduğu anlaşılınca genç kızların yakama yapışmalarından da kurtulmuş olacağım."

"Bu iş o kadar da kolay olmayacaktır," dedi Daphne. "Evlilik yeminini edene kadar sizi bırakmazlar."

Düşüncesi bile midesinin kasılmasına sebep olmuştu. Simon "Saçma," dedi, "bu, biraz zaman alabilir ama eninde sonunda benim evlilik için uygun bir aday olmadığımı anlayacaklardır."

"Sadece benim için uygun bir aday olduğunuzu yani?" diye belirtti Daphne.

"Sadece sizin için," dedi Simon, "bunun bir oyun olduğunu sadece biz bileceğiz."

Daphne mırıldanarak "Elbette," dedi. "Bence pek de işe yaramayacak ama siz buna inanıyorsanız..."

"İnanıyorum."

"Pekâlâ. Peki bu plandan benim elime ne geçecek?"

"Öncelikle, benimle beraber olduğunuz ortaya çıkınca, Annenizin sizi o adamdan bu adama sürüklemesine gerek kalmayacak."

"Çok kabasınız," dedi Daphne, "yine de söylediğiniz doğru."

Simon sözüne kaldığı yerden devam etti. "Erkeklerin, başka bir erkeğe ilgi gösteren kadınlara karşı her zaman daha da düşkünlük gösterdiklerini de size hatırlatmalıyım."

"Bunun anlamı ne?"

"Anlamı şu: Eninde sonunda sizi benim karım, yani sizi düşes yapmaya karar verdiğimi gören diğer erkekler, size arık sadece bir arkadaş gözüyle değil, ulaşılması zor bir düşes gözüyle bakmaya başlayacaklar. Bu da onların ilgisini üzerinizde tutacak."

Daphne, dudaklarını büzerek "Yani beni terk etmeye karar verdiğinizde, peşimde bir sürü yeni koca adayı olacak, öyle mi?"

"Oh... Ben sizi değil, siz beni terk edeceksiniz."

Simon, Daphne'nin ona teşekkür etme gereği bile duymadığını fark etti.

"Ben hala, bu anlaşmadan sizden daha fazla şey kazandığımı düşünüyorum," dedi Daphne.

Simon heyecanla onun kolunu tuttu. "Yani kabul ediyor musunuz?"

Daphne, biraz uzakta bir avcı gibi keskin bakışlarıyla karşısında duran Bayan Featherington'a ve şaşkın olduğu her halinden belli olan Anthony'yi gördü. Bu ifadeleri daha önce yüzlerce kez görmüştü kendi annesi ve zavallı bir damat adayı dışında.

Kararlı bir ses tonuyla "Evet," dedi. "evet, teklifinizi kabul ediyorum."

"Bu kadar gecikmelerinin sebebi ne olabilir sence?"

Violet Bridgerton, en büyük oğlunun kolunu çekiştirerek sordu. Daha bir haftadır Londra'da olan ve geldiğinden beri tüm ilgiyi üzerine çeken yeni Dük ve kızından gözlerini alamıyordu. Daphne, Dük'ün ilgisini çekiniş gibi görünüyordu.

"Bilmiyorum," diye cevap veren Anthony, bir yandan da, bir sonraki kurbanlarına doğru ilerleyen Featherington'lara bakıyordu. "Ama bana saatler geçmiş gibi geliyor."

"Sence Daphne'den hoşlanmış mıdır?" Violet'in sesi heyecan doluydu. "Sence bizim Daphne'mizin düşes olma ihtimali var mı?"

Anthony hayretler içinde kalmıştı. "Anne, sen Daphne'ye onunla asla görülmemesi gerektiğini söyledin ve şimdi de evlilikten mi bahsediyorsun?"

"Biraz zamansız konuşmuşum," dedi Violet. "Belli ki son derece kibar ve zarif zevkleri olan bir adam. Hem sen benini Daphne'ye ne dediğimi nereden biliyorsun?"

"Tabii ki Daff söyledi," diye yalan attı Anthony.

"Hmmph. Eminim ki Portia Featherington bu geceyi kolay kolay unutamayacaktır."

Anthony'nin gözleri birden açıldı. "Sen Daphne'nin iyi bir evlilik yapıp mutlu olmasını mı istiyorsun yoksa onun Bayan Featherington'un kızını evlilik yarışında geçmesi mi seni bu kadar çok heyecanlandırıyor?"

Violet öfkelenerek "Elbette ki, ilki," dedi. "başka türlü düşünmene de alındım doğrusu."

Gözleri bir an için Daphne ve Dük'ün üzerinden ayrılıp, Featherington'lara odaklandı. "Ama

Daphne'nin yılın en şanlı düğününü yaptığını görünce, onun suratındaki ifadeyi de merak etmiyor değilim doğrusu."

"Anne, sen umutsuz bir vakasın."

"Hiç de değil. Arsız olabilirim, ama asla umutsuz değilim."

Anthony kafasını sallayarak homurdandı.

"Homurdanmak hiç de kibar bir davranış değildir," diyen Violet, aslında sadece oğlunu kızdırmaya çalışıyordu. Sonra gözleri yeniden Daphne ve Dük'e takıldı. "Ah, işte geliyorlar. Anthony, kendine gel.

“Daphne! Efendim!" ikili ona doğru yaklaşırken sustu. "Umarım eğlenmişsinizdir."

"Hem de nasıl," diye mırıldandı Simon. "Kızınız güzel olduğu kadar zarif de."

Anthony kendini tutamayıp güldü.

Simon Anthony'i umursamadan konuşmasını sürdürdü. umarım çok yakında kızınızla yeniden dans etme imkânı bulurum."

Violet'in tam manasıyla gözleri parlıyordu. "Oh, eminim Daphne'nin de çok hoşuna gidecektir." Daphne hemen cevap vermeyince, ona doğru keskin bir bakış attı ve "öyle değil mi Daphne?" diyerek sordu.

Daphne ağırbaşlı bir şekilde "Elbette," dedi.

"Annenizin ikinci bir dans için bana izin vermeyeceğinden eminim ama umuyorum ki balo salonunun çevresinde bir tur atmamıza bir şey demez," diyen Simon, her haliyle yakışıklı ve kendine güvenen bir Dük'ü andırıyordu.

"Balo salonun etrafında daha şimdi döndünüz," diye söze karıştı Anthony.

Simon yine onu umursamadan, Violet'e döndü ve "elbette ki her an gözünüzün önünde olacağız," dedi.

Violet'ın elleri sabırsızlık ve heyecanla hareket ediyordu. "Çok memnun olurum. Yani, Daphne çok memnun olur. Öyle değil mi, Daphne?"

Daphne tüm masumiyetiyle, "Oh, çok sevinirim," dedi.

"Ve ben de..." diye kızgınlıkla söze girdi Anthony, "sanırım bir doz afyon ruhu alacağım, düpedüz ateşim çıktı. Tanrı aşkına, neler oluyor burada?"

"Anthony!" diye hafifçe bağırdı Violet. Ardından hemen Simon'a dönüp, "lütfen onu ciddiye almayın," dedi.

Simon cana yakın bir şekilde "Oh, zaten almıyorum." Diyerek Violet'e karşılık verdi.

Anthony iğneleyici bir ifadeyle "Daphne," dedi, "eğer gezinmek istiyorsan, ben de sana pekâlâ eşlik edebilirim."

'Yapma ne olursun Anthony, balo salonunda dolaşacaklarsa yanlarında bir refakatçi olmasına gerek yok!"

"Israr ediyorum."

Violet "Siz ikiniz gidin haydi," diyerek eliyle Daphne ve Simon'a işaret etti. "Anthony birazdan size katılır."

Hemen peşlerinden gitmeye yeltenen Anthony'yi kolundan sıkıca tutan annesi, kızgınlıkla, "sen ne yapmaya çalışı yorsun?" diye sordu.

"Kız kardeşimi korumaya çalışıyorum."

"Dük'ten mi? O kadar da kötü olamaz. Aslında, bana biraz da seni hatırlatıyor."

Anthony homurdandı. "O zaman Daphne'nin gerçekten de korunmaya ihtiyacı olacaktır."

Violet, oğlunun kolunu şefkatle okşadı. "Bu kadar koruyucu.olma. Eğer Daphne'yi balkona çıkarmaya çalışırsa, söz veriyorum gidip müdahale edebilirsin. Ama böyle bir olay olana kadar, lütfen kız kardeşini bırak da bu mutluluğun tadını çıkarsın."

Anthony, Simon'un arkasından baktı. 'Yarın onu Öldüreceğim."

Violet "Ulu Tanrım," diyerek söylendi, bir yandan da başını sallıyordu. "Senin bu kadar sinirleneceğini beklemiyordum. Annen olarak, ilk doğan çocuğumu iyi tanıdığımı sanırdım, özellikle de seninle beraber çok uzun zaman geçirdiğimiz göz önüne alınırsa, ama..."

"Şuradaki Colin mi?" diyerek annesinin sözünü kesti Anthony.

Gözlerini kırpıştıran Violet, "Evet, erken dönmesi ne harika, değil mi? Bir saat kadar önce onu gördüğümde şaşkınlıktan az daha bayılıyordum. Hatta.

Anthony laf arasına girerek 'Yanına gitsem iyi olacak," dedi. Ardından "Yalnız görünüyor. Hoşçakal, anne." diyerek acele yle Violet'in yanından ayrıldı.

Yanından kaçarcasına ayrılan Anthony'nin ardından bakan Violet, kendi kendine "Sersem çocuk" diyerek mırıldandı. Annesinin dırdırından kaçıyordu, bundan emindi. Çocuklarının hiçbiri, annelerini tam olarak tanıyamamışlardı. Onlardan ne zaman kurtulmak istese, biraz dırdır etmeye başlar ve onlar da teker teker bahaneler bulup ortadan kaybolurlardı.
:D :D :D :D :D :D
:Kah :Kah :Kah :Kah :Kah

Violet halinden memnun bir halde balo salonunu gözleriyle taradı. Kızı, kolunu Dük'ün koluna geçirmiş, mutlu bir şekilde onunla sohbet ediyordu. Birbirlerine çok yakışıyorlardı.

Evet, diye içinden geçirdi Violet, nemlenen gözlerini silerek, kızı müthiş bir düşes olacaktı.

Sonra bir an için Anthony'ye baktı. Tam istediği yerdeydi, Violet'ten uzakta. Kendi kendine gülümsedi. Çocuklarını kontrol etmeyi çok iyi biliyordu doğrusu.

O anda, Daphne'yi başka bir adamın kolunda kendisine doğru gelirken görünce, kaşları çatıldı. Vıolet, Dük'ü görünceye dek balo salonuna göz gezdirdi.

Kahretsin, diye geçirdi içinden, onu görünce Dük ün dans pistinde, Penelope Featherington'la ne ışı olabilirdi.

6. BÖLÜM

Yazarınıza gelen bilgilere göre, Hastings Dükü dün en azından altı kere, evlenmeye hiç niyeti olmadığını belirtmiştir. Eğer niyeti hırslı annelerden kurtulmaksa, büyük bir hata yaptı. Artık açıklamalarını bir ödül olarak görmeye başlayacaklardır.

İlginç bir yan not olarak eklemeliyim ki Dük'ün tüm bu evlilik karşıtı sözleri, tatlı ve aklı başında Bayan Daphne Bridgerton'la tanışmasından önce söylenmiştir.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 30 Nisan 1813

Ertesi gün öğleden sonra Simon, Daphne'nin evinin önünde durmuş, bir eliyle kapıyı çalıyor, diğer eliyle de pahalı olduğu her halinden belli olan kocaman bir buket lale tutuyordu. Aslında bu oyunun gündüz saatlerinde de sürdürülmesi gerektiğini düşünmemişti ama bir gece önceki baloda Daphne'yle yürürlerken, genç kadın ona bunun gerekli olduğunu söylemişti. Eğer hemen ertesi günü gelip onu görmezse, hiç kimse özellikle de annesi Dük'ün Daphne'yle ilgilendiğine inanmazdı.

Simon, onun haklı olduğunu kabul ediyordu, özellikle de bu gibi konularda kendisinden çok daha tecrübeli olduğu düşünülürse. Görevini yerine getirmek üzere, bir buket çiçek alıp, Grosvenor Parkı'nı geçerek, Bridgerton Malikânesi'ne geldi. Saygıdeğer, genç bir hanımla beraber olmayalı o kadar uzun zaman geçmişti ki bu gibi seremoniler Simon'a tam anlamıyla yabancı geliyordu.

Bridgerton'ların uşağı kapıyı anında açtı. Simon ona kartını uzattı. Karga burunlu ve uzun boylu bir adam olan uşak homurdanarak ve kafasını sallayarak karta birkaç saniye göz atıp hemen geri çekildi, ardından "içeri buyurun efendim," dedi.

Demek ki, bekleniyormuşum, diye içinden geçirdi Simon.

Beklemediği şey, Bridgerton'ların oturma odasına girdiğinde karşılaştığı manzaraydı.

Buz mavisi bir elbise giymiş olan Daphne, ortadaki yeşil koltuğa oturmuş, suratında geniş bir gülümsemeyle onu bekliyordu. Eğer etrafında yarım düzine genç adam dolanıyor olmasaydı, bu gerçekten de çok güzel bir görüntü olabilirdi. Hatta bir tanesi, yere diz çökmüş ağzından dökülen şiir dizelerini Daphne'nin gözlerinin içine bakarak okuyordu.

Pozun komikliğinden dolayı, Simon adamın ağzından bir gül dalı çıkacağını umdu.

Bu görüntü, onu bir hayli sinirlendirmişti. Gözlerini, o anda şiir okumakta olan adamın yüzüne gülümseyerek bakan Daphne'ye dikip, gelmiş olduğunu görmesi için bekledi.

Fakat Daphne, Simon'un bulunduğu tarafa bakmadı bile. Simon, boşta olan eline bakınca sıkı bir yumruk yapmış olduğunu fark etti. Odayı gözleriyle tarayarak, yumruğu hangi adamın yüzüne indireceğini düşündü.

Daphne yeniden gülümsedi, yeniden... Ama bir başkasına, Simon'a değil.

Aptal şair. Kesinlikle o aptal bir şair. Simon başını yana eğerek, genç adamın yüzünü inceledi.

Acaba yumruğu sol gözüne mi geçirse daha iyi olurdu, yoksa sağ gözüne mi? Belki de bu çok mu vahşice karşılanırdı. Belki de çeneye hafifçe kondurulan bir yumruk çok daha uygun görülebilirdi. En azından, bu adamı tamamen sustururdu.

Genç adam "Bu şiir," diyerek gür sesiyle konuşmaya başladı, "dün akşam tarafımdan sizin için yazıldı."

Simon homurdandı. Adamın son okuduğu şiir, Shakespeare'in bir sonetinden alınmaydı ama bunu adamdan işitmek cidden dayanılmazdı.

"Efendim!"

Simon başını kaldırınca, Daphne'nin sonunda onu fark ettiğini gördü.

Kibarca başını salladı, asil duruşu ile Daphne'nin etrafını saran diğer hoppa erkeklerden tam anlamıyla ayrılıyordu. "Bayan Bridgerton."

"Sizi görmek ne kadar güzel," diyen Daphne'nin yüzüne içten bir gülümseme yayıldı.

Ah, bu daha iyiydi işte. Simon elindeki çiçekleri düzeltip, Daphne'ye doğru yürümeye başladığında, önünde duran üç erkeği fark etti. Hiçbiri hareket etmeye yanaşmıyordu. Simon, ilk karşısına çıkan adama aslında yirmi yaşında bile görünmeyen bir delikanlıydı o kadar soğuk ve ters bir bakışla baktı ki çocuk öksürerek bulunduğu yerden kaçarak en yakındaki pencere kenarına ilişti.

Simon aynı hareketi ikinci adam için tekrarlamaya hazırlanırken, karşısına lacivert ve gösterişli bir elbise giymiş olan Leydi Bridgerton çıktı. Kadının gülüşü, kızıyla yarışacak kadar güzeldi.

"Efendim," dedi heyecanla, "Sizi gördüğüme çok sevindim. Varlığınızla bizi onurlandırdınız."

"Kendimi başka bir yerde düşünemiyorum," diye usulca mırıldanan Simon, bir yandan da kadının eldivenli elini öpüyordu. "Kızınız olağanüstü, genç bir bayan."

Vikontes, mutlulukla içini çekti. Annelik gururu okşanmış olacak ki "Ne kadar da güzel çiçekler," diye devam etti. "Hollanda'dan mı getirttiniz yoksa? Çok pahalı olmalılar."

"Anne!" diye sertçe araya girdi Daphne. Elini tutmakta olan genç adamın yanından hızla kalkıp, onlara doğru geldi. "Dük'ün bu soruna nasıl bir cevap vermesini bekliyorsun?"

"Ona çiçeklere kaç para ödediğimi söyleyebilirim," diye hınzırca güldü Simon.

"Söyleyemezsiniz."

Başını öne eğerek, sadece Daphne'nin duyacağı bir sesle, "Bana Dük olduğumu dün akşam siz hatırlatmadınız mı?" diye sordu. "Ne istersem yapabileceğimi sanıyordum."

"Evet, ama bunu değil." Daphne elini umursamazca salladı. "Siz bunu yapacak kadar kaba biri değilsiniz."

"Tabii ki, Dük asla kaba bir adam değil!" diye hafifçe sesini yükselten Violet, kızının Dük'ün yanında böyle bir kelime kullanmış olmasını bile utançla karşılıyordu. Meraklı gözlerle kızına

"Ne hakkında konuşuyorsunuz? Neden Dük'e öyle dedin?" diye sordu.

"Çiçekler," dedi Simon. "Fiyatları. Daphne size ne kadar para ödediğimi söylememem gerektiğini düşünüyor."

Vikontes "Daha sonra söylersiniz," diye neşeyle mırıldandı, "Daphne yokken." Hemen sonra, Daphne'nin yanında birkaç genç adamla beraber oturduğu yeşil koltuğa yaklaştı ve orayı birkaç dakika içinde boşalttı. Bir askeri harekât inceliğiyle durumu idare eden Violet'i takdir etmemek mümkün değildi.

"İşte oldu," diye rahat bir nefes aldı Violet. "Rahat olmadı mı? Daphne, neden Dük'le birlikte burada oturmuyorsunuz."

"Yani Lord Railmont ve Bay Crane'in biraz önce oturdukları yerde mi?" diye masumca sordu Daphne.

"Aynen öyle," diye cevap veren Leydi Bridgerton'un sesinde, kızının yaptığı şakayı anlamamış gibi bir ton vardı. "Zaten Bay Crane de saat üçte Gunter'lerde annesiyle buluşacakmış."

Daphne kolundaki saate baktı. "Ama henüz saat iki, anne."

Violet dudak bükerek "Trafik," dedi, "bu aralar çok kötü. Yollarda gereğinden çok daha fazla at arabası var."

"Bir adamın annesini bekletmesi," diyerek konuya dâhil olan Simon, "son derece kötü sonuçlar doğurabilir."

"Çok doğru konuştunuz, efendim," diye tatlılıkla konuştu Violet. "Çocuklarıma da aynı şeyi öğretmeye çalıştığıma inanabilirsiniz."

"Eğer bundan emin değilseniz," diye söze karışan Daphne, "size temin ederim ki söylediği doğru."

Violet sadece gülümsedi. "Eğer bunu bilen biri varsa, o da Daphne'dir. Şimdi, benim kusuruma bakmazsanız, yapacak bir işim var. Oh, Bay Crane! Bay Crane! Eğer sizi zamanında yollamazsam, anneniz beni asla affetmeyecek." Talihsiz adam daha

vedalaşmaya vakit bile bulamadan Violet tarafından alelacele kolundan çekiştirilerek kapıya doğru sürüklendi.

Daphne, Simon'a gülümseyerek baktı. "Annem aşırı derecede kibar bir kadın mı yoksa farkında olmasa da çok mu kaba," dedi.

Simon ılımlı bir şekilde "Kibar olduğunu söyleyebiliriz." dedi.

Daphne başını iki yana salladı. "Oh, kesinlikle öyle de

"Diğer bir seçenek de, tabii ki onun..."

"onun... Aşırı derecede kaba biri olduğu." Gülümseyen Daphne, bir yandan da annesinin, Lord Railmont'un koluna girmiş, onu kapıya doğru götürüşünü seyrediyordu. Adam son bir çabayla başını çevirip Daphne'ye kafasıyla selam verdi ve gözden kayboldu. Onun ardından geride kalan bir iki kişi de kibarca selam verip, odadan ayrıldılar.

Daphne "Aşın derecede becerikli bir kadın, sizce de öyle değil mi?" diye sordu.

'Anneniz mi? Olağanüstü bir kadın."

"Öyledir. Birazdan yanımıza gelir."

"Tüh. Ben de tam siz yalnız ve savunmasızken sizi pençelerimin arasına aldığımı düşünüyordum."

Daphne kahkahalar attı. "Sizi bu kadar çapkın bir adam olarak adlandırmalarını anlayamıyorum doğrusu. Çapkın olmak için fazla komiksiniz."

"Ah, biz çapkınlar da çok ciddi adamlar olduğumuzu düşünürdük."

"Bir çapkının esprileri," dedi Daphne dikkatle, "son derece acımasız olabilir."

Daphne'nin yorumu Simon'u şaşırtmıştı. Ona ciddi bir ifadeyle baktı ve ne aradığını bilmeden Daphne'nin kahverengi gözlerinin içine doğru bakışlarının aktığını hissetti. Gözbebeklerinin dışına yayılan derin yeşilliği fark etti. Simon Daphne'yi daha önce günışığında hiç görmemişti.

Daphne onun bu bakışlarını üzerinde hissedince usulca "Efendim?" dedi.

Simon gözlerini kırpıştırdı. "Kusuruma bakmayın."

Daphne tek kaşını kaldırarak "Binlerce mil uzakta gibi duruyorsunuz." dedi.

"Binlerce mil uzaktaydım zaten." Simon, onun gözlerine bakmamak için kendini zor tutuyordu. "Burası tamamen değişmiş."

Hafif bir kahkaha" atan Daphne'nin sesi, bir müzik aletinden çıkmış gibi ahenkliydi.

"Uzaktaydınız, değil mi? Ben ise hayatımda Lancashire'ın dışına bile çıkmadım. Size bir köylü gibi görünüyor olmalıyım."

Simon, yorum yapmaktan kaçınarak konuyu değiştirdi. "Düşünceli halimi bağışlayın lütfen. Sanırım, benim ciddi duruşumdan ve espriden anlamayışımdan bahsediyorduk, öyle değil mi?"

"Hiç de değil ve siz de bunun farkındasınız." Daphne ellerini beline koymuştu. "Birçok çapkına nazaran siz aşırı derecede esprili birisiniz, bahsettiğim şey buydu."

Simon, kaşlarından birini ukala bir tavırla havaya kaldırıp, "Ağabeylerinizi çapkın olarak nitelendirmiyor musunuz?" diye sordu.

"Onlar çapkın olduklarını sanıyorlar," diye düzeltti Daphne. "Arada büyük bir fark var."

Simon güldü. "Eğer Anthony'ye çapkın demiyorsanız, sizin çapkın dediğiniz adamla karşılaşan kadına acıyorum doğrusu."

Daphne sözünü esirgemeden, "Çapkın olmanın tek kuralı, onlarca kadını baştan çıkarmak değildir. Eğer bir erkek dilini kadının ağzına sokup da onu öperse..."

Simon, boğazının kuruduğunu hissettiği halde zor da olsa mırıldanmayı başardı: "Bu gibi konularda konuşmamalısınız."

Daphne omuzlarını silkti.

Simon homurdanarak "Hatta bu gibi konularda bilgi sahibi bile olmamanız gerekiyor," dedi.

"Dört erkek kardeş," diye açıkladı Daphne. "Aslında üç de diyebiliriz. Gregory henüz çok genç."

"Birileri bu üçüne, sizin yanınızdayken çenelerini kapalı tutmalarını öğütlemeli."

Genç kadın yeniden umursamazca omuzlarını silkti. "Çoğu zaman varlığımı bile fark etmedikleri olur."

Simon, böyle bir şeyin mümkün olamayacağını düşündü.

"Sanıyorum asıl konumuzdan saptık," diye devam etti Daphne. "Demek istediğim şu ki bir çapkının espri anlayışının temelinde genelde zalimlik yatar. Bir kurbana ihtiyacı vardır çünkü asla kendisiyle dalga geçmeyi beceremez. Siz efendim, zeki olduğunuz kadar kusurlarınızın da farkındasınız."

"Size teşekkür mü etmeliyim yoksa şuracıkta sizi boğmak mıyım, bilemiyorum."

"Boğmak mı? Tanrım, peki ama neden?" Gülüşü o kadar tattlıydı ki Simon'un adeta içine işliyordu.

Simon derin bir nefes aldı; tüm bedeni adeta uyuşuyor, kalbi hızlı hızlı çarpıyordu. Daphne gülmeye devam edecek olursa, Simon bu durumun sonuçlarından hiçbir şekilde sorumlu olamayacaktı.

Ama Daphne ona bakmayı sürdürüyor, gülmeye hazırmış gibi kıvrılmış dudaklarını aralamış tam karşısında duruyordu.

"Sizi boğacağım," diye homurdandı Simon, "prensip meselesi.""

"Bu prensip de neyin nesi?"

"Erkeklerin genel prensibi."

Daphne şüphe dolu bakışlarla kaşlarını kaldırdı. "Peki ya kadınların genel prensibi ne olacak?"

Simon etrafına bakındı. "Ağabeyiniz nerede? Siz çok bilmiş birisiniz. Birinin sizinle ilgilenmesi şart."

"Oh, eminim Anthony'yi bol bol göreceksiniz. Aslında şimdiye kadar gelmemesine de şaşırdım. Dün gece bir hayli rahatsız olmuştu. Hatalarınız ve ahlaksızlıklarınız hakkında dün tam bir saat boyunca bana nasihatte bulundu."

"Ahlaksızlıklar kısmı kesinlikle abartılmıştır."

"Peki ya hatalar?"

Simon utanarak da olsa "Büyük ihtimalle doğrudur," diyerek Daphne'ye cevap verdi.
Bu sözü, Daphne'nin yeniden gülmesine sebep oldu. "Pekâlâ, ister inanın ister inanmayın ama..." dedi sonunda, "ağabeyim sizin bir şeylerin peşinde olduğunuzu düşünüyor."

"Ben zaten bir şeyler peşindeyim."

Daphne gözlerini Simon'a çevirdi ve "kötü bir şeylerin peşinde olduğunuza inanıyor," diye açıkladı.

Simon mırıldanarak "Kötü bir şeyler peşinde olmak isterdim doğrusu," dedi.

"Ne dediniz?"

"Hiçbirşey." Daphne kaşlarını çattı. "Bence Anthony'ye planımızdan bahsetmeliyiz."

"Bunun bize ne gibi bir faydası olabilir ki?" Daphne, bir gece önce katlanmak zorunda kaldığı bir saatlik hayat dersini düşününce, sakince, "oh, bunu yakında bizzat anlayacağınızı düşünmüyorum." demekle yetindi.

Simon hafifçe başını yana eğdi. "Sevgili Daphne..." Daphne'nin dudakları, şaşkınlıkla aralandı. "Herhalde benden size Bayan Bridgerton diye hitap etmemi istemeyeceksiniz."

Dramatik bir havayla içini çekti. "Yaşadığımız onca şeyden sonra."

"Biz hiçbirşey yaşamadık, komik olmayın, yine de bana Daphne diyebilirsiniz."

"Harika." Simon başını onaylar bir tavırla salladı. "Sen de bana 'efendim' diyebilirsin."
Daphne Simon'a vurur gibi elini kaldırdı. Simon dudağı seğirerek "Pekâlâ," dedi."İstersen bana Simon diyebilirsin."

"Oh, evet istiyorum," diyen Daphne gülmeye başlamıştı. "Bunu isterim."

Soluk gözlerinin derinliklerinden sıcak bir ışıltıyla ona bakan Simon, "istiyorsun demek?" diyerek mırıldandı. "Bunu duymak beni heyecanlandıracak."

Daphne birden, onun isminden çok daha başka ve tehlikeli bir konudan bahsettiğini anladı. Değişik, karıncalanmaya benzer bir sıcaklık kollarından aşağıya yayılıyordu. Bunu düşünmeksizin, geriye doğru bir adım attı ve "çiçekler çok güzelmiş," deyiverdi.

Simon uyuşuk bir şekilde elindeki çiçeklere bakıp, "evet, öyleler, değil mi?" dedi. "Çok beğendim."

"Senin için değiller."

Daphne'nin birden nefesi kesilir gibi oldu. Simon sırıttı. "Annene getirdim."

Daphne'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı ve iç çekerek "Oh, ne kadar da zeki bir adamsın. Annem buna kesinlikle bayılacaktır. Ama artık hiç kurtuluşun yok demektir."

Simon Daphne'nin söylediğini tam olarak anlamamış gibi ona bakarak "Gerçekten mi?"

"Evet. Annem seni benimle evlendirmek için iyiden iyiye kararlı bir hale gelecektir. Bu küçük oyunu oynamıyormuşuz gibi, partilerde ve balolarda onun takibinde olacaksın."

Simon dudak bükerek "Hiç de değil," dedi. "Önceden onlarca hırslı annenin ilgisine katlanmak zorunda kalıyordum. Şimdi ise hiç değilse sadece biri var."

Daphne yarı açık duran kapının girişine bakarak "Onun hırsı seni şaşırtabilir," diye söylendi.

"Galiba senden gerçekten hoşlanıyor. Bizi bu kadar uzun süre yalnız bırakması alışılagelmiş bir durum değil."

Simon düşünceli bir tavırla ona yaklaştı ve fısıldayarak "bizi kapının arkasından dinliyor olabilir mi?" dedi.

Daphne hayır anlamında başını salladı. "Eğer gelseydi, ayakkabılarının çıkardığı sesi duyardık."

Bu görüntü zihninde canlanınca, Simon gülmeye başladı. Daphne de ona eşlik ediyordu.

"Ama gerçekten, sana teşekkür etmeliyim," dedi Daphne, "annem gelmeden önce."

"Neden?"

"Planın daha şimdiden müthiş bir başarıya ulaştı. En azından benim için. Bu sabahtan beri kaç kişinin benimle görüşmek için geldiğini fark ettin mi?"

Simon kollarını önünde kavuşturunca, elindeki lale buketi baş aşağı sallandı. "Fark ettim."

"Bu çok zekice bir plan, gerçekten. Daha önce bir günde hiç bu kadar fazla ziyaretçim olmamıştı. Annem gurur duydu. Hatta uşağımız Humboldt bile bu durumu gülümseyerek karşıladı ki onu ağzı açık görmek bile imkânsızdır. Oh! Islanıyorsunuz!" Öne eğilip çiçekleri düzeltirken, alnını Simon'un ceketinin önüne bastırmıştı. Sonra birden irkildi, Dük'ün vücudunun sıcaklığını ve ondan yayılan gücü hissedebiliyordu.

Aman Tanrım, bütün bunları gömlek ve ceketinin üzerinden hissedebiliyorsa, Dük kimbilir...
Daphne kıpkırmızı olmuştu. Koyu kırmızı.

Simon Daphne'yi sorgular gibi tek kaşını kaldırdı ve "Şu anda düşündüklerini öğrenmek için tüm servetimi verebilirim," dedi.

Neyse ki, Violet odaya geri gelmek için tam da o anı seçmişti. "Sizi bu kadar zaman yalnız bıraktığım için çok üzgünüm," dedi, "ama Bay Crane'in atının nalı çıktı ve ben de onu ahıra kadar götürüp, onunla ilgilenecek bir seyis bulmak zorunda kaldım."

Daphne birlikte geçirdikleri yıllar boyunca tabii ki bu da Daphne'nin tüm hayatı oluyordu annesinin bir kere bile ahıra gittiğini görmemişti.

"Siz müthiş bir ev sahibesisiniz," diyen Simon, elindeki çiçekleri kibarca kadına uzattı.

"Bunlar sizin için."

"Benim için mi?" Violet'in dudaklarının arasından, şaşırmayla heyecan arası anlaşılmaz bir ses çıktı. "Emin misiniz? Çünkü ben..." Daphne'ye bakan Violet, sonra bakışlarını Simon'a çevirdi ve ardından tekrar kızına baktı. "Emin misiniz?"

"Elbette."

Violet hızla gözlerini kırpıştırdı. Daphne birden Violet'in gözlerinin dolduğunu fark etti. Hiç kimse ona şimdiye dek çiçek vermemişti, Daphne bunu biliyordu. En azından, babası on yıl önce öldüğünden beri. Violet bir anneydi ve Daphne onun aynı zamanda bir kadın olduğunu unutmuştu.

Violet burnunu çekerek "Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedi.

Daphne annesinin kulağına "Teşekkür etmeyi dene," diyerek sessizce fısıldadı.

"Oh Dafi, çok kötüsün." Violet kızının koluna şakayla karışık hafifçe vururken, yüzüne yayılan gülümsemeyle adeta gençleşmiş görünüyordu. "Teşekkür ederim, efendim. Çiçekler çok güzel ama daha da Önemlisi, bunu düşünmüş olmanız. Bu anı hayatım boyunca hiç unutmayacağım."

Simon, birşey söyleyecekmiş gibi ağzını aralamıştı ama sonunda sadece başını yana eğip, gülümsemekle yetindi. Daphne, mavi gözlerine mutluluk pırıltıları dolan annesine bakınca, Dük'ün yaptığı bu hareketi, hiçbir çocuğunun annesine yapmadığını üzüntüyle farketti.

Hastings Dükü. Daphne o anda anladı ki bu adama âşık olmamak için aptal olmak gerekirdi.

Elbette, Dük'ünde bu hislere karşılık vermesi hiç de fena olmazdı.

"Anne," dedi Daphne, "sana çiçeklerini koyman için bir vazo getirmemi ister misin?"

"Ne?" Violet laleleri koklamakla o kadar meşguldü ki kızını duymamıştı bile. "Oh, evet, çok sevinirim. Humboldt'dan anneannemin kristal vazosunu getirmesini ister misin?"

Simon'a minnettar bir bakış atan Daphne, odadan çıkarken en büyük ağabeyi ile burun buruna geldi.

"Daphne," diye yüksek sesle homurdandı Anthony. "Ben de seni arıyordum."

Daphne, Anthony'nin bu kabalığına onu umursamayarak karşılık verdi. "Bir saniye, Anthony. Annem bir vazo getirmemi istedi. Hastings ona çiçek getirmiş de."

"Hastings burada mı?" dedi. Ardından odaya göz attı ve "Sen burada ne arıyorsun, Hastings?"

"Kız kardeşini görmeye geldim."

Daphne'yi kenara iten Anthony, sinirli adımlarla odaya daldı. Bağırarak "Ben sana kardeşimi görmen için izin vermedim," dedi.

Violet "Ben verdim." dedi. Elindeki çiçekleri Anthony'nin yüzüne doğru sallayarak, burnuna polenlerin girmesini sağladı. "Ne güzeller, değil mi?"

Anthony hapşırdı ve elinin tersiyle çiçekleri bir kenara itti. "Anne, Dük ile konuşmaya çalışıyorum."

Violet, Simon'a döndü ve "oğlumla bu konuda konuşmak istiyor musunuz?" diye sordu. "Pek sayılmaz."

"Pekala o zaman. Anthony, sessiz ol." Daphne, elini ağzına götürse de gülüşünü saklayamadı.
Anthony, Daphne'ye doğru parmağını sallayarak "Sen," dedi, "sessiz ol!"

"Ben en iyisi gidip vazoyu getireyim," dedi Daphne.

"Beni burada ağabeyinin eline bırakarak mı?" diye soran Simon'un sesi kesindi. "Pek sanmıyorum."

Daphne cüretkâr bir tavırla tek kaşını kaldırdı. "Yani, sen ağabeyimle baş edemeyeceğini mi ifade ediyorsun?"

'Hiç de değil. Bu senin problemin, benim değil, yine de..."

Anthony bağırarak "Lanet olsun burada ne oluyor?" dedi.

Violet de sesini yükselterek "Anthony!" dedi. "Oturma odamda bu şekilde konuşmana izin vermeyeceğim."

Daphne zoraki gülümsedi.

Simon başını yana eğerek, merakla Anthony'ye baktı, tek kelime etmedi.

Anthony, annesine doğru dönmeden önce, her ikisine de kötü kötü baktı. "Bu adama güvenilemez. Burada neler olduğunu hakkında hiçbir fikriniz yok mu?"

"Elbette ki var," diye cevapladı Violet. "Dük, kız kardeşini görmeye gelmiş."

Simon çaresiz bir halde "Ve annen için de çiçek getirdim," dedi.

Anthony, gözlerini Simon'un burnuna odaklamıştı. Simon, Anthony'nin tam olarak oraya bir yumruk indirmeyi planladığını hissetti.

Anthony hızlıca kafasını çevirerek annesine baktı. "Bu adam hakkında söylenenleri biliyor musun sen?"

"Islah olmuş çapkınlardan iyi koca çıkar," dedi Violet.

"Bu bir saçmalık, sen de bunu biliyorsun."

Daphne "Aslında o çapkın bir erkek değil, gerçekten de değil." diyerek ekledi.

Anthony'nin kız kardeşine fırlattığı kin dolu bakış aşırı derecede gülünçtü. Simon, gülmemek için kendini zor tutuyordu. Eğer gülerse, Anthony'nin yumruğu ve beyni arasındaki savaşı, yumruğunun kazanacağından ve bunun sonucunda da kendi burnunun etkileneceğinden son derece emindi.

Anthony'nin sinirden sesi titriyordu. "Bilmiyorsun," dedi. "sen onun neler yaptığını bilmiyorsun."

Violet "Senin yaptıklarından fazla olamaz herhalde," diyerek kurnazlıkla cevap verdi.

"Aynen öyle!" diye haykırdı Anthony. "Şu anda onun aklından neler geçtiğini ben çok iyi biliyorum ve bunların güller ve şiirlerle hiçbir alakası yok."

Simon'un gözünün önüne, gül yapraklarıyla kaplı bir yatakta uzanan Daphne geldi. "Belki, güller..." diye mırıldandı.

Anthony yumruk olmuş iki elini sallayarak, "onu öldüreceğim," dedi.

"Bunlar lale, bu arada," diye araya giren Violet, elindeki çiçekleri düzeltiyordu. "Hollanda'dan gelme. Ve Anthony, gerçekten de duygularını kontrol etmeyi öğrenmelisin artık. Bu, hiç hoş değil."

"Daphne'nin ayakkabılarını bile yalamaya layık değil o!"

Simon'un aklı erotik görüntülerle doluydu, bu sefer Daphne'nin ayak parmaklarım yaladığını düşündü. Yorum yapmamaya karar verdi.

Böyle şeyleri düşünmemesi gerekiyordu, artık buna bir son vermeliydi. Daphne, Anthony'nin kız kardeşiydi. Tanrı aşkına! Onu baştan çıkaramazdı.

Violet "Dük hakkında bu şekilde konuşmanı daha fazla duymak istemiyorum," dedi. "konu kapanmıştır!"

"Ama..."

"Benimle bu ses tonuyla konuşmandan hoşlanmıyorum, Anthony Bridgerton!"

Simon, Daphne'nin gülmeye başladığını duydu ve bu sözlerin ne anlama geldiğini merak etti.
Anthony kıvranarak "Eğer izin verirsen," dedi, "Dük ile özel olarak konuşmak istiyorum."

"Ben artık gidip şu vazoyu alayım," diyen Daphne odadan dışarı aceleyle çıktı.

Kollarını kavuşturan Violet, Anthony'ye dönüp, "Evimde bulunan bir misafire kötü davranmana izin veremem," dedi.

Anthony annesine "Ona elimi bile sürmeyeceğim," diyerek karşılık verdi, "sana söz veriyorum."

Simon annesi olmadığı için, Anthony ve Violet arasında geçen konuşmayı büyük bir ilgiyle izliyordu. Bridgerton Malikânesi aslında Anthony'e aitti, yine de tüm bu konuşma esnasında Anthony bunu vurgulamaktan kaçınmıştı. "Önemli değil, Leydi Bridgerton," dedi yavaşça.

"Anthony ile konuşacak pek çok şey olduğuna eminim."

Anthony'yi gözlerini kısmış ona bakıyordu. "Hem de Çok."

"Pekâlâ," dedi Violet sonunda. "Nasıl olsa, ben ne dersem diyeyim, sen yine bildiğini okuyacaksın. Fakat ben buradan gitmiyorum." Violet yavaşça yeşil koltuğa yerleşti. "Burası benim oturma odam ve ben burada çok rahatım. Eğer ikiniz, erkeklerin sohbet dediği bu anlamsız tartışmayı sürdürecekseniz, bunu başka yerde yapın."

Simon, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Görünen o ki Daphne'nin annesi hiç de göründüğü gibi bir kadın değildi.

Anthony başını kapıya doğru çevirince, Simon da onu takip etmek için harekete geçti.

"Çalışma odam bu tarafta," dedi Anthony.

"Bu evde senin çalışma odan mı var?"

"Ben bu ailenin reisiyim."

Simon "Elbette," diyerek Anthony'ye karşılık verdi, "fakat başka bir evde yaşıyorsun."

Anthony duraksadı ve Simon'a dik dik baktı. "Bridgerton Ailesi'nin reisi olarak, ne kadar ciddi sorumluluklar üstlendiğini biliyor olmalısın, değil mi?"

Simon aynı bakışlarla karşılık verdi. "Daphne'den mi bahsediyorsun?"

"Evet."

"Eğer yanlış hatırlamıyorsam," dedi Simon, "daha bu hafta bizi tanıştırmak istediğini söylemiştin."

"Bu, sen ona ilgi göstermeden önceydi!" Simon, Anthony'nin peşinden odaya girene ve kapıyı kapatana kadar sessizliğini korudu. Ardından, "neden..." diye yavaşça sordu, "ona ilgi göstereceğimi düşünemedin?"

Anthony "Bana asla evlenmeyeceğine dair yeminler ettiğini sana hatırlatırım!" dedi, sesi bir hayli yükselmişti.

Bu konuda haklıydı. Simon bunu istemeyerek de olsa kabul etmek durumundaydı. "Demek istediğin başka bir şey var mı?" diye sordu.

Anthony gözlerini birkaç kez kırpıştırıp, "Daphne'yle kimse ilgilenmiyor. En azından, onu evlendirmek isteyeceğimiz kimse..." dedi usulca.

Simon, kollarını kavuşturdu ve duvara yaslandı. "Onu biraz fazla küçümsemiyor mu..."

Daha sözünü bitiremeden, Anthony'nin ellerini boğazında hissetti. "Sakın kız kardeşime hakaret etme!"

Simon, seyahatleri sırasında, kendini savunma konusunda pek çok şey öğrenmişti ve iki saniye içinde Anthony'yle rolleri değiştirdi. Kindar bir ses tonuyla "Kız kardeşine hakaret etmiyordum," dedi. "Sana hakaret ediyordum."

Simon boğazını sıktığı Anthony'den çıkan acayip sesleri duyunca, onu rahat bıraktı. Ellerini kızgınlıkla oğuşturarak "Hatta" dedi. "Daphne bana, istediği gibi bir koca adayını neden bulamadığını da açıkladı."

Anthony alaycı bir şekilde "Öyle mi?" dedi. "Bence, bütün sorun sen ve kardeşlerinin ortada birer maymun gibi dolaşıp, koca adaylarını korkutmanız. Daphne'nin söylediğine göre bütün Londra ona arkadaş gözüyle bakıyor, kimse onu âşık olunacak bir kadın olarak görmüyormuş."

Anthony uzunca bir süre tek kelime etmedi, ardından "Anlıyorum," dedi. Düşünceli bir şekilde "belki de haklıdır," diyerek mırıldandı.

Simon hiçbir şey söylemedi, sadece arkadaşına bakarak tüm bunları hazmetmesini bekledi. Anthony sonunda, "ben yine de senin onunla ilgilenmenden hoşlanmıyorum," diyerek konuşmasına devam etti.

"Ulu Tanrım! Beni onun peşinden koşan yılışık biri gibi gösterdin!"

Anthony kollarını kavuşturdu, "Unutma ki Oxford'dan sonra hep beraberdik. Senin neler yaptığını gayet iyi biliyorum," dedi.

"Oh, Tanrı aşkına Bridgerton! O zamanlar yirmi yaşındaydık, o yaşta bütün erkekler aptal olur, bunu biliyorsun. Hem sen de çok iyi hatırlarsın ki bi bi..."

Simon, dilinin ağzının içinde ağırlaştığını hissetti ve bir öksürükle durumu kurtardı.

Kahretsin! Bu, son zamanlarda çok sık oluyordu ve sinirli ya da gergin olduğu anlara denk geliyordu. Ellerine hâkim olamadığı zamanlarda kekelemesinin de önüne geçemiyordu. Durum bu kadar basitti.

Kekelediği zamanlarda sinirleri iyicene bozuluyor, sinirleri bozulduğunda da yeniden kekelemeye başlıyordu. Bu Simon için tam anlamıyla bir kısırdöngüydü.

Anthony, Simon'a sorgulayıcı bakışlarla "İyi misin?" diye sordu.

Simon evet anlamında başını salladı. "Boğazıma biraz toz kaçtı, sanırım."

"Çay getirteyim mi?"

Simon yine başını salladı. Aslında çay içmek istemese de boğazına toz kaçmış biri gibi görünmek istediğinden Anthony'nin teklifini kabul etti.

Uşağa haber vermek için zile basan Anthony, ardından hızla Simon'a döndü. "Ne diyordun?"

Simon yutkundu, konuşmasının aksamamasını umarak "Benim için söylenenlerin çoğunu hak etmediğimi sen herkesten çok daha iyi biliyorsun," dedi.

"Evet ama hak ettiğin kısmı yaparken ben oradaydım. Arada sırada Daphne ile görüşmene bir şey demem ama ona kur yapmanı kesinlikle istemiyorum."

Simon, karşısında duran arkadaşına ya da arkadaşı sandığı adama hayret dolu gözlerle baktı.

"Gerçekten kardeşini baştan çıkaracağımı mı sanıyorsun?"

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum doğrusu. Senin asla evlenmek istemediğini biliyorum ama Daphne bunu istiyor." Anthony omuzlarını silkti. "Açıkçası, bu bilgi de, benim seni ve onu birbirinizden uzak tutmam için yeterde artar bile."

Simon derin bir nefes aldı. Anthony'nin davranışı her ne kadar sinir bozucu olursa olsun, anlaşılabilir hatta kabul edilebilirdi. Ne de olsa, yalnızca kız kardeşinin iyiliğini isteyerek hareket ediyordu. Simon, o zamana kadar kendinden başka kimseden sorumlu olmamıştı, bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamıyordu, yine de bir kız kardeşi olsaydı, onun kiminle beraber olduğuna karışacağından da bir o kadar emindi.

Tam o anda kapı çalındı.

"Girin!" diye bağırdı Anthony.

Elinde tepsiyle bekledikleri hizmetçi yerine, Daphne usulca odaya girdi. "Annem bana ikinizin de çok sinirli olduğunuzu ve sizi yalnız bırakmam gerektiğini söyledi ama ben yine de gelip, birbirinizi öldürmediğinizden emin olmak istedim."

Anthony suratsız bir halde "Hayır," diyerek gülümsemeye çalıştı, "sadece ufak bir tartışma."
Daphne, beklenmeyecek bir soğukkanlılıkla, "Peki kim kimi dövdü?" diye sordu.

Anthony "Ben onun boğazını sıktım," diyerek cevap verdi, "sonra da o benimkini sıktı."

Daphne usulca "Anlıyorum," dedi, "eğlenceyi kaçırdığıma çok üzüldüm."

Simon kendini tutamayarak hafifçe güldü. "Daff," dedi.

Anthony, bunu duyunca olduğu yerde hızla döndü ve "sen ona Daff mı diyorsun?" diye sordu.

Sonra aynı hızla Daphne'ye dönerek, "sen ona, seni ismiyle çağırması için izin verdin mi?"

"Elbette."

"Ama..."

Simon "Bence..." diyerek araya girdi, "artık her şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor."

Daphne sıkıntıyla başını salladı. "Bence de haklısın. Zaten hatırlarsan, sana bunu daha önce söylemiştim."

"Bunu hatırlatmana hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Simon.

Daphne cesaretini toplayarak gülümsedi. "Kendimi tutamadım. Dört erkek kardeşin olunca, 'sana söylemiştim' lafını söyleyebilmek bir hayli önemli oluyor."

Simon, iki kardeş arasında bakışlarını gezdirdi. "Hanginize daha fazla acıyacağımı bilemiyorum."

Anthony olanları anlamaya çalışarak "Burada neler oluyor?" dedi. "Ve demin söylediğine gelince, bana acıman daha yerinde olur. Sanırım bir ağabey olarak pek cana yakın görünmüyorum."

"Bu doğru değil."

İki kardeş arasındaki didişmeyi önemsemeyen Simon, Anthony'ye döndü. "Ne haltlar karıştırdığımızı bilmek istiyorsun, değil mi? Şimdi, olay şu..."

7. BÖLÜM

Erkekler birer koyun gibidir. Öndeki nereye giderse, arkasındakiler de onu takip eder.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 30 Nisan 1813

Aslında diye düşündü Daphne, herşeye rağmen Anthony olaylara iyi yaklaşıyordu. Simon, küçük planlarını anlatmayı bitirene kadar Daphne'nin de kendini tutamayıp söze karışmasıyla geçen sürede, Anthony sesini sadece yedi kez yükseltmişti.

Bu, Daphne'nin tahmin ettiğinden tam olarak yedi kez daha azdı.

Sonunda, Daphne ona çenesini kapalı tutması için yalvarmış, Anthony de Simon'un anlattığı hikâyenin geri kalanını kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak ve arkasına yaslanarak sessizce dinlemişti. Suratı bir duvardan farksızdı, her an birini öldürebilecek gibi duruyordu, yine de sözünü tutup ağzın açmadan sessizliğini korumayı başarmıştı.

Simon sözlerini, "işte hepsi bu," diyerek bitirdi. Odaya bir suskunluk çöktü. Adeta bir ölüm sessizliği. Daphne sessiz geçen on beş saniye içinde, gözlerini bir Anthony'ye, bir de Simon'a çevirip durdu. Oda o kadar ses sizdi ki gözlerinin yuvalarında hareket ettiğini bile duyabiliyordu.

Anthony nihayet konuştu: "Siz delirdiniz mi”

"Böyle davranacağını biliyordum," diye mırıldandı Daphne.

"Siz, tamamen delirmişsiniz." Anthony adeta kükrüyordu. "Hanginizin daha aptal olduğunu ise bilemiyorum."

"Susar mısın?" diyerek hafifçe bağırdı Daphne. 'Annem duyacak."

Anthony sert bir ses tonuyla "Annem bunu duysa, kalp krizi geçirip ölürdü," dedi, sesi bu kez çok da yüksek değildi. .

Daphne "Ama annem bunların hiçbirini duymayacak, değil mi?" diyerek sordu.

Anthony çenesini öne doğru uzatarak "Hayır, duymayacak," dedi, "çünkü şu andan itibaren, bu küçük oyununuzun sonuna gelmiş bulunmaktasınız."

Daphne kollarını kavuşturup, başını havaya kaldırdı. "Beni durdurmak için hiç birşey yapamazsın."

Anthony başını Simon'a doğru sallayarak, "onu öldürebilirim," dedi.

"Gülünç olma."

"Daha önemsiz mevzular yüzünden tartıştığınız bilinen birşey."

"Aptallar tarafından!"

"Bu unvanı karşımdaki adama bırakmak zorundayım."

"Eğer beni dinlerseniz," diye araya girdi Simon.

"O senin en iyi arkadaşın!" Daphne şiddetle karşı çıktı. "Artık..." diye bağıran Anthony'nin sesinde kin, nefret ve kızgınlık birbirine karışmıştı, "değil!"

Daphne, öfkelenerek Simon'a döndü. "Sen bir şey söyle meyecek misin?"

Simon'un dudakları hafifçe yukarıya büzüldü, gülümserek "Buna henüz şansım olmadı."

Anthony, Simon'a doğru dönüp, "hemen buradan gitmeni isliyorum," dedi.

"Kendimi savunmama fırsat vermeyecek misin?"

"Burası benim de evim," diye karşı çıktı Daphne "ve ben onun kalmasını istiyorum."

Kız kardeşine yüzüne sıkıntıyla bakan Anthony nin her halinden sabrının tükenmiş olduğu anlaşılıyordu. "Pekâlâ," dedi kısaca, "sadece iki dakikan var. Fazla değil."

Daphne, kararsızlıkla Simon'a baktı. Onun bu iki dakikayı kullanmak isteyip istemediğini bilemiyordu. Ama Simon omuzlarım silkti ve "sen anlat," dedi. "Ne de olsa, senin ağabeyin."

Daphne, derin bir nefes aldı ve farkında olmadan ellerini beline koyup, "öncelikle, bu anlaşmada, Dük'den daha fazla çıkarım olduğunu belirtmek isterim. Dediğine göre, diğer
genç kızları..."

"Ve annelerini," diye araya girdi Simon.

"evet ve annelerini kendisinden uzaklaştırmak için beni kullanacak. Fakat bence..." Daphne göz ucuyla Simon'u süzdü, "bence yanılıyor. Kadınlar onun genç bir bayanla ilişkisi olduğunu düşünseler de ondan vazgeçmeyeceklerdir, özellikle de bu genç bayan bensem."

"Senin neyin varmış?" diye kızgınlıkla sordu Anthony.

Daphne tam açıklamaya başladığı anda iki adamın arasında gelişen bir göz temasına şahit oldu. "Bu da ne demek şimdi?"

"Hiçbirşey," diyerek kız kardeşini cevaplayan Anthony, kardeşinin yüzüne değil yere bakıyordu.

"Ağabeyine, neden daha fazla evlilik teklifi almadığına dair fikirlerini anlattım," diye usulca cevap verdi Simon.

"Anlıyorum." Daphne dudaklarını ince bîr çizgi haline gelinceye kadar bastırdı. Bu konuda rahatlaması mı yoksa rahatsız mı olması gerektiğine karar veremiyordu. "Hmmph Bunu kendi kendisine anlaması gerekirdi."

Simon, gülmesini bastıramadı.

Daphne, her ikisine de sert bir bakış fırlattı. "Umuyorum ki iki dakikam bu kesintileri kapsamıyordur."

Simon omuz silkti. "Zamanı tutan, o"

Anthony masanın kenarını sıkıca tutuyordu, Daphne'ye onun Simon'un boğazına yapışmamak için kendisine hâkim olmaya çalıştığını düşündü. "Ve o da eğer susmazsa, biraz sonra camdan aşağı uçacak."

"Bugüne kadar erkeklerin hep aptal olduklarından şüphelenmiştim," diye lafa girdi Daphne, "ama şu an tamamen eminim."

Simon sırıtıyordu.

"Kesintileri çıkarırsak..." diyen Anthony, bir yandan da Simon'a kötü kötü bakıyordu, "tam bir buçuk dakikan kaldı."

Daphne bunun üzerine sadece "Tamam," dedi. "O zaman ben bu konuşmayı tek bir cümleyle bitireceğim. Bugün, altı tane adam beni görmeye geldi. Altı! En son ne zaman altı tane erkeğin aynı anda benimle ilgilendiğini gördün?"

Anthony, boş gözlerle ona bakıyordu.

"Ben hatırlayamıyorum," dedi Daphne. "Çünkü bu hiç gerçekleşmedi. Altı adam, bugün evimizin merdivenlerini tırmandı, kapımızı çaldı ve Plumboldt'a kartlarını verdi. Altı adam bugün bana çiçekler getirdi, benimle uzun uzun konuştu hatta bir tanesi bana şiir bile okudu."

Simon yüzünü buruşturdu.

"Neden böyle oldu, biliyor musun?" diye devam eden Daphne'nin sesi, tehlikeli bir şekilde yükseliyordu. "Biliyor musun?"

Geç de olsa durumu kavrayan Anthony, dilini tutuyordu.

Daphne "Hepsi bu adam sayesinde." işaret parmağıyla Simon'u gösteriyordu.

"Neden? Çünkü bu adam bana dün gece Leydi Dranbury'nin balosunda ilgi gösterdi de ondan."

Masanın kenarına dayanmış öylesine duran Simon, bu sözler üzerine birden ayaklandı. "Ben olsam," diye aceleyle konuştu, "bu şekilde söylemezdim."
Daphne ona doğru döndü ve ciddi bakışlarla "peki nasıl söylerdin?" diye sordu.

"Ben," diye söze giren Simon, daha fazla konuşamadan, Daphne yine lafa girdi, "Çünkü sana temin ederim ki o adamların hiçbiri daha önce benimle görüşmeyi uygun bulmamışlardı."

"Eğer o adamların gözleri bu kadar bozuksa," diye sertçe söylendi Simon, "neden onların fikirlerine önem veriyorsun ki?"

Sessizleşen Daphne, adeta kendi içine çekilmişti. Simon, çok ama çok yanlış bir şey söylediğinden şüpheleniyordu ve Daphne'nin gözlerini hızlıca kırpıştırdığını görene dek bundan tam olarak emin olamadı.

Kahretsin!

Daphne, gözünü hafifçe siliyordu. Bunu yaparken öksürerek, tek eliyle de ağzını kapatıyor, böylece gözyaşlarını saklamayı umuyordu. Simon kendini çok ama çok kötü kötü hissediyordu.

"Şu yaptığına bir bak," diye söylendi Anthony. Tek elini kardeşinin koluna koyup, onu rahatlatmak için, "ona bakma sen Daphne. Pisliğin teki o!" dedi.

"Belki de," diye burnunu çekti Daphne. "Pisliğin teki olabilir yine de çok zeki bir adam!"

Anthony'nin ağzı bir karış açılmıştı.

Daphne, ağabeyine ciddi bir ifadeyle baktı ve "madem benim o kelimeyi söylememi istemiyorsun, o halde senin de o kelimeyi ağzına almaman gerekirdi," dedi.

Anthony bıkkınlıkla iç çekti. "Gerçekten de burada bugün altı erkek mi vardı?"

Daphne başını salladı. "Hastings'i de katarsan, yedi." Anthony dikkatlice "Peki bunların içinde evlenmeyi düşünebileceğin biri oldu mu?" diye sordu.

Simon, ellerini istem dışı yumruk yaptığını ve parmaklarını birbirine geçirdiğini fark edince kendini zorlayarak masaya tutundu.

Daphne tekrar başını salladı. "Hepsinin arkadaşlığından son derece keyif aldım. Hastings ortaya çıkmadan evvel beni romantik bir ilişki için uygun görmemişlerdi. Eğer fırsatım olursa, içlerinden biriyle elbette ki bir ilişki yaşayabilirim."

'Ama..." Simon ağzını açtığı gibi kapadı.

"Ama ne?" diye soran Daphne, meraklı gözlerle onu süzüyordu.

Bunun üzerine Simon, bu adamların ona sadece bir Dük ilgi gösterdiği için yanaştıklarını, aslında hepsinin birer budala olduğunu ve onun bu adamlarla evlenmeyi bile düşünmemesi gerektiğini söylemek istiyordu. Ama bu planı Daphne'ye ilk öneren ve Dük ile görünmesinin ona çok daha fazla evlilik teklifi getireceğini söyleyen de kendisi olduğu için susmayı tercih ediyordu.

Simon, Daphne'nin sorusunu geçiştirmek ister gibi elini salladı ve " Yok bir şey," dedi.

"Önemli değil."

Daphne ona, fikrini değiştirmesini bekliyormuş gibi birkaç saniye hakti, ardından ağabeyine döndü. "Planımızın mantığını kavrayabildin mi?"

"Mantık' biraz abartılı bir kelime olabilir, yine de..." Anthony bunu söyler ken yüzünü buruşturmuştu "yine de... Senin bu işten nasıl bir çıkar sağladığını anlayabiliyorum."

"Anthony, benim bir koca bulmam lazım. Annemin beni delirten baskıları bir yana, aslında ben de evlenmek istiyorum. Kendi ailemi kurmak istiyorum. Bunu, tah min edemeyeceğin kadar çok istiyorum. Ve şimdiye kadar da hiçkimse bana kabul edebileceğim bir teklif sunmadı."

Simon, Anthony'nin kardeşinin gözlerine yerleşen içten yalvarışlara nasıl dayanabildiğini anlayamıyordu. Anthony sıkılmış bir şekilde homurdanarak arkasındaki masaya yaslandı.

Gözlerini kapatarak "Pekâlâ," dedi, sanki söylediklerine kendisi de inanamıyordu. "Bunu sadece mecbur olduğum için kabul ediyorum."

Daphne yerinden fırladığı gibi ağabeyinin boynuna sarıldı, "Oh Anthony, senin dünyanın en iyi ağabeyi olduğunu biliyordum." Abisinin yanağına bir öpücük kondururken, "sadece arasıra yolu şaşırıyorsun," dedi.

Anthony etrafa bakındı, sonra Simon' a dönerek "nelerle uğraşmak zorunda olduğumu görüyor musun?" dedi. Ses tonu sadece iki erkeğin ara sında anlaşılabilir cinstendi.

Simon, arkadaşının kız kardeşini ayartan bir hainden bir anda iyi bir dost konumuna gelmişti, bunu düşünürken kendi kendine gülümsedi.

Anthony "Ama..." diyerek sertçe konuşmaya başladı, "bu konuda bazı şartlarım var."

Daphne ağabeyinin sözünü tamamlamasını beklerken hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kırpıştırdı.

"Birincisi, burada konuşulanlar, bu odanın dışına çıkmayacak."

Daphne hemen "Kabul," dedi.

Anthony, bakışlarını Simon'un suratına dikti.

Simon da onu "Elbette," diyerek cevapladı.

"Annem gerçeği öğrenirse çok üzülür."

Simon mırıldanarak "Kesinlikle," dedi, "aslında annen bu fikrimizi ayakta alkışlardı ama sen onu daha uzun süredir tanıdığın için senin fikrine saygı duyuyorum."

Anthony öfke dolu gözlerle arkadaşına baktı, "ikincisi, her ne şartla olursa olsun, ikiniz asla yalnız kalmayacaksınız. Asla."

"Bu da sorun değil," dedi Daphne, "gerçekten flört ediyor olsaydık da nasılsa yalnız kalmamıza müsade edilmeyecekti."

Simon, Daphne'yle Leydi Danbury'nin evinin koridorlarında geçirdiği kısa süreyi hatırlayınca, onunla daha fazla yalnız kalamayacağına üzülmüştü, karşısında adı Anthony Bridgerton olan bir duvar vardı ve o duvarı aşmak da imkânsızdı. Başını bu şartı da onaylar bir şekilde salladı. .
"Üçüncüsü..."

"Üçüncü de mi var?" Daphne şaşkınlıkla sordu.

"Biraz düşünürsem, otuzuncu da olacak," diye homurdandı Anthony.

Daphne ağabeyini "Pekâlâ," diyerek cevapladı, "eğer, gerekli görüyorsan..."

Biran için, Simon Anthony'nin Daphne'yi boğazlayacağını düşündü.

"Sen neye gülüyorsun?" diye ısrarla sordu Anthony.

Simon kendini tutamayıp kahkahalara boğulduğunu o an fark etti ve hemen "yok bir şey," dedi.

"İyi," diyen Anthony, sinirli bir tavırla devam etti, "üçüncü şartım şu: eğer seni, kız kardeşime zarar verecek herhangi birşey yaparken yakalarsam, eğer onun elini bile odada biri yokken öpersen, senin kafanı kopartırım, bunu bilmiş ol!"

Daphne dehşetle irkildi. "Biraz fazla abartmıyor musun?"

Anthony sert bakışlarını bu kez kardeşine çevirdi. "Hayır."

"Oh." , "Hastings?"

Simon kafasını sallayarak Anthony'nin bu şartını da kabul etti, zaten başka bir şansı da yoktu.

"İyi," diyen Anthony'nin sesi tatmin olmuş gibiydi. "Şimdi bu konuyu hallettiğimize göre, sen..." başını Simon'a doğru çevirdi, "artık gidebilirsin."

"Anthony!" Daphne'nin sesi yükselmişti.

"Sanırım bu akşamki yemek daveti artık geçerli değil," dedi Simon.

"Evet, değil."

"Hayır!" Daphne ağabeyinin kolunu çimdikledi. "Hastings akşam yemeğine mi davetli? Neden bana birşey söylemedin?"

"O davet günler önceydi," diye homurdandı Anthony. "Hatta yıllar önce..."

"Pazartesi günüydü," diye düzeltti Simon.

"O zaman bize katılıyorsun," diyen Daphne, kesin bir dille konuşmuştu. 'Annem de buna çok sevinecektir. Ve sen de..." ağabeyine dönerek "onu nasıl zehirleyebileceğini düşünmekten vazgeç."

Anthony cevap veremeden önce, Simon elinin bir hareketiyle Daphne'yi susturdu. "Benim için endişelenme, Daphne. Ben onunla on yıl aynı okulda okudum. Kimyadan hiçbirşey anlamaz o."

"Onu öldüreceğim," diye kendi kendine söylendi Anthony. "Bu hafta sona ermeden, onu kesinlikle öldüreceğim."

"Hayır, öldürmeyeceksin," diye araya girdi Daphne. "Yarına kadar tüm bunları unutmuş olacak ve onunla beraber White'da sigar içiyor olacaksın."

"Hiç sanmıyorum." Anthony'nin sesi nefret doluydu.

"Elbette böyle olacak. Sen de öyle düşünmüyor musun, Simon?"

Simon, en yakın arkadaşının yüzünü dikkatle inceledi ve orada yeni, tanımadığı bir şeyler gördüğünü fark etti. Gözlerine tanımlayamadığı bir ifade yerleşmişti. Ciddi bir şeyler.

Altı yıl önce, Simon İngiltere'den ayrılırken, her ikisi de yaşça çok küçüktüler, yine de kendilerini yetişkin birer erkek sanıyorlardı. Kumar oynuyor, buldukları her kadınla yatıp kalkıyor ve cemiyetin en hızlı çevrelerine girip çıkıyorlardı. Ama şimdi... Şimdi ise herşey çok daha farklıydı.

Artık gerçekten de yetişkin birer erkektiler.

Simon, kendindeki bu değişikliği seyahatleri sırasında fark etmişti. Her yeni zorlukla birlikte gelişen, yavaş bir değişimdi bu. Ama İngiltere'ye döndüğünde Anthony'yi bıraktığı gibi bulacağını sanmıştı.

En yakın arkadaşının da büyüdüğünü, değiştiğini anlamayarak, ona büyük bir haksızlık etmişti. Simon'un asla hayal bile edemeyeceği sorumlulukları vardı Anthony'nin. Yol göstermek zorunda olduğu erkek kardeşleri, korumak zorunda olduğu kız kardeşleri vardı.

Simon'un sahip olduğu bir dukalık olabilirdi ama Anthony'nin bir ailesi vardı.

Aradaki büyük farkı düşününce, arkadaşının korumacı tavırlarını da anlamaya başlıyordu.

"Sanıyorum ki," diyen Simon, sonunda Daphne'nin sorusuna cevap vermeye karar verdi.

"Ağabeyin de ben de, altı yıl önceki o umarsız gençler değiliz artık. Ve bu da hiç kötü bir durum değil."

Birkaç saat sonra, Bridgerton Malikanesi'nde tam anlamıyla bir kaos yaşanıyordu.

Daphne kıyafetini değiştirmiş, üzerine bir zamanlar birinin ona, gözlerini olduğundan daha az kahverengi gösterdiğini söylediği koyu yeşil renkli, kadife bir elbise giymişti. Büyük koridorda bir o yana bir bu yana gezinerek annesini sakinleştirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

Violet, bir elini göğsüne bastırmış, "İnanamıyorum," diye söyleniyordu, "Anthony'nin bana, Dük'ü yemeğe davet ettiğini söylemeyi unuttuğuna inanamıyorum. Hazırlanacak hiç vaktim olmadı. Hem de hiç!"

Daphne, elindeki menüyü inceledi. Kaplumbağa çorbasıyla başlayan yemek, üç değişik aperatifle devam ediyor ve beşamelli kuzu etiyle bitiyordu. Tabii ki, dört değişik tatlı seçeneği de en sona eklenmişti. Sesindeki alaycılığı saklamaya çabalayarak "Dük'ün şikâyet edecek bir durumu olacağını sanmıyorum," dedi.

Violet onu "Umarım olmaz," diyerek cevapladı. "Ama geleceğini önceden bilseydim, mutlaka bir de dana etli bir yemek yaptırırdım. O olmadan, misafir ağırlanamaz."

"Bunun resmi bir davet olmadığını biliyor."

Violet küçümsercesine kızma baktı. "Bir Dük yemeğe geliyorsa, o davet asla resmiyetsiz olamaz."

Daphne, düşünceli bir tavırla annesine baktı. Violet, bir yandan ellerini sinirle ovuşturuyor, bir yandan da dişlerini gıcırdatıyordu. Daphne usulca "Anne," dedi, "Dük'ün, aile yemeği planımızı onun için değiştirmemizi isteyecek bir adam olduğunu sanmıyorum."

"O istemeyebilir," diye cevapladı Violet, "ama ben istiyorum. Daphne, cemiyette belli kurallar vardır. Beklentiler vardır. Senin de tüm bunlara karşı nasıl bu kadar kayıtsız ve..”
Violet şefkatli bir şekilde gülümsedi. "Buna inanmayabilirsin, Daphne. Ama ben senin herhangi biriyle evlenmeni istemiyorum. Seni pek çok genç erkekle tanıştırıyorum çünkü onların içinden mutlu olabileceğin eşi seçmeni istiyorum.

En büyük dileğim seni, baban ve benim evliliğimdeki gibi mutlu görmek."

Daphne ağzını bile açamamışken Violet koridorda yürüyerek gözden kayboldu.

Daphne'yi kafasında sorularla başbaşa bırakarak. Belki de Hastings'le yaptıkları bu plan çok da iyi bir fikir değildi. Yapay flörtlerini bitirdikleri zaman, Violet yıkılacaktı. Gerçi Simon ona, ilişkiyi kendisinin bitirebileceğini söylemişti ama Daphne, Dük'ün bu işe son vermesinin çok daha yerinde bir karar olacağını düşünmeye başlamıştı bile. Simon tarafından terk edilmek Daphne için çok kötü olacaktı ama sadece bu şekilde annesinin bitmek bilmez sorularına maruz kalmaktan kurtulabilirdi.

Violet, Dük'ü elinden kaçırdığı için kızının aptal olduğunu düşünecekti.

Ve Daphne'de, annesinin haklı olup olmadığını düşünerek zamanını geçirecekti.

Simon, Bridgerton'larla birlikte yiyeceği akşam yemeğine hazır değildi. Çok sesli, hareketli ve bol kahkaha dolu bir yemekti, hatta arada havada uçan bir bezelye tanesi bile olmuştu.
Simon uçan bezelyenin, Hyacinth'in tabağından çıktığına yemin edebilirdi ama küçük kız sofrada o kadar masum bir ifadeyle oturuyordu ki onun ağabeyine bir bezelye tanesi atabileceğine inanmak bir hayli güçtü.

Kafasının üzerinden uçmasına rağmen Violet, neyse ki bezelyeyi farketmemişti.

Ama Simon'un tam karşısında oturan Daphne bu durumu farketmiş olmalıydı ki bezelyeyi havada görünce gülümsemesini saklamak için ağzını peçetesiyle kapatmıştı. Gözlerinin kenarlarının kıvrılmasından, peçetenin altında bir kahkaha tufanı estiğine emindi Simon.

Simon yemekte çok az konuşmuştu. Zaten, Bridgerton'ları dinlemek, onlarla konuşmaya çalışmaktan çok daha kolaydı. Hele de Anthony ve Benedict'in kin dolu bakışları da hesaba katılırsa...

Ama Simon masada iki büyük ağabeyden o kadar uzak bir yere oturtulmuştu ki bunda Violet'in parmağı olduğundan emindi, bu bakışları yok sayıp, karşısında oturan Daphne'nin ailesiyle olan diyalogunu izlemeyi tercih ediyordu. Arada sırada, masadakilerden birinin sorduğu sorulara kısa cevaplar verip, sonra da onları dinlemeye devam ediyordu.

Sonunda, Daphne'nin sağında oturan Hyacinth dayanamamış ve "Konuşmaktan pek hoşlanmıyorsunuz sanırım?" diye sormuştu.

Violet şarabını içerken az kalsın püskürtüyordu.

"Dük," diye söze girdi Daphne, "bizlerden çok daha kibar davranıyor. Bizim gibi, sesimizin duyulmayacağından korkarmış gibi, birbirimizin sözünü kesip bağırarak konudan konuya atlamıyor."

"Ben sesimin duyulmayacağından korkmuyorum," dedi Gregory.

"Ben de," diye sinirle söylenen Violet, oğluna dönüp, "Gregory, bezelyelerini ye," dedi.

"Ama Hyacinth..."

"Leydi Bridgerton," diye lafa karıştı Simon, "şu lezzetli bezelyelerinizden biraz daha alabilir miyim acaba?"

"Elbette," diye sevinçle cevap veren Violet, bir yandan da Gregory'ye kurnazlıkla "Baksana Dük bezelyelerini nasıl da iştahla yiyiyor." dedi.

Gregory birkaç dakika içinde tabağındaki bezelyeleri bitirdi.

Tabağındaki bezelyeleri yiyen Simon, kendi kendine gülümsedi. Leydi Bridgerton'un yemeği hizmetçilere servis ettirmemesi iyi olmuştu, aksi takdirde, Gregory ve Hyacinth arasında uçan bezelyelerden kaçmak, etrafta servis yapılırken çok daha zor olacaktı.

Tabağındaki yemeklerin herbirini bitirmekten başka çaresi kalmayan Simon, kendini yemek yemeye verdi. Arada başını kaldırıp Daphne'ye baktığında, genç kadının dudaklarının gülümsemeyle kıvrılmış olduğunu gördü. Görüntü o kadar iç açıcıydı ki kendisi de ister istemez gülümsemeye başlamıştı.
"Anthony, neden kaşlarını çatıyorsun?" Bu soruyu Bridgerton kızlarından biri sormuştu ama Simon kimin sorduğundan tam olarak emin olamıyordu, Francesca olabilirdi. Ortanca iki kız, inanılmaz derecede birbirlerine benziyorlardı, annelerinin mavi gözleri bile, iki kızda aynı biçim ve renkteydi.

"Kaşlarımı çatmıyorum," diye sertçe söylenen Anthony'nin ters bakışlarına maruz kalan Simon, onun yalan söylediğini biliyordu.

"Evet, çatıyorsun." Francesca mı yoksa Eloise'in mi konuştuğunu anlamak imkânsızdı.

Cevap veren Anthony'nin sesi, son derece küçümseyiciydi. "Eğer tekrardan 'çatmıyorum' diyeceğimi sanıyorsan, yanılıyorsun."

Daphne, peçetesini yine yüzüne kapatarak güldü..

Simon, hayatının son yıllarda hiç olmadığı kadar eğlenceli bir hale geldiğini fark etti.

"Biliyor musunuz," diye lafa girdi Violet, "bu gerçekten de yılın en keyifli yemeklerinden biri. Hatta..." masanın diğer ucundaki Hyacinth'e bilmiş bir bakış fırlatarak "en küçük çocuğumun havaya bezelye taneleri fırlatmasına bile göz yumabilirim."

Simon başını kaldırıp Violet'e bakarken, Hyacinth bir çığlık attı. "Nereden biliyorsun?"

Violet başını iki yana sallayarak hafifçe gülümsedi. "Sevgili çocuklarım, siz ne zaman benim herşeyi bildiğimin farkına varacaksınız?"

Simon, o anda bu ufak tefek kadına karşı büyük bir saygı duyduğunu anladı.

Violet ise, onun bakışlarına bir soruyla karşılık verdi. "Söyleyin, efendim," dedi, "Yarın bir işiniz var mı?"

Sarışın ve mavi gözlü olmasına rağmen, Leydi Bridgerton o kadar Daphne'ye benziyordu ki Simon bir an afalladı. Öyle ki ağzından çıkan lafları düşünmeden söylemişti. "HHayır. Bildiğim kadarıyla yok."

Violet neşe içinde "Harika!" diye bağırdı. "O halde Greenvvich'e yarın yapacağımız gezide bize eşlik edebilirsiniz."

"Greenvvich?" diye tekrarladı Simon. "Evet, uzun zamandır bir aile gezisi planlıyorduk. Önce botla gezintiye çıkar, ardından da Thames nehri kenarında piknik yaparız." Violet onay beklercesine Dük'e baktı, gülümseyerek "Gelirsiniz, değil mi?"

Daphne "Anne," diyerek araya girdi. "Eminim Dük'ün yapacağı başka işler vardır."

Violet Daphne'ye o kadar soğuk bir bakış fırlattı ki Simon Daphne'nin donup kalmamasına şaşırdı. "Saçmalık," dedi Violet. "Meşgul olmadığını kendisi söyledi." Simon'a döndü ve "hatta Krallık Rasathanesi'ni de ziyaret edeceğiz. Sakın bunun anlamsız bir ziyaret olacağını düşünmeyesiniz. Halka açık olmasa da rahmetli eşim oranın saygıdeğer bir üyesiydi, bu yüzden bizi memnuniyetle kabul edecek lerdir."

Simon, Daphne'ye baktı. Onun omuz silktiğini ve gözleriyle kendisinden özür dilediğini gördü.

Violet'e dönerek, "Çok memnun olurum," dedi.

Violet mutlulukla gülümsedi ve Sımon'un kolunu hafifçe okşadı.

Simon ise kaderinin yazıldığına dair iç karartıcı bir hisle ürperdi.

8. BÖLÜM

Yazarınızın duyduğuna göre, bütün Bridgerton ailesi ve bir Dük! Cumartesi günü Greenwich bölgesine bir ziyaret yapmışlardır.

Ayrıca kulağıma gelen habere göre de bahsi geçen Dük, ailenin bir üyesiyle birlikte sırılsıklam bir halde Londra'ya dönmüş.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 3 Mayıs 1813

Simon kafasını ellerinin arasında alarak "Eğer benden bir kez daha özür dilersen..." dedi, "seni öldürmek zorunda kalabilirim."

Daphne, annesinin gezi için kiraladığı botun arka güvertesinde oturduğu sandalyeden doğrulup Simon'a ters ters baktı. "Eğer annemin açık seçik yönlendirmeleri yüzünden senden özür dileyecek kadar kibarsam, beni affet. Bu küçük oyunumuzun asıl amacının seni benimki gibi hırslı annelerden korumak olduğunu sanıyordum."

Sandalyesine iyice yerleşen Simon, elinin tersiyle bu yorumu duymamış gibi yaptı. "Eğer bu kadar eğleniyor olmasaydım, dediğin gibi bir problem yaşayabilirdim."

Daphne'nin çenesi şaşkınlıkla havaya kalktı. "Oh," dedi, anlamsızca, "Bu çok hoş."

Simon güldü. "Ben bot gezintisi yapmayı çok severim, denizde uzun zaman geçirdikten sonra, Greenvvich Meridyeni'ni görmek için Krallık Rasathanesi'ne gitme fikri de çok hoş." Başını Daphne'ye çevirerek "Yön bulma ve meridyenler hakkında bilgin var mı?"

Daphne başını salladı. "Çok az. Greenvvich'deki bu meridyenin ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bütün uzaklıkların ölçüldüğü noktadır. Eskiden denizciler ve seyyahlar, çıkış noktalarına bakarak gittikleri mesafeyi bulurlardı ama geçen yüzyılda, bir krallık gökbilimcisi Greenwich'i çıkış noktası haline getirdi."

Daphne kaşlarını merakla kaldırdı. "Bu, biraz bencilce olmamış mı? Yani kendimizi dünyanın merkezi ilan etmek?"

"Aslında, dünyanın tüm denizlerini gezmeye yeltenen biri için, belli bir başlangıç noktası olması çok iyi bir şey."

Daphne şüphe dolu bakışlarla Simon'a bakıyordu. 'Yani herkes Greenvvich'in başlangıç noktası olmasını kabul etti mi? Fransız'lar mutlaka Paris'i başlangıç noktası yapmak istemişlerdir, Papa da eminim ki Roma'yı..."

Simon gülümseyerek "Pekâlâ, bu öyle bir anlaşma değildi." dedi, 'Yani en azından, kâğıt üzerinde bir anlaşma değildi. Ama Krallık Rasathanesi her yıl, Nautical Alnıanac adında harika bir harita bastırır. Ve bir denizci de bundan bir tane yanma almadan denize açılmaya cesaret edemez. Nautical Alnıanac da Greemvich'i sıfır noktası olarak gördüğü için... Herkes bunu kabul etti."

"Bu konuda çok fazla bilgi sahibi gibi görünüyorsun." Simon omuzlarını silkti. "Eğer gemilerde yeteri kadar uzun zaman geçirirsen, sen de öğrenirsin."

"Sanırım bu, Bridgerton Yuvası'ndaki çocukların öğrenebileceği bir şey değildi." Daphne başını yavaşça sola doğru eğdi. "öğrendiğim çoğu şey, dadımın bildiklerinden ibaretti."

'Yazık," diye söylendi Simon. Ardından, "çoğu mu?" diye sordu.

"İlgimi çeken bir şey olduğunda, kütüphanemizdeki kitaplardan konuyla ilgili bilgiler ediniyordum."

"Tahmin ediyorum ki ilgini çeken konular arasında matematik yoktu."

Daphne güldü. "Senin gibi mi? Pek sanmam. Annem her zaman, ayaklarıma ayakkabılarımı giydiğim sürede toplama yapabildiğime şaşırırdı ve bunu her defasında söylerdi." Simon, gözlerini kırpıştırdı.

Daphne "Biliyorum, biliyorum," derken gülüyordu. "Sizin gibi aritmetikte mükemmel olan insanlar, bizim gibilerin bir sayfa sayıya bakıp da cevabı nasıl bulamadıklarını ya da cevaba nasıl ulaşacaklarını bulamadıklarını anlayamıyorlar. Colin de aynı senin gibi."

Simon gülümsedi, çünkü Daphne tamamen haklıydı. "Peki, senin en sevdiğin konular neydi?"

"Hrrim? Oh, tarih ve edebiyat. Ben şanslıydım zira bu konularda çok sayıda kitabımız var."
Simon, limonatasından bir yudum daha içti. "Ben tarihe hiç bir zaman aşırı derecede ilgi duymadım."

"Öyle mi? Bunun sebebini düşündün mü?" Simon, vereceği cevabı bir an düşündü; bunun, dukalığa ve onu çevreleyen tarihe karşı duyduğu nefretten ileri gelmesi muhtemeldi. Babası, unvanı konusunda o kadar tutkuluydu ki...

Ama tabii ki cevap olarak sadece, "Bilmiyorum. Sanırım ilgimi çekmedi," dedi.

Hafif nehir rüzgârı saçlarını okşarken, ikisi de birkaç dakikalığına, rahat bir sessizliğe gömüldüler. Bir süre sonra, Daphne gülümseyerek, "Tekrar özür dilemeyeceğim, çünkü hayatım senin ellerinde anlamsızca son bulamayacak kadar değerli, yine de annemin seni gelmeye zorlamasından dolayı çok mutsuz olmadığına sevindim," dedi.

Simon ona bakarak "Eğer gelmek istemeseydim, beni annen bile buna mecbur edemezdi."

Daphne homurdanarak "Ve bu, sırf arkadaşlarının eşlerine hayır diyemediği için, benimle, hem de benimle, yalandan flört etmeyi kabullenen bir adamın cümleleri, öyle mi?"

Simon'un yüz hatlarına sert bir kaş çatması eklendi. " 'Hem de seninle' ne demek şimdi bu?"

"Yani, ben..." Daphne şaşkınlıkla bakakaldı. Kendisi de ne demek istediğini tam olarak bilmiyordu. "Bilmiyorum," dedi sonunda.

"O zaman söyleme," diye homurdanan Simon, sandalyesinin arkasına yaslandı.

Daphne, gözlerini anlamsızca parmaklığın demirlerine dikmiş orada gördüğü bir ıslaklığa bakıyordu. Simon'la gözgöze gelip ona gülmemek için kendini zor tutuyordu. Sinirli olduğu zaman o kadar tatlı oluyordu ki...

"Nereye bakıyorsun?" diye sordu Simon.

Daphne'nin dudakları büküldü. "Hiçbir yere."

"O zaman neden gülüyorsun?"

Tabii ki, bunu cevaplamayacaktı. "Gülmüyorum ki."

"Eğer gülmüyorsan, ya hapşıracaksın ya da kalp krizi geçireceksin."

"Hiçbiri," diye ışıltılı bir sesle cevapladı Daphne. "Sadece bu güzel havanın tadını çıkarıyorum."

Simon, başını sandalyesinin arkasına dayamıştı. Daphne'ye bakmak için yan tarafa döndü ve "yanındaki de fena değil hani," diyerek güldü.

Daphne, güvertenin diğer yanında demirlere dayanmış ve onlara öfke ile bakmakta olan Anthony'yi gördü, "Yanımdaki herkes mi?" diye sordu.

"Eğer kavga meraklısı ağabeyinden bahsediyorsan," dedi Simon, "aslında onun bu rahatsızlığını çok da eğlenceli buluyorum."

Daphne, gülmemeye çalışıyor ama bunu başaramıyordu. "Bu söylediğin hiç de iyi niyetli bir laf değil."

"Ben zaten hiçbir zaman iyi bir adam olduğumu iddia etmedim. Hem, bak..." Simon başını hafifçe Anthony'nin tarafına çevirdi. Bunu gören Anthony'nin bakışları, nasıl oluyorsa daha da kararmıştı. "Onun hakkında konuştuğumuzu biliyor ve bu da onu öldürüyor."

"Sizin dost olduğunuzu sanıyordum."

"Dostuz. Arkadaşların birbirine böyle davranması normaldir."

"Bence tüm erkekler deli."

"Genelleme yaparsan, evet," dedi Simon. Daphne gözlerini çevirdi.

"Bildiğim kadarıyla, arkadaşlar arasında ilk kural diğerinin kız kardeşine yan gözle bakmamaktır."

"Ama ben yan gözle bakmıyorum, sadece bakıyormuş gibi yapıyorum."

Düşünceli bir şekilde başını sallayan Daphne, bir yandan da ağabeyini süzüyordu. "Ama bu hala onu sinirlendiriyor. Hem de olayın iç yüzünü bildiği halde."

"Biliyorum," diye güldü Simon. "Müthiş değil mi?" Tam o anda, Violet kıkırdayarak güverteye çıktı. "Çocuklar!" diye bağırıyordu. "Çocuklar! Oh! Beni affedin, efendim," diye ekledi, Simon'u görünce. "Sizi çocuklarımla aynı kefeye koymam hiç de yakışık almadı."
Simon, elinin bir hareketiyle, bunu önemsemediğini gösterdi.

"Kaptan neredeyse geldiğimizi söyledi," diye açıklamaya devam etti. "Eşyalarımızı toplamamız lazım."

Simon, hemen ayağa kalkarak, elini Daphne'ye uzattı. Genç kadın, uzanan eli minnetle tutarken, bir yandan da ayakta sabit bir şekilde durmaya çalışıyordu.

Daphne sendelememek için Simon'un koluna yapıştı ve gülümseyerek "Denizin üzerindeyken sendelemeden yürüyebilme becerisine sahip değilim" dedi.

"Sadece nehir üzerindeyiz," diye mırıldandı Simon. "Seni şeytan. Benim denge ve nezaket eksikliğimi yüzüme vurmana gerek yok."

Bunları söylerken, bir yandan da rüzgardan pembeleşmiş yüzünü Simon'a doğru çevirmişti. Hafifçe dağılan saçlarıyla, o kadar alımlı ve hoş bir görüntü çiziyordu ki Simon nefesinin kesildiğini hissetmişti.

Dolgun dudakları, gülümseme ve kahkaha atma arasında bir yerde takılıp kalmış, tepeden vuran güneş ise saçlarını adeta kızıla boyamıştı. Burada, suyun üzerinde, o süslü balo salonlarından uzakta, temiz havanın ortasında o kadar doğal ve güzel görünüyordu ki sadece yanında olmak bile Simon'u bir aptal gibi gülümsetebiliyordu.

Eğer kıyıya yanaşırken tüm aile etraflarında koşuşturmasaydı, Simon onu oracıkta öpebilirdi.

Daphne'ye asla başka bir gözle bakamayacağını biliyordu, onunla evlenmeyeceğini de biliyordu. Yine de, kendini ona doğru eğilirken buldu. Yatın sallanmasıyla dengesini kaybedip gerilemeseydi, neler olacağını kendisi bile tahmin edemezdi.

Fakat ne yazık ki bu durumu hemen fark eden Anthony hızla aralarına girdi ve sert bir tavırla Daphne'yi tutup kendisine doğru çekti. "En büyük ağabeyin olarak," diye adeta kükredi, "seni kıyıya çıkarmak benim vazifem."

Bir anlık dalgınlık ve kontrol kaybının sonucunda sarsılan Simon, sadece başını eğerek, Anthony ve Daphne'ye yol verdi.

Botun kıyıya yanaşmasından sonra, araya geçiş için bir iskele yerleştirildi. Simon, bütün Bridgerton ailesinin kıyıya çıkışını seyrettikten sonra, Thames'in yeşilliklerle kaplı kıyısına çıkmak için harekete geçti.

Koyu kırmızı tuğlalardan oluşan dev Krallık Rasathanesi, tepenin üzerinde bulunuyordu.

Kuleleri, gri bombelerle süslüydü ve Simon, aynı Daphne'nin dediği gibi dünyanın merkezinde olduğunu hissetti. Herşey, bu noktadan ölçülüyordu.

Dünyanın neredeyse dört bir yanını gezen biri için, bu düşünce aslında oldukça garipti.

Vikontes, "Herkes burada mı?" diye seslendi. "Herkes yerinde dursun ki hepimizin burada olduğunu sayarak anlayabileyim." Vikontes kafaları birer birer saydıktan sonra, kendini de ekleyerek bir nefes aldı ve "On! Tamam, hepimiz buradayız," dedi.

"Artık bizi yaş sırasına göre hizaya sokmadığına sevinmeliyiz, sanırım."

Simon, sol tarafında ona sırıtan Colin'i gördü. "Kilo ve boy orantısı eşitken, yaş hizası işe yarayan bir metoddu. Ama Benedict, Anthony'den daha fazla kilo alınca ve Gregory Francesca'dan fazla uzaymca..." Colin omuzlarını silkti. "Annem bu metoddan vazgeçmek zorunda kaldı."

Simon, kalabalığı tarayarak, bir omzunu kaldırdı. "Benim yerim neresi olurdu, ona bakıyordum."

Colin "Anthony'nin yakınında bir yer sanırım, tahmin etmem gerekirse." dedi.

'"Emri korusun," diye mırıldandı Simon. Colin ona, şaşkınlık ve merak dolu bir ifadeyle baktı.

"Anthony!" Violet'in sesi yükselmişti. "Anthony nerede?" Anthony, sinirli bir homurdanmayla yerini belli etti. "Oh, orada mısın Anthony? Gel haydi, içeri girmek için bana eşlik et."

Kız kardeşinin kolunu bırakıp bırakmamakta kararsızlık yaşayan Anthony, sonunda onun yanından isteksizce uzaklaşarak, annesine doğru gitti.

"Çok utanmaz bir kadın, değil mi?" Colin fısıldıyordu. Simon, yorum yapmamanın daha iyi olacağına karar verdi.

"Pekâlâ... Sakın onu hayal kırıklığına uğratma," dedi Colin bu sefer. "Bütün bu ayarlamalarından sonra, en azından gidip Daphne'nin koluna girmen gerekir."

Tek kaşını havaya kaldıran Simon, Colın'e dönerek, "sen de en az annen kadar kötüsün," dedi.

Colin gülmeye başladı. "Evet ama en azından ben onun gibi kibar biri gibi davranmaya çalışmıyorum."

Daphne de yanlarına gelmek için, o anı seçmişti. Birden, "Peki bana kim eşlik edecek? Yalnız kaldım," deyiverdi.

Colin hızla onlara doğru dönerek konuştu. "Benim kusuruma bakmazsanız, gidip Hyacinth'i bulmam lazım. Eloise'c eşlik etmek zorunda kalırsam, Londra'ya yüzerek dönmeniz gerekebilir. On dört yaşına girdiğinden beri, çekilmez biri haline geldi."

Simon şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Avrupa'dan daha geçen hafta dönmedin mi sen?"
Colin başını evet anlamında salladı. "Doğru ama Eloise'in on dördüncü yaş günü, bir buçuk yıl önceydi."

Daphne, ağabeyinin koluna şakayla karışık vurdu. "Eğer şanslıysan, bunu dediğini ona söylemem."

Colin etrafa göz attı; hızlı adımlara uzaklaşırken, bir yandan da Hyacinth'e sesleniyordu.

Kolunu uzatan Simon'un dirseğinin arasına elini yerleştiren Daphne, "Seni hala korkutamadık mı?" diye sordu.

'Anlayamadım."

Genç kadın hafifçe gülümsedi. "Bridgerton ailesiyle gezmeye gitmek kadar yorucu bir macera daha yaşayamazsın."

"Oh, anladım." dedi Simon, Hyacinth'i kovalarken çamur ve intikamla ilgili anlaşılmaz bir şeyler söyleyen Grcgory'den kaçmak için aceleyle sağa doğru adım attı. "Benim için çok değişik bir tecrübe oldu."

"Çok kibarsınız, efendim," dedi Daphne. "Etkilendim."

"Ah, evet..." Hyacinth'in yanlarından koşmasıyla, Simon irkildi. Küçük kız öyle bir sesle etrafta çığlıklar atarak koşturuyordu ki Simon oradan Londra'ya kadar bütün köpeklerin ulumaya başlayacağına emindi. "Benim kardeşim olmadığı için..."

Daphne, sanki bir rüyadaymış gibi içini çekti. "Kardeşlerim olmasaydı... Şu anda bu dediğin bana cennet gibi geliyor." Bakışları birkaç saniye daha uzaklara takılı kaldıktan sonra, bir anda silkindi ve vücudunu dikleştı. "Yine de..." Yanından hızla geçen Gregory'yi kolundan yakalayan Daphne, "Gregory Bridgerton," diye söylendi, "kalabalığın arasından böyle koşmaman gerektiğini biliyorsun. Birine çarpabilirsin."

"Bunu nasıl yaptın?" Simon şaşırmıştı.

"Neyi, onu yakalamayı mı?"

"Evet."

Omuzlarını silkti. "Yılların alışkanlığı var."

Gregory, "Daphne," diye sızlanıyordu. Kolu hala ablasının ellerinin arasındaydı.
Daphne onu bıraktı. "Şimdi, sakinleş artık."

İki büyük adım atıp ablasından kaçan Gregory, arkasına bile bakmamıştı.

"Hyacinth'e kızmayacak mısın?" diye sordu Simon.

Daphne başıyla arka tarafı işaret etti. "Sanırım onunla annem ilgileniyor."

Simon, Violet'in parmağını hızla Hyacinth'e doğru salladığını gördü. Daphne'ye bakarak,

"Gregory gelmeden önce bana ne söyleyecektin?" dedi.

Daphne gözlerini kırpıştırdı. "Hiçbir fikrim yok."

"Sanırım, kardeşin olmaması fikrine kapılıp, rüyalara dalmıştın."

"Oh, kesinlikle öyle." Bridgerton'ları tepeye doğru takip ederken, Daphne içtenlikle gülümsedi. "Aslında, ister inan ister inanma ama, o sonsuz huzur fikri bazen bana fazlasıyla cazip geliyor olsa da ailem olmasaydı kendimi çok yalnız hissederdim."

Simon hiçbir şey söylemedi.

"Sadece tek bir çocuğum olmasını da istemiyorum," diye ekledi Daphne.

"Bazen," diye sessizce mırıldandı Simon, "kişinin konu hakkında pek de söz hakkı olmaz."

Daphne'nin yanakları birdenbire kızarmıştı. "Oh, ççok özür dilerim," diye kekeledi. Adım atmakta zorlanıyordu. "Ben unuttum. Annen..."

Simon, onun yanında durdu. Omuz silkerek "Ben onu hiç tanımadım," dedi. "Yasını bile tutmadım."

Ama mavi gözleri boş ve dalgın bir halde bakıyordu. Daphne, onun doğruyu söylemediğine emindi.

Aynı zamanda, Simon'un kendi söylediğine yüzde yüz inandığına da emindi.

Daphhe merak ediyordu bu adamın yıllar boyunca kendini buna inandırmasının sebebi ne olabilirdi?

Yanındaki adamın yüzünü inceleyen Daphne, başını hafifçe ona doğru eğmişti. Rüzgâr, koyu renk gür saçlarını dağıtmış, yanaklarına ise renk vermişti. Simon Daphne'nin ısrarlı bakışlarından rahatsız olmuş görünüyordu, sonunda homurdanarak "Geride kaldık," dedi.

Daphne, tepeye doğru baktı. Ailesi gerçekten de onlardan bir hayli öndeydi. "Evet, elbette," derken, omuzlarını dikleştirdi. "Çabuk olmalıyız."

Ama Daphne yukarıya tırmanırken, aklında ne ailesi, ne rasathane ne de meridyenler vardı.

Sebebini bilmediği bir şekilde, Dük'ü kolları arasına almak ve bırakmamak istiyordu.

Birkaç saat sonra, Thames'in yeşil çimlerinin üzerinde oturmuş, Bridgerton'ların aşçısının hazırladığı basit ama zarif öğle yemeğini yiyorlardı. Simon, bir gece önceki gibi az
konuşmuş ve daha çok Daphne'nin ailesiyle olan konuşmalarını dinlemişti.
Ama Hyacinth'in aklında başka şeyler vardı.

Yardımcılardan birinin serdiği örtünün üzerine, tam Simon'un yanına oturan küçük kız, başıyla ona selam verip, "İyi günler, efendim," dedi. "Rasathanedeki gezintinizden memnun kaldınız mı?"

Simon gülümsemesini bastıramadı ve "Hem de nasıl. Peki ya siz, Bayan Hyacinth?" diye sordu.

"Oh, evet. Özellikle de, sizin enlem ve boylamlar hakkında verdiğiniz dersi dinlemekten son derece memnun oldum."

Simon bu kelimenin kendisini yaşlı hissettirdiğini düşünerek "Ben olsam, ders demezdim," dedi.

Karşı tarafında, Daphne sessizce onun bu rahatsızlığına gülüyordu.

Flört edermiş gibi gülümseyen Hyacinth, "Greenvvich'in çok romantik bir tarihi olduğunu biliyor muydunuz?" dedi.

Daphne kahkahalara boğulmuştu. Ah, o küçük hain!

"Öyle mi?" Kelimeler Simon'un ağzından zorla çıkmıştı.

"Elbette." Hyacinth'in ses tonu ve kelime seçimleri o kadar olgundu ki Simon bir an için onun on yaşındaki bedeninde kırk yaşında bir kadın yaşadığından şüphelendi. "Sir Walter Raleigh'in, Kraliçe Elizabeth ayakkabılarına çamur bulaştırmasın diye yere, su birikintilerinin üzerine ceketini serdiği bölge, işte burası."

"Demek öyle," dedi Simon, ayağa kalkmış etrafa göz gezdirmeye başlamıştı.

"Efendim," diye ayaklanan Hyacinth'in yüzünde, ancak on yaşındaki bir çocukta görülebilecek bir sabırsızlık vardı. "Ne yapıyorsunuz?"

"Etrafı inceliyorum," diye cevapladı Simon. Gizlice Daphne'ye baktı. Genç kadın ona öyle tatlı bir bakışla bakıyordu ki Simon kendini neredeyse iki metre boyunda hissetti.

"Evet ama neye bakıyorsunuz?" diye ısrar etti Hyacinth.

"Su birikintilerine."

"Su birikintilerine mi?" Şaşkınlıkla bakan gözleri, Simon'un ne demek istediğini kavrayınca, sonsuz bir mutlulukla parıldadı ve "Su birikintilerine mi?" dedi.

"Elbette. Eğer sizin ayakkabılarınızı kurtarmak için ceketimi feda edeceksem, bana önceden haber verin lütfen, güzel bayan."

"Ama sizin ceketiniz yok ki!"

"Ulu Tanrım!" Simon'un ses tonu öyle bir çıkmıştı ki Daphne yeniden kahkahalara boğuldu.
"Gömleğimi çıkarmamı mı istiyorsunuz yoksa?"

"Hayır," diye kıkırdadı Hyacinth. "Hiçbirşey çıkarmanıza gerek yok. Zaten burada su birikintisi de yok."

Simon "Şükürler olsun," diyerek şakayla karışık iç çekti. Daha etkileyici olması için de bir elini göğsüne bastırmıştı. Hiç ummadığı kadar çok eğleniyordu. "Siz Bridgerton hanımları fazla nazlısınız, bunu biliyor muydunuz?"

Hyacinth'in gözleri, şüphe ve heyecanla Simon'unkilere dikilmişti. Sonunda şüphe baskın çıktı. Gözlerini kısarken, ellerini de küçük kalçalarının üzerine koydu ve "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" diye söylendi.

Simon ona bakarak gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sizin düşündüğünüzü."

"Bence, ortalıkta herhangi bir su birikintisi olmadığı için şanslıyım."

Hyacinth, duyduklarını biran düşünüp, "Eğer ablamla evlenmeye karar verirseniz..." dedi.

Daphne, ağzındaki bisküviyi az kalsın çiğnemeden yutuyordu.

"Benim iznim var." Simon, birden dondu kaldı.

Küçük kız utangaç bir gülümsemeyle konuşmasına devam etti, "Ama eğer onunla evlenmezseniz..." dedi, "beni bekleyebilirsiniz çünkü ben sizinle seve seve evlenirim."
:D :D :D :D :D

Küçük kızlarla çok az deneyimi olan ve onların sorularına nasıl cevap vermesi gerektiğini bilmeyen Simon'un imdadına neyse ki o anda Gregory yetişti. Hyacinth'i saçından tuttuğu gibi çekince, aklı tek bir şeyle meşgul olan küçük kız o anda herşeyi unutup ağabeyinin peşine düşmüştü.

"Bunu söyleyeceğimi tahmin bile edemezdim." diyen Daphne'nin gözlerinin içi gülüyordu, "sanırım biraz önce küçük kardeşim tarafından kurtarıldın."

"Kız kardeşin kaç yaşında?" diye sordu Simon. "On. Neden?"

Simon başını şaşkınlıkla salladı. "Çünkü bir an için, onun kırk yaşında bir kadın olduğunu sandım."

Daphne gülümsedi. "Bazen o kadar anneme benziyor ki beni korkutuyor."

Tam o anda, Violet ayağa kalkmış, çocuklarını toparlamaya Çalışıyordu. "Haydi gelin," diye bağırdı, "Saat geç oluyor." Simon cebindeki saate baktı ve "Saat daha üç," dedi. Daphne ayağa kalkarken, omuzlarını silkti. "Ona göre, geç. Anneme sorarsan, bir hanımefendinin en geç beşte evde olması şarttır."

"Neden?"
Daphne yerdeki örtüyü kaldırmak için eğildi. "Hiçbir fikrim yok. Akşam zamanında hazırlanmak için olabilir, sanırım. Bu, çocukluğumdan beri süregelen bir kural ve ben bunu hiç sorgulamadım." Ayağa kalkarken, elindeki mavi örtüyü göğsüne bastırmıştı. Gülümseyerek "Gitmek için hazır mıyız?" diye sordu.

Simon kolunu uzattı ve "Kesinlikle," dedi.

Bota doğru birkaç adım attıktan sonra, Daphne "Hyacinth'i çok iyi idare ettin. Çocuklarla çok zaman geçirmiş olmalısın?" dedi.

Simon onu "Hiç," diyerek kısa ve öz bir şekilde cevapladı.

"Oh." Daphne'nin yüzü şaşkınlık içindeydi. "Kardeşlerin olmadığını biliyorum ama seyahatlerinde başka çocuklarla tanışmışsındır diye düşündüm."

"Hayır."

Bir an sessiz kalan Daphne, konuyu uzatıp uzatmamak arasında kaldı. Simon'un sesi gerilmiş ve keskinleşmişti, yüzü de...

Biraz önce burada Hyacinth'le ilgilenen o adama hiç ama hiç benzemiyordu.

Bu yüzden belki çok huzurlu bir akşamüzeri olduğu için, belki de sadece havanın güzelliğinden dolayı yüzüne sahte bir gülüş yerleştiren Daphne, "Pekala, tecrübelisin ya da değilsin, yine de yeteneğin var. Bazı yetişkinler çocuklarla nasıl konuşmaları gerektiğini bile bilmiyorlar," dedi.

Simon tek kelime etmedi.

Daphne hafifçe onun kolunu okşadı "Bir gün şanslı bir çocuğa harika bir baba olacaksın," dedi.

Simon, Daphne'ye doğru hızla döndü, bakışları adeta ölümcül bir öfke saçıyordu. "Sana daha önce söylediğimi sanıyorum, evlenmeye hiç ama hiç niyetli değilim" dedi "Asla."

"Fakat..."

"Demek ki çocuk sahibi olmam da olası değil."

"Aaanlıyorum." Yutkunan Daphne, gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının titremesinden başka bir hareket yapamadı. Yaşadıklarının bir oyun, bir kandıramacadan ibaret olduğunu bildiği halde hayal kırıklığı yaşıyordu.

Rıhtıma ulaşmışlardı, Bridgerton'ların çoğu bota binmişti. Gregory ise iskeleye çıkmış, orada kendi kendine dans ediyordu.

Violet sertçe "Gregory!" diye bağırdı. "Kes şunu!"

Dans etmeye bir son veren Gregory, yerinden kıpırdamadı.

"Ya bota gel ya da dışarıda dur, ama orada değil!"

Kolunu Daphne'nin kolundan geri çeken Simon, kendi kendine mırıldanarak, "O iskele ıslak gibi duruyor," diye söylendi. One doğru atıldı.

Hyacinth bağırarak "Annemi duydun!" dedi.

"Oh, Hyacinth," diye araya girdi Daphne. "Bir kerecik olsun kendi işine bakamaz mısın?"

Gregory, kardeşine bakıp dilini çıkardı.

Daphne homurdandı, ardından Simon'un iskeleye doğru yürümekte olduğunu fark etti. Ona doğru hızla koşup, kulağına fısıldadı. "Simon, eminim ki bir şey olmaz."

"Eğer düşer ve alttaki halatlara takılırsa, olur." Çenesiyle, yatın altından sarkan çeşitli uzunluklardaki halatları gösterdi.

İskelenin sonuna ulaşan Simon, kafasında hiçbir düşünce yokmuşçasına rahatlıkla Gregory'ye yaklaştı. Dar olan tahta kısma gelince de "İlerleyecek misin acaba? Ben de geçeyim," dedi.

Gregory gözlerini kırpıştırarak "Senin Daphne'ye eşlik etmen gerekmiyor mu?" diye sordu.

Simon homurdanarak ilerlemeye başlamıştı ki güvertede bulunan Anthony, iskelenin başında belirdi.

"Gregory!" diye sert bir sesle bağırdı. "Çabuk bota bin."

Daphne, kaygan olan tahta bölümde Gregory'nin neşe içinde kendi etrafında dönmesini korkuyla izlerken çocuk birden dengesini kaybetti. Anthony onu kolundan yakalamak için öne atıldı fakat Gregory yere yığılmıştı, Anthony'nin elleri ise boşluğu kavramıştı.

Gregory'yi yakalamaya çalışırken iskele üzerinde dengede kalmaya çalışan Anthony, Simon'u öyle bir itti ki...

"Simon!" diye bir çığlık atan Daphne, hemen bota doğru koştu.

Kendini bir anda Thames'in çamurlu sularında bulan Simon'u gören Gregory, içtenlikle "çok özür dilerim," diye bağırdı. Elleri ve ayaklarıyla iskeleye öyle bir yapışmıştı ki, bir yengeçten farksız görünüyordu.

Arkasına bakamadığı için dengesini neredeyse kazanmış olan Anthony'nin sadece birkaç adım gerisinde olduğundan haberi yoktu.

Kendine gelen Gregory hızla ayağa kalkıp Anthony'i suya doğru itti. Homurdanan ve ağzından tükürükler saçan Anthony, kendini Simon'un yanında buldu.

Daphne elini ağzına götürdü, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

Violet Daphne'nin kolunu çimdikledi ve "Sakın gülme," diyerek onu uyardı.

Dudaklarını birbirine bastırıyordu fakat bu durum karşında gülmemek gerçekten imkânsızdı.
"Ama sen gülüyorsun," diyerek annesine baktı.

Violet "Gülmüyorum," diyerek yalan söyledi. Kahkahalarını bastırmaya çabalarken ensesi hızla inip kalkıyordu. "Ayrıca, ben bir anneyim. Bana bir şey yapmaya cesaret edemezler."

Anthony ve Simon, birbirlerine dik dik bakarak sırılsıklam bir halde sudan çıkıyorlardı.

Gregory ise iskelenin üzerinde usul usul emekledi ve gözden kayboldu.

Violet, "Belki de olaya el atman lazım," dedi Daphne'ye.

Daphne çığlık atarak "Ben mi?" dedi. "Kavga edecekmiş gibi görünüyorlar."

"Ama neden? Bu, sadece Gregory'nin suçu." Violet sabırsızlıkla "Kesinlikle," dedi. 'Ama onlar erkek, üstelik ikisi de içine düştükleri durumdan utandılar ve çok öfkeliler. Bunun acısını da on iki yaşındaki bir çocuktan çıkarmaları imkânsız."

Violet haklıydı, Anthony mırıldanarak "Ben onu koruyabilirdim," diye söylenirken, Simon da, "eğer onu korkutmasaydın," diyerek homurdanıyordu.

Violet, bakışlarını Daphne'ye çevirdi ve "Her erkek bunu sen de öğreneceksin aptal durumuna düştüğü zaman bir başkasını suçlar," dedi. İleriye doğru atılan Daphne, iki adamın suratındaki ifadeyi görünce, bu durumda bir kadının söyleyebileceği hiçbir mantıklı sözün ya da tartışmanın işe yaramayacağını anlamıştı. Yüzüne parlak bir

gülümseme yerleştiren Daphne, Simon'un kolunu kavradı ve "Bana eşlik eder misin?" diye sordu.

Simon, Anthony'ye dik dik baktı. Anthony de Simon'a aynı şekilde karşılık verdi. Daphne, Simon'un kolunu çekiştirdi. Anthony öfkeyle "Bu iş burada bitmedi Hastings," dedi. "Evet, bitmedi." Simon'un da bakışlarından ne kadar öfkeli olduğu anlaşılıyordu.

Daphne, onların yumruklaşmak için sadece bir bahane aradığını anladı. Simon'un kolunu daha da hızlı çekti, hatta gerekirse onun omzunu yerinden çıkarmaya bile hazırdı.

Simon son bir yakıcı bakış fırlattı, ardından bota doğru Daphne'ye eşlik etmeye başladı. Eve dönüş bir hayli uzun sürdü.

Gece Daphne uyumaya hazırlanırken kendini garip bir şekilde huzursuz hissediyordu. Uyuyamıyordu, sabahlığını arayıp sıcak bir bardak süt içmek için alt kata indi. Bu kadar kalabalık bir ailede nasıl olsa ona arkadaşlık edecek biri mutlaka ayakta olurdu.

Mutfağa doğru giderken, Anthony'nin çalışma odasından gelen sesleri işitti, aralık olan kapıdan içeri usulca baktı. En büyük ağabeyi, masasının üzerine eğilmişti ve cevap yazdığı kâğıttan ellerine mürekkep lekeleri bulaşmıştı. Onu bu kadar geç bir saatte evde görmek alışılmamış bir durumdu. Kendi evine çıkmış olsa da çalışmalarını Bridgerton Malikânesi'nde sürdürmeyi tercih ediyordu. Fakat Malikâne'ye işlerini halletmek için gün içinde geliyordu.

"Bunları yapacak bir sekreterin yok mu?" diye gülümseyerek sordu Daphne.

Anthony kafasını kaldırıp Daphne'ye baktı. "Lanet olasıca kadın evlendi ve Bristol'e taşındı," diyerek homurdandı.

"Ah." Daphne odaya girdi ve masanın karşısındaki sandalyeye oturdu. "Bu, gecenin bu saatinde neden burada olduğunu açıklıyor."

Anthony saatine göz attıktan sonra, "Daha gece yarısı bile değil. Ayrıca Thames'in çamurlarını kafamdan temizlemekde tüm öğlenimi aldı," dedi.

Daphne, gülmemek için kendini zorluyordu. "Ama haklısın," diye söylenen Anthony, elindeki mektubu masaya bıraktı. "Saat geç oldu, buradaki işlerimi sabah da halledebilirim." Geriye yaslanarak kollarını arkaya doğru gerdi ve "Peki ya sen neden bu saatte hala ayaktasın?" diye sordu.

"Uyuyamadım," diye kısaca cevapladı Daphne. "Biraz sıcak süt içmek için alt kata gelmiştim ki senin küfürlerini işittim."

"Bu lanet olasıca mektup. Yemin ederim ki..." Anthony utangaç bir şekilde gülümsedi

"Sanırım, bu kadarı yeterli, öyle değil mi?"

Daphne de Anthony'e gülümseyerek karşılık verdi. Ağabeyleri, onun yanında kelimelerine hiçbir zaman dikkat etmezlerdi. "Eve mi gideceksin?"

Anthony başını salladı. "Aslında sıcak bir bardak süt hiç de fena bir fikir değil. Neden hizmetçilerden istemiyorsun?"

Daphne ayağa kalktı. "Daha iyi bir fikrim var. Neden sütü kendimiz almıyoruz. Biraz süt kaynatamayacak kadar aptal olamayız. Zaten bütün hizmetçiler yatmıştır."

Anthony, kardeşinin peşinden odadan çıktı. "Pekâlâ ama bütün işi sen yapmak zorundasın. Sütün nasıl kaynatıldığına dair en ufak bir fikrim bile yok."

Daphne kaşlarını çatarak düşünceli bir şekilde "Kaynayana kadar ateşte tutmamız gerekiyor sanırım," dedi. Koridorun son köşesini de dönüp, mutfağa açılan kapıyı itti ve içeri girdi.

Mutfak o kadar karanlıktı ki ay ışığının camdan yansıması haricinde, hiçbirşey görmek mümkün değildi. "Ben sütü çıkarırken sen de lambayı bul," dedi. Sonra budalaca sırıtarak,

"Lambayı yakabilirsin, değil mi?" diye sordu.

"Oh, sanırım bunu becerebilirim," diye gülümseyerek karşılıkverdi Anthony.

Tepede, tencerelerin asılı olduğu yerden küçük bir çanak alan Daphne, karanlıkta yolunu bulmaya çalışırken gülümsedi. Daphne ve Anthony genelde çok iyi anlaşırlardı, eğlenceli bir ilişkileri vardı; onu eskisi gibi görmek çok güzeldi. Geçen hafta boyunca o kadar kötü bir ruh hali içindeydi ki Daphne onun kendisinden nefret ettiğini düşünmeye başlamıştı.

Ve Simon'dan da tabii, ama Simon, onunla aynı evde yalamıyordu.

Ardından gelen ışığı fark eden Daphne, o tarafa bakınca zaferle gülen Anthony'yi gördü.

"Sütü buldun mu? Yoksa gidip bir de inek aramam gerekiyor mu?" diye şakayla sordu.

Daphne güldü ve elindeki şişeyi havaya kaldırdı. "Buldum!" Aşçının geçen sene aldığı, modern görünüşlü ocağın yanına yaklaşan Daphne, "bunu çalıştırmayı biliyor musun?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Senin?"

Daphne başını iki yana salladı. "Benim de." Eğilerek ocağın üzerine dokundu. "Sıcak değil," dedi.

"Birazcık bile mi?"

Daphne tekrar başını salladı. "Soğuk bile denebilir, aslında."

Ağabey kardeş, biran sessiz kaldılar.

Anthony "Biliyor musun?" diyerek lafa girdi. "Soğuk süt bazen insanı çok rahatlatır."
:D :D :D :D :D

"Ben de şimdi aynı şeyi düşünüyordum." Anthony gülümseyerek, dolaptan iki fincan çıkardı.

"Al, sen doldur."

Daphne onun dediğini yaptıktan sonra, sütlerini yudumlayarak karşılıklı olarak sandalyelere oturdular. Anthony sütünü kısa sürede içip fincanını yeniden doldurmak için uzandı. "Sen de ister misin?" diye kardeşine sorarken, bir yandan da dudaklarının üzerindeki sütü siliyordu.

"Hayır, ben daha yarıya bile gelmedim," diye cevapladı Daphne. Bir yudum daha aldıktan sonra sandalyesinde kıpırdandı. Sonunda Anthony'yle yalnız kalabilmişti ve o da eski neşeli haline dönmüş gibi görünüyordu. Ona soru sormak için uygun bir zaman gibi görünüyordu. Aslında...

Oh, neyse ne, diye söylendi içinden. Haydi, soracaksan sor! Daphne tereddüt ederek "Anthony?" dedi. "Sana bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Dük'le ilgili."

Anthony fincanını büyük bir gürültüyle masaya vurdu. "Ne olmuş Dük'e?"
"Ondan hoşlanmadığını biliyorum..." diye söze girdi Daphne.

"Hoşlanmadığımdan değil," diye içini çekti Anthony. "O, benim en yakm arkadaşlarımdan biri."

Daphne'nin kaşları havaya kalktı. "Son zamanlardaki tavırlarına bakarsak buna inanmak bir hayli güç."

"Ben sadece kadınların etrafindayken ona güvenmiyorum. Özellikle de söz konusu olan kadın sen olunca."

"Anthony, şunu bil ki bu hayatımda duyduğum en saçma
şeylerden biri. Dük'ün çapkın biri olduğunu biliyorum ya da öyle tanındığını, ama sadece senin kardeşin olduğum için bile beni baştan çıkarmaya yanaşmaz."

Anthony, ikna olmuşa benzemiyordu. Daphne ısrarlı bir şekilde "Bu gibi şeyler hakkında erkekler arasında yazılmış kurallar olmasa da..." diyerek devam etti, "bana dokunursa senin onu öldüreceğini adı gibi biliyordur. O, aptal bir adam değil."

Anthony yorum yapmaktan kaçınarak "Bana tam olarak ne sormak istiyordun?" diye sordu.

'Aslında," dedi Daphne, "Dük'ün evliliğe neden bu kadar karşı olduğunu bilip bilmediğini soracaktım."

Anthony, ağzındaki sütü neredeyse masaya çıkarıyordu. "Tanrı aşkına, Daphne! Bunun bir oyun olduğunu unuttun mu? Onunla evlenmeyi mi düşünüyorsun?"

"Hayır!" diye cevaplayan Daphne, gerçek hislerinin ne olduğunu tartacak durumda değildi. Mırıldanarak "Sadece merak ettim," diyerek kendini savunmaya çalıştı.

"Onu seninle evlenmeye ikna etmeye uğraşmasan iyi olur," diye homurdandı Anthony, "çünkü bunu asla başaramazsın. Asla. Anlıyor musun, Daphne? Seninle evlenmez."

"Seni anlamamam için aptal olmam gerek," diye mırıldandı Daphne.

"İyi. O halde bu konu kapanmıştır."

"Hayır." diye atıldı Daphne. "Soruma hala cevap vermedin."

Anthony, buz gibi bakışlarla masanın karşısında oturan kardeşine baktı.

"Neden evlenmeyeceğini söylemedin," diye bastırdı Daphne.

"Niye bu kadar ilgileniyorsun?" Anthony'nin sesi bıkkındı.

Gerçek şu ki Daphne de ağabeyinin dük hakkındaki iddialarına az da olsa inanıyordu, yine de "Merak ediyorum," dedi. "Ayrıca bilmeye hakkım var sanırım, zira Dük beni bıraktığında, uygun bir koca adayı bulamayabilir ve kötü kadın damgası yiyebilirim, bunun önüne geçmek için iyi bir bahane bulmalıyım."

Anthony şüphe dolu ses tonuyla "Senin onu terk edeceğini sanıyordum," dedi.

Daphne homurdandı. "Buna kim inanır ki?" Yanıtına Anthony'nin itiraz etmemesine bozulan Daphne, belli etmemeye çalıştı. Cevap vermek yerine Anthony, "Hastings'in neden evlenmeyi reddettiğini bilmiyorum, sadece onu tanıdığımdan beri, böyle düşündüğünü biliyorum," dedi.

Daphne konuşmak için ağzını açtığında, ağabeyi sözünü kesti. "Eski bir çapkının son çırpınışları olduğuna inanmayacak kadar ciddi söyledi bunu."

"Bu da ne demek?"

"Asla evlenmeyeceğini söyleyen birçok erkeğin aksine, o bunu gerçekten inanarak söylüyor."

"Anlıyorum."

Anthony derin bir nefes aldı. Sıkıntılı görünüyordu. Daphne, ağabeyinin gözlerinin kenarlarında, daha önce görmediği çizgileri fark etti. Anthony 'Yeni tanıştığın erkeklerden birini seç. Hastings'i de unut. İyi bir adam ama sana göre değil," dedi ve konuşmasını noktaladı.

Daphne pes etmiyordu. "Ama onun iyi bir ad..." Anthony yeniden "Sana göre değil!" dedi. Ama Daphne, belki de Anthony'nin haksız olabileceğini düşünmeden edemiyordu

9. BÖLÜM

Hastings Dükü, yine Bayan Bridgerton ile beraber görüldü. Yazarınız gibi Bridgerton kardeşlerini birbirinden ayıramayanlar için, söz konusu kişinin Bayan Daphne Bridgerton olduğunu belirteyim. Yazarınız, uzun zamandır bu kadar birbirine bağlı bir çift görmemişti.

Garip olan ise, on gün önce size bildirdiğim Greenwich gezisi hari cinde, bu çiftin sadece akşamları balolarda beraber görünmesi. Güvenilir bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, bir hafta önce Dük, Bridgerton Malikânesi'nin kapısını çalmış olsa da, bu hareketi bir d aha tekrarlamadı. Dahası Hyde Parkı'nda bir kere bile ata binerken görülmediler!

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 14 Mayıs 1813

İki hafta sonra, Daphne kendini Hampstead Heath'daki Leydi Trowbridge'in balo salonunda, kalabalıktan uzakta dururken buldu. Daphne halinden son derece memnundu.

Partinin ilgi kaynağı olmak istemiyordu. Onunla dans etmek isteyen onlarca erkeğin arasında kalmak istemiyordu. Gerçek şu ki Leydi Trowbridge'in balo salonunda olmak bile istemiyordu.

Çünkü Simon orada değildi.

Bu, bütün geceyi duvarın dibinde, tek başına geçireceği anlamına gelmiyordu.

Popülaritesinin artacağına dair, Simon'un öngördüğü her şey şimdiye kadar doğru çıkmıştı.

Her zaman beğenilen ama asla âşık olunmayan Daphne, birden yılın en muhteşem kadını haline gelmişti. Konu hakkında yorumda bulunmak isteyen herkes herkes derken kastedilen kesim cemiyet onun aslında eskiden beri çok özel bir kız olduğunu, sadece birilerinin onu fark etmesini beklediklerini söylemişlerdi. Leydi Jersey, kendisini dinlemek isteyen herkese, bu kızın popüler olacağını aylar öncesinden tahmin ettiğini ama bunu kimselere anlatamadığından bahsediyordu.

Bunlar elbette ki saçma sözlerdi. Daphne'nin hiçbir zaman Leydi Jersey'le arası kötü olmamıştı, yine de Bridgerton'ların hiçbiri, kadının Daphne'ye "Geleceğin Mücevheri" dediğini anımsamıyordu.

Katıldığı balolarda Daphne'nin dans kartı* daha on dakika geçmeden tamamen doluyor, erkekler ona bir bardak limonata getirebilmek için birbirleriyle yarışıyorlardı Bu, ilk defa başına geldiğinde, Daphne kahkahalara boğulmuştu.

Yine de Daphne için Simon'un yanında olmadığı baloların hiçbir
önemi yoktu.

Simon hemen hemen her akşam bir kere evliliğe ne kadar karşı olduğunu belirtmeden edemiyordu Bunu da Daphne'ye genellikle, kendisini hırslı sosyetik annelerden kurtardığı için teşekkür ederken söylüyordu. Ayrıca ara sıra da olsa sessizleşiyor, cemiyetin bazı üyelerine karşı da kaba denilecek bir tutum sergiliyordu.

Ama bütün bunlar Daphne için önemli değildi. Onun için asıl önemli olan Simon'la başbaşa kalabilmekti. Kahkahalar eşliğinde bir köşede yapılan sohbetler, balo salonunun etrafında bir vals... Daphne onun solgun, mavi gözlerine bakarken, etrafını çevreleyen beş yüz kişinin varlığını unutuyordu.

Hepsi de ona aşırı derecede ilgi gösteriyor ve kur yapmak için onun etrafında dolanıyordu.

Hatta Daphne yaşadıklarının tamamen bir oyun olduğunu bile unutuyordu.

Daphne, Anthony'yle bir daha Simon hakkında konuşmayı denememişti. Dük'ün adı ne zaman geçecek olsa, ağabeyi düşmanca bir tavır takmıyordu. Gerçekten bir araya geldiklerinde ise, Anthony kendini tutuyor, ağzından güç bela birkaç kelime çıkıyordu.

Daphne her şeye rağmen ikisi arasındaki dostluk kıvılcımlarını ara sıra da olsa fark ediyordu. Bu oyun tamamen sona erip, Daphne kendisini üzmeyecek ama mutlu da etmeyecek bir kontla evlendiğinde bu düşmanlığın sona ereceğine inanıyordu.

---

* Dans kartı: XVIII. ve XIX. yüzyılda yaygın olarak kullanılmıştır. Balolara katılan bayanlara verilen dans kartlarına dans türleri, parça isimleri ve bestekârlarının kim olduğu yazılırdı. Bayanlar, mücevher işlemeli kartları bi leklenne ya da kıyafetlerine takarlardı. Hangi parçada kiminle dans edecekle rini de bu dans kartlarına not ederlerdi. Amaç bakılırdaki dans performanslarının muazzam olmasını sağlamaktı.

Simon, Anthony'nin ricası üzerine Daphne ve annesinin önceden gitmeyi kabul ettiği bazı balolara katılmamayı kabul etmişti. Anthony'nin bu saçma oyunu kabul etmesinin tek nedeni, Daphne'nin kendine uygun bir koca adayı bulmasıydı. Ama ne yazık ki gerçi Daphne bundan son derece memnundu bu müstakbel koca adaylarından hiçbiri Simon varken onun yanma yaklaşmaya cesaret edemıyorlardı.

Anthony "Çok işe yarıyor," diyerek söylendi.

Aslında bu sözlerin telaffuzunda bir küfür saklıydı ama Daphne bunun üzerinde fazla durmamıştı. Thames'de geçirdikleri gün, olan olaydan sonra Anthony Simon'dan her laf açıldığında yüzünü buruşturur olmuştu. Ama Simon, Anthony'nin ne demek istediğini anlamış ve Daphne'den ara sıra da olsa uzak durmaya karar vermişti.

Ve durmuştu da.

Daphne perişan bir haldeydi.

Bunun er ya da geç olacağını biliyordu aslında. Cemiyetin, 'Çıldırtıcı Dük' adını taktığı bir adamla yalandan da olsa flört etmenin tehlikeli olduğunu biliyordu.

Bu lakap, Philipa Featherington'un ona 'çıldırtıcı derecede yakışıklı' demesiyle konulmuştu. ' Fısıltıyla konuşmanın' ne anlama geldiğini bilmeyen Philipa'nin sözlerini bütün cemiyet duymuştu. Oxfbrd'dan gelen genç adamın lakabı dakikalar içinde uzayıp kısalmış, sonunda 'Çıldırtıcı Dük' haline gelmişti.

Daphne'ye göre, bu isimde büyük bir ironi vardı. Çıldırtıcı Dük, kalbinin çılgınca çarpmasına neden oluyordu.

.Aslında Simon'un niyeti bu değildi. Daphne'ye saygılı davranmaktan ve ona güler yüzle yaklaşmaktan başka hiçbir şey yapmıyordu. Anthony bile, o konuda endişelenmesinin yersiz olduğunu kabul etmişti. Simon asla Daphne'yi yalnız yakalamaya çalışmamış, eldivenli elini öpmekten ileri gitmemişti ki bu da sadece iki kez olmuştu.

Birbirileriyle çok iyi anlaşan iki arkadaş olmuşlardı. Aralarında kimi zaman huzur verici sessizlikler, kimi zaman ise en komik dedikodular paylaşılıyordu.

Her baloda, mutlaka iki defa dans ediyorlardı bu sayı, cemiyette skandal yaratmamanın tek yoluydu.

Ve Daphne ona âşık olmaya başlıyordu, bundan son derece emindi.

Evet bu tam anlamıyla ironik bir durumdu. Daphne başka erkeklerin ilgisini çekebilmek için Simon'la görüşmeye başlamıştı. Simon da başka biriyle evlenmemek için Daphne'yle görüşüyordu. Düşüncelere dalan Daphne yavaşça duvara yaslandı, bu işin içinden çıkamıyor ve acı çekiyordu.

Simon hala evlilik karşıtı konuşmalarına devam ediyordu, yine de Daphne bazen onu kendisine arzu dolu gözlerle bakarken yakalıyordu. Simon onun bir Bridgerton olduğunu öğrenmeden önce yaptığı yorumları bir daha tekrarlamamıştı ama ara sıra da olsa Daphne'yi tıpkı o gece olduğu gibi aç ve yakıcı bakışlarla süzüyordu. Elbette Daphne'nin baktığını anlayınca hemen gözlerini kaçırıyordu fakat bu bile genç kadının ürpermesine, arzuyla nefesinin kesilmesine yetiyordu.

Hele o gözleri! Herkes onları birer buz parçasına benzetiyordu, Daphne de onu cemiyetin diğer üyeleriyle konuşurken izliyor ve bunun nedenini çok daha iyi anlıyordu. Simon, onunla birlikte olduğu zamanların aksine, konuşkan biri gibi görünmüyordu. Sert bir ses tonuyla kısa cümleler kuruyordu, öyle ki bu tavır bakışlarına da yerleşiyordu.

Ama ikisi beraber olup da saçma cemiyet kurallarıyla dalga geçmeye başladıklarında, Simon'un bakışları değişiyordu. Daha yumuşak, daha kibar, daha huzur dolu görünüyorlardı. Daphne hayaller kurduğu bu anlarda, Simon'un bakışlarının adeta eridiğini hissediyordu.

Daphne derin bir iç çekti, duvara daha da yaslandı. Onu hayaller kurmaya iten bu anlar son zamanlarda çok daha sık tekrarlanır olmuştu.

"Hey Daff, niye köşelere saklandın öyle?" Kafasını kaldıran Daphne, yakışıklı yüzünde her zamanki şakacı gülümsemesiyle Colin'in ona doğru yaklaştığını gördü. Londra'ya döndüğünden beri, şehri kasıp kavuruyordu adeta; Daphne kolaylıkla, kardeşinin ilgisini çekebilmek için çırpınan ve ona aşık olduğunu sanan on tane genç kız gösterebilirdi. Ama Colin'in, bütün çiçekleri koklamadan durulmaya hiç niyeti yoktu.

Daphne "Saklanmadım," dedi. "Reddediyorum."

"Kimi reddediyorsun? Hastings'ı mi?"

"Elbette ki hayır. Bu akşam burada değil o zaten."

"Evet, burada."

Colin'in hayattaki amacı, kadınların peşinden koşmak ve at yarışı oynamak dışında kız kardeşine eziyet etmek olduğu için, Daphne şaşkın bir halde emin olmak için "Burada mı?" diye sordu.

Colin muzipçe başını salladı ve balo salonunun kapısını işaret etti. "Onun on beş dakika önce içeri girdiğini gördüm."

Daphne gözlerini kıstı. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun? Bu akşam buraya gelmeyeceğini bana kendisi söylemişdi."

"Ve sen yine de geldin?" Colin iki elini de yanaklarına koyarak, şaşırmış gibi yaptı.

Daphne sertçe "Elbette ki geldim," dedi. "Benim hayatım Hastings'in etrafında dönmüyor."

"Öyle mi?"

Daphne, kardeşinin sesinde alışılmışın dışında bir ciddiyet sezdi.

"Evet'dönmüyor," diye yalan söyledi. Hayatı Simon'un etrafında dönmüyordu ama düşüncelerinin kesinlikle onun etrafında dolandığı aşikârdı.

Colin'in yeşil gözleri kocaman oldu. Ciddi bir şekilde "Çok kötüsün, bunun farkındasın değil mi?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum." Colin kasıtlı bir şekilde gülümseyerek "Oh, anlarsın."

"Colin!"

"Bu arada" gözlerini salonun kapısına çevirdi "neden gidip onu bulmuyorsun?

Belli ki, onunla vakit geçirmek benimle vakit geçirmenden çok daha keyifli. Ayaklarının şimdiden benden uzaklaştığını görebiliyorum."

Daphne, vücudunun bunu gerçekten ortaya çıkarıp çıkarmadığından emin olmak için kuşkuyla ayaklarına doğru baktı.

"Ha! Baktın işte!"

Daphne sert bir ses tonuyla "Colin Bridgerton," dedi, "yemin ederim ki bazen senin üç yaşından büyük olmadığını düşünüyorum."

Colin "İlginç bir fikir," derken gülüyordu. "Bu da seni, bir buçuk yaşında küçük bir bebek yapar sevgili kardeşim."

Söyleyecek bir şey bulamayan Daphne, en sert bakışlarını takınarak ağabeyinden intikam almaya çalıştı.

Ama Colin sadece gülüyordu. "Çok çekici bakıyorsun kardeşim ama bu bakışını yüzünden silmende fayda var, zira 'Çekici Dük' bu tarafa doğru geliyor."

Daphne, bu sefer onun tuzağına düşmeyecekti. Arkasına bakmamakta kararlıydı.

Daphne'nin kulağına eğilen Colin, bir sır verirmiş gibi "bu sefer şaka yapmıyorum Daff," diye fısıldadı.

Daphne kaşlarını çatmıştı.

Colin güldü.

"Daphne!" Simon'un sesi. Tam kulağının dibinde.

Daphne hızla arkasını döndü.

Colin artık kahkahalarla gülüyordu. "En sevdiğin ağabeyine bence daha fazla güvenmelisin."

Tek kaşını kaldıran Simon "En sevdiğin ağabeyin Colin mi?" diye sordu.

"Neden, çünkü Gregory yatağıma gizlice bir kurbağa bıraktı," diyen Daphne, devam etti, "Benedict de, en sevdiğim bebeğimi kırdıktan sonra yediği tekmelerden dolayı hala tam olarak toparlanamadı."

"Acaba Anthony'yi sevgiyle anmaman için sana ne yapmış Olabilir,diye düşünüyorum," diye mırıldandı Colin.

Hafifçe kızaran Daphne, "Senin gitmen gereken bir yer yok mu?" diye sordu.
Colin omuzlarını silkti. "Yok."

Daphne dişlerini sıkarak "Sen bana..." diyerek söze başladı, "biraz önce, Prudence Featherıngton'la dans edeceğini söylememiş miydin?"

"Ulu Tanrım, hayır! Beni yanlış duymuş olmalısın."

"Belki de annem seni arıyordur. Hatta seni çağırdığım duyar gibiyim."

Colin, kız kardeşinin huzursuzluğuna gülüyordu. "Bu kadar belli etmemelisin," dedi fısıltıyla ama Simon'un duyabileceği şekilde ve onu uyardı. "Ondan hoşlandığını anlayacak."

Simon'un vücudu, nedenini bilmediği bir heyecanla kasıldı.

Daphne dokunaklı bir şekilde "Kurtulmaya çalıştığım sensin Colin, Simon'un burada olması sorun değil."

Colin, tek elini kalbine bastırdı ve "Beni çok fena yaraladın Daff," dedi. Simon'a dönerek, "Oh, beni nasıl da kırdı," diye üsteledi.

"Sen şansını kaçırmışsın Brıdgerton," diye lafa girdi Simon. "Sahneye çıkmalıydın."

"İlginç bir fikir," dedi Colin ve ekledi, "ama kesinlikle annemi mahvedecek bir fikir." Birden gözleri parladı. "Bu harika! Tam da parti sıkıcı olmaya başlamışken, ikinize de iyi akşamlar." Kısa bir selamdan sonra, hızla gözden kayboldu.

Colin'in arkasından bakan Simon ve Daphne, sessizdiler. "Şimdi duyacağın ilk çığlık," diye emin bir sesle konuştu Daphne, "annemden gelecektir."

"Küt diye gelen ses de, sanırım yere düşüp bayılan vücudunun çıkardığı ses olacak?"

Daphne, şakacı bir tavırla gülümsedi. "Kesinlikle." Yeniden konuşmadan önce, biran durdu. "Seni bu akşam görmeyi beklemiyordum."

Simon omuz silkti, bu hareketiyle siyah ceketinin hışırtısı duyuldu. "Canım sıkıldı."

"Canın sıkıldığı için, taa Hampstead Heath'e, Leydi Trowbridge'in balosuna mı gelmeye karar verdin?" Daphne'nin kaşları şaşkınlıkla kalkmıştı. Hampstead Heath, Mayfair'den neredeyse yedi mil uzaktaydı, en iyi koşullarda bir saat sürerdi, cemiyetin tıpkı bu geceki gibi yollara döküldüğü zamanlarda ise çok daha fazla sürmesi olasıydı. "Eğer zekânı sorgulamaya başlarsam, beni affet."

"Ben de zekâmı sorgulamaya başlıyorum, doğrusu," diye mırıldandı Simon.

"Her neyse," diye mutlulukla içini çekti Daphne. "Geldiğine sevindim. Korkunç bir gece geçiriyorum."

"Öylemi?"

Daphne başını salladı. "Bana devamlı seninle ilgili sorulu soruyorlar."

"Bu gittikçe ilginçleşmeye başladı."

"Bir daha düşün bence. Beni ilk sorguya çeken annemdi

Neden beni hiç akşamüstleri görmeye gelmediğini bilmek istedi."

Simon kaşlarını çattı. "Sence bu gerekli mi? Ben, bu gibi akşamlarda sana gösterdiğim kesintisiz ilginin oyunumuza yeteri kadar katkısı olacağını sanmıştım."

Daphne, sinirle homurdanmamak için kendini zor tuttu. Beraber oldukları akşamlardan böyle bir görevmiş gibi bahsetmesi, onu rahatsız etmişti. "Bana gösterdiğin kesintisiz ilgi," dedi yavaşça, "Annemden başka herkesi kandıra bilir.

Aslında, gündüzleri gelmediğin Whistkdown'da. yazılmamış olsaydı, belki annem bile bir şey söylemeyecekti."

"Gerçekten mi?" diye merakla sordu Simon.

"Gerçekten. Eğer yarından itibaren akşamüzerleri de gelmeye başlamazsan, dedikoduların önünü kesemeyiz."

"O kadının casuslarının kim olduğunu bilmek isterdim doğrusu," diye kendi kendine söylendi Simon. "Ve sonra da onları kendi adıma tutmak isterdim."

"Neden casuslara ihtiyacın olsun ki?"

"İhtiyacım yok. Ama böyle büyük yeteneklerin çöpe gitmesine razı olamam."

Daphne kuşku içinde, Leydi Whistledown'un, herhangi bir yeteneğin harcandığını düşünecek halde olmadığını düşündü. Yine de gazetenin iyi ve kötü taraflarını tartışmak istemiyordu. Simon'un yorumuna cevap vermedi. "Ve sonra..." diye kaldığı yerden devam etti, "annem konuşmasını kesti kesmesine ama bu seferde diğerleri başladı. Onlar çok daha beterdi."

"Aman Tanrım."

Daphne gözlerini dikerek ona baktı. "Soru soranların bir tanesi hariç hepsi kadındı, tümü benim için ne kadar mutlu olduklarını söyleseler de evlenmeme olasılığımızı da akıllarından geçirdiklerini yeterince belli ettiler."

"Sanırım, onlara sana deli gibi âşık olduğumu söyledin."

Daphne, göğüs kafesinin içinde kalbinin sıkıştığını hissetti. "Evet," diye yalan söylerken, Simon'a en tatlı gülümsemesiyle bakıyordu. "Ne de olsa, korumam gereken bir şöhretim var artık."

Simon kahkahalarla güldü. "Peki, ama tüm bu kadınlar arasında soru soran erkek kimdi?"

Daphne yüzünü buruşturdu. "Başka bir Dük'tü. Babanla arkadaş olduğunu söyleyen garip, yaşlı bir adam."

Simon'un yüzü aniden gerildi.

Yüzündeki ifadeyi görmeyen Daphne, omuzlarını silkerek konuşmasını sürdürdü,

"Babanın ne kadar iyi bir Dük olduğundan bahsedip durdu." Yaşlı adamın sesini taklit ederken, bir yandan da gülüyordu. "Dük'lerin birbirine bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum doğrusu. Ne de olsa, yeni bir dükün gelip de unvanımızı karalamasını istemeyiz."

Simon hiçbir şey söylemedi.

Daphne, parmağını yanağına dayayarak düşündü. "Biliyormusun, senin hiç babandan bahsettiğini duymadım."

Simon kısaca "Çünkü bahsetmemeyi tercih ediyorum," dedi.

Daphne, anlamamış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Bir şey mi oldu?"

"Yok, bir şey," dedi Simon.

"Oh." Daphne, dudaklarını ısırmaya bir son verdi. "O halde ben de bahsetmeyeceğim."

"Sana bir şey yok dedim!"

Daphne, yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı. "Tamam."

Huzursuzluk verici uzun bir sessizlik oldu. Sonunda konuşmaya başlamadan önce - yapacak başka bir şey olmadığı için- Daphne bir süre etekleriyle oynadı. "Leydi Trowbridge'in dekorasyon için kullandığı çiçekler son derece güzel, değil mi?"

Daphne'nin eliyle gösterdiği kocaman pembe beyaz gül buketine bakan Simon, kısaca "Evet," dedi.

"Acaba onları kendisi mi yetiştirdi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sessizlik...

"Gül yetiştirmek çok zordur."

Bu sefer, Simon'un cevabı sadece homurdanmak oldu.

Boğazını hafifçe temizleyen Daphne, yine Simon'dan bir tepki alamayınca,

"Limonatadan içtin mi?" diye sordu.

"Ben limonata içmem."

"Ben içerim ama" diyerek sesini yükseltti Daphne. "Ve çok da susadım. O yüzden izin verirsen, gidip kendime bir bardak limonata alacağım ve seni de karamsarlığınla baş başa bırakacağım. Benden daha eğlenceli birini bulabileceğine hiç şüphem yok."

Daphne uzaklaşmak için arkasını döndü ama daha hareket edemeden, ağır bir elin kolunu tuttuğunu hissetti. Aşağı doğru bakınca, kayısı rengi tuvaletinin üzerinde duran beyaz eldivenli büyük elin görüntüsü, onu biran kendinden geçirdi. Dikkatle ele bakarken, hareket etmesini ve dirseğinin çıplak kısmına kadar gelmesini bekler gibiydi.

Ama tabii ki Simon bunu yapmayacaktı. Böyle şeyler sadece Daphne'nin rüyalarını süslüyordu.

"Daphne lütfen," diye yumuşak bir sesle konuştu. "Geri dön.

Sesinde, genç kadını titreten bir içtenlik vardı.

Arkasına döner dönmez göz göze geldiler. "Lütfen özrümü kabul et," dedi Simon.
Daphne başını salladı.

Ama Simon, açıklama yapma gereği duyuyordu. "Ben..." Sustu ve kibarca öksürdü, eliyle ağzını kapamıştı. "Babamla aram iyi değildi. Ben- ben ondan bahsetmekten hoşlanmıyorum."

Daphne, ilgiyle ona baktı. Simon'u şimdiye kadar hiç bu halde görmemişti, söyleyecek bir kelime bulamıyordu.

Simon sinirlenmiş ve derin bir nefes almıştı. Bu çok garipti, çünkü Simon neredeyse kendisiyle savaşıyor gibi görünüyordu.

"Sen ondan bahsedince..." Sanki konuya nereden gireceğini bilemezmiş gibi başını iki yana salladı. "Aklıma takılıyor.

Onu düşünmeden yapamıyorum. Bu da beni çok sinirlendiriyor."

"Üzgünüm," diyen Daphne'nin şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. Daha fazla bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyor yine de hangi kelimeleri seçeceğine karar veremiyordu.

Daphne'nin şaşkınlığını fark eden Simon hemen "Sana sinirlenmiyorum," dedi.

Solgun, mavi gözleri Daphne'ninkilere odaklandı, oradaki karanlık açılır gibi oldu. Yüzünün sert çizgileri de yumuşamıştı, özellikle de ağzının kenarında oluşanlar. Yutkundu. "Kendime kızıyorum."

"Ve babana da kızıyorsun," dedi Daphne usulca.

Simon tek kelime etmedi, zaten Daphne de bunu beklemiyordu. Eli hala onun kolunun üzerindeydi. Daphne kendi elini onunkinin üzerine koydu ve "Çıkıp biraz hava almak ister misin?" diye sordu. "İhtiyacın var gibi görünüyor."

Simon başını salladı. "Sen burada kal. Eğer seni terasa çıkarırsam, Anthony başımı keser."

"Anthony umurumda değil," dedi Daphne huzursuzca. "Onun devamlı peşimizde olmasından bıktım usandım."

"Sadece sana karşı iyi bir ağabey olmaya çalışıyor."

Daphne'nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Sen kimin tarafındasın?"

Soruyu umursamayan Simon, "Pekâlâ," dedi. "Sadece kısa bir yürüyüş. Anthony'yi halledebilirim ama diğer ağabeylerini de toplayıp gelirse, işim o zaman biter."

Birkaç adım ötede, terasa açılan büyük bir kapı vardı. Daphne oraya doğru başıyla işaret edince, Simon elini Daphne'nin dirseğine koyup onu ileri doğru hafifçe itti.

"Zaten dışarıda bir sürü çift var," dedi Daphne. "Anthony'nin endişelenmesi için bir sebep yok."

Ama daha terasa çıkamadan, tok bir erkek sesi arkalarından bağırdı. "Hastings!"
Simon duraksayıp, arkasına döndü. Bu yeni isme alışmaya başlamıştı. Kısa zamanda, tam olarak benimseyeceğinden de hiç kuşkusu yoktu.

Nedense, bu durum canını sıkıyordu.

Bastonuna dayanarak hafifçe zıplayan yaşlı bir adam, onlara doğru geliyordu.

"Sana demin bahsettiğim Dük, bu," dedi Daphne yavaşça. "Middlethorpe, sanırım."

Simon başını salladı, konuşmaya istekli olmadığı her halinden anlaşılıyordu.

"Hastings!" diye bağıran adam, eliyle Simon'un kolunu hafifçe okşadı. "Seninle tanışmayı uzun zamandır istiyordum. Ben Middlethorpe'um. Baban benim çok yakın bir arkadaşımdı."

Simon, askeri bir disipline alışmış gibi, yine sertçe başını salladı.

"Seni özlüyordu, biliyor musun. Sen uzaklarda, seyahatteyken..."

içinde büyümeye başlayan öfke, dudaklarını kurutmuş, dilini ağırlaştırmıştı.

Yanakları bile kızarmaya başlamıştı. Simon, konuşmaya başlarsa, sekiz yaşında olduğu gibi kekeleyeceğinden emindi.

Daphne'nin önünde kendini böyle küçük düşürmeye hiç de niyeti yoktu.

Bir şekilde, "Oh?" diyerek, şaşkınlığını belirtti. Yine de, sesinin sert ve küçümseyici çıkmasına sevinmişti.

Karşısındaki yaşlı adamsa, Dük'ün ses tonuna aldırış etmeden, "Öldüğünde ben yanındaydım," dedi.

Simon hiçbir şey söylemedi.

Daphne çok şükür sempatik bir şekilde araya girerek, "Aman Tanrım," diyerek yaşlı adama sokuldu.

"Benden sana bazı mesajlar vermemi istedi. Evimde sakladığım birkaç tane mektup var."

"Hepsini yakın."

Daphne içini çekti ve Middlethorpe'u kolundan yakaladı. "Oh, hayır. Sakın bunu yapmayın. Şu anda görmek istemeyebilir ama ileride fikrini değiştireceğine eminim."

Simon, Middlethorpe'a dönmeden önce, Daphne'ye buz gibi bir bakış fırlattı.

"Size onları yakın dedim."

"Ben ah" Middlethorpe, kafası karışmış gibi sağa sola bakmıyordu. Basset ve oğlunun arasının iyi olmadığını bildiği belliydi ama konunun derinliğinden de haberdar değildi. Kendine daha yakın gördüğünden olsa gerek, umutla Daphne'ye bakarak, "mektuplardan başka, benden oğluna bazı şeyler söylememi istemişti."

Ama Simon çoktan Daphne'nin kolunu bırakmış, dışarıya çıkmıştı.

Daphne, Middlethorpe'a "Kusura bakmayın," dedi. Simon'un kaba davranışının açıklamasını yapmak gereği duymuştu. "Size karşı kaba olmak istemediğine eminim."

Middlethorpe'un yüz ifadesinden, Simon'un bilerek ve isteyerek böyle davrandığını düşündüğü belli oluyordu.

Daphne yine de, "Babasıyla ilgili konularda biraz hassas da," demek zorunda kaldı.

Middlethorpe başını salladı. "Dük bana, oğlunun bu şekilde davranacağını söylemişti. Ama bunu söylerken gülmüş ve Basset'lerin gururlu olmalarıyla ilgili bir şeyler anlatmıştı. İtiraf etmeliyim ki onu çok da ciddiye almamıştım."

Daphne sinirli bir şekilde terasa açılan kapıya baktı. "Demek ki ciddiymiş," diye mırıldandı. "Ben en iyisi gidip ona bir bakayım."

Middlethorpe başını salladı.

Daphne fısıldayarak "Lütfen o mektupları yakmayın," dedi.

"Zaten böyle bir şey yapmam. Ama..."

Daphne, teras kapısına doğru birkaç adım attı. Yaşlı adamın duraksamasını fark edince hızla ona doğru döndü ve "ama ne?" diye sordu.

"Ben iyi değilim," dedi Middlethorpe. "Ben doktorlara göre, her an ölebilirim. Mektupları sizin sorumluluğunuza bırakmam mümkün olur mu acaba?"

Daphne Dük'e, şaşkın ve korku dolu bir ifadeyle bakıyordu. Sadece bir saattir tanıdığı bir insana, bu kadar kişisel ve özel belgeleri teslim edecek kadar güvenebildiği için

Daphne ciddi anlamda şaşırıyordu. Öte yandan, bu mektupları saklarsa ve sakladığı ortaya çıkarsa, Simon'un onu asla affetmeyeceğini bildiği için de korkuyordu.

Daphne "Bilemiyorum," diyerek endişe içinde söylendi. "Doğru insan olduğumdan emin değilim."

Middlethorpe'un görmüş geçirmiş gözleri, hafifçe kısılmıştı. "Bence öylesiniz," dedi usulca. "Ve siz, mektupları Dük'e vermek için doğru zamanı da bulacaksınız, bundan hiç kuşkum yok. Size bu önemli belgeleri yollayabilir mi
yim?"

Daphne, sessizce başını salladı. Başka ne yapabileceğini bilemiyordu.

Middlethorpe, bastonunu terasa doğru kaldırarak, işaret etti. "En iyisi, onun yanına gidin."

Daphne, yaşlı adamın bakışlarını üzerinde hissederek, hızlıca oradan uzaklaştı.

Teras duvar lambalanyla hafifçe aydınlatılmıştı, bu yüzden köşede duran Simon'u, ancak ay ışığının yansıması sayesinde görebilmişti. Duruşu, kızgınlığının göstergesiydi. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gözleri, aşağıdaki bahçenin sonsuz yeşilliğine takılı olsa da Daphne onun, içinden taşan hislerden başka bir şey göremediğine emindi.

Sessizce ona doğru ilerlerken, balo salonunun boğucu havasının ardından serin akşam rüzgarının ruhunu okşadığım hissetti. Havada uçuşan karışık sesler, terasta yalnız olmadıklarını kanıtlıyordu ama diğer misafirler, karanlık köşelerde kalmayı tercih etmişlerdi. Ya da merdivenlerden inmiş, bahçedeki banklara oturmuşlardı.

Simon'a yaklaşırken, ona "Dük'e kabalık ettin" veya "Babana niye bu kadar kızgınsın?" gibi bir şeyler söylemeyi düşündü ama Simon'un hislerini irdelemek için bunun doğru bir zaman olmadığının da farkındaydı. O yüzden, yanına gittiğinde teras demirlerine hafifçe yaslandı ve "Keşke yıldızları görebilseydim," dedi.

Simon önce şaşkınlıkla, sonra da merakla ona baktı.

"Londra'da yıldızları asla göremezsin," diye devam etti Daphne. "Ya sokak lambaları çok parlaktır, ya da şehrin üstüne sis inmiştir. Bazen de hava gökyüzünü göremeyecek kadar kirli oluyor." Omuzlarını silkip, yukarıya doğru baktı. "Burada, Hampstead Heath'da yıldızları görebileceğimi sanmıştım ama şansıma hava kapalı."

Uzun bir sessizlik oldu. Ardından, Simon boğazını temizleyip konuşmaya başladı ve "Yarım kürenin güneyinde yıldızların buradan tamamen farklı olduğunu biliyor musun?" dedi.

Daphne, Simon'un sözleriyle vücudu gevşeyene kadar, ne kadar gergin olduğunu bilmiyordu. Açıkça belli oluyordu ki Simon gecenin son bölümünü yaşanmamış sayıp,

her şeyi normal seyrine döndürmeye niyetliydi. Bu, Daphne'nin de işine geliyordu. Şaşkınlıkla Simon'a baktı ve "Şaka mı yapıyorsun?" dedi.

"Hayır. Herhangi bir astronomi kitabına bakarsan, görürsün."

"Hmmm."

Simon "İlginç olan şu..." diyerek konuşmaya başladı. Simon'un sesi konuşmaya başladığından çok daha yumuşaktı, "astronomi bilgin olmasa da, ki benim yok."

"Benim de yok," diye araya girdi Daphne. Simon, Daphne'nin elini hafifçe okşadı ve ona gülümsedi. Daphne onun mutlu olduğunu gözlerinden okuyabiliyordu. Daphne'nin içi rahatlamıştı, bir yandan da kendisini özel hissediyordu. Çünkü Simon'un içindeki sıkıntıyı gideren, gözlerine mutluluk pırıltıları yerleştiren, kendisi olmuştu. Onun endişelerinden sonsuza kadar kurtulmasını arzu ediyordu. Simon buna izin verseydi...

"...aradaki farkı anlayabilirdin," diye kaldığı yerden devam etti Simon. "Bu da son derece garip. Astronomiye hiç ilgi duymadım ama Afrika'dayken, gökyüzüne baktığımda gördüğüm o parlaklık, inanılmazdı. Öyle bir geceyi asla görmediğine eminim."

Daphne, etkilenmiş bir halde ona bakıyordu. "Gökyüzüne baktım ve..." diyen Simon, o geceyi yaşıyor gibiydi, "bir gariplik vardı."

"Gökyüzünde nasıl bir gariplik olabilir ki?" Simon omuzlarını silkti ve tek elini havaya kaldırdı. "Göründü ama. Bütün yıldızlar yanlış yerdeydi."

"Güneydeki gökyüzünü görmek isterdim," diye mırıldandı Daphne. "Eğer çekici ve uğruna şiirler yazılacak kadar güzel bir kadın olsaydım, sanırım ben de seyahat etmek isterdim."

'Ama sen zaten erkeklerin uğruna şiirler yazdığı bir kadınsın," diye hatırlattı Simon, "Sadece şansına kötü bir şiir çıktı."

Daphne gülüyordu. "Oh, şaka yapma. Bence çok heyecan vericiydi. Hayatımda ilk deta altı erkek beni görmeye geldi ve Neville Binsby bana şiir yazmıştı."

'Yedi erkek," diye düzeltti Simon, "ben dahil."

"Seni de eklersek, yedi. Ama sen sayılmazsın."

"Beni kırıyorsun," diyerek şakayla elini kalbine götürdü Simon. Colin'in taklidini yapıyordu. "Oh beni nasıl da kırıyorsun."

"Tiyatroda kariyer yapmayı düşünebilirsin."

"Sanmıyorum," dedi Simon.

Daphne neşeyle güldü. "Sanmıyorsun peki. Neden bahsediyordum ben? Evet, sıkıcı bir ingiliz kızı olarak başka yerlere gitme gibi bir niyetim yok. Ben burada mutluyum."

Başını sallayan Simon'un gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. "Sen sıkıcı biri değilsin. Ve..." Sesi fısıltıdan farksızdı. "Mutlu olman beni sevindiriyor. Hayatımda çok da fazla mutlu insan tanımadım."

Daphne ona doğru başını kaldırıp bakınca, Simon'un gözle görülür bir biçimde kendisine yaklaşmış olduğunu fark etti. Simon'un bunun farkında olduğunu sanmıyordu ama vücudu adeta ona doğru kayıyordu. Daphne, gözlerini ondan alamıyordu.

"Simon?" diye fısıldadı.

"Burada insanlar var," diyen Simon'un sesi çok kısıktı.

Daphne, başını terasın köşesine çevirerek, göz gezdirdi. Önceden duyduğu konuşma sesleri kesilmiş gibiydi ama bu, diğerlerinin susup onlara kulak kabarttığı anlamına da gelebilirdi.

Tam önünde, bahçe uzanıp gidiyordu. Eğer bu Londra'da düzenlenmiş bir balo olsaydı, terastan daha ileriye gitmek mümkün olamazdı. Ama Leydi Trowbridge, farklı olmakla övünür ve yıllık balosunu her zaman, ikinci evi olan Haopstead Heath'de yapardı. Mayfair'den on mil uzaktaydı ama başka bir dünya gibiydi. Son derece şık olan evler, bahçelerle çevrelenmişti; Leydi Trowbridge'in bahçesinde de çiçekler ve ağaçlar olduğu gibi genç bir çifti saklayacak çalılıklar karanlık köşeler vardı.

Daphne, hissettiklerini tanımlayamıyordu. Sabırsızlığın ve taşkınlığın dışa vurumu yaşıyordu. Yumuşak bir ifadeyle "Haydi bahçede yürüyüş yapalım," dedi.

"Yapamayız."

"Yapmalıyız."

"Yapamayız."

Simon'un sesindeki çaresizlik, Daphne'ye bilmesi gereken her şeyi açıklıyordu.
Simon onu istiyordu. Arzuluyordu. Hatta onun için çıldırıyordu.

Daphne, kalbinin atışlarının, Sihirli Flüt'ten bir konçertonun ritmi gibi çarptığını hissediyordu.

Ve birden düşündü onu öpse ne olurdu sanki? Simon'u bahçeye doğru çekse ve başını kaldırıp, dudaklarını onun dudaklarına bastırsa, ne olurdu? Simon, Daphne'nin onu ne kadar sevdiğini anlar mıydı acaba? Peki ya Simon da onu sevebilir miydi? Belki, belki... Daphne'nin onu ne kadar çok mutlu ettiğini bile anlardı.

Belki o zaman, evliliğe ne kadar karşı olduğundan da bahsetmekten vazgeçerdi.

"Ben bahçede yürümeye gidiyorum," dedi Daphne kararlılıkla. "Eğer gelmek istiyorsan, gelebilirsin."

Yavaşça yürümeye başladığında Simon ona yetişsin diye arkasından onun hırsla söylendiğini duydu. Ardından, Simon'un ayak seslerinden aradaki mesafeyi kapattığını fark etti.

"Daphne bu çılgınlık," diyen Simon'un sesinden, Daphne'den çok kendini buna inandırmaya çalıştığı anlaşılıyordu.

Ona cevap vermeyen Daphne, bahçenin derinliklerine doğru yürümeye devam etti.

"Tanrı aşkına, beni dinler misin lütfen? " tek eli, Daphne'nin bileğini kavramış, onu kendine doğru çekiyordu. Sert bir ses tonuyla "Ağabeyine söz verdim," dedi, "yemin ettim."

"O zaman git." Daphne'nin gülüşü, ne istediğini bilen bir kadının ifadesini taşıyordu.

"Gidemeyeceğimi biliyorsun. Seni yalnız bırakamam. Bahçede biri seni rahatsız edebilir."

Daphne omuzlarını silkerek, bileğini tutan elden kurtulmaya çalıştı.

Ama Simon'un eli, Daphne'nin bileğini daha da sıkı kavradı.

Daphne, Simon'un bunu istemediğini bile bile, kendini Ona doğıu bıraktı.

Neredeyse aralarında bir adımlık mesafe kalmıştı.

Simon'un nefes alış verişi hızlanmıştı. "Sakın bunu yapına, Daphne."

Daphne, Simon'a bir şey söylemek istedi; Baştan çıkarıcı bir şeyler... Ana son anda cesaretini yitirmişti. Daha önce kimse onu öpmemişti ve o ne yapmış ne etmiş Simon'u ilk olması için teşvik etmişti. Şimdi ise, ne yapacağını bilmez bir şekilde duruyordu.

Daphne'nin bileğini kavrayan parmaklar hafifçe gevşedi ama hemen ardından, onu hızlıca çekerek, arkadaki ağacın gölgesine doğru sürükledi.

Simon, Daphne'nin ismini fısıldıyor, yanağına dokunuyordu.

Daphne'nin gözleri irileşmiş, dudakları aralanmıştı.

Artık olacaklar, kaçınılmazdı.

10. BÖLÜM

Pek çok kadın, tek bir öpücükle masumiyetini yitirmiştir.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 14 Mayıs 1813

Simon, tam olarak ne zaman Daphne'yi öpmeye karar verdiğinden emin olamıyordu. Bu belki de onun asla farkına varmadığı, sadece hissettiği bir şeydi.

Son ana kadar, onu ağacın arkasına çekmesinin sebebinin, sadece onu azarlamak ve bu dikkatsiz tavırları yüzünden ikisinin de başının ciddi şekilde belaya gireceğini söylemek olduğuna kendisini inandırmıştı.

Ama sonra bir anda birşey olmuştu belki de baştan beri olan bir şeydi bu, ama o bunu anlamamak için direniyordu. Daphne'nin bakışları değişmiş, sanki irileşip parlaklaşmıştı. Ve ağzını aralamıştı sadece biraz, nefes alacak kadar belki, ama bu kadarı bile Simon'un ondan gözlerini alamamasına yetmişti.

Eli, onun kolunu okşamış, eldiveninin saten kumaşı üzerinde, çıplak teninde ve sonunda da ipeksi kollarının kıvrımlarında gezinmişti. Ardından sırtına doğru hareket etmiş, aralarındaki mesafeyi kapatmak istercesine onu kendine doğru çekmişti. Simon onun yakınında olmak istiyordu, etrafında, yanında, üstünde.

Onu aşırı derecede arzuladığı için kendinden bile korkar olmuştu.

Simon, Daphne'yi kendi vücuduna yaklaştırıp, kollarını sıkıca ona doladı.

Böylelikle onun vücudunu hissedebiliyordu. Daphne, Simon'dan oldukça kısaydı, göğüsleri Simon'un göğüs bölgesinin altında kalıyordu.

Simon arzuyla titredi.

Bacağını, Daphne'nin bacakları arasına sokmuştu, kasları Daphne'nin teninden yayılan yakıcı sıcaklığı hissedebiliyordu.

Simon, öfke ve istekle karışık bir sesle homurdandı. Bu gece ona sahip olamazdı ona hiçbir zaman sahip olamazdı. Bu dokunuşu, bir ömür boyu yetecek kadar içine sindirmeliydi.

Elbisesinin ipek kumaşı, elinin altından kayıyordu ve Simon'un elleri Daphne'nin sırtında gezinirken, onun her bir zarif kıvrımını hissediyordu.

Sonra birden ölene kadar bunu nasıl yaptığını anlayamayacaktı kendini geri çekti. Çok değil, sadece bir adım ama bu bile aralarına serin gece havasının girmesine yetmişti.

"Hayır!" diye bir çığlık attı Daphne. Simon, Daphne'nin sarf etmiş olduğu bu tek sözcükle, kendisine nasıl bir davette bulunduğunu bilip bilmediğini merak etti.

Simon Daphne'nin yüzünü okşadı, sanki hatlarını ezberlemeye çalışır gibiydi.

Etraf bir hayli karanlıktı. Simon, Daphne'nin yüzünü unutulmaz yapan değişik renkleri tam olarak göremese de etrafı hafif şeftali renginde oları dudaklarının yumuşak ve pembe olduğunu biliyordu. Gözlerinin ise, arada bir ortaya çıkan o yeşil halkanın çevresinde dolanan onlarca ton kahverengiden oluştuğunu. O yeşil halka, Simon'un hayal ürünü müydü yoksa gerçekten orada mıydı, anlamak için devamlı onun gözlerine bakması gerekiyordu.

Ama geri kalanı Daphne'nin nasıl hissedeceği, tadının nasıl olacağı tamamen Simon'un hayal gücüne kalmıştı.

Tanrım, onu nasıl da hayal ediyordu. Tüm bu ciddi duruşuna, Anthony'ye verdiği bütün sözlere rağmen, Daphne için çıldırıyordu. Daphne'yi kalabalık bir yerde karşıdan gelirken görünce, teni tutuşuyor, rüyalarına girdiğinde ise Simon adeta alevler içinde yanıyordu.

Şimdi ise o kollarındaydı tutkuyla nefes alıp veriyor, gözeri isimlendiremediği bir arzunun pençesinde donuk donuk bakıyordu ve Simon, patlamaya hazır hissediyordu kendini. Bu yüzden kendini korumak için onu öpmesi şarttı.

Asında durum, çok basitti. Eğer onu öpmezse, ona sahip olanazsa, ölecekti. Çok dramatik bir söz olsa da, o anda gerçekten de öyle hissediyordu. İçini kavrayan tutkunun alevli elleri, bütün varlığını alıp götürecek gibiydi. Ona o kadar çok ihtiyacı vardı ki...

Sonunda, dudakları Daphne'nin dudaklarını bulduğunda, Simon hiç de nazik değildi. Hırçın değildi, ama kanı o kadar hızlı, o kadar sert akıyordu ki öpüşü kibar bir beyefendi gibi değil, aç kalmış bir âşık gibiydi.

Onu ağzını aralaması için zorlayabilirdi ama Daphne tutkunun o kadar esiri olmuştu ki o anda dilini içeri sokan Simon'u tereddütsüz kabul etti.

"Oh Tanrım, Daphne," diye sessizce inlerken, elleri de onun kalçalarında dolanıyor, vücudunu sıkıyordu. Daphne'yi iyice kendine çekmiş, bütün varlığıyla onu hissetmeye çalışıyordu. "Böyle olacağını tahmin etmiyordum... Bu kadarını rüyamda bile göremezdim..."

Ama yalan söylüyordu. Rüyasında görmüştü. Hem de tüm ayrıntılarıyla. Hayal ederek uykuya dalmıştı. Ama gerçektekiyle kıyaslanamazdı bile.

Her dokunuş, her geçen saniye, benliğinden daha da uzaklaşıyordu. Artık neyin doğru olduğunun önemi kalmamıştı. Tek düşünebildiği, Daphne'nin kollarında olduğu ve onu nasıl arzuladığıydı.

Ve Daphne de onu istiyordu, genç kadının vücut dili bunu yeteri kadar belli ediyordu.

Simon'un elleri onu keşfediyor, ağzı ise onun tadına bakıyordu. Doyamayacağmı hissediyordu. .

O anda, Daphne'nin eldivenli parmakları, onun sırtına, hatta ensesine doğru yaklaştı ve orada hafifçe durdu. Dokunduğu yerden arzu kıvılcımları çakıyordu.

Ama yetmiyordu. Dudakları ağzından ayrıldı ve boynuna doğru indi. Daphne, Simon'un dokunuşlarıyla adeta inliyordu. Çıkardığı yumuşak, kedi gibi sesler, Simon'u daha da heyecanlandırıyordu.

Titreyen elleriyle, Daphne'nin elbisesinin yakasına uzandı. O kadar ince bir ipekti ki Simon bir çekişte elbisenin ayrılıp, göğüslerine kadar ineceğinden emindi.

Görmemesi gereken bir sahneydi o, öpmemesi gereken yerlerdi, bunu biliyordu ama ne yazık ki kendine hâkim olamıyordu.

Yine de Daphne'ye kendisini durdurması için bir fırsat tanıdı. Çıldırtacak bir yavaşlıkla hareket ediyor, elbisesini açmadan önce buna mani olması için ona zaman veriyordu. Ama bir bakirenin direncini göstereceği yerde, Daphne sırtını geriye atarak, yumuşak bir sesle mırıldanıyordu. Simon kendini kaybetmişti.

Elbiseyi bırakıp, yere düşmesine izin verdi. Bir an için, orada öylece durup Daphne'ye baktı. Ardından, ona sahip olmak için başını aşağıya doğru eğdiği anda, bir ses duydu. "Seni hayvan!"

Sesin sahibini Simon'dan önce tanıyan Daphne, korkuyla geriledi ve "Aman Tanrım!" diye çığlık attı. "Anthony!"

Ağabeyi, sadece on adım uzaktaydı ama aradaki mesafeyi hızla kapatıyordu.

Korkunç bir nefret ifadesiyle kaşları birbirine yaklaşmış bir halde Simon'a bakıyordu. O anda ağzından, ilkel bir savaşçı edasıyla çıkan sesi, Daphne hayatı boyunca hiçbir yerde duymamıştı. İnsan sesine bile benzemiyordu.

Üzerini kapatmaya ancak fırsat bulmuştu ki Aıthony son hızla Simon'un üzerine çullandı. Havada uçuşan kollardan biri de Daphne'yi yere yıkmıştı.

"Seni öldüreceğim, kahrolasıca." Anthony'nin edeceği küfürler, Simon'un onu yere yatırıp nefesini kesmesiyle son buldu.

"Anthony! Hayır, durun!" diye bağıran Daphne, bir yandan da hala elbisesinin üst kısmını toparlamaya çalışıyordu.

Ama Anthony, içine şeytan girmiş bir adam gibiydi. Simon'u yumruklarken gözlerinden ve ellerinden taşan kin ve öfke, ağzından çıkan küfürlerle birleşiyordu.

Simon ise, sadece kendini savunmaya çalışıyor, karşılık vermiyordu.

Kenarda, çaresiz bir budala gibi kalakaldığını hisseden Daphne, artık olaya el koyma zamanın geldiğine karar verdi. Yoksa oracıkta, Leydi Trowbridge'in bahçesindeki kuytu köşede, Anthony Simon'u öldürecekti. Ağabeyini sevdiği erkeğin üzerinden çekebilmek için ona sarıldığı anda, iki adam da yuvarlanarak öbür tarafa döndüler. Kargaşadan Daphne'de nasibini aldı, çalıların arasına yuvarlandı.

Daphne "Aaaaaaaaaah!" diyerek çığlık attı. Canı acımıştı.

Acı içindeki çığlığı, sandığından daha da kuvvetli çıkmıştı ki her ikisi de bir anda durup, bakışlarını ona doğru çevirdiler.

"Aman Tanrım!" diye bağıran Simon, o anda kavgada üst tarafta olmasının avantajını kullanarak, bir anda kalkıp ona doğru koştu. "Daphne! İyi misin?"

Daphne, hareket etmemeye çalışarak, inledi. Çalılar vücuduna batıyor, her hareketi acı içinde başka bir yerinin çizilmesine neden oluyordu.

"Sanırım yaralandı," diyerek Anthony'ye bakan Simon'un sesi, korkudan kısılmıştı. "Onu hemen çekip çıkartmalıyız. Eğer fazla oynatırsak, daha da çok canı acıyacak."

Hafif bir şekilde, ciddiyetle başını sallayan Anthony, an itibariyle Simon'a olan nefretini bir kenara bırakmış gibiydi. Daphne yaralanmıştı ve o, herşeyden önce geliyordu.

"Olduğun yerde kal Daff," diye sakince seslendi Simon. "Kollarımı sana dolayacağım ve sonra da seni öne çekip, yukarı çıkaracağım. Anlıyor musun?"
Daphne kafasını iki yana salladı. "Sen de yaralanacaksın."

"Benim ceketimin kolları uzun. Sen merak etme."

"Bırak ben yapayım," diye araya girdi Anthony. Ama Simon onu umursamadı. Kenarda öylece kalan Anthony'ye bakmadan, birbirine girmiş dalların arasına uzanıp, elleriyle bir yol açmaya çalışıyordu. Kollarını, Daphne'nin çıplak teni ve yırtıcı dallar arasında bir tampon gibi kullanmak niyetindeydi. Ama ona ulaştığında, uzunca bir süre, Daphne'nin tenine ve elbisesine batmış olan dikenleri ve sivri uçlu dalları temizlemekle uğraştı. Dalların birçoğu da elbisesini delip geçmişti ve vücuduna batıyordu..

"Tamamen temizlemem imkânsız görünüyor," dedi. "Elbisen yırtılacak."
Başını sallayan Daphne, her hareketinde yüzünü acıyla buruşturuyordu.

"Umrumda değil," dedi yavaşça. "Zaten parçalandı."

"Ama..." Biraz önce, aynı elbiseyi onun üzerinden çıkartan Simon'du, yine de nedense şimdi onu çalıların arasından çekerken elbisenin yırtılacağını ve çıplak kalacağını bilmek onu rahatsız ediyordu. Başını arkaya çevirerek, Anthony'ye, "senin ceketine ihtiyacı olacak," dedi.

Anthony çoktan, ceketini hazırlamıştı bile.

Tekrar başını çeviren Simon, Daphne'yle göz göze geldi ve "Hazır mısın?" diye sordu.

Daphne başını evet anlamında hafifçe salladı. Belki Simon hayal görüyordu ama sanki Daphne, onun gözlerinin içine baktıkça, biraz daha sakinleşmişti.

Tenine değen başka dal parçası ve diken kalmadığından emin olunca, Simon kollarını iyice öne uzattı ve Daphne'nin arkasından birleştirdi.

"Üçe kadar sayacağını," diye mırıldandı.

Daphne yine başını salladı. "Bir... İki..."

Simon ani bir hareketle onu kendine çekince, ikisi birden gerisin geriye yere devrildiler.

"Üçe kadar sayacağım demiştin!" diye bağırdı Daphne.

"Yalan söyledim. Heyecanlanmanı istemedim."

Daphne, tartışmayı uzatabilirdi ama o anda elbisesinin parça parça olduğunu farkedince, hafif bir çığlıkla kollarını vücuduna doladı.

"Al bunu," diyen Anthony, ceketini kardeşine uzattı. Daphne ceketi memnuniyetle alıp, üzerine geçirdi. Anthony'nin bedenine tam oturan ceket, Daphne'ye o kadar büyük gelmişti ki onunla neredeyse tüm bedenini sarabilirdi.

"İyi misin?" diye homurdanarak sordu ağabeyi.

Daphne başını salladı.

"Pekâlâ." Anthony kafasını Simon'a doğru çevirdi. "Onu çektiğin için teşekkür ederim."

Cevap vermeyen Simon, başını öne eğerek Anthony'nin teşekkürünü kabul ettiğini belirtti.

Anthony, tekrar Daphne'ye dönerek, "İyi olduğuna gerçekten emin misin?" diye sordu.

Daphne, "Biraz canım acıyor," diye itiraf etti, "ama eve gittiğimde yaraların üzerine merhem sürersem, birşeyim kalmaz."

"İyi," diye söylendi Anthony. Ardından korkunç bir hızla yumruğunu kaldırıp, Simon'un suratına indirdi. Bunu beklemeyen arkadaşı, kendini bir anda yerde buldu.

"Bu..." diye kükredi Anthony, "kızkardeşimi kirlettiğin için."

"Anthony!" Daphne çığlık atmıştı. "Beni kirletmedi o. Artık bu saçmalığa bir son versen iyi olur."

Ona doğru dönen Anthony'nin gözleri öfkeden alev alev yanıyordu. "Seni gör..."

Daphne'nin midesi kasılıyordu, biran için ağabeyinin şahit olduklarını arka arkaya sıralayacağını düşündü. Ulu Tanrım, Anthony onun göğsünü görmüştü. Ağabeyi! Bu çok Utanç vericiydi.

"Ayağa kalk," diyerek homurdanan Anthony, bu sefer de Simon'a dönmüştü. "Ki sana bir daha vurabileyim."

"Sen çıldırdın mı?" diye bağıran Daphne, bir anda kendini yerde yatan ve moraran gözünü tutan Simon ve Anthony'nin arasına atmıştı. "Anthony, sana yemin ederim, eğer ona bir daha vurursan, seni asla affetmem."

Anthony, sert bir hareketle kardeşini itti. "İki..." diye yere tükürdü,

"dostluğumuza ihanet ettiğin için."

Daphne'nin dehşet dolu bakışları altında, Simon yavaşça yattığı yerden doğruldu.

"Hayır!" Daphne yeniden aralarına girmişti.

"Çekil, Daphne. Bu onunla benim aramda," diyen Simon'un sesinde emredici bir ifade vardı.

"Hayır, değil! Sanırım farkında değilsiniz ama bunlara sebep olan ben..."

Cümlesini tamamlamadan durdu. Konuşmasının gereği yoktu. İkisi de zaten onu dinlemiyordu.

"Çekil, Daphne," diyen Anthony, korkunç derecede sakin görünüyordu.

Daphne'ye bakmıyordu; onun başının üzerinden, Simon a odaklanmış bir halde olduğu yerde duruyordu.

"Bu saçmalık! Bunu yetişkin insanlar gibi oturup konuşamaz mıyız?" Simon'dan ayırdığı bakışlarını Anthony'ye çevirmiş, bir tepki alamayınca tekrar Simon'a dönmüştü. "Simon! Şu gözünün haline bak!"

Daphne ona doğru hızlıca bir kaç adım attı ve neredeyse kapanmak üzere olan gözünün çevresinde parmaklarını gezdirdi.

Daphne'nin endişeli dokunuşları altında, Simon tek bir kasını dahi kıpırdatmadan öylece duruyordu. Daphne'nin parmakları hafif dokunuşlarla gözüne değdikçe, Simon

garip bir şekilde rahatladığını hissediyordu. Hala onu istiyordu ama bu sefer, arzuyla değildi. Daphne onun yamndayken kendini çok iyi hissediyordu. O kadar temiz, gururlu ve iyiydi ki.

Ama çok geçmeden hayatının en onursuz tavrını sergileyecekti.

Anthony tüm öfkesini kusup, nefretini Simon'dan çıkardıktan sonra, evlenmelerini isteyecekti ve Simon da "hayır' diyecekti.

"Çekil Daphne," diyen sesi, kendi kulaklarına bile yabancı geliyordu.

"Hayır, ben..."

"Çabuk!" diye kükredi.

Koşarak uzaklaşan Daphne, içine gömüldüğü çalılığın yakınındaki bir ağaca sırtını dayayarak, dehşet dolu gözlerle iki adama bakmaya başladı.

Simon, sert bir sesle konuştu: "Vur bana."

Anthony, şaşırmış gibiydi.

"Haydi," diye ona cesaret verircesine konuştu Simon, "vur da bitsin."

Anthony'nin eli yanına düştü. Kafasını oynatmadığı halde, gözleri Daphne'yi buldu. "Yapamam," diye homurdandı. "Burada durmuş benden bunu isterken, yapamam."

Simon, bir adım öne gidip, tahrik edercesine yüzünü ona yaklaştırdı. "Haydi, yapabilirsin. Bunu bana ödet," dedi.

"Kilisede evlenirken ödersin," diye cevapladı Anthony.

Hızla içini çeken Daphne'nin sesi, Simon'un dikkatini çekmişti. Neden şaşırıyordu ki? Yaptıkları hareketin bedelini biliyor olmalıydı, ya da yakalanacak kadar dikkatsiz olmalarının bedelini...

"Onu zorlayamam," diye bağırdı Daphne.

"Ben zorlarım," diyen Anthony, kestirip atmıştı.

Simon başını iki yana sallayarak, 'Yarın Avrupa'ya gidiyorum," dedi.

"Gidiyor musun?" Daphne'nin çaresizlikle çıkan sesi, Simon'un kalbine bir bıçak gibi saplanmıştı.

"Eğer kalırsam, benim varlığım her zaman seni rahatsız edecek. Gitmem en doğrusu."

Daphne'nin alt dudağı titriyordu. Simon'un içi parçalandı. Dudaklarından tekbir kelime döküldü. Simon'un adı. O kadar büyük bir özlemle söylemişti ki bunu Simon kalbinin parçalandığını hissetti.

Sözlerini toparlayabılmesi, birkaç saniye sürdü. "Seninle evlenemem, Daff."

"Evlenemez misin? Yoksa evlenmez misin?" Anthony'nin sesi sertti.

"Her ikisi de."

Anthony, ona yeniden vurdu.

Simon, çenesine gelen yumruğun etkisiyle yeniden yere düştü. Ama bunu hak etmişti. Daphne'ye bakmak, onun yüzündeki umutsuz, dehşet dolu ifadeyi görmek istemiyordu. Daphne yine de onun yanına gelip, diz çöktü ve tek eliyle onu omuzlarından tutup, ayağa kaldırmaya çalıştı
.
"Üzgünüm, Daff." Kendini ona bakmaya zorluyordu. Onu reddettikten sonra bile yardımına koşan kadına, en azından bu kadarını borçluydu. "Çok üzgünüm."

"Bırak bu dokunaklı lafları," diye homurdandı Anthony. "Seni şafak sökerken göreceğim."

"Hayır!" diye yeniden bir çığlık attı Daphne.

Simon, Anthony'ye bakıp yavaşça başını salladı. Ardından usulca Daphne'ye döndü ve "Eğer evlenecek olsaydım, bu mutlaka sen olurdun Daff. Sana yemin ediyorum."

"Sen neden behsediyorsun?" Daphne'nin koyu renk gözleri, birer kömür parçası gibi parlıyordu. "Ne demek istiyorsun?"
Simon ise, sadece gözlerini kapatıp içini çekmekle yetindi. Yarın bu saatte ölü bir adam olacaktı zira Anthony'ye karşı asla silah tutmayacağını biliyordu.

Arkadaşının öfkesi de yarına kadar havaya ateş edecek kadar dinmiş olamazdı.

Yine de acayip ama acı bir şekilde, hayattan beklentisine kavuşarak ölecekti babasından intikam alacağı için huzurluydu.

Garip bir durumdu ama sonunun böyle olacağını tahmin etmemişti. Sanmıştı ki aslında ne düşündüğünü kendi de tam olarak bilmiyordu hiçkimse nasıl öleceğini oturup kurgulamazdı fakat durum Simon için farklıydı. Gözlerinden nefret fışkıran en yakın arkadaşının elinden, ıssız bir yerde, şafak sökerken...

Utanç verici bir halde...

Daphne'nin boynunu okşayan elleri, omuzlarından tutup onu sarsmaya başladı. Bu hareket, Simon'un neredeyse kapanmış ve içi su dolmuş gözünü açmaya yetmişti. Daphne, yüzünü ona yaklaştırmıştı ve öfkeli bir şekilde onunla konuşuyordu.

"Senin derdin ne?" diye ısrarla sordu. Gözleri daha önce hiç görmediği kadar ciddi, hatta korku dolu bakıyordu. "Seni öldürecek! Yarın seninle, Tanrı'nın unuttuğu bir yerde buluşacak ve seni vuracak. Ama sen, sanki bunu yapmasını istiyor gibi davranıyorsun!"

"Bbben öölmek istemiyorum," diye kekeleyen Simon, o kadar kendinden geçmişti ki Daphne'nin yanında dilini sürçtüğünü önemseyecek halde bile değildi. "Ama seninle evlenemem."

Ellerini Simon'un omuzlarından çeken Daphne, sessizce geriledi. Yüzüne yerleşen reddedilme ifadesi, bakılamayacak kadar acı vericiydi. Ağabeyinin koca ceketine sarınmış, saçlarında hala takılı duran dallarla, küçük bir çocuğu andırıyordu. Konuşmak için ağzını açtığında, sanki sözcükler kalbinden kerpetenle çekilirmiş gibi çıkıyordu.

"Bben hiçbir zaman erkeklerin hayalini kurduğu bir kadın olamadığımı biliyordum ama birinin, benimle evlenmek yerine ölmeyi tercih edebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Hayır!" diye bağıran Simon, vücuduna saplanan acıya rağmen, ayağa kalkmaya yeltendi. "Daphne, öyle demek islemedim."

"Yeteri kadar konuştun," diye sertçe bağıran Anthony, ikisinin arasına girdi. Ellerini kız kardeşinin omuzlarına koyup, unu belki de hayat boyu lekeleyen ve kalbini onarılmaz bir şekilde kıran adamdan uzaklaştırdı.

"Sadece birşey daha söylemek istiyorum," diye usulca löylenen Simon, kendi sesindeki umutsuz ve çaresiz ifadeden nefret etti. Ama Daphne'ye söylemek zorundaydı. Anladığından emin olmak zorundaydı.

Anthony hayır anlamında başını salladı.

"Bekle." Simon, bir zamanlar en yakın arkadaşı olan adamın koluna elini koydu.

"Bu durumu düzeltemem. Ben..."

Zorlukla bir nefes verdi ve düşüncelerini netleştirmeye çalıştı. "Ben bir yemin ettim, Anthony. Bu durumu düzeltemem ama en azından Daphne'ye..."

"Daphne'ye ne?" diye soran Anthony'nin sesinde, duygudan eser yoktu.

Elini Anthony'nin kolundan çeken Simon, saçlarının arasında yavaşça gezdirdi. Daphne'ye söyleyemezdi. Daphne onu anlayamazdı. Daha da kötüsü, anlarsa eğer,

Simon'a acıyarak bakardı. Sonunda, Anthony'nin ona sabırsızlıkla bakan gözlerinin farkına varınca, "belki durumu biraz düzeltebilirim," dedi.

Anthony hareketsizdi.

"Lütfen." Simon, daha önce bu tek kelimenin aslında ne kadar büyük bir anlam taşıdığını hiç bilmediğini fark etti.

Anthony, birkaç saniye sessizce durdu ve ardından, kenara çekildi.

"Teşekkür ederim," derken sesi zorlukla çıkan Simon, Anthony'ye kısaca baktıktan sonra, gözlerini Daphne'ye odakladı.

Daphne'nin kendisine bakmayacağını, ya da nefretle bakarak onu aşağılayacağını düşünmüştü ama ona bakınca, genç kadının çenesini havada, gözlerini de cesaretle açılmış olarak gördü. Ona hiç o andaki kadar hayran olmamıştı.

"Daff," diye söze başlarken, aslında söylemek istediklerim nasıl toparlayacağını bilmiyor, sadece Daphne'nin anlamasını umut ediyordu. "Sen seninle ilgili değil. Eğer birisiyle evlenebilecek olsaydım, bu sen olurdun. Ama benimle evlenmek seni mahveder. Sana asla istediklerini veremem ben. Üzüntüden gün geçtikçe daha da çok çökersin ve bunu görmek beni öldürür."

"Beni incitemezsin," diye fısıldadı Daphne.

Simon başını iki yana salladı. "Bana güvenmek zorundasın."

Daphne'nin gözleri, konuşurken dürüst ve sıcak bir şekilde bakıyordu. "Ben sana güveniyorum, ama sen bana güvenmiyorsun."

Bu sözler karşısında Simon karnına yumruk yemiş gibi olmuştu. Kendini aciz bir halde hissederek "Şunu bil ki seni asla incitmek istemedim."

Daphne o kadar uzun süre hareketsiz ve sessiz kaldı ki Simon onun artık nefes alamadığını sandı. Fakat ardından ağabeyine bakmaya bile gerek görmeden, "artık eve gitmek istiyorum," dedi.

Anthony, kollarını kardeşinin omuzlarına dolayarak onu geriye çekti ve sanki sadece Simon'u görmezse yaşananları unutabilirmişcesine kendine doğru çekti. Usulca kulağına yaklaşarak "Seni eve götüreyim," dedi, "bir bardak konyak içirip yatağına yatırayım,"

"Konyak istemiyorum," diye sertçe söylendi Daphne.. "Düşünmeye ihtiyacım var."

Simon, Anthony'nin bu söz karşısında az da olsa şaşırdığını fark etti, neyse ki konuyu uzatmadan, kardeşinin kolunu hafifçe okşadı ve "pekâlâ, o zaman," demekle yetindi.

Ve Simon, onların karanlıkta kaybolmalarını, kanlı ve yaralı bir biçimde, yerde yatarak seyretti.

11. BÖLÜM

Leydi Trorubridge'in Cumartesi akşamı Hampstead Heath'deki yıllık balosu, her zamanki gibi sezonun en ilgi çekici gecesiydi. Yazarınız, Colin Bridgerton'un üç Featherington'la da dans ettiğini bizzat gördü üçüyle aynı anda değil elbette ancak Bridgerton'ların en çekicisi olan bu genç adam, durumundan pek de memnun görünmüyordu. Ayrıca, Nigel Berbrooke da Bayan Daphne Bridgerton'dan başka bir genç hanımla dans ederken görüldü. Belki de Bay Berbrooke, amacına ulaşamayacağını sonunda anlamıştır.

Bayan Daphne Bridgerton'da söz etmişken, onun balodan erken ayrıldığını da ekleyeyim. Benedict Bridgertou, onun baş ağrısı çektiğini söylese de, yazarınız kendisini daha önce, Middlethorpe Dükü ile konuşurken gördüğünde, Bayan Bridgerton son derece sağlıklıydı.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 17 Mayıs 1813

Elbette ki uyumak olanaksızdı.

Daphne'nin ayakları, çocukluğundan beri odasında duran beyaz ve mavi halının üzerinde amaçsızca geziniyordu. Aklı, binbir yöne gidiyordu ama kafasında belirgin olan tekbir şey vardı.

Bu düelloyu durdurması gerekiyordu.

Ama bunu yapmasına engel olacak zorluklarımda göz ardı edemiyordu. İlk olarak, erkeklerin silah ve düello konuların da nasıl bir kör gurur sergilediklerini iyi biliyordu. Ayrıca, Anthony ve Simon'un, onun işe karışmasını hoş karşılamayacaklarından da emindi, ikinci olarak, düellonun olacağı yeri bile bilmiyordu. Her ikisi de Leydi Trowbridge'in bahçesinde bu konuyu açmamışlardı. Daphne, Anthony'nin uşağıyla Simon'a haber göndereceğini tahmin ediyordu. Ya da belki, düelloya davet edilen taraf Simon olduğu için, yeri de o seçecekti. Daphne, düelloların kendine has kuralları olduğunu biliyordu ama bunların ne olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu.

Pencerenin kenarına kadar gidip, perdeyi eliyle araladı. Cemiyetin bakış açısına göre, gece daha yeni başlıyordu. Anthony ve Daphne eve geleli neredeyse iki saat olmasına rağmen, annesi, Colin ve Benedict hala dönmemişlerdi. Bu aslında iyiye işaret, diye düşündü. Eğer Simon'la arasında geçenleri biri görmüş olsaydı, balo şimdiye kadar çoktan dedikoduyla çalkalanıyor olurdu ve annesi de utanç içinde eve dönmüş'olurdu.

Belki de Daphne'nin gecesi, haysiyetinin değil sadece elbisesinin parçalanmasıyla son bulacaktı.

Ama isminin kirlenmemesi, aklına gelen en son şeydi. Ailesinin başka bir sebepten ötürü evde olmasını istiyordu. Bu düelloyu kendi başına durdurması olanaksızdı. Gecenin bir yarısı at üstünde Londra'ya gidip, iki çıldırmış adama söz geçirmeye çalışmak, ancak bir aptalın işi olabilirdi. Kesinlikle yardıma ihtiya cı vardı.

Benedict'in hemen Anthony'den yana çıkacağına şüphesi yoktu, hatta Benedict Anthony'nin yaveri olarak düelloya katılırsa Daphne buna da şaşırmazdı.

Ama Colin Colin, Daphne gibi düşünebilirdi. Büyük ihtimalle o da Simon'un vurulması gerektiğini söyleyecekti ama Daphne yalvarırsa, Colin onu dinleyebilirdi.

Düellonun durdurulması şarttı. Daphne, Simon'un aklından geçenleri anlayamıyordu ama babasıyla ilgili bir konuda sıkıntı içinde olduğu kesindi.

Onun, içindeki şeytanlarla boğuştuğu, uzun zamandır Daphne'nin dikkatinden kaçmamıştı. Aslında onunla beraberken, Simon bunu saklamayı iyi beceriyordu ama bazen, çok nadir de olsa, gözlerindeki o donuk ve boş bakışlar, onu ele veriyordu. Uzun süreli suskunluklarının da sebebi, bu olmalıydı. Bazen Daphne, Simon'un rahatlıkla konuşabildiği ve yanında keyifli olduğu tek insanın kendisi olduğunu düşünüyordu.

Ve belki de Anthony. Bütün bunlar olmadan önce tabii.

Ama herşeye rağmen, Simon'un Leydi Trobridge'in bahçesinde gösterdiği davranışlara rağmen, Daphne onun ölmeyi tercih ettiğine inanamıyordu.

Dışarıdan gelen tekerlek seslerini duyan Daphne, açık pencereye doğru koşunca ailesinin arabasının evi geçip hemen ilerideki yere park ettiğini gördü.
Ellerini ovuşturarak, odanın karşısına geçti ve kulağını kapıya dayayarak beklemeye koyuldu. Alt kata inmesinin bir faydası olmazdı zira Anthony onun uyuduğunu sanıyordu. En azından onu yatağa sokmuş, akşamki davranışları için de söylenmeden edememişti.

Anthony annelerine bir şey belli etmeyeceğine dair söz vermişti. En azından, Violet'in birşey bilip bilmediğini öğrenene kadar. Violet'in geç gelişi, baloda kendisi hakkında bir dedikodu çıkmadığını gösteriyordu, bu yine de kurtulduğunun işareti değildi. Dedikodular olacaktı. Her zaman. Ve eğer bunlar kontrol altına alınmazsa, sesler gitgide yükselebilirdi. Daphne, annesiyle eninde sonunda yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu. Violet mutlaka birşeyler duyacaktı. Cemiyet, onun dedikoduları duyması için çaba gösterecekti. Daphne sadece, annesinin bunları duyacağı zamana kadar, bir dükle evlenmiş olmayı umut ediyordu.

insanlar, eğer işin içinde bir dük varsa, herşeyi unutmaya hazır olurlardı.

Ve bu da, Daphne'nin Simon'u kurtarmak için izleyeceği yolun başlangıcı olabilirdi. Simon kendini koruyamasa da Daphne'ye el uzatabilirdi.

Colin Bridgerton, botlarının ucuna basarak, koridoru boydan boya kaplayan halının üzerinde yürüyordu. Annesi yatmaya gitmiş, Benedict de Anthony'nin çalışma odasında onunla konuşmaya dalmıştı. Ama bunların hiçbiri onu ilgilendirmiyordu. O anda görmek istediği tek insan, Daphne'ydi.

Dışarıya sızan hafif mum ışığından cesaret alan Colin, kardeşinin kapısına yavaşça vurdu. Daphne'nin, birkaç mumu yanık bıraktığı belli oluyordu. Onun asla mumlarını söndürmeden uyuyamayacağını bilen Colin, kardeşinin uyanık olduğundan emindi.

Eğer uyumuyorsa, konuşmaları gerekiyordu.

Kapıya bir daha vurmak için elini kaldırdığı anda, yağlanmış menteşelerin hafif gıcırtısıyla kapı ardına kadar açıldı. Daphne, ona eliyle içeri girmesini işaret etti.

"Seninle konuşmalıyım," diye fısıldadı Daphne.

"Benim de seninle konuşmam gerek."

Daphne onu içeriye çekerek, dışarıya şöyle bir göz attıktan sonra kapıyı yavaşça kapadı. "Başım büyük belada," dedi.

"Biliyorum."

Daphne'nin yüzündeki renk uçmuştu. "Biliyor musun?"

Colin, yeşil gözlerinde ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Arkadaşım Macclesfield'i hatırlıyor musun?"

Daphne başını evet anlamında salladı. Macclesfield, annesinin onu zorla tanıştırdığı Kont'du. Simon'la tanıştığı gece yani.

"O seni ve Hastings'i beraber bahçeye çıkarken görmüş."

Daphne'nin boğazı birden o kadar kurumuştu ki nefes almakta bile zorlanıyordu.

"Öyle mi?" diyebildi.

Colin sessizce başını salladı. "Onun kimseye bir şey söylemeyeceğine eminim.

Benim on yıllık arkadaşım ne de olsa. Ama o sizi gördüyse, başkaları da görmüş olabilir. Hatta Macclesfield bana bunları anlatırken, Leydi Danbury de bize anlamlı anlamlı bakıyordu."

"Leydi Danbury de mi görmüş?"

"Görüp görmediğini bilmiyorum. Sadece..." Colin omuzlarını silkti, "bana sanki her hücremi görüyormuş gibi bakıyordu diyorum."

Daphne kafasını iki yana salladı. "Bu onun tarzı. Eğer birşey gördüyse bile kimseye söylemeyecektir."

"Leydi Danbury mi?" Colin şüpheyle kardeşine baktı.

"O kadın bir ejderha, çoğu zaman da çok sinir bozucu olabiliyor ama sadece zevk için birinin hayatını mahvedecek bir kadın değil. Eğer gerçekten birşey gördüyse, bana gelip yüzleşmek ister."

Colin, ikna olmamıştı.

Daphne, bir sonraki sorusunu sorabilmek için, birkaç defa boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Macclesfield tam olarak ne görmüş?"

Colin şaşkınlıkla ona bakıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Ne sorduğumu duydun," diyerek bağıran Daphne'nin sinirleri, akşamki olaylar yüzünden son derece gergindi. "Ne görmüş?"

Colin'in suratı, kendini savunmak ister gibi sertleşmiş, sırtı da birden dikleşmişti. "Tam olarak söylediğimi görmüş," diye söylendi. "Senin Hastings'le beraber bahçede kaybolduğunu görmüş."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu mu?" diye tekrarladı Colin. Gözleri önce şaşkınlıktan irileşti, sonra da şüpheyle kısıldı. "Bahçede tam olarak neler oldu?"

Daphne, köşedeki pufa kendini atıp, başını ellerinin arasına aldı. "Oh Colin, öyle bir belaya battım ki."

Colin susuyordu. Daphne sonunda gözlerinin yaşını elinin tersiyle silip, ağabeyine baktı. Colin olduğundan yaşlı gözükmüştü birden ona. Kollarını birbirine kavuşturmuş,, bacaklarını da dengesiz bir biçimde açmıştı. Her zaman neşe saçan bakışları, o anda gerçek birer zümrüt gibi sertti. Konuşmak için, Daphne'nin başını kaldırmasını beklediği belli oluyordu.

"Eğer kendine acıma merasimin bittiyse," diyen Colin'in sesi sertti. "Bana tam olarak Leydi Trowbridge'in bahçesinde Hastings'le neler olduğunu anlatırmısın?"

"Benimle bu ses tonuyla konuşma!" Daphne kızgındı "ve beni, kendime acımakla suçlama. Tanrı aşkına, yarın bir adam ölecek. Biraz üzgün olmaya hakkım yok mu?"

Colin, onun karşısındaki koltuğa oturduğunda, yüzündeki ifade belirli şekilde yumuşamıştı. Neredeyse endişeli bir hali vardı. "Bana herşeyi baştan anlatırmısın?"

Daphne başını sallayarak, geceki olayları anlatmaya koyuldu. Yaşadığı utancın tüm detaylarını es geçmeyi tercih etti. Anthony'nin gördüklerini, Colin'in de bilmesi gerekmezdi. Sadece kötü bir pozisyonda yakalandığının bilinmesi yeterliydi.

En sonunda, "Şimdi de bir düello olacak ve Simon ölecek!" diye sesini yükselterek, sözlerini bitirdi.

"Bundan emin olamayız, Daphne."

Daphne üzüntüyle başını salladı. "Anthony'yi asla vurmaz. Bundan eminim. Ve Anthony de..." Sesi o kadar boğuklaşmıştı ki devam etmeden önce yutkunmak zorunda kaldı. "Anthony o kadar sinirli ki vazgeçeceğini hiç sanmıyorum."

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Düellonun nerede yapılacağını bile bilmiyorum. Tek bildiğim, buna engel olmak zorunda olduğum."

Colin, ağzının içinden bir küfür savurduktan sonra, yumuşak bir sesle,

"Durdurabileceğini sanmıyorum, Daphne," dedi.

"Buna mecburum!" diye ağlayarak cevap verdi Daphne. "Colin, burada oturup, Simon öldürülürken tavanı seyredemem." Sesi bir fısıltıdan farksızdı. "Onu seviyorum."

Ağabeyi irkildi. "Seni reddettikten sonra bile mı?"

Daphne başını öne doğru salladı. "Bu beni zavallı bir aptal yapsa da, aldırmıyorum. Elimde değil, onu hala seviyorum. Onun bana ihtiyacı var."

Colin sessizce "Eğer bu dediğin doğru olsaydı; Anthony ısrar ettiğinde seninle evlenmeyi kabul etmez miydi, sence?" diye sordu sessizce.

Daphne başını iki yana çevirdi. "Hayır. Benim bilmediğim bir şey var.

Açıklayamıyorum ama sanki içinden bir parça benimle evlenmek istiyor gibiydi." Daphne, iyice heyecanlandığını hissediyordu, nefesi hızlanmış, göğsü sıkışmaya başlamıştı, yine de devam etti. "Bilmiyorum, Colin. Eğer yüzünü görseydin, beni anlardın. Beni birşeyden korumaya çalışıyordu. Bundan hiç kuşkum yok."

"Ben Hastings'i Anthony kadar yakından tanımıyorum," dedi Colin, "hatta senin kadar bile tanımıyorum. Ama hiçbir zaman onunla ilgili karanlık, derin bir sırrı olduğuna dair bir dedikodu duymadım. Emin mi..." Cümlenin ortasında durdu ve başını ellerinin arasına aldı. Kardeşine bakmadan önce, bir an sessizce bekledi.

"Onun sana karşı olan hislerinin bir hayal ürünü olmadığına emin misin?"

Daphne, alınmamıştı. Anlattıklarının bir fantazi ürünü gibi göründüğünün farkındaydı. Ama kendi içinden, tüm bunların doğru olduğunu da biliyordu.

"Onun ölmesini istemiyorum," diye fısıldadı. "Sonuçta, önemli olan da bu."

Başını sallayan Colin, son bir soru sormadan edemedi. "Onun ölmesini mi istemiyorsun, yoksa senin yüzünden ölmesini mi istemiyorsun?"

Daphne, titreyen bacaklarının üzerinde durmaya çalışıyordu. "Gitsen iyi olur," diye söylendi, gücünün son damlasını, sesini duyurabilmek için kullanarak, "bunu bana sorduğuna inanamıyorum."

Ama Colin gitmedi. Uzanarak, kardeşinin elini tuttu ve yavaşça sıktı. "Sana yardım ederim, Daff. Senin için herşeyi yapabileceğimi biliyorsun."

Bunu duyan Daphne, kendini Colin'in kollarına bırakıp, içinde tuttuğu gözyaşlarını dışarıya akıttı.

Yaklaşık yarım saat sonra, gözleri kurumuş, aklı da berraklaşmıştı. Kendini toplaması için, doya doya ağlaması gerektiğini anlamıştı. İçinde çok fazla duygu birikmişti öfke, kırgınlık ve karışıklık. Bunları dışarı çıkartması gerekmişti.

Colin, onun Benedict'in büyük ihtimalle Anthony'nin yedeği olarak yer alacağına inandığını söylemesine katılmıştı. Colin'in işi, düellonun nerede olacağını öğrenip, Daphne'ye söylemekti. Daphne'nin, onun bunu başarabileceğinden hiç kuşkusu yoktu. Colin her zaman ona söylenileni yerine getiren bir adam olmuştu.

Daphne, en eski ve en rahat ata binme kıyafetini giydi. Yarın sabahın nasıl sonuçlanacağını bilemediği için, en son istediği şey ayaklarının dantel ve ipeklere takılmasıydı. Kapısının hafifçe vurulmasıyla, düşüncelerinden sıyrıldı.

Daha tokmağa uzanamadan, Colin içeri girmişti bile. O da, kardeşi gibi gece giysisinden kurtulmuştu.

"Herşeyi öğrendin mi?" diye telaşla sordu Daphne.

Colin başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Kaybedecek fazla vaktimiz yok. Tahmin ediyorum ki oraya herkesten önce gitmek istersin."

"Eğer Simon oraya Anthony'den önce varırsa, belki onu silahlar çekilmeden evlenmeye ikna edebilirim."

Colin tedirginlikle içini çekti. "Daff," dedi usulca, "bunu başaramama ihtimalini de düşündün mü?"

Yutkunmaya çalışan Daphne'nin boğazında, sanki bir taş oturuyordu. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum."

"Ama..."

Daphne onun sözünü kesti. "Eğer düşünürsem..." derken sesi titriyordu, "kendimi kaybedebilirim. Cesaretimi de kaybedebilirim. Ve bunun olmasını istemiyorum. Simon'un iyiliği için, bunu yapamam."

"Umarım, senin gibi birini kaçırmayacak kadar akıllıdır," dedi Colin. "Çünkü değilse, onu benim vurmam gerekebilir."

Daphne cevap vermek yerine, "Haydi artık gidelim," dedi.

Colin başını salladı ve odadan çıktılar.

Simon atını Broad Parkuru üzerinde, yeni Regent Parkı'nm en ücra, en karanlık köşesine doğru sürüyordu. Anthony, yapacakları işi Mayfair'den olabildiğince uzakta yapmalarını önermiş, Simon da bunu kabul etmişti. Şafak vakti olduğu için etraf bomboştu, yine de Hyde Park'da bir düelloya tutuşmanın da hiçbir anlamı yoktu.

Simon, aslında düellonun yasal olmamasını umursamıyordu. Ne de olsa, bundan sonra cezayı çekmek için hayatta kalan o olamayacaktı.

Yine de ölmek için gayet kötü bir yoldu bu. Fakat Simon'un başka seçeneği yoktu. Çok iyi yetiştirilmiş bir genç kızı küçük düşürmüştü, üstelik onunla evlenemezdi, bu durumda da sonuçlarına katlanmak zorundaydı. Bu, onu öpmeden önce bilmediği bir şey değildi.

Seçilen alana yaklaştığında, Anthony ve Benedict'in ondan önce geldiğini ve atlarından inmek üzere olduklarını gördü, ikisinin de kahverengi saçları rüzgârda dağılmıştı ve yüzleri son derece merhametsizdi.

Neredeyse, Simon'un kalbi kadar merhametsiz. Atını, Bridgerton kardeşlerden bir kaç adım ötede durdurdu ve indi.

Anthony, "Yedeğin nerede?" diye seslendi. Simon onu "Gerek görmedim," diye cevapladı. "Ama bir yedeğin olması şart. Yedeksiz düello olmaz!" Simon sadece omuzlarını silkti. "Buna gerek yok. Silahları getirdiğini umuyorum. Sana güvendim."

Anthony ona doğru yürüdü. "Bunu yapmak istemiyorum," dedi.

"Başka şansın yok."

"Ama senin var," dedi Anthony sertçe. "Onunla evlenebilirsin. Belki onu sevmiyorsun ama en azından ondan hoşlandığını biliyorum. Neden evlenmiyorsun?"

Simon, bir an onlara herşeyi anlatmak istedi; evlenmemeye ve unvanını sürdürmemeye karar vermesine sebep olan herşeyi söylemek istedi. Ama anlayamazlardı.

Bridgerton'lar gibi, ailenin sadece güzel, sıcak ve kalıcı bir yuva olduğunu bilerek yaşayanlar, bunu göremezlerdi. Zalimce sözlerden ve yıkılan hayallerden haberleri bile yoktu onların. Reddedilmenin acısını bilmiyorlardı.

Simon, zalimce birşey söyleyip, Anthony ve Benedict'in iyice tepkisini çekmeyi ve sonuçta bu saçma düelloyu bir an önce bitirmelerini sağlamayı düşündü ama bunu yapamazdı. Daphne'yi aşağılayacak bir söz söyleyemezdi.

Sonunda, tüm yapabildiği, Eton'daki ilk günlerinden beri en yakın arkadaşı olan Anthony Bridgerton'un yüzüne bakıp, "Sadece bunun Daphne'yle ilgili olmadığını bil. Kardeşin, bugüne kadar tanıdığım en harika kadın," demekle yetindi.

Ardından da, başını her ikisine doğru hafifçe sallayarak, getirdikleri silah kutusundan bir tane seçti. Sahanın kuzey tarafına doğru, arkasını dönüp yürümeye başladı. "Bekleyiiiiiinnnn!"

Simon nefesini tutarak, arkasını döndü. Ulu Tanrım, gelen Daphne'ydi.

Atının üzerine eğilmiş olan Daphne, son hızla onlara doğru gelirken, Simon bir an düelloya karıştığı için ona olan kızgınlığını unutup, at üzerinde onun nasıl güzel göründüğünü düşündü.

Ama atın dizginlerini çekip de onun tam önünde durana kadar, Simon'un

Daphne'ye olan kızgınlığı tüm şiddetiyle geri gelmişti.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırdı.

"Senin zavallı hayatını kurtarıyorum," derken, gözleri adeta ateş saçıyordu. Simon, onu hiç bu kadar sinirli görmemişti.

Neredeyse kendisi kadar sinirli. "Daphne, seni küçük aptal! Bu yaptığının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değil misin?" Kendine hâkim olmaya fırsat bulamadan, elleriyle Daphne'nin omuzlarından tuttu ve onu sarstı. "Birimiz seni vurabilirdik."

"Oh, lütfen," diye homurdandı Daphne. "Sen daha kendi tarafına bile varmamıştın."

Daphne bu konuda haklıydı ama Simon bunu anlayamayacak kadar sinirliydi.

"Gecenin bu karanlığında buraya kadar atla gelmek!" diye bağırdı. "Bunu yapmaman gerektiğini bilmeliydin."

"Biliyorum," diye geri bağırdı Daphne. "Colin bana eşlik etti."

"Colin?" Simon başını hemen sağa sola döndürerek, erkek kardeşlerin en küçüğüne bakındı. "Onu öldüreceğim!"

"Bu, Anthony seni öldürmeden önce mi, sonra mı olacak?"

"Oh, kesinlikle önce olacak," diye kükredi Simon. "Nerede o? Bridgerton?" diye bağırdı.

Üç tane aynı renk kafa, aynı anda ona doğru döndü.

Simon, hırsla sahanın karşısına doğru yürüdü. "Ben aptal olan Bridgerton'u sormuştum."

"Bu..." Anthony yavaşça söylendi ve kafasını Colin'e doğru çevirdi, "sen oluyorsun, sanırım."

Colin buz gibi bir bakışla ağabeyine baktı. "Onun evde kalıp, ağlamaktan kör olmasını mı seyretseydim yani?

"Evet." Bu cevap, üç ayrı adamdan aynı anda gelmişti.

"Simon!" Çimlerin üzerinden ona doğru koşan Daphne, bir yandan da bağırıyordu, "buraya geri gel!"

Simon, Benedict'e dönüp, "Onu buradan götür," dedi.

"Evet," diye sert bir sesle onayladı Anthony.

Benedict olduğu yerde kalakalmıştı, vücudunun her yeri sabitti ama gözleri ağabeyi, kardeşi, Daphne ve onu kirleten adam arasında gidip geliyordu.
Anthony "Tanrı aşkına!" dedi

"Daphne, burada kalmayı hak ediyor." Benedict kollarını birbirine kavuşturup, bacaklarını açtı.

Anthony her iki kardeşine de bakarak "Sizin ikinizin neyi var?" diye bağırdı.

"Simon," Daphne bütün sahayı koştuktan sonra, nefes nefese kalmış bir halde durdu, "beni dinlemek zorundasın."

Simon, Daphne'nin kolunu çekiştirmesini umursamamaya çalışıyordu. "Daphne, bırak artık. Yapabileceğin hiçbirşey yok."

Daphne, yalvaran gözlerle ağabeylerine bakıyordu. Colin ve Benedict biraz daha yumuşak bakışlıydılar ama onların da yapabileceği fazla birşey yoktu. Anthony, hala aklını kaçırmış gibiydi.

Sonunda, düelloyu erteleyebilmek için aklına gelen tek şeyi yaptı. Elinin bütün kuvvetiyle, Simon'u diğer gözünden yumrukladı.

Gerileyen Simon, bir yandan da acıyla haykırdı. "Bu ne İçindi?"

"Yere düş, seni aptal," diye fısıldadı Daphne. Eğer hareketsiz bir durumda yerde yatarsa, Anthony onu vuramazdı nasılsa.

'Yere düşmeyeceğim," diye bağırdı Simon. Tek eliyle gözünü tutarken, "Ulu Tanrım! Bir kadından dayak yedim. Dayanılmaz birşey bu!" diye söyleniyordu.

"Erkekler," diye homurdandı Daphne. "Hepsi de aptal!" Ağzı açık bir şekilde ona bakan üç ağabeyine dönen Daphne, "siz neye bakıyorsunuz?" diye bağırdı.
Colin birden alkışlamaya başladı.

Anthony, kardeşinin omuzuna bir yumruk attı.

"Efendimizle küçük, minik, çok kısa bir süreliğine görüşebilir miyim acaba?" diyen Daphne'nin sesi, hırıltıdan farksızdı.

Colin ve Benedict başlarını evet anlamında sallayıp, ileriye doğru yürüdüler. Anthony, hareket etmiyordu.

Daphne ona baktı ve "Sana da vururum," dedi.

Eğer Benedict geri gelip Anthony'yi kolundan çekmeseydi, Daphne tam da bunu yapacaktı.

Daphne, acısını dindirebilirmiş gibi elini gözüne bastıran Simon'a bakıyordu.

"Bana vurduğuna inanamıyorum," dedi Simon.

Daphne, ağabeylerinin duyamayacağından emin olduktan sonra, "o anda iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi.

"Bununla neyi başarmak istediğini anlayamıyorum," dedi Simon.

"Niyetimin tüm açıklığıyla belli olduğunu sanıyorum."

Simon içini çekti, o anda olduğundan daha yaşlı, üzgün ve bıkkın görünüyordu.

"Sana seninle evlenemeyeceğımi söylemiştim."

"Buna mecbursun."

Daphne'nin sözleri o kadar aceleci ve sert çıkmıştı ki birden kendine gelen Simon kızgınlıkla "ne demek istiyorsun?" diye sordu.

"Görüldüğümüzü söylemeye çalışıyorum."

"Kim tarafından?"

"Macclesficld."

Simon rahatlamış gibi nefesini bıraktı. "O, konuşmaz."

"Ama başkaları da var!" Daphne dudaklarını ısırdı. Tam olarak yalan söylüyor sayılmazdı. Başkaları da onları görmüş olabilirdi. Hatta Daphne bundan emindi.

"Kim?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Daphne. "Ama bir yerle rden duydum. Yarına kadar herkes bunu konuşuyor olacak."

Simon, o kadar ağır bir küfür etmişti ki Daphne korkuyla bir adım geri gitti.

Yine de, "Eğer benimle evlenmezsen," diye fısıldadı, "hayatım kararacak."

"Bu, doğru değil," diyen Simon'un sesi, ken dinden pek de emin değil gibiydi.

"Doğru ve sen de bunu biliyorsun." Gözlerini, Simon'un gözlerine dikmişti. Bütün geleceği ve Simon'unki de buna bağlıydı. Amacından sapmaması gerekiyordu. "Beni kimse istemeyecek. Ailem tarafından, ülkenin uzak bir köşesi ne yollanacağım ve orada kaderime terk edileceğim."

"Annenin seni asla uzaklara göndermeyeceğini biliyorsun."

"Ama evlenemeyeceğim. Bunu da sen biliyorsun." ileriye doğru bir adım atarak, Simon'a yaklaştı. Onun kendisine yakın durduğunu anlamasını isti yordu.

"Sonsuza kadar, kullanılmış ve kirletilmiş olarak tanınacağım. Asla bir kocam ve çocuklarım olmayacak..."

"Yeter!" diye bağırdı Simon, "Tanrı aşkına, sus artık!"

Anthony, Benedict ve Colin, onun bağırmasıyla hareketlenip, öne çıktılar ama Daphne'nin başını hayır anlamında sallamasıyla, yerlerine geri döndüler.

Daphne fısıldayarak "Neden benimle evlenmiyorsun?" diye sordu. "Benden hoşlandığını biliyorum. Sebep nedir?"

Simon, ellerini başının arasına aldı, başparmağı ve işaret parmağıyla alnına b astırmaya başladı. Başı çatlayacak gibi ağrıyordu. Ve Daphne Ulu Tanrım ona yaklaşmaya devam ediyordu. Uzanıp, Simon'un başına ve göğsüne dokundu. Simon yeteri kadar güçlü değildi. Tanrım! Yeteri kadar güçlü olamayacaktı.
Daphne yalvararak "Simon," dedi, " kurtar beni." Ve Simon kendini kaybetti.

12. BÖLÜM

Düello, düello, düello. Bundan daha romantik, daha heyecanlı... Ve daha aptalca bi şey olabilir mi?

Yazarınızın kulağına gelen haberlere göre, Regent Park'da bu hafta başında bir düello yapılmış. Düello yapmak kanuna aykırı olduğu için katılımcıların adlarını yazmamayı tercih ediyorum, bununla birlikte yazarınızın böyle bir şiddet gösterisine de tamamen karşı olduğunu bilmenizi isterim.

Elbette ki bu sayı baskıya gittiğinde, bu iki düellom aptalın ın onlara beyefendi demek istemiyorum; beyefendi olmak keskin bir zekânın göstergesidir, zira bu iki adamın böyle bir özellik taşımadığı apaçık ortada başına hiçbir şey gelmediği öğrenilecek.

Acaba, o talihsiz sabahta, düşünceli ve mantıklı bir iyilik meleği, onların koruyucusu mu oldu?

Eğer öyleyse, yazarınız bu meleğin, cemiyetin diğer beyefendilerine de biraz akıl vermesini öneriyor. Böylece, çok daha barışçıl ve sakin bir ortamda yaşayabiliriz, bu da dünyamızın daha güzel bir yer olmasını sağlar.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 19 Mayıs 1813

Simon, kızarmış gözlerini Daphne'ye dikti ve "Seninle evleneceğim/' dedi kısık bir sesle. "Ama şunu bilmelisin ki..."

Sözleri, Daphne'nin sevinç çığlığıyla ve ona sarılmasıyla yarıda kalmıştı.

Daphne'nin ağzından kelimeler neşe içinde dökülüyordu "Oh, Simon, pişman olmayacaksın," dedi.
Gözleri dolmuştu, mutlulukla ve akıtamadığı yaşlarla parıl parıl parlıyordu.

"Seni mutlu edeceğim. Söz veriyorum. Seni çok mutlu edeceğim. Buna pişman olmayacaksın."

"Dur ne olur!" Simon kalkmaya yeltenirken, Daphne'yi kenara itti. Daphne'nin yapmacıksız mutluluğu dayanılamayacak kadar fazlaydı. "Beni dinlemen gerekiyor," dedi.

Daphne durgunlaşmış, yüzüne endişeli bir ifade yerleşmişti.

"Sana söyleyeceklerimi duyman gerekiyor," diyen Simon'un sesi sertti, "ondan sonra benimle evlenmek isteyip istemediğine karar verirsin."

Alt dudağını dişlerinin arasına alan Daphne, belli belirsiz bir şekilde başını salladı.

Simon keyifsiz bir şekilde iç çekti. Ona nasıl söyleyecekti? Ne söyleyecekti? Daphne'ye gerçeği anlatamazdı. En azından tüm ayrıntılarıyla. Ama Daphne anlamak zorundaydı... Onunla evlenirse...

Hayal bile edemeyeceği birçok şeyden vazgeçmiş olacaktı.

Ona, bu karardan vazgeçme fırsatını vermeliydi. O, bunu hak ediyordu .

Yutkunan Simon, suçluluk hissinin boğazından aşağı kaydığını hissetti. Daphne bundan çok daha fazlasını hak ediyordu ama Simon ona ancak bu kadarını verebilirdi.

"Daphne," derken, onun isminin her zamanki gibi dudaklarını rahatlattığını hissetti, "eğer benimle evlenirsen..."

Daphne ona doğru daha da yaklaşıp, elini uzattığında, Simon'un geri çekmesi için uyaran bakışlarıyla karşılaştı. "Nedir?" diye fısıltıyla sordu. "Eminim ki o kadar da kötü..."

"Ben çocuk sahibi olamıyorum."

İşte. Söylemişti. Bu nerdeyse gerçekti.

Daphne'nin dudakları aralandı ama Simon'u duyduğuna dair hiçbir belirti göstermedi.

Simon sözlerinin zalimce olduğunu biliyordu ama ona bunu anlatabilmek için başka yol bulamamıştı. "Eğer benimle evlenirsen, asla çocuğun olmayacak. Kucağında, aşkla yaratılmış, senin olduğunu bildiğin bir bebeği asla tutamayacaksın. Asla..."

"Nereden biliyorsun?" diye sözünü kesen Daphne'nin sesi, normalden yüksek çıkmıştı.

"Biliyorum."

"Ama..."

"Ben çocuk sahibi olamıyorum," diye tekrarladı Simon. " Bunu anlaman gerekiyor."

"Anlıyorum." Daphne'nin dudakları hafifçe titriyordu, bir şey söyleyecek gibiydi ama ağzından tek bir kelime bile çıkmadı. Gözkapakları da normalden hızlı açılıp kapanıyordu; belki de biriken yaşlan akıtmamak için.

Simon, onun yüzünü incelerken, ilk defa Daphne'nin ne hissettiğini anlayamadığını fark etti. Daphne'nin hissettikleri her zaman yüzüne yansırdı.

Gözleri korkunç derecede dürüsttü sanki gözlerine bakan, onun ruhunu, hatta kendi ruhunun yansımasını görebilirmiş gibi. Ama şimdi o gözler, yıkılmış ve bir hayli buruk bakıyordu.

Daphne üzgündü, Simon bunu anlayabiliyordu. Ama tam olarak ne söyleyeceğini, nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu.

Simon, bunu Daphne'nin kendisinin de bildiğinden şüpheliydi.

Birden, sağ tarafında beliren gölgeye doğru dönünce, yüzü endişe ve öfkeyle kasılmış olan Anthony'i fark etti.

"Bir sorun mu var?" Usulca konuşan Anthony, gözlerini kardeşinin acı dolu yüzünden alamıyordu.

Simon cevap veremeden, Daphne atıldı. "Hayır."

Bütün gözler şimdi ona çevrilmişti.

"Düello olmayacak," dedi sakince. "Dük ve ben evleniyoruz."

"Anlıyorum." Aslında Anthony, içini ferahlatan mutluluğu daha açık ve net bir şekilde göstermek isterdi ama kardeşinin sessiz ve vakur tavrı, onu da etkilemişti. "Ben diğerlerine haber vereyim," diyerek yanlarından uzaklaştı.

Simon, ciğerlerine yabancı bir madde dolmuşçasına içini çekti. Sonradan bunun havadan başka bir şey olmadığını fark etti. Nefesini tutmuştu. İstem dışı olarak nefesini tutmuştu.

Ve başka bir şey daha ruhunu dolduruyordu. Sıcak ve korkutucu, aynı zamanda mutluluk verici ve muhteşem bir şey... Bunlar onun açığa vuramadığı duygularıydı; en doğal, en dokunulmamış hisleri, ruhuna geri geliyordu.

Rahatlama, sevinç, tutku ve korku hepsi birlikte onun içine doluyordu.

Hayatının büyük bölümünü bu gibi duygulardan kaçarak geçirmiş olan Simon, şimdi ne yapacağını bilemez bir haldeydi.

Gözleri, Daphne'ninkilerle buluştu. "Emin misin?" diye sorarken, sesi hafif bir ıslık gibiydi.

Daphne başını evet anlamında salladı. Yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

"Buna değer," dedi ve yavaşça atına doğru yürüdü.

Simon yerde yatarken, cennetin bahçelerine mi yoksa cehennemin en karanlık köşelerine mi girmek üzere olduğunu düşündü.

Daphne, günün geri kalanını aile bireyleriyle geçirdi. Herkes, nişan haberine çok sevinmişti. Elbette ki ağabeyleri, bu durumun dışında kalıyordu. Onlar da Daphne için mutlu olmuşlardı ama açıklayamadıkları endişeleri yüzünden suskundular. Daphne,

onları suçlamıyordu. Kendisi de suskundu. Şafak vaktinden beri olan olaylar, hepsini yormuştu.

Genel kanı, düğünün en kısa zamanda yapılması yönündeydi. Violet'e, Daphne'nin Leydi Trowbridge'in balosunda, Simon'la bahçede öpüşmüş olabileceği söylenmişti ve bu da, onun acil bir evlilik izni almak için başvurmasına yetmişti. Violet kendini parti ve düğün detaylarına o kadar kaptırmıştı ki etrafındaki herkese düğünün küçük ve samimi olmasının, gösterişsiz olacağı anlamına gelmediğini söyleyip duruyordu.

Gelinin nedimeleri olarak seçilen Eloise, Francesca ve Hyacinth, bitmek bilmeyen sorular sorarak herkesi terletiyordu. Simon nasıl bir evlilik teklifi yapmıştı? Tek dizinin üzerine mi çökmüştü? Daphne'nin gelinliği ne renk olacaktı ve Simon ona ne zaman bir yüzük verecekti?

Daphne, elinden geldiğince her soruya cevap vermeye çalışıyordu ama kardeşlerinin bu sorularına bir türlü yoğunlaşamıyordu, akşam olduğunda ise tek kelimelik cevaplar verebilir bir hale gelmişti. Hyacinth'in ona ne renk çiçekler istediğine dair sorduğu soruya 'üç' diye cevap verince nihayet hepsi onu rahat bırakmaya karar vermişlerdi.

Kelimelere dökülemeyen bir karar vermişti. Bir adamın hayatını kurtarmıştı.

Sevdiği adamdan evlilik sözü almış ve hayatını çocuksuz geçirmeye karar vermişti.

Hepsi de bir günde olmuştu.

Umutsuzca kendi kendine güldü. Bugün bunu yapan, yarın ne yapar acaba, diye düşündü.

Anthony'ye dönüp "Düello olmayacak," dediği o andan hemen önce kafasından neler geçtiğini kendisi de merak ediyordu doğrusu. Ama hatırlayamayacağından da emindi. Aklından geçenlerin, mantıklı düşünceler olmadığından emindi.

Sanki bir renk deryası, onu içine almış, kozalamış gibiydi. Kırmızılar, sarılar ve onların birleştiği her yerden doğan turuncular vardı: Sadece hisler ve içgüdüler.
Hepsi buydu işte. O anda mantıklı ya da makul bir düşünceden eser yoktu.

Ve bir şekilde, bir anda, belki de o son saniyede, tüm soruların cevapları kafasında netleşmişti. Çocuk sahibi olmadan yaşayabilirdi ama Simon'suz yaşayaması olanaksızdı. Çocuklar, henüz anlamını bilemediği, ruhuna daha dokunmamış varlıklardı ne de olsa.

Ama Simon Simon buradaydı ve gerçekti. Onun yanağına dokunmanın, ya da onunla gülmenin ne demek olduğunu biliyordu. Öpüşünün tatlı tadını, gülüşünün ona verdiği hazzı tanıyordu.

Ve onu seviyordu.

Hatta bunu çok düşünmek istemese de, belki de Simon'un yanılmış olabileceğinden şüpheleniyordu. Belki de çocuk sahibi olabilirdi. Bir doktorun hatalı yorumu buna yol açmış olabilirdi, ya da Tanrı ona bir mucize göndermek için, doğru zamanı bekliyordu. Bridgerton'lar kadar kalabalık bir aileye sahip olma şansı yoktu belki ama tek bir çocuğun annesi olmak bile onun kendini eksiksiz hissetmesini sağlayabilirdi.

Elbette ki, tüm bu düşüncelerini Simon'a anlatamazdı. Eğer Daphne'nin çocuk sahibi olmak konusunda en ufak bir ümit beslediğini anlarsa, Simon onunla evlenmekten hemen vazgeçerdi. Daphne bundan son derece emindi. Ona gerçeği açıklayabilmek için o kadar zorluk çekmişti ki. Eğer çocuksuz bir evliliği kabul edeceğinden tam olarak emin olmasaydı, Daphne'nin bir karar vermesine bile izin vermezdi.

"Daphne?"

Bridgerton'ların oturma odasındaki bir kanepede sessizce oturan Daphne, bu yumuşak sesin geldiği yöne doğru kafasını kaldırdı ve ona endişeli gözlerle bakan annesini gördü.

"İyi misin?" diye sordu Violet.

Daphne, yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. "Sadece yorgunum," diye cevapladı. Gerçekten de öyleydi. Otuz altı saattir ayakta olduğunu bile o an fark etmişti.

Violet kızının yanına oturdu. "Daha heyecanlı olursun sanıyordum. Simon'u ne kadar sevdiğini biliyorum."

Daphne, şaşkınlıkla açılan gözlerini annesine çevirdi.

"Bunu anlamak zor değil," diye devam etti Violet. Buyandan da kızının elini okşuyordu. "O, iyi bir adam. Doğru bir seçim yaptın."

Daphne, tutmakta zorlandığı bir kahkahanın boğazından yükseldiğini hissetti.

Gerçekten de doğru bir seçim yapmıştı. Evliliğinin güzel yürümesi için ne gerekiyorsa yapacaktı. Çocukları olmasa bile pekâlâ kendisi de kısır olabilirdi.

Evlenmeden önce bunu bilmeyen, sonradan çocukları olmayınca kısır oldukları ortaya çıkan pek çok çift vardı etrafında. Yedi tane kardeşle de, etrafında şımartıp sevebileceği bir sürü yeğeni olacağı da aşikârdı.

Sevdiği bir adamla beraber çocuksuz yaşamak, sevmediği bir adamla ömrünü geçirip onun çocuklarını büyütmekten çok daha iyiydi.

Violet "Neden biraz uyumuyorsun?" dedi. "Çok yorgun görünüyorsun. Gözlerinin altında koyu halkalar görmek beni üzüyor."

Daphne başını salladı ve ayağa kalktı. Annesi doğru söylüyordu. Daphne'nin koluna girip onu odadan çıkarırken, "Tek başına merdivenleri çıkabileceğini sanmıyorum," diye sevgiyle mırıldandı. "Hatta seni bir, iki saat içinde görebileceğimizi de pek sanmıyorum. Sabaha kadar rahatsız edilmemen için herkese talimat vereceğim."

Daphne esneyerek cevap verdi. "İyi olur. Sabah görüşürüz."

Violet, Daphne'yi yatağa götürdü ve uzanmasına yardım etti. Sadece ayakkabılarını çıkarttı, gerisi üzerinde kalabilirdi. "Giysilerinle uyuyabilirsin," dedi yumuşak bir sesle ve kızının alnını hafifçe öptü, "üzerindekileri çıkarabilecek kadar seni döndürebıleceğimi sanmıyorum."

Daphne'den gelen tek cevap, kısık bir horlama sesiydi.

Simon da çok bitkindi. Bir adamın kendini ölüme terk etmesi, her gün olacak bir iş değildi elbette. Ardından da, iki haftadır her türlü rüyasını süsleyen kadın tarafından kurtarılmış, hatta onunla evlenme sözü bile vermişti!

Eğer iki gözündeki morluklar ve çenesindeki büyük yumruk izi olmasaydı, tüm bunların bir hayalden ibaret olduğuna inanabilirdi.

Daphne, ne yaptığının farkında mıydı? Kendini neden mahrum bıraktığının?

Akıllı ve kafası iyi çalışan bir kızdı aslında; onun tüm sonuçları ve olacakları düşünmeden böyle bir karar verebileceğini tahmin etmiyordu.

Ayrıca tüm bunları bir dakikadan az bir sürede düşünüp, tartabilmesi mümkün müydü? O kadar kısa bir sürede nasıl karar vermişti?

Simon'a âşık olmasaydı, bunu yapabilir miydi? Bir aile kurma hayalini, onu sevdiği için mi çöpe atmıştı?

Belki de tüm bunları, suçluluk duygusuyla yapmıştı. Eğer Simon o düelloda ölseydi, Daphne'niı kendini bir ömür boyu suçlayacağından adı gibi emindi.

Daphne'den hoşlanıyordu. Tanıdığı en mükemmel insanlardan biriydi o. Eğer Daphne onun yüzünden ölecek olsa, Simon da bu duyguyla yaşayamayacağını biliyordu. Demek ki, Daphne de aynı şeyi düşünmüştü.

Sebepler ne olursa olsun, bir sonraki Cumartesi Leydi Bridgerton kendisine bir not gönderip, nişanlılık döneminin kısa süreceğini haber vermişti Daphne'yle evleneceği kesindi. Kendini, bir ömür boyu Daphne'ye bağlayacaktı.

Daphne'de ona bağlanacaktı.

Geri dönüş yoktu. Kendisi gibi Daphne de bu saatten sonra asla geri adını atamazdı. Simon şaşkınlıkla, ne hissettiğini ayrımsamaya çalıştı...

Pekâlâ.

Daphne, onun olacaktı. Simon'un kusurlarını biliyordu. Simon'un ona neyi veremeyeceğini biliyor, bunu da kabulleniyordu. Ve her şeye rağmen Simon'u istiyordu.

Bu düşünce, Simon'un tahmin edemeyeceği kadar kalbini ısıttı.

"Efendim?"

Simon, çalışma odasının yumuşak koltuğunda otururken hafitçe başını kaldırdı.

Aslında bakmasına bile gerek yoktu, bu kısık sesin sahibi olan uşağını iyi tanıyordu. "Evet, Jeffries?"

"Lord Bridgerton sizi görmeye geldi. Evde olmadığınızı söyleyeyim mi?"

Simon, hızla ayağa kalktı. Kahretsin, o kadar yorgundu ki. "Sana inanmayacaktır."

Jeffries başını salladı. "Peki, efendim." Üç adım attıktan sonra, geri döndü ve "misafir kabul etmek istediğinize emin misiniz? Biraz ah yorgun görünüyorsunuz da," dedi.

Simon, kısaca homurdandı. "Eğer gözlerimden bahsediyorsan, sağdaki büyük olan morluktan sorumlu olan zaten Lord Bridgerton."

Jeffries, bir baykuş gibi şaşkınlıkla gözlerini açıp kapattı. "Büyük olan mı, efendim?"

Simon, hafifçe gülmeyi başardı. Kolay değildi. Bütün yüzü ağrıyordu. "Bunu dışarıdan görebilmek biraz zor ama sağ gözüm, sol gözümden biraz daha kötü durumda."

Telaşlanan Jeffries, Dük'e doğru birkaç adım yaklaştı.

"İnan bana."

Uşak, olduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Elbette. Lord Bridgerton'u oturma odasına almamı ister misiniz?"

"Hayır, onu buraya getir." Jeffries'in sinirli bir şekilde yutkunduğunu görünce, ekledi: "Benim açımdan endişelenmene gerek yok. Lord Bridgerton'un bana daha fazla zarar vereceğini sanmıyorum." Sonra kendi kendine mırıldanır gibi, "tabii kolaylıkla, yüzümde yaralamadığı bir bölge bulup, gözüne kestirebilir," dedi.

:D :D :D

Gözleri irileşen Jeffries, kaçarcasına odadan çıktı.

Birkaç saniye sonra içeriye giren Anthony, Simon'a baktı ve "Felaket görünüyorsun," dedi.

Ayağa kalkan Simon, tek kaşını kaldırdı o andaki durumunda, bunu bile zorlukla başarıyordu. "Bu seni şaşırttı mı?"

Anthony güldü. Duyduğu ses biraz mutsuz ve yorgun olsa da Simon bu gülüşte eski bir dostluğun tınılarını yakalar gibi oldu. Gölgelenen eski dostlukları...

Bunun kendisine verdiği mutluluk, onu bile şaşırtmıştı.

Anthony, başıyla Simon'un gözlerini işaret etti. "Hangisi benim?"

"Sağdaki," diye cevaplayan Simon, tek eliyle yavaşça morluğun üzerine dokundu. "Daphne gayet iyi yumruk atıyor ama tabii ki senin kadar güçlü değil."

"Yine de..." diyen Anthony, yavaşça ilerleyip, kız kardeşinin yumruk attığı yere baktı, "fena bir iş çıkarmamış."

"Onunla gurur duymalısın," diye homurdandı Simon. "Vurduğu yer o kadar acıyor ki."

"Buna sevindim."

Ardından ikisi de sustu; birbirlerine söyleyecek çok fazla şeyleri vardı ama ikisi de nasıl söyleyeceklerini bilemiyorlardı.
"Böyle olmasını istemezdim," dedi sonunda Anthony.

"Ben de."

Anthony, hafifçe Simon'un çalışma masasına dayandı ama huzursuz bir şekilde kıpırdanıyordu. Kendi vücudunun içinde bir yabancı var gibiydi. "Onunla görüşmene izin vermem kolay olmadı."

"Gerçek olmadığını biliyordun."

"Dün gece sen her şeyi gerçeğe çevirdin."

Ne söyleyebilirdi ki? Daphne'nin onu baştan çıkardığını mı? Onu terastan aşağı indiren ve bahçenin kuytu bir köşesine götürenin Daphne olduğunu mu?

Bunların artık bir önemi yoktu. Simon, Daphne'den çok daha fazla tecrübeliydi.

Kendini tutması gerekiyordu.

Simon cevap vermedi.

"Umarım, bu olanları unutabiliriz," dedi Anthony.

"Bunu herkesten çok Daphne'nin isteyeceğine eminim."

Anthony'nin gözleri kısılmış, ince birer çizgi haline gelmişti. "Onun isteklerini yerine getirmek niyetinde misin?"

Biri hariç, hepsini, diye düşündü Simon. En çok istediği hariç, hepsini. "Elimde olan bütün imkânlarla onu mutlu etmeye çalışacağımı biliyorsun," dedi sessizce.
Anthony başını öne doğru salladı. "Eğer ona zarar verirsen..."

Simon Anthony'in sözünü keserek araya girdi "Ona asla zarar vermeyeceğim," diyerek yemin etti.

Anthony, arkadaşına uzun bir süre dik dik baktı. "Onu kirlettiğin için, seni öldürmeye hazırdım. Eğer onun kalbini kırarsan, sana yemin ederim ki yaşadığın müddetçe benden kurtulamazsın. Ömrün de..." diye eklerken, gözleri hareketsizce Simon'a bakıyordu, "çok uzun sürmez zaten."

"Bana korkunç işkenceler yapabileceğin kadar uzun, sadece," diye yavaşça konuştu Simon.

"Aynen öyle."

Simon, anladığını belirtmek istercesine başını salladı. Anthony onu işkence ve ölümle tehdit etse de Simon buna saygı duyuyordu. Kız kardeşine olan bağlılığı, son derece onurlu bir davranıştı.

Simon, Anthony'nin onda, başka kimsenin göremediği bir şeyler gördüğünü sezinledi birden. Birbirlerini, ömürlerinin yarısından fazla zamandır tanıyorlardı.

Acaba Anthony, Simon'un ruhunun en karanlık köşelerini biliyor muydu? içinde saklı tutmaya çalıştığı öfke ve acıları görmüş olabilir miydi?

Eğer bu doğruysa, acaba bu yüzden kardeşinin hayatından endişe ediyor olabilir miyd i?

"Sana söz veriyorum," dedi Simon. "Daphne'nin güvende ve mutlu olabilmesi için elimden ne gelirse yapacağım."

Anthony kısaca başını salladı. "Umarım öyle olur." Yaslandığı masadan ayrılarak oda kapısına doğru yürüdü. Tam çıkacakken, başını çevirdi ve "eğer olmazsa, karşında beni bulursun," dedi.

Anthony gitmişti.

Simon homurdanarak kendini deri sandalyesine bıraktı. Hayatı en son ne zaman bu kadar çok karışmıştı? Dostlar ne zaman düşman olmuş, küçük flörtleşmeler ne zaman tutkuya dönüşmüştü?

Daphne'yle ne yapacaktı? Onu incitmek istemiyordu, onun kalbinin kırılmasına dayanamazdı ama sadece onunla evlenerek bile, Daphne'nin hayatını mahvedecekti. Yine de Simon onu deli gibi arzuluyor, onu yatağa yatırıp, vücutlarının birleşeceği anı, Daphne'nin heyecanla onun adını söyleyeceği anı sabırsızlıkla bekliyordu.

Birden titredi. Bu gibi düşünceler, sağlığına zarar veriyordu.

"Efendim?"

Yine Jeffries gelmişti. Simon, başını bile kaldıramayacak kadar yorgun olduğundan, eliyle ona içeri girmesini işaret etti.

"Belki artık dinlenmek için odanıza çekilmek istersiniz, diye düşündüm."

Simon saate bakmayı başardı ama bunu yapmasının tek sebebi, başını havaya kaldırması gerekmediği içindi. Saat daha akşam yediyi gösteriyordu. Yatma saatine daha çok vardı. "Çok erken," diye mırıldandı.

Jeffries 'Yine de..." dedi, "belki yatmak istersiniz."

Simon, gözlerim kapadı. Jeffries haklıydı. Belki de ihtiyacı olan şey, kuştüyü yastığı ve koton çarşaflarıyla bir buluşma yaşamaktı. Eğer odasına çıkabilirse, belki bütün bir geceyi, herhangi bir Bridgerton'u görmeden geçirebilirdi.

Lanet olsun, hissettiklerine bakılırsa, günlerce o odada saklanabilirdi.

13. BÖLÜM

Dük Hastings ve Bayan Bridgerton evleniyor!

Yazarınız, kendi köşesinden siz sevgili okuyucularına, bu haberi önceden verdiğini hatırlatmak ister. Genç bir hanım ve bekâr bir centilmen arasında flört yaşandığı haberini sizlere daha önce yazmıştım, bu haber bir saat içinde centilmenler klubünün bahis defterini etkiledi, evlenecek çiftin üstünlüğünü koruduğu görülüyor.

Yazarınız White's a giremese de Dük ve Bayan Bridgerton arasındaki meselenin. evlilikle sonuçlanacağına dair ciddi bir bahis döndüğünü, güvenilir bir kaynaktan öğrenmiş bulunuyor.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 21 Mayıs 1813

Haftanın geri kalanı, büyük bir telaş içinde geçti. Daphne, Simon'u birkaç gün görmedi. Daphne onun şehirden ayrıldığını düşünebilirdi. Fakat Anthony ona, evlilik kontratının detaylarını konuşmak için Hastings Malikânesi'ne gittiğini söylemişti.

Anthony'yi en çok şaşırtan şey, Simon'un çeyiz olarak bir kuruş bile istememesiydi. Sonunda Anthony ve Simon, babasının Daphne'nin evliliği için ayırdığı parayı bir kenara koymaya karar verdiler. Para Daphne'nin olacaktı, saklayabilir ya da istediği gibi harcayabilirdi.

"Çocuklarına bırakabilirsin," diye önermişti Anthony.

Daphne cevap olarak sadece gülmüştü. Ya ağlayacak ya da gülecekti, zaten başka seçeneği de yoktu.

Bu olaydan birkaç gün sonra, bir akşamüzeri Simon Bridgerton Malikânesi'ni ziyaret etti. Düğünden tam iki gün önceydi.

Humboldt'un gelişini haber vermesiyle, Daphne oturma odasına geçip ciddi bir tavırla onu beklemeye başladı. Şam kumaşı ile kaplı kanepenin üzerinde kucağında kenetlenmiş elleri, dimdik oturuyordu. Daphne dışarıdan bakıldığında, kibar bir ingiliz hanımının görüntüsünü yansıttığından emindi.

Aşırı derecede gergindi.

Aslında sinirden midesi o kadar altüst olmuştu ki kendini aşırı derecede gergin ve hasta hissediyordu.

Başını eğip ellerine baktığında, tırnaklarının avuçiçlerinde yarım ay şeklinde kırmızı izler bırakmış olduğunu fark etti.

Üstüne üstlük bir de kalbine oklar saplanıyormuş gibi geliyordu üstelik. Sanki ateşe batırılmış oklar...

Her ne kadar yersiz olduğunu bilse de, içinden gelen gülme isteği son derece kuvvetliydi. Simon'u göreceği için hiç bu kadar gergin ve asabi olmamıştı.

Aslında arkadaşlıklarının en güzel tarafı da buydu. Birbirlerinin gözlerinin içine dayanılmaz bir tutkuyla baktıkları anlarda bile, Daphne kendini onun yanında son derece rahat hissetmişti. Evet, midesi yine altüst olur ve teni karıncalanırdı ama bunlar arzudan doğan tepkilerdi, gerginlikten değil. Herşeyden önce, Simon onun dostu olmuştu ve Daphne onun yanında hissettiği rahatlığın kolay kaybedilebilir bir şey olduğunu biliyordu.

Daphne, o rahatlığı ve Simon'un arkadaşlığını yeniden kazanabileceğine emindi.

Fakat Regent's Parkı'ndaki o geceden sonra bunun tahmin ettiği kadar çabuk olmayacağı da ortadaydı.

"İyi günler, Daphne."

Kapının eşiğinde görünen Simon, iri gövdesiyle kapıyı adeta kaplıyordu. Pekâlâ, aslında görünüşü eskisi kadar heybetli değildi. Gözlerinde hala birbirine benzeyen iki mor halka vardı ve çenesindeki morluk da ilginç bir şekilde yeşile dönmüştü.

Yine de tüm bunlar kalbine saplanacak bir mermiden çok daha iyiydi.

Daphne "Simon," diyerek ona karşılık verdi, "seni görmek ne güzel. Bridgerton Malikânesi'ne seni hangi rüzgâr attı böyle?"

Simon, şaşkınlıkla ona baktı. "Biz nişanlı değil miyiz?"

Daphne'nin yüzü kızardı. "Evet, elbette."

"Erkeklerin nişanlılarını arada bir ziyaret etmeleri gerektiğini sanıyordum."

Uzun bacaklarıyla hızlıca yürüyüp, Daphne'nin karşısındaki koltuğa oturdu.

"Yanılmıyorsam Leydi Whistledown, bu konuda bir şeyler söylemişti."

"Sanmıyorum," diye mırıldandı Daphne, "ama annemin söylediğinden eminim."

Karşılıklı gülüştüler ve bir an için Daphne eskisi gibi olabileceklerini düşündü.

Fakat çok geçmeden gülüşler soldu ve odaya huzursuzluk verici bir sessizlik çöktü.

En sonunda Daphne, "Gözlerin biraz daha iyi mi?" diye sordu. "Çok fazla şiş durmuyorlar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Simon, oturduğu yerde hafifçe dönerek, aynaya baktı.

"Çürüklerimin mavinin çekici bir tonuna dönüştüğünü ben de fark ettim."

"Mor." .

Simon biraz daha öne eğildi ama bu hareketi onu aynaya daha fazla yaklaştırmamıştı. "Pekâlâ, mor. Gerçi bu üzerinde tartışılabilinir bir mevzu."

"Acıyor mu?"

Simon'un gülümsemesi donuktu. "Sadece biri onlara vurduğu zaman."

"O zaman ben de bunu yapmaktan kaçınırım," diye mırıldanan Daphne'nin dudakları, hafif bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Biraz zor olacak sanırım ama bunu deneyeceğim."

"Evet," diyen Simon'un gözleri, ciddiydi. "Kadınların bunu yapmasına hiç ses çıkarmadığımı söylerler."

Daphne'nin gülüşü, hissettiği belirgin rahatlamanın yansımasıydı. Bu konuda şakalaşmayı başarabiliyorlarsa, eskisi gibi olmamaları için de bir sebep yoktu.

Simon, yavaşça boğazını temizledi. "Buraya seni görmeye gelmemin aslında özel bir nedeni var."

Devam etmesini bekleyen Daphne, ona umutla baktı.

Simon, cebinden bir mücevher kutusu çıkardı. "Bu, senin için."

Küçük, kadife kaplı kutuya uzanırken, Daphne'nin boğazı düğümlenmiş gibiydi.

"Emin misin?" diye sordu.

"Evlilik yüzüklerinin bir mecburiyet olduğunu sanıyordum," diye cevapladı Simon sessizce.

"Oh, ne kadar aptalım. Ben... Beklemiyordum."

"Neyi beklemiyordun?"

"Bunu beklemiyordum," diye itiraf etti Daphne. Simon ona daha önce bir hediye vermemişti. Bu hareketi Daphne'yi o kadar şaşırtmıştı ki Simon'un ona bir yüzük vermesi gerektiğini bile tamamen unutmuştu.

"Mecburiyet." Daphne bu kelimeden hoşlanmamıştı, hatta bunun düşüncesinden bile rahatsız oluyordu. Fakat Simon'un yüzüğü seçerken bile tam da bu şekilde düşündüğünden son derece emindi.

Bu, Daphne'nin moralini bozuyordu.

Daphne zorla gülümsedi. "Aile yadigârı mı?" diye sordu.

"Hayır," diye cevaplayan Simon'un sesinde, Daphne'yi ürküten bir hava vardı.

"Oh."

Huzursuz edici bir sessizlik daha.

Simon hafifçe öksürdü ve "Sana özel olmasını istedim. Hastings mücevherlerinin tümü başka kadınlar tarafından seçildi. Bunu ise ben senin için seçtim."

Daphne, koltuğun üzerinde eriyip gitmemek için dua ediyordu. "Çok hoş bir düşünce," derken hafifçe burnunu çekti.

Daphne'nin kibarlığından rahatsız olan Simon, oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Bu Daphne'yi şaşırtmamıştı. Erkekler, bu gibi incelikli sözlerden nefret ederlerdi.

"Açmayacak mısın?" diye sordu Simon.

"Oh, elbette." Daphne, dikkatini toplamak ister gibi, başını yavaşça iki yana salladı. "Ne kadar da aptalım." Elindeki mücevher kutusuna bakarken, gözleri dalgınlaşmıştı. Görüşünü netleştirmek için, gözlerini birkaç defa kırpıştırdıktan sonra, kutunun kilidini açıp, kapağını kaldırdı.

Gördüğü manzara karşısında, "Aman Tanrım," demekten başka bir şey diyemedi. Bu sözcükler bile, konuşmadan çok bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Kutunun içinde, saten kıvrımlara sarmalanmış halde, kocaman bir zümrüt vardı. İki yanını da, yuvarlak, bir örnek pırlantalar süslüyordu. Bu, Daphne'nin hayatında gördüğü en güzel parçaydı. Çok parlak ama zarif, aynı zamanda çok şık ama gösterişsizdi.

"Bu, çok güzel," diye mırıldandı, "Çok beğendim."

"Emin misin?" Eldivenini çıkartan Simon, yüzüğü dikkatle kutunun içinden çıkardı. "Çünkü bu, senin yüzüğün, bunu takacak olan sadece sensin ve senin zevkini yansıtması lazım, benim değil."

Daphne'nin sesi hafifçe titriyordu. "Demek ki, zevklerimiz uyuşuyor."

Simon iç çekerek huzurlu bir şekilde Daphne'nin elini tuttu. Onun yüzüğü beğenmesinin kendisi için ne kadar önemli olduğunu Simon o anda anlamıştı.

Geçen haftalarda araları o kadar iyiydi ki şimdi birbirlerinin yanında bu kadar tedirgin olmaları Simon'u çok üzüyordu. Daha önceden yanında en rahat hissettiği ve söylediklerini tartmadan konuşabildiği insanla aralarına giren uzun sohbet boşluklarından nefret ediyordu.

Simon konuşmakta zorluk çekmiyordu. Sadece, ne söyleyeceğini bilmez bir haldeydi.

"Parmağına takabilir miyim?" diye yavaşça sordu.

Başını evet anlamında sallayan Daphne, eldivenini çıkarmaya koyuldu.

O anda, elini tutan Simon Daphne'yi durdurdu ve işi üstlendi. Her parmağın ucundan hafifçe çekti, ardından eldiveni Daphne'nin elinden aşağı doğru sıyırdı.

Yaptığı hareket o kadar erotikti ki Daphne kanının kaynadığını hissetti. Demek ki bu ona gerçekte yapacaklarının küçük bir provasıydı: Vücudundan, her bir kumaş parçasını çıkartmak.

Eldivenin son parçası da parmak ucundan kayarken Daphne içini çekti.

Nefesinin heyecanla dudaklarını aralaması, Simon'un onu daha da çok arzulamasına sebep oluyordu.

Titreyen elleriyle, yüzüğü Daphne'nin parmağına geçirdi.

"Tam oldu," diyen Daphne, elini heyecanla sağa ve sola çeviriyor, yüzüğün ışığı nasıl yansıttığına bakıyordu.

Ama Simon, hala elini bırakmamıştı. Daphne hareket ettikçe, tenleri birbirine değiyor ve her değişte, ikisini de yatıştıran bir sıcaklık bırakıyordu. Bir süre sonra, Simon Daphne'nin elini dudaklarına doğru götürdü ve hafifçe öptü.

"Sevindim," diye mırıldandı. "Sana çok yakıştı."

Daphne'nin dudakları yanlara doğru aralandı Simon'un çok beğendiği o geniş gülümsemenin habercisi gibi. Belki de bu, aralarında herşeyin düzelebileceğinin bir kanıtıydı. "Zümrütü çok sevdiğimi nereden bildin?"

"Bilmiyordum," dedi Simon. "Bana gözlerini hatırlattığı için aldım."

"Gözlerim..." Daphne'nin gözleri kısılmış, başı yana eğilmiş, gülmesini bastırmaya çalışırcasma dudakları büzülmüştü. "Simon, benim gözlerim kahve rengi."

"Evet, hemen hemen kahverengi," diye düzeltti Simon. Daphne, oturduğu yerde kaykılarak, biraz önce Simon'un yüzündeki morlukları görmek için kullandığı aynaya doğru döndü ve gözlerini kırpıştırdı. Sonunda, "Hayır," dedi. Sesinde, bir çocuğa sabırla ders anlatırmış gibi bir ifade vardı. "Kesinlikle kahverengi."

Simon uzanıp tek parmağıyla, Daphne'nin gözünün altına hafifçe dokundu. Kirpiklerinin hassas yumuşaklığı, elini okşuyordu. "Etrafı kahverengi değil," dedi.

Daphne'nin bakışı, biraz şüphe, biraz da umut doluydu. Ardından, içini çekerek ayağa kalktı ve neşeli bir şekilde "Ben kendim bakacağım," dedi.

Simon, onun aceleyle kalkıp aynaya doğru gidişini, mutlulukla izledi. Daphne, yüzünü aynaya yaklaştırmış, gözlerini açıp kapıyordu. Sonra, elleriyle gözlerinin kenarlarından tutarak, iyice açtı ve dikkatle aynaya baktı.

"Oh, Tanrım!" diye bağırdı. "Bunu hiç görmemiştim."

Ayağa kalkan Simon, onun yanına doğru yaklaştı. İkisi de, aynanın önünde duran masaya dayanmışlardı. "Yakında, benim her zaman haklı olduğumu göreceksin."

Daphne ona gülerek baktı. "Peki ama nasıl gördün?"

Simon omuzlarını silkti. "Çok yakından baktım."

"Sen..." Daphne, söylemeye başladığı cümleyi bitirmemenin daha iyi olacağına karar verip, tekrar arkasını döndü ve gözlerini açarak incelemeye koyuldu, "inanamıyorum," diye mırıldanıyordu, "meğerse gözlerim yeşilmiş."

"Aslında, yeşil gözlü değil..."

"Bugünlük," diye sözünü kesti Daphne, "gözlerimin yeşilden başka bir renk olduğunu kabul etmiyorum."

Simon neşeyle gülümsedi. "Nasıl istersen."

Daphne içini çekti. "Her zaman Colin'i çok kıskanırdım. O güzel gözlerin, bir erkekte ziyan olup gitmesi..."

"Eminim ki, ona âşık olan genç hanımlar, senin gibi düşünmüyorlardır."

Daphne, Simon'a yapmacık bir şekilde baktı. "Ama onların beğenmesinin bir önemi yok, değil mi?"

Simon, bir kahkaha atmak üzereyken kendini tuttu. "Eğer sen öyle diyorsan, öyledir."

"Yakında," diyen Daphne'nin ses tonu ciddiydi, "benim her zaman haklı olduğumu anlayacaksın."

Simon bunun üzerine kahkahalara boğuldu. Zaten kendini daha fazla tutabilmesi mümkün değildi. Daphne'nin sessizce ona baktığını fark ettiğinde buna bir son verdi. Yüzünde, eskileri hatırlamış gibi, sıcak bir bakış vardı.

Daphne elini Simon'un elinin üzerine koyarak "Bu, güzeldi," dedi. "Tıpkı eskisi gibi, değil mi?"

Başını evet anlamında sallayan Simon, Daphne'nin elini avucunun içine aldı.

"Yine böyle olacağız, değil mi?" Daphne'nin gözlerinde, tedirginlik ve umut ışıkları bir arada parlıyordu. "Eskiden olduğumuz gibi. Herşey aynı olacak."

"Evet," diyen Simon, daha o anda yalan söylediğinin farkındaydı. Birbirlerine tekrar alışabilirlerdi ama tam olarak eskisi gibi olabilmeleri, imkânsızdı.

İçine doğan huzurla gülümseyen Daphne, gözlerini kapadı ve başını Simon'un omzuna dayadı. "Güzel."

Simon, aynadan yansıyan görüntülerini, birkaç dakika boyunca seyretti.

Neredeyse, Daphne'yi mutlu edebileceğine kendisi bile inanacaktı.

Ertesi akşam Daphne'nin Bayan Bridgerton olarak geçireceği son akşam Violet, hafifçe kızının odasının kapısına vurdu.

Daphne, yatağında oturmuş, çocukluk hatıralarını önüne dizmiş, onları ayırmaya çalışıyordu. Kapının vurulduğunu duyunca "Girin!" diye seslendi.

Kapıdan kafasını uzatan Violet'in yüzünde garip bir gülümseme vardı.

"Daphne," dedi, "birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

Daphne merakla annesine baktı. "Elbette." Violet odaya girerken, o da ayağa kalkmıştı. Annesinin üzerindeki sarı elbise, teniyle muhteşem bir uyum içinde görünüyordu.

"İyi misin, anne?" diye sordu Daphne, "sanki biraz rengin uçmuş."

"İyiyim. Ben sadece..." Violet, zaman kazanmak için boğazını temizledi. "Bir konuşma yapmamızın zamanı geldi sanırım."

"Ohhhhhh," diyerek iç çeken Daphne'nin kalbi heyecanla çarpıyordu. O da bunu bekliyordu zaten. Bütün arkadaşları, evlenmeden bir gece önce, annelerin evlilikle ilgili tüm sırları açıkladıklarını söylemişti ona. En son anda, evlenecek olan genç kız, kadınlığın gizli dünyasına davet edilirdi. Bekâr olanların asla duyamayacağı şekilde, bütün tatlı ve ayıp sırlar bir bir ortaya dökülürdü. Yaşıtı olan bazı kızlar, şimdiye kadar evlenmişlerdi ama Daphne ve arkadaşları onların ağzını her aradıklarında, gülüşmeler ve kıkırdamalar eşliğinde kesin bir "Yakında kendiniz öğrenirsiniz" cevabı alıyorlardı.

Yakında,"Şimdi" olmuştu bile. Daphne heyecandan yerinde duramıyordu.

Öte yandan Violet, midesindeki herşeyi oracıkta çıkaracakmış gibi bir ifadeyle bakıyordu ona.

Daphne eliyle yatağını göstererek, "Oturmaz mısın, anne?" diye sordu.

Violet, kafasını netleştirmek ister gibi başını salladı ve "Evet, iyi olur," diye mırıldandı. Yarı oturur, yarı ayakta kalmıştı. Çok rahatsız görünüyordu.

Daphne, annesinin huzursuz haline acıyarak, konuşmaya giriş yapmaya karar verdi. "Evlilikle ilgili mi konuşacaktın?" Sesi, nazik ve sakindi.

Violet başını belli belirsiz aşağı eğdi.

Daphne gülmemek için kendini zor tutuyordu. "İlk geceyle mi ilgili?"

Bunu duyan Violet, başını hızla yukarı kaldırdı ve Daphne'nin hizasında durdurdu. "Bunları sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum doğrusu. Bu konular, son derece dikkat isteyen konulardır."

Daphne, sabırla beklemeye başladı. Annesi, eninde sonunda konuyu açacaktı.

"Bak kızım..." diye titreyen bir sesle devam etti, "bilmen gereken bazı şeyler var. Yarın gece olacak bazı şeyler. Bunlar..." Hafifçe öksürdü, "kocanla ilgili."

Annesine daha da yaklaşan Daphne'nin gözleri, iri iri açılmıştı.

Kızının bu belirgin ilgisinden rahatsız olan Violet, kendini geriye çekti.

"Kocan... yani Simon, elbette ki o senin kocan olacağına göre..."

Violet, cümlesini bitirmeye pek niyetli görünmüyordu. "Evet, Simon benim kocam olacak," diye mırıldandı Daphne.

Hafifçe homurdanan Violet'in mavi gözleri, Daphne'nin yüzü hariç başka her yerde dolanıyordu. "Bu, benim için oldukça zor."

Daphne'"Belli oluyor." Diyerek mırıldandı.

Derin bir nefes alan Violet, sırtını dikleştirerek oturdu ve dar omuzlarını, hayatının en zor ve tatsız görevini yapmaya hazırlanırmışçasına geriye attı. "İlk gecende," diye söze girdi, "kocan senden, evlilikteki görevlerinden birini yapmanı isteyecek."

Bu, Daphne'nin bilmediği birşey değildi zaten.

"Evliliğinizin kutsanması gerekiyor."

"Elbette," diye mırıldandı Daphne.

"Seninle birlikte aynı yatağa girecek.".

Daphne başını salladı. Bunu da biliyordu.

"Ve seninle bir..." Violet, ellerini havada dolaştırarak, uygun kelimeyi seçmeye çalıştı, "yakınlık kuracak."

Daphne'nin dudakları hafifçe aralanmıştı ve nefes alıp verişi odayı dolduran tek sesti. Konuşma, sonunda ilginçleşmeye başlamıştı.

"Buraya gelip söylemek istediğim şey..." diyen Violet'in sesi bir hayli sertti, "evlilikteki görevlerinin aslında keyifsiz birer tecrübe olması gerekmiyor."
Ama neydi bu görevler?

Violet'in yanakları kızarmıştı. "Bazı kadınların, bu tecrübeden hiç hoşlanmadıklarını biliyorum, fakat..."

"Öyle mi?" Daphne meraklı bakışlarla annesini süzüyordu. "O zaman, neden bir sürü hizmetçi, uşaklarla geceleri kaçıyor?"

Violet, bir anda sinirli ev sahibesi konumuna geçti. "Hangi hizmetçi bunu yapan?" diye ısrarla sordu.

"Konuyu değiştirmeye çalışma," diye annesine söylendi Daphne. "Bütün bir haftadır bunu bekliyordum."

"Öyle mi?" Violet'in öfkesi birden dinmişti.

Daphne'nin bakışlarında başka ne bekliyordun ki zaten diye soran bir hava vardı.

"Elbette."

İçini çeken Violet, "Nerede kalmıştım?" diye söylendi.

"Bazı kadınların, evlilikteki görevlerinden hoşlanmadıklarını söylüyordun."

"Evet. Doğru. Hımmm."

Annesinin ellerine bakan Daphne, onun elindeki mendili neredeyse paramparça etmek üzere olduğunu gördü.

"Bilmeni istediğim şey..." diye devam eden Violet, sözleri sanki bir an önce ağzından çıkarıp kurtulmak ister gibi söylemişti, "bunun tatsız olması gerekmediği. Eğer iki insan birbirinden hoşlanıyorsa ki ben Dük'ün senden çok hoşlandığını tahmin ediyorum."

"Ben de ondan," diye annesinin sözünü kesti Daphne.

"Elbette. Evet. Dediğin gibi, birbirinizden hoşlandığınıza göre, aranızda geçecek olanlar, gayet tatlı ve özel anlar olacaktır." Violet, yatağın kenarına doğru kendini iterken, soluk sarı renkli eteği de peşinden sürükleniyordu. "Gergin olmamalısın. Eminim ki Dük sana karşı nazik olacaktır."

Daphne, Simon'un onu öptüğü anı düşündü. 'Nazik,' bunu tanımlayabilecek bir kelime olamazdı. "Ama.

Violet, hızla ayağa kalktı. "Pekâlâ. İyi geceler. Sana bunları söylemek için gelmiştim."

"Hepsi bu mu?"

Violet, kapıya doğru hızlı adımlarla yürüdü. "Ah, evet." Gözleri, suçlu suçlu etrafta dolaştı. "Başka bir şey mi bekliyordun?"

"Evet!" Daphne, annesine doğru koşarak, kendini kapının önüne attı. Annesinin odadan çıkmasını engellemek istiyordu. "Sadece bunu söyleyerek benden kaçamazsın!"

:D :D :D :D

Violet, gözlerini karşıda duran pencerede gezdirdi. O anda, Daphne içinden odasının ikici katta olduğuna şükretti, aksi takdirde annesi herşeyi göze alıp pencereden kaçabilirdi.

"Daphne," diyen Violet, bıkkın bakışlarla kızına bakıyordu.

"Ama ben ne yapacağım?"

"Kocan senin ne yapacağını bilecektir," diye cevapladı Violet.

"Kendimi bir aptal yerine koymak istemiyorum, anne!"

Violet homurdandı. "Koymayacaksın. Bana güven. Erkekler..."

Daphne, annesinin yarım kalan cümlesini merak ediyordu. "Erkekler ne? Ne, anne? Ne söyleyecektin?"

Artık Violet'in yüzü neredeyse bordoya çalan bir kırmızıydı, boynu ve kulaklarında ise pembe lekeler çıkmıştı. "Erkekler kolayca tatmin olur," dedi.

"Hayal kırıklığına uğramayacaktır."

"Ama..."

"Yeter!" diye sertçe bağırdı Violet. "Sana, kendi annemin bana söylediği herşeyi söyledim. :D :D :D

Bu kadar sabırsız olma, bu işi yeteri kadar yap ki çocukların olsun."

Daphne'nin çenesi, aşağı doğru sarktı. "Ne?"

Violet, sinirle gülümsedi. "Oh, sanırım bebeklerle ilgili küçük ayrıntıyı unutmuşum."

"Anne!"

"Pekâlâ. Evlilikteki görevin, yani ah cinsel olarak birlikte olduğunuzda bebeğin olacak."

Daphne, duvarın dibine çöktü. Mırıldanarak "Yani sen bu işi sekiz kere mi yaptın?"

"Hayır!"

Daphne, kafası karışmışçasına gözlerini kırpıştırdı. Annesinin açıklamaları o kadar yetersizdi ki hala tam olarak görevinin ne olduğunu anlayamıyordu.

Duydukları da tam olarak yerine oturmuyordu. "Ama bunu sekiz kere yapmış olman gerekmez mi?"

Violet, elleriyle hızlıca kendini serinletmeye çalışıyordu. "Evet! Hayır! Daphne, bunlar çok kişisel konular."

"Ama eğer sekiz kere yapmadıysan nasıl sekiz tane..."

"Sekizden kereden çok daha fazlasını yaptım," diyen Violet, duvarın içine girmek istermiş gibi oraya yapışmıştı.

Daphne annesine inanmaz gözlerle baktı. "Öyle mi?"

"Bazen..." diye açıklamaya çalışan Violet, gözlerini yerdeki bir noktaya dikmiş, hareketsiz duruyordu, "insanlar bunu sadece hoşlandıkları için de yaparlar."

Daphne'nin gözleri büyüdü. "Öyle mi?" diye aceleyle sordu.

"Eeevet."

"Erkeklerle kadınların öpüşmesi gibi mi?"

"Evet, aynen," diyen Violet, açıklamaktan kurtulmanın rahatlığıyla bir nefes aldı. "Çok benziyor." Violet'in gözleri birden şüpheyle kısılmıştı. "Daphne..." derken sesi ciddiydi, "Dük'le öpüştün mü?"

Daphne, teninin annesi gibi kızardığını fark etti. "Belki de," diye mırıldandı.

Violet, parmağını kızına doğru salladı. "Daphne Bridgerton, böyle birşey yaptığına inanamıyorum. Erkeklere bu şekilde bir özgürlük vermemen konusunda seni uyarmıştım."

"Yarın evleneceğimize göre, artık bunun bir önemi kalmadı."

"Ama yine de..." Violet sıkıntıyla kıpırdandı. "Neyse, boşver. Haklısın. Artık bir önemi yok. Evlenmek üzeresin hem de bir Dük'le ve eğer o seni öptüyse, buna bir şey diyemem."

Daphne, annesine kuşku dolu gözlerle baktı. Violet'in sinirli ve anlaşılmaz mırıldanmaları, hiç de onun karakterine uygun değildi.

"Tamam o zaman," diye söylendi Violet, "daha fazla sorun yoksa ben seni ..." Daphne'nin yatağının üzerinde duran saçılmış eşyalara bakarak, "yalnız bırakayım," dedi.

"Ama daha soracaklarım var!"

Fakat Violet odadan çoktan kaçmıştı.

Daphne de, her ne kadar bunu yapmak istese de, herkesin gözü önünde koşup annesini yakalayacak ve bu soruları soracak halde değildi.

Fakat annesinin sözleri, aklında yeni sorular oluşmasına sebep olmuştu. Violet, karıkoca arasında yaşananlar sonucunda bebeklerin dünyaya geldiğini söylemişti. Eğer Simon çocuk sahibi olamıyorsa, aralarında asla bir şey olmayacak mı demekti bu?

Ve en önemlisi de, tüm bu karıkoca arasındaki ilişkinin ne olduğuydu? Bütün cemiyet, genç kızların dudaklarını dokunulmamış olarak saklamaları gerektiğini söylediğine göre, öpüşmeyle ilgili olduğundan emindi. Sonra, Simon'la bahçede geçirdiği dakikaları hatırlayınca, işin içinde göğüslerin de olabileceği aklına geldi.

Daphne homurdandı. Annesi ona gergin olmamasını söylemişti ama bunun imkânı yoktu. Kadınlık görevleri hakkında en ufak bir fikri olmadan, bu evliliğe nasıl katkıda bulunabileceğini bilmiyordu doğrusu.

Peki ya Simon? Evliliği kutsayamayacaksa, yaşadıkları şey, gerçek bir evlilik olacak mıydı?

Yeni bir gelini korkutmaya yetecek kadar sorun vardı ortada...

Herşey olup bittiğinde, Daphne'nin aklında düğünle ilgili sadece küçük detaylar kalmıştı. Annesinin gözlerinden yaşlar akıyordu tabii ki yüzünden de ve Anthony'nin onu kocasına teslim ederken çıkan sesi, sertti. Hyacinth'in yerlere serpiştirdiği gül yaprakları, onlara gelene kadar çoktan bitmişti. Evlilik yeminlerini etmelerinden önce, Gregoıy tam üç defa hapşırmıştı.

Simon'un yüzü, yeminini ederken son derece ciddiydi. Her kelimeyi özenle ve yavaşça söylüyordu. Gözleri dikkatle ona bakıyor, sesi ise derinden ama samimi geliyordu. Papazın önünde durdukları o dakikalarda, Daphne için Simon'un sözlerinden daha önemli olan hiç birşey yoktu adeta.

Kalbi huzur bulmuştu; evlilik yeminini bu kadar ciddiye alan bir adamın, bu kararı sadece mecburiyetten vermiş olması mümkün değildi.

Tanrı'nın birleştirdiklerini, kimsenin ayırması mümkün değildir.

Sırtından geçen hafif bir titreme, Daphne'nin kıpırdanmasına yol açtı. Birkaç dakika sonra, karşısında duran adamın sonsuza kadar karısı olacaktı.

Simon, başını hafifçe döndürerek ona baktı. Gözleri, "İyi misin" diye sorar gibiydi.

Belli belirsiz başını sallayan Daphne'nin çenesi, sadece Simoıı'un görebileceği kadar yukarı kalkmıştı. Simon'un gözlerinde rahatlamışa benzer bir parıltı çaktı.

Ve artık sizi karı koca ilan..

Gfegory, dördüncü kez hapşırmış, ardından duramayıp beşinci ve altıncı kez devam ederek, papazın cümlesinin sonunu, anlaşılmaz bir hale sokmuştu.

Daphne, engellemesi güç bir kahkahanın boğazını tıkadığını hissetti. Ciddi duruşunu bozmamak adına, dudaklarını iyice birbirine bastırdı. Ne de olsa evlilik, ciddiye alınması gereken bir kurumdu ve daha evlenirken gülmeye başlamak, yakışık almazdı.

Simon'a kaçamak bir bakış atınca, onun kendisine garip bir ifadeyle bakmakta olduğunu gördü. Soluk mavi gözleri, dudaklarına kilitlenmiş, ağzının kenarları yukarı kalkmıştı.

Daphne, kahkaha baloncuklarının boğazından yükselmekte olduğunu hissetti.

Artık gelini öpebilirsiniz.

Çaresizlikten deliye dönmüş olan Simon, Daphne'ye sarıldı ve misafirlerin şaşkınlıktan ağzını açıkta bırakan bir hızla Daphne'nin dudaklarına yapıştı.

Hemen ardından da bir çift ağız hem damat hem de gelinin ki tutamadıkları kahkahalarla sarsılmaya başladı.

Belli bir zaman geçtikten sonra, Violet Bridgerton bunun şahit olduğu en acayip öpücük olduğunu söyleyecekti.
Sonunda hapşırığı kesilen Gregory Bridgerton, gördüklerinin midesini bulandırdığını açıklamıştı.

Yılların eskittiği papaz ise, ilk defa böyle bir şey gördüğünü belirten tasvip etmez bakışlarla yeni evli çifti süzüyordu.

Bununla birlikte, sadece on yaşında olduğu için aslında öpüşmeyle hiçbir ilgisi olmayan Hyacmth Bridgerton, düşünceli bir şekilde gözlerini kırpıştırmış ve "Bence çok güzel bu. Şimdi güldüklerine göre, sonsuza kadar güleceklerdir," demişti. Ardında da annesine dönüp, "öyle değil mi?" diye sormuştu.

En küçük çocuğunun elini avuçlarının arasına alan Violet, "Gülmek, her zaman için iyi bir şeydir, Hyacinth. Bunu bize hatırlattığın için teşekkür ederiz," demişti.

Böylece, Hastings Dükü ve Düşesi'nin, yıllardır evlenen en mutlu çift olduğu dedikodusu, cemiyet içinde yayılmaya başlamıştı. Bu kadar neşeli bir düğünden, başka ne beklenebilirdi ki?

14. BÖLÜM

Duyduklarımıza göre, Bayan Bridgerton ile Hastings Dükünün düğünü, küçük bir seremoni olmasına rağmen bir hayli olaylı geçmiş. On yaşındaki Bayan Hyacinth Bridgerton, yine on yaşındaki Bayan Felicity Featherington'a, damat ve gelinin düğün sırasında kahkahalarla güldüklerini anlatmış. Bayan Felicity, bu haberi annesine verince de tüm dünyanın duyması kaçınılmaz bir hale gelmiş.

Yazarınız bahsi geçen düğüne davet edilmediğinden, konu hakkında genç Bayan Hyacinth'in sözlerine inanmak durumunda kalmıştır.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 24 Mayıs 1813

Balayına çıkılmayacaktı. Zaten, biryolculuk planlamak için gerekli süre de olmamıştı. Bunun yerine Simon, Basset'lerin yüzyıllık şatosu olan Clyvedon'da birkaç hafta geçirmek için hazırlıklar yaptırmıştı. Zaten cemiyetin meraklı bakışlarında kurtulmak isteyen Daphne için de bu harika bir fırsattı.

Ayrıca, Simon'un doğup büyüdüğü yerleri görebilmeyi de çok istiyordu.

Kendini, onun çocukluğunu hayal ederken bulmuştu. Simon şimdi onunla olduğu kadar etkileyici miydi acaba? Ya da diğer insanlara gösterdiği yüzüyle, soğuk ve sessiz miydi?

Bridgerton Malikânesi'ni kucaklaşmalar ve gözyaşları içinde terk eden yeni evli çift, Simon'un en şık at arabasıyla yola koyuldu. Yaz olmasına rağmen, havada tatlı bir esinti vardı. Simon karısının bacaklarına, üşümesin diye hafıl bir şal örttü. Gülümseyen Daphne, "Biraz fazla gelmeyecek mi?" diye sordu, "üşümem, senin evine kadar sadece birkaç blok gideceğiz ne de olsa."

Simon, soru sorar gibi ona baktı. "Clyvedon'a gidiyoruz."

"Bu gece mi?" Daphne, şaşkınlığını gizleyememişti. Yolculuğa, ertesi gün çıkacaklarını sanıyordu. Clyvedon kasabası, Hastings'in yakınında, yani ingiltere'nin güney kesiminde yer alıyordu. Akşamüstü olmuştu, şatoya varmaları gece yarısını bulurdu.

Daphne'nin tasarladığı düğün gecesi hiç de böyle değildi doğrusu.

"Bir gece Londra'da kalıp, ertesi gün yola çıkmak daha mantıklı olmaz mıydı sence?" diye sordu Daphne.

Simon homurdandı. "Bütün hazırlıklar önceden yapıldı."

"Anlıyorum..." Hayal kırıklığını saklamaya çalışan Daphne, pek de başarılı olamıyordu. Arabanın geçtiği engebeli yolların, tekerlekleri gıcırdatmasıyla çıkan ses hariç, uzun bir süre ikisi de konuşmadı. Park Caddesi'ne giden yola saptıklarında, Daphne "Bir yerde dinlenecek miyiz?" diye sordu.

"Elbette ki," diye cevapladı Simon. "Akşam yemeği yememiz lazım. Evliliğimizin ilk gününden seni aç bırakmak istemem."

“Yemekten sonra, orada geceyi geçirecek miyiz?" diye ısrar etti Daphne.

"Hayır, hemen..." Simon'un sert bir şekilde kapanan dudakları, birden hafifçe aralandı ve kenarları yukarı doğru kıvrıldı. Daphne'ye doğru, içini eriten bir bakışla döndü. "Çok düşüncesizim, değil mi?"

Daphne'nin yüzü kızarmıştı. Simon ona böyle baktığında hep aynı şey oluyordu zaten. "Hayır, hayır. Ben sadece orada kal..."

"Hayır, sen haklısın. Geceyi orada geçireceğiz. Yolun yarısına yakın bir yerlerde güzel bir dinlenme yeri biliyorum. Hare ve Houıds. Yemekleri sıcaktır, yatakları da temiz." Uzanıp Daphne'nin çenesine dokundu. "Clyvedon'a bu gece varmak için, seni zorlamam doğru değildi."

“Yolculuktan çekinmiyorum," diyen Daphne'nin yanakları, ağzından çıkacak sözleri düşününce iyice kızarmıştı. "Sadece, bugün evlendik ve gece olduğunda da arabada olacağız ve..."

"Daha fazla konuşma," diyen Simon, tek parmağını Daphne'nin dudaklarına götürdü.

Daphne minnettar bir şekilde başını salladı. İlk gece hakkında bu şekilde konuşmak onun için hiç de kolay değildi. Ayrıca, kocasının açması gereken bir konuydu bu, kendisinin değil. Ne de olsa, konu hakkında bilgi sahibi olan, Simon'du.

Zaten Daphne'den daha az bilgi sahibi olabilmesi, mümkün değildi. Bütün gevezeliğine rağmen annesi, elle tutulur hiçbirşey açıklamayı becerememişti.

Çocukların bu yolla olduğuna dair verdiği bilginin dışında, Daphne'nin anlayabildiği hiçbirşey yoktu. Ama belki de...

Daphne, nefesinin sıkıştığını hissetti. Ya Simon, yapamıyorsa ya yapmak istemiyorsa

Hayır, diye düşündü hırsla, istediğinden emindi. Dahası, Simon onu arzuluyordu. O gece bahçedeyken, Simon'un gözlerinde yanan tutku, kalbinin delicesine atışı hayal ürünü olamazdı.

Londra manzarası geride kalmış, Daphne arabanın penceresinden sessizce kırları izlemeye başlamıştı. Bir kadın, bu gibi konular üzerinde fazla düşünürse, kolaylıkla aklını kaçırabilirdi. Konuyu düşünmemekte fayda vardı. Kesinlikle, bunu tam olarak aklından atmalıydı, hem de sonsuza kadar.

Pekâlâ, en azından geceye kadar.

İlk geceye kadar.

Düşüncesi bile Daphne'nin heyecandan titremesine sebep oluyordu.

Simon, Daphne'ye baktı yani karısına, bu fikre alışması için hala zamana ihtiyacı vardı. Evlenmeyi planlamamıştı. Hatta özellikle planladığı asla evlenmemekti.

Ama işte buradaydı, Daphne Bridgerton'la beraber hayır Daphne Basset. O, artık Hastıngs Düşesi'ydi.

En garibi de buydu zaten. Hayatı boyunca dukalığına bir düşes geldiğini görmemişti. Bu ünvanı duymak ona tuhaf hatta eskimiş geliyordu.

Dudaklarının arasından uzun ve ferahlatıcı bir nefes veren Simon, hafifçe dönerek Daphne'nin profiline bakmaya başladı. Genç kadın titriyordu. " Üşüyor musun?"

Simon onun aralık duran ağzından, dilini damağına götürüp, "Hayır" demeye hazırlandığını gördü fakat Daphne son anda yavaşça şekil değiştirip, "Evet," dedi. "Ama sadece biraz üşüdüm. Bir şey..."

Şalı Daphne'nin omuzlarına saran Simon, onun böyle bir konuda neden yalan söylediğini anlayamamıştı. "Uzun bir gün oldu," diye mırıldandı. Kendisi yorgun değildi ama gerçekten de çok uzun bir gün olmuştu. O anda, karısını rahatlatmak için söyleyebileceği daha başka bir şey bulamıyordu.

Simon rahatlatıcı sözler ve anlayışlı davranışlar hakkında bu aralar çok fazla düşünür olmuştu. Ona karşı iyi bir koca olmaya kararlıydı. En azından Daphne bu kadarını hak ediyordu. Eksiksiz bir mutluluğu ona yaşatamayacağmı biliyordu, yine de karısını güvende tutmak ve onu korumak adına, herşeyi yapmaya hazırdı.

Daphne onu seçmişti. Çocuk sahibi olamayacağını bildiği halde, onu seçmişti.

İyi ve sadık bir koca olmak bile ona verebileceği yetersiz bir karşılıktı.

"Benim hoşuma gitti," dedi Daphne birden.

Ne dediğini tam olarak anlayamayan Simon, boş bakan gözlerle ona döndü.

"Anlayamadım?"

Daphne hafifçe gülümsedi. Hem şakacı hem de içten bir gülüştü. Simon bu gülüşün iliklerine tutkuyla işlediğini hissetti. Konuşmaya kendini verebilmek için çabalıyordu. "Sen, uzun bir gün olduğunu söyledin. Ben de hoşlandığımı söyledim," dedi.

Simon hala boş bakışlarla ona bakıyordu.

Daphne'nin kendisine sabırsızca baktığını görünce, tekrardan gülümsedi. "Sen, uzun bir gün olduğunu söyledin," diye tane tane açıkladı Daphne. "Ben de bugünden hoşlandığımı söyledim." Simon'un hala cevap vermemesi üzerine, bir kahkaha, attı ve "belki anlayabilmen için bazı kelimeleri uzatmam gerekiyor, mesela 'Eveeeeeet' gibi, ne dersin?" dedi.

"Anlıyorum," diye mırıldanan Simon kendini toparlamaya çalışıyordu.

"Sen zaten pek çok şeyi anlıyorsun," diye cevapladı Daphne, "ama anlamamazlıktan geliyorsun."

Tek kaşını kaldırıp ona bakan Simon'un tavrına gülen Daphne, onda yine kendisini öpme isteği uyandırmıştı.

Simon, Daphne'yi öpme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

Bu da, artık acı verici bir hale gelmeye başlamıştı.

Simon "Güneşin battığı saatlerde, dinlenme yerine gelmiş oluruz," diye ciddi bir ses tonuyla söylendi. Bir iş anlaşması yapar gibi konuşursa, aralarındaki arzu dolu gerginlik azalacaktı.

Ama öyle olmadı. Simon, ilk geceyi bir gün ertelemesi gerektiğini düşündü.

Arzu ve heyecanla geçen uzun bir günden sonra, vücudu artık daha fazla dayanamıyordu. Yine de ne kadar temiz ve güzel bir yer olsa da bu geceyi karısının yol kenarındaki bir otelde geçirmesini istemiyordu.

Daphne bundan çok daha iyisini hak ediyordu. Bu onun tek ve ilk gecesi olacaktı ve Simon herşeyin mükemmel olmasını istiyordu.

Konunun birden değişmesine şaşıran Daphne, "Sevindim," demekle yetindi.

"Yollar bu saatten sonra fazla güvenli olmaz," diye devam etti Simon. Aslında, hiç durmadan Clyvedon'a gitmeyi planladığını unutmuş gibiydi.

"Haklısın, olmaz."

"Hem de acıkmış olacağız."

"Evet," diyen Daphne, Simon'un geceyi otelde geçirme fikrine neden birden bu kadar sıcak bakmaya karar verdiğini anlayamıyordu. Simon yolculuk planlarını değiştirdiği için onu suçlayamazdı, fakat bu konuyu açmasaydı, onunla ilk gecesini arabanın içinde geçirmek zorunda kalacaktı.

Bu da, hiç iyi bir fikir değildi.

"Yemekleri de güzeldir," dedi
.
"Bunu söylemiştin," diye cevapladı Daphne.

Simon öksürür gibi bir ses çıkararak "Evet, söyledim sanırım," dedi, "Sanırım ben biraz uyuyacağım," dedi.

Koyu renk gözleri irileşen Daphne, duyduğuna inanamazmış gibi şaşkınlıkla,

"Şimdi mi?" diye sordu.

Simon başını evet anlamında salladı. "Aynı şeyleri söylediğimin farkındayım ama dediğim gibi bugün çok uzun ve yorucu bir gün oldu."

"Gerçekten öyle." Daphne, hafifçe dönerek, uykuya en elverişli pozisyonu yakalamaya çalışan Simon'a dikkatle baktı. Sonunda, "Bu şekilde uyuyabileceğine emin misin? Araba çok sallanıyor," dedi.

Simon omuzlarını silkti. "Heryerde uyuyabilirim. Seyahatlarım sırasında alıştım buna."

"Bu da bir yetenek," diye mırıldandı Daphne.

"Hem de nasıl," diye onaylayan Simon, sonraki üç saat boyunca uyuma numarası yapacağı pozisyona girmişti bile.

Daphne, gözlerini ayırmadan onu izliyordu. Numara yaptığını biliyordu. Yedi tane kardeşle büyüyünce, kimin uyuma numarası yaptığını anlayabilecek hale gelmişti. Simon, kesinlikle uyumuyordu.

Göğsü, son derece eşit aralıklarla inip kalkıyor, nefesi, neredeyse horlayacakmış gibi hırıldıyordu.

Ama Daphne, gerçeği biliyordu.

Daphne'nin her hareketiyle ya da biraz seslice nefes almasıyla, Simon'un çenesi hareket ediyordu. Belli belirsiz olsa da bu Daphne'nin gözünden kaçmıyordu.

Üstelik kendisi uykulu bir tavırla esnediğinde, Simon'un gözkapaklarının altında gözlerinin oynadığını da fark ediyordu.

Ama yine de, bu oyunu iki saati aşkın bir süredir devam ettirebilmişti ve bu takdir edilesi bir durumdu.

Daphne, uyuma numarasını yirmi dakikadan fazla sürdüremezdi.

Eğer kendisi bunu uygun görüyorsa, onu rahat bırakmalıyım, diye geçirdi içinden Daphne. Böyle muhteşem bir performansı bozmak, doğru olmazdı.

Simon'un gözkapaklarının hareket ettiğini bir kere daha görmek amacıyla son kez, biraz daha seslice esnedikten sonra, kalın kadife perdeyi çekerek, dışarıyı seyretmeye koyuldu. Batıda güneş, arkasında şişman bir turunculuk bırakarak batmak üzereydi.

Eğer Simon, dinlenme yerine varma zamanı hakkında yanılmıyorsa, ki matematikten anlayan insanların bu gibi konularda tahminleri genelde doğru çıkardı, yolculuklarının yarısını geride bırakmak üzere olmalıydılar. Neredeyse, Hare ve Hounds'a varacaklardı.

Neredeyse ilk gecesine yaklaşmak üzeydi.

Daphne, Ulu Tanrım diyerek içinden söylendi. Bu kadar melodramatik bir hava yaratmamalıydı. Çok gülünç oluyordu.

"Simon?"

Simon kımıldamadı ve bu Daphne'yi yeterince rahatsız etti.

Kaşları hafifçe çatılan Simon'un, ağzı aralandı. Daphne onun, duymama numarası yapacak kadar yüksek bir ses gelip gelmediğine karar vermeye çalıştığını biliyordu.

"Simon!" Bu sefer, parmağıyla'onun kolunu dürtmüştü. Hızlıca, koluyla göğsünün birleştiği noktaya bastırdı. Bunu hisseden birinin uyumaya devam etmesi, imkânsızdı.

Gözkapakları yavaşça aralanan Simon, insanların derin bir uykudan uyandıklarında çıkardığı sesleri çıkararak mırıldandı.

Çok iyi numara yapıyor, diye hayranlıkla düşündü Daphne.
Bir yandan esnerken, "Daff?" dedi.

Daphne, lafı uzatmaksızm "Geldik mi?" diye sordu.

Aslında uykulu olmayan gözlerini kırpıştıran Simon, "Anlayamadım?" dedi.

"Hala gelmedik mi?"

"Uhhhh.,," Kafasını toplamak için, arabanın içine şöyle bir göz atan Simon, "hala hareket ediyoruz," diyerek cevapladı.

"Evet, ama çok yaklaşmış olabiliriz."

Cevap olarak tuttuğu nefesi seslice bırakan Simon, perdeyi aralayarak camdan dışarı baktı. Doğuya baktığı için, hava Daphne'nin tarafından çok daha karanlık gözüküyordu. Bir süre dışarıyı inceledikten sonra, "Oh..." dedi, "geldik sayılır."
Daphne sırıtmamak için kendini zor tutuyordu.

Arabanın aniden durmasıyla, Simon hemen aşağıya atladı. Sürücüyle biraz konuşup, gece için planlarının değiştiğini Ve burada kalacaklarını söyledikten sonra, Daphne'nin tarafına gelip, elinden tutarak ona aşağı inmesine yardım etti.

"Hoşuna gitti mi?" diye başıyla arkadaki binayı işaret ederek sordu.

içeriyi henüz görmeden, bu soruya nasıl bir cevap verebileceğini bilmeyen Daphne, yine de evet anlamında başını salladı. Onu binadan içeriye sokan Simon, aceleyle ilerleyip, oda tutmak için görevlinin yanına yaklaştı.

Daphne, giren çıkanı büyük bir ilgiyle seyrediyordu, O anda, henüz evli olmadıkları anlaşılan genç bir çift, yemek salonuna doğru yürüyordu. Dört çocuklu bir anne de, çocuklarının hepsini birden sıraya sokmuş, onları merdivenlerden çıkarmaya çalışıyordu. Simon, görevliyle ateşli bir şekilde tartışıyor ve uzun boylu, sıska bir adam da duvara yaslanmış...

Daphne, telaşla başını kocasına doğru çevirdi. Simon, neden görevliyle tartışıyordu ki? Bunun sebebi ne olabilirdi? Başını hafifçe eğdi ve neler konuşulduğunu duymaya çalıştı. İki adam sessizce konuşuyorlardı fakat Simon'un aşırı derecede sinirli olduğu anlaşılıyordu. Hastings Dükü'nü memnun edemeyen adamcağız, yerin dibine girmek istermiş gibi kıvranıyordu.

Kaşlarını çatan Daphne, durumda bir tuhaflık olduğunu sezdi.

Acaba müdahale etmeli miydi?

Onların tartışmasını birkaç dakika daha izledikten sonra, olaya dâhil olmaya karar verdi.

Çok hızlı olmayan ama fazlaca da kararlı olmayan adımlarla, ikilinin yanına yaklaştı. "Bir sorun mu vardı?" diye kibarca sordu.

Simon biran için ona baktı ve, "Senin kapının yanında beklediğini sanıyordum," dedi.

Daphne, Simon'u "Öyleydim ama buraya geldim," diyerek kısaca cevapladı.
Simon kaşlarını çattı ve yeniden görevliye döndü.

Daphne, onun dikkatini çekmek için, hafifçe öksürdü ama Simon ona bakmadı bile. Daphne sinirleniyordu. Dikkate alınmamak hiç de hoşuna gitmemişti.

"Simon?" derken, sırtına parmağıyla bastırdı. "Simon?"

Kızgınlıkla ona doğru dönen Simon'un yüzünde, her an birini öldürebilecekmiş gibi bir ifade vardı.

Daphne, en masum ve sevimli haliyle ona gülümsedi. "Sorun nedir?"

Daha Simon cevap vermeye tırsat bulamadan, heyecanla ellerini kaldıran görevli, lafa girdi. "Sadece bir tane boş odam var," diye özür dileyerek konuştu.

"Efendimizin bizi bu akşam varlığıyla onurlandıracağından haberim yoktu. Eğer bilseydim, o son odayı asla Bayan Weatherby ve çocuklarına vermezdim. Emin olun ki..." görevli hırsla öne doğru eğildi ve Daphne'ye yaklaştı, "onları gerisin geri yollardım."

Son sözlerini, gereken önemi vermek istermiş gibi, havayı yaran ellerini sallayarak söylemişti. "Bayan Weatherby, biraz önce buradan dört çocukla geçen hanım mı?" diye sordu Daphne.

Görevli başını evet anlamında salladı. "Eğer çocuklar olmasaydı, ben..."
Suçsuz bir kadını gece yarısı sokağa atmaktan bahsedecek bir cümleyi duymak bile istemeyen Daphne, aceleyle adamın sözünü kesti. "Bir odayla niye yetinemeyeceğimizi anlayamadım. Bu kadar kibirli olduğumuzu sanmıyorum."

Yanında duran Simon'un, sinirle birbirine sürttüğü dişlerinin gıcırtısı duyuluyordu.

Demek ayrı odalarda yatmak istiyordu! Yeni bir geline, kendini kötü hissettirmenin daha iyi bir yolu olamazdı.

Görevli, Simon'a dönerek, onun onaylamasını beklercesie soru soran gözlerle baktı. Simon, başını sertçe ve aceleyle sallayınca, görevli ellerini sevinçle çırptı bir işi batırmak için, memnun kalmayan bir dükün şikâyetinden daha fazlama ihtiyaç olamazdı. Oda anahtarını kaptığı gibi, masanın arkasından hızla çıktı.

"Eğer beni takip ederseniz..."

Simon, Daphne'ye önden gitmesi için başıyla işaret edince, o da eteklerini hışırdatarak merdivenlere yöneldi. Birkaç merdiven çıktıktan sonra, köy manzaralı, rahat ve geniş bir odanın içine girdiler.

Görevlinin telaşla kendini dışarı atmasının ardından, rahat bir nefes alan

Daphne, "Bak, hiç de kötü değil!" diye neşeyle söylendi.

Simon'un cevabı, sadece homurdanmaktan ibaretti.

"Ne kadar da konuşkansın," diye mırıldanan Daphne, birkaç adım atarak odanın köşesindeki paravanının arkasında kayboldu.

Onun nereye gittiğini ancak birkaç saniye sonra anlayan Simon, "Daphne?" diye heyecandan kısılmış bir sesle bağırdı. "Kıyafetini mi değiştireceksin?"

Daphne, başını aradan uzattı. "Hayır. Sadece etrafa bakınıyordum."

Simon'un kalbi hala heyecanla atıyordu ama biraz önceki kadar hızlı değildi en azından. "İyi," diye söylendi. "Biraz sonra akşam yemeği için salona ineceğiz."

"Elbette." Daphne, kendine fazla güvenir bir havada gülümsedi. "Acıktın mı?"

"Hem de nasıl."

Daphne'nin gülümsemesi, Simon'un sert ses tonuna tam bir tezat oluşturuyordu.

Simon, hatalı olduğunu fark etti. Kendi kendine kızıyor olsa da bunu Daphne'ye yansıtmaması gerekiyordu. O, yanlış bir şey yapmamıştı. "Peki sen?" diye ona usulca sordu. .

Daphne, paravanın arkasından çıkıp, odanın ortasında bulunan yatağın kenarına oturdu. "Birazcık," diye cevapladı. Gerginlikle yutkundu. "Ama bir şeyler yiyebileceğimi sanmıyorum."

"En son burada yemek yediğimde, herşey mükemmeldi. Seni temin ederim ki..."

"Yemeğin kalitesinden bir şüphem yok zaten," diye Simon'un sözünü kesti.

"Biraz gerginim." Simon, Daphne'ye anlamsız gözlerle baktı. "Simon," derken, sesinde bir çocuğu azarlar gibi keskin bir ton vardı. "Biz bu sabah evlendik."
Sonunda onun bu yapmacık neşesi ve yersiz gerginliğinin sebebi anlaşılmıştı.

"Daphne," dedi Simon usulca, "endişelenmene gerek yok."

Daphne gözlerini kırpıştırdı. "Öyle mi?" Simon, zorlukla nefes alıyordu. Demek ki nazik ve düşünceli bir koca olmak, göründüğü kadar kolay bir iş değildi.

"Evliliği kutsamak için, Clyvedon'a varmayı bekleyeceğiz."

"Öyle mi?"

Simon'un gözleri şaşkınlıktan irileşmişti. Acaba Daphne hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Sana bu geceyi bir yol kenarı otelinde yaşatmayacağım," dedi kararlılıkla. "Sana bundan daha fazla saygı duyuyorum."

"Yaşatmayacak mısın? Saygı mı?"

Simon'un kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Daphne, gerçekten de hayal kırıklığına uğramıştı.

"Uh, hayır."

Daphne, ona doğru bir adım attı. "Ama neden?" Simon, yatağın kenarına oturup, uzun bir süre konuşmadan karısına baktı. Daphhe'nin koyu renk gözleri merak, endişe ve

biraz da korkuyla açılmıştı. Gerginliğinin göstergesi olarak dudaklarını yalıyordu ama bu hareket, Simon'un zaten tutku dolu olan vücudunda daha da korkunç etkiler bırakıyordu.

Daphne, hafifçe gülüyor ama Simon'un gözlerine bakamıyordu. "Benim için önemli değil."

Simon, dışarıdan bakınca put gibi donup kalmışa benziyordu ama içinden gelen bütün sesler, Onu sıkıca kavra! Hemen, şimdi, burada! Diye bağırıyordu.

Simon, kendiyle olan savaşına tam yenik düşmek üzereyken, Daphne ani bir hareketle yataktan zıpladı, elleriyle ağzını kapatarak küçük bir çığlık attı.

Onu kendine çekmek için, kolunu uzatmış olan Simon ise aniden boşluğa sarılınca, dengesini kaybedip, yüzüstü yatağa düştü. Şilteye gömülmüş ağzından,

"Daphne?" diye boğuk bir ses geldi.

"Tahmin etmeliydim," diye mırıldandı Daphne , "Oh, çok üzgünüm."

Üzgün müydü? Simon doğrulmaya çalışıyordu. Daphne ağlamak üzereydi. Neler oluyordu? Daphne asla ağlamazdı.

Yüzünü kocasına doğru çeviren Daphne, acı dolu gözlerle ona bakıyordu. Onun için endişelenen Simon, bir anda Daphne'yi bu kadar yıkan sorunun ne olduğunu anlayamadığı için ona yardım da edemiyordu. Yardım edemediği için de, sorunun ciddi olamayacağını düşünüyordu.

Bu bencilce bir davranıştı, fakat Simon böyleydi işte.

"Daphne," diye yumuşak bir sesle sordu, "neyin var?"

Yatağa, Simon'un hemen yanına oturan Daphne, tek elini kocasının yanağına koydu. "Çok düşüncesizim," derken, sesinde özür diler gibi bir hava vardı.

"Bilmeliydim. Bir şey söylememeliydim."

"Neyi bilmeliydin?" diye ısrar etti Simon.

Eli birden ağırlaşmış gibi yanma düştü. "Yani, senin... Senin yapamadığını..."

"Neyi yapamadığımı?"

Daphne, başını öne eğip, kucağında birbirlerini parçalamakla meşgul olan parmaklarına baktı. "Lütfen beni bunu söylemek zorunda bırakma," diyerek fısıldadı.

"Erkekler..." diye lafa giren Simon'un ses tonu yavaş yavaş sabırsızlandığını ortaya koyuyordu, "tam da bu yüzden evlenmek istemiyor işte."

Aslında, bu sözü Daphne'den çok kendine söylemişti ama bunu duyan Daphne, yeniden dokunaklı bir şekilde sızlanmaya başladı.

"Lanet olsun, burada neler oluyor?" Simon artık bir açıklama bekliyordu.
Daphne, "Sen evliliği kutsayamıyorsun, değil mi?" diye kendinin bile zor duyacağı bir sesle fısıldadı.

Erkekliğinin o anda sönmemiş olması başlı başına bir mucizeydi. Hatta Simon'un "Pardon?" diyebilecek kadar kendini toplaması bile şaşırılacak bir durumdu.

Daphne, başını yine öne eğmişti. "Yine de sana karşı iyi bir eş olacağım. Kimseye bir şey söylemeyeceğimden emin olabilirsin."

Çocukluğunda yaşadığı konuşma zorluğu hariç, hayatının geri kalan hiçbir döneminde, o andaki kadar dilinin tutulduğunu hissetmemişti.

Daphne, onun iktidarsız olduğunu sanıyordu!

"Nedennedenneden?" Kekeleme mi, yoksa yaşadığı şok mu sebep oluyordu bu tutukluğa? Simon, sebebin şok olduğunu düşündü. Beyni, başka bir soruya odaklanamayacak kadar uyuşmuş gibiydi.

Daphne "Erkeklerin bu konularda ne kadar hassas olduklarını biliyorum," diyerek usulca konuşuyor ve onu avutmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Özellikle de söylenen şey doğru değilse!" Simon'un sesi, istediğinden çok daha yüksek çıkmıştı.

Daphne hızla başını kaldırdı. "Değil mi?"

Simon'un gözleri, birer çizgi haline gelmişti. "Bunu sana ağabeyin mi söyl edi?"

"Hayır, annem."

“Annen mi?" diyen Simon, şaşkınlıktan dilini yutmak üzereydi. Başka bir adamın, evlendiği gece bunları yaşamış olabileceğine ihtimal vermezdi. "Annen sana, benim iktidarsız olduğumu mu söyledi?"

"Bu lafın o anlama geldiğini bilmiyordum," diye merakla söylendi Daphne. Ama kocasının sinirli bakışlarını yakalayınca, "Hayır, hayır, bu kelimelerle söylemedi elbette," diye düzeltti.

"Ne..." diye söze giren Simon'un, sinirden dudakları titriyordu, "söyledi sana tam olarak?"

Daphne "Fazla bir şey söylemedi," dedi, "hatta bir hayli sıkıcıydı anlattıkları ama evlilik işlemi..."

"Buna işlem mi dedi?"

"Herkes öyle demez mi?"

Simon, elinin tersiyle soruyu savuşturdu. "Başka ne dedi?" ,

"Dedi ki, sen nasıl adlandırıyorsan o işlemin, çocuk doğurmakla ilgisi olduğumu ve..."

Simon, artık kendini zor tutuyordu. "İlgisi olduğunu mu?"

"Evet." Daphne kaşlarını çatmıştı. "Bana fazla açıklama yapmadı."

"Belli oluyor."

"Elinden geleni yaptı," diyen Daphne, bir yandan da annesini koruması gerektiğini düşünüyordu. "Bu, onun için çok utanç verici bir konuşmaydı."

"Sekiz çocuk doğurduktan sonra..." diye mırıldandı Simon, "bunu aşmış olması gerekirdi."

"Sanmıyorum," dedi Daphne. "Ona bu işlemi kaç kere yaptığını sorduğumda..." yukarıya doğru çaresizlikle baktı. "Bunu işlemden başka ne şekilde isimlendireceğimi bilmiyorum."

Sıkıntıdan sesi kısılan Simon, eliyle ona devam etmesini belirtti. "Devam et."
Daphne, endişeyle gözlerini kırpıştırdı. "İyi misin?"

"Hem de nasıl." Simon'un cevabı homurdanarak çıktı.

"Sesin pekiyi gelmiyor."

Elini tekrar havada sallayınca, Daphne'de sanki konuşamıyormuş gibi bir izlenim bırakmıştı.

"Pekâlâ," diyen Daphne, yavaşça devam etti. "Ona bu işlemi sadece sekiz kere mi yaptığını sorduğumda, son derece rahatsız oldu, utandı ve..."

"Ona bunu mu sordun?" Simon'un sesi, artık bir kükre meyi andırıyordu.

"Evet." Daphne kocasına baktı. "Sen gülüyor musun?"

"Hayır." Simon nefesini tuttu.

Daphne kararsızlıkla ona bakıyordu. "Bana gülüyormuşsun gibi geldi de."
Simon, konuşmak yerine hızlıca başını iki yana salladı.

"Her neyse," diyen Daphne, sözünün kesilmesinden rahatsız olmuştu. "Sekiz çocuğu olduğuna göre, bence sorduğum soru gayet mantıklıydı ama o..."

Tek elini Daphne'nin yüzüne doğru kaldıran Simon, gülsün mü yoksa ağlasın mı, karar veremiyordu. "Daha fazla anlatma, sana yalvarıyorum," dedi.

"Oh." Buna ne cevap vereceğini bilemeyen Daphne, ellerini kucağına koyup, sessiz bir şekilde beklemeye başladı.

Sonunda, ona asır gibi gelen bir sessizlikten sonra, Simon derin ve içli bir nefes aldı. "Bunu sana sorduğum için pişman olacağımı biliyorum. Hatta daha şimdiden pişmanım. Ama neden benim bu işlemi yapmaya omuzlarını silkeledi yeterli olmadığıma karar verdin?"

"Ama sen çocuk sahibi olamayacağını söylemiştin."

"Daphne, bir çiftin çocuk sahibi olamamasının pek çok değişik nedeni olabilir."

Daphne, kendini zorlayarak birbirine geçmiş dişlerini ayırdı. "Şu anda kendimi ne kadar aptal hissettiğimi bilemezsin," diye mırıldandı.

Simon, uzanıp onun ellerini tuttu. Parmaklarını okşayarak

"Daphne," dedi, "bir kadınla bir erkeğin arasında tam olarak neler geçtiğini biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," diye dürüstçe cevap verdi Daphne. "Üç tane ağabeyim olduğu için sen de benim bunu biliyor olduğumu sandın, tabi bir de annemin dün geceki konuşmaları..."

"Daha fazla anlatma," diyen Simon'un sesinde alışılmışın dışında bir yumuşaklık vardı. "Bir kelime daha etme. Buna dayanamayacağım."

"Fakat..."

Simon'un kafası, ellerinin arasındaydı. Daphne, biran için onun ağladığım sandı.
:D :D :D :D

Tam da, düğün gecesi kocasını ağlattığı için kendi kendine kızarken, Simon'un omuzlarının, kahkahalarla sarsıldığını fark etti.

Çok kötüsün!

"Bana mı gülüyorsun?" diyerek homurdandı.

Başını hayır anlamında sallayan Simon kafasını kaldıramıyordu.

"Peki, o halde neden gülüyorsun?"

"Oh, Daphne..." derken hala gülen Simon, nefes almakta zorlanıyordu,

"öğreneceğin çok şey var."

Daphne "Pekâlâ bu konuda seninle tartışmayacağım," diyerek ona çıkıştı.

Gerçekten, eğer insanlar, genç kızları bu gibi konulardan uzak tutmak için çaba harcamasalardı, böyle sahneler yaşanmazdı.

Öne doğru hafifçe eğilen Simon, dirseğini bacağına dayadı. Gözleri, birden başka türlü parlamaya başlamıştı. Usulca, "Ben sana öğretebilirim," dedi.
Daphne'nin birden içi ürperdi.

Simon, gözlerini bir an bile Daphne'nin gözlerinden ayırmadan, elini tutup dudaklarına doğru götürdü. "Emin ol..." diye mırıldanırken, bir yandan da dilini Daphne'nin orta parmağının üzerinde gezdiriyordu, "seni yatakta rahatlıkla tatmin edeceğim."

Daphne, birden nefes almakta zorlandığını fark etti. Oda ne zaman bu kadar ısınmıştı? "Beben senin ne demek istediğini anlayamıyorum."

Simon, karısını kucağına doğru çekti. "Anlayacaksın."

15. BÖLÜM

Sosyetenin en sevilen Dük'ü ve onun Düşes'i Londra'dan gittiğinden beri şehir bir hayli sessizleşmişe benziyor. Yazarınız, Bay Nigel Berbrooke'un Bayan Penelope Featherington'u dansa kaldırdığını ama genç Bayan Featherington'un, annesinin ısrarlarıyla mecburen kabul etmek zorunda kaldığı danstan pek de memnun dönmediğini size bildirmek ister,

Ama söyleyin, kim Bay Berbrooke ve Bayan Featheringston hakkında konuşmak ister ki? Kendimizi kandırmayalım. Asıl merak ettiğimiz şey, Dük ve Düşes'in neler yaptığı...

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 28 Mayıs 1813

Daphne, kendinden geçmiş bir halde, geçen akşam Leydi Trowbridge'in bahçesindeki gibi diye düşünüyordu. Tabii bir farkla; bu sefer yalnızlardı sinirden deliye dönen ağabeyler ve yakalanma korkusu yoktu, sadece bir adam, karısı ve yaşayacakları tutkunun sabırsız beklentisi vardı.

Simon'un sakin ama arzulu dudakları, Daphne'ninkilere uzandı. Dilinin her bir dokunuşuyla, Daphne'nin içinde kıpırdanmalar, küçük sarsıntılar oluyordu.

"Sana hiç," diye fısıldadı Simon, "dudağının kenarlarının beni ne kadar etkilediğini söylemiş miydim?"

"Hhayır," diye usulca cevaplayan Daphne, gerçekten de onun dudaklarını incelemiş olduğunun hiç farkına varmamıştı.

Mırıldanarak "Onlara bayılıyorum," diyen Simon, bunu kanıtlamak istercesine Daphne'yi öptü. Dişleri, Daphne'nin alt dudağını hafifçe ısıtıyordu, ta ki diliyle dudaklarının çizgisini okşamaya başlayana kadar.

Daphne gıdıklanmıştı, az sonra ağzının tam olarak gülmek üzere açılacağından emindi. "Dur," diye kıkırdadı.

"Asla." Simon kendini biraz geri çekip, Daphne'nin yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bugüne kadar gördüğüm en harika gülüşe sahipsin."

Daphne, ona tam "Saçmalama" diyecekken, bu romantik anı bozmak istemediğine karar verip, "Öyle mi?" diye sordu.

"Öyle." Burnuna bir öpücük kondurdu. "Güldüğün zaman, ağzın neredeyse yüzünün yarısını kaplıyor."

"Simon!" diye bağırdı Daphne. "Bu çok kötü bir şey!"

"Bence çok çekici."

"Kötü bir görüntü."

"Arzulanacak bir şey."
Daphne suratını buruştururken, bir yandan da kahkahalarla gülüyordu. "Belli oluyor ki kadın güzelliğinin standartlarından pek haberin yok."

Simon yavaşça tek kaşını kaldırarak "Bundan sonra seni ilgilendiren tek standart benimki olmalı."

Birden susan Daphne, hemen ardından kahkahalar atarak Simon'un bedenine sarıldı. "Oh, Simon," derken, vücudu sarsılıyordu, "bunu söylerken o kadar ciddi görünüyordun ki. İnanılmaz bir surat ifaden vardı!"

"Acayip mi yani?" diye sordu Simon. "Sen bana acayip mi diyorsun?"

Daphne daha fazla gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı, fakat pek de başarılı olamıyordu.

"Neredeyse iktidarsız demek kadar kötü, bu," diye homurdandı Simon.
Daphne hemen kendini toparladı. "Oh Simon, inan bana öyle demek..."

Açıklamaya çalışmanın bir faydası olmayacağını anlayınca, sadece "Özür dilerim," demekle yetindi.

"Olmaz" Simon, elini umursama dercesine havada salladı. "Anneni öldürmek zorunda kalabilirim ama senin özür dilemene gerek yok."

Kıkırdamadan edemeyen Daphne, "Annem elinden geleni yaptı ama sen bana başka bir şey söylemiştin, ben de..."

"Oh, şimdi de tüm bunlar benim suçum mu oldu?" diye, şakayla karışık kızdı Simon. Ama hemen ardından, yüz ifadesi baştan çıkarıcı bir hal aldı. Daphne'ye biraz daha yaklaştı, öyle ki Daphne'nin bedeni geriledi. "Sanırım, yeteneklerimi sana kanıtlamak için, çok çalışmam gerekecek."

Karısını yatağa yatırırken, tek elini de sırtının çukuruna koymuştu. Simon'un parlayan mavi gözlerine bakan Daphne, nefesinin kesildiğini sandı. İnsan yattığı zaman, etrafındaki herşey bambaşka bir görüntü alıyordu. Daha karanlık, daha korkutucu. Üzerine doğru yaklaşan ve tüm görüşünü kaplayan Simon yüzünden daha da heyecanlanıyordu.

Ve bir anda Simon ona daha da yaklaştı ve nerdeyse Daphne'nin tüm dünyasını kapladı.

Bu kez öpüşü gıdıklayıcı değil, sertti. Oyun oynamıyor, sahipleniyordu.

Eli Daphne'nin kalçasına kaydı, onu kavrayarak erkekliğine bastırdı. "Bu gece..." diye fısıldadı kulağına, "benim olacaksın."

Daphne'nin nefes alıp verişleri o kadar hızlanmıştı ki adeta kulakları çınlıyordu. Simon, neredeyse vücudunun her noktasını kaplamıştı. Regent's Parkı'ndaki o geceden beri, bu anı belki bin defa hayal etmişti ama sadece Simon'un vücudunun kendisi üzerindeki ağırlığının bile onu böyle heyecanlandırabileceğini düşünememişti. Geniş, iri ve son derece kaslıydı, Daphne istese bile onun baştan çıkarıcı girişimlerinden kaçamazdı.

Güçsüz kalmanın bu kadar zevkli olduğunu kim bilebilirdi ki? Simon, ona ne isterse yapabilecek durumdaydı, Daphne de zaten onun herşeyi yapmasını istiyordu.

Ama Simon'un dudakları aralanıp, onun ismini söylemek isterken sadece "Dddaphne," diyebildiğinde, Daplıne onun üzerinde ne derece etkili olduğunu anlamıştı. Kocası onu o kadar çok arzuluyordu ki nefes alamıyor, adeta konuşamıyordu.

Daphne yeni fark ettiği gücünün de etkisiyle, vücudunu sanki ne yapacağını bilir bir hale gelmişti. Kalçaları, onunla buluşmak için öne doğru çıkmış, Simon'un elleri

eteklerini beline kadar sıyırınca da Daphne bacaklarını açarak onu kendine, kadınlığının merkezine doğru çekmişti.

"Tanrım, Daphne," diye zorlukla mırıldanan Simon, titreyerek zar zor dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Çok istiyo..."

Daphne onu ensesinden tutarak tekrar vücudunun üzerine çekmek istedi. Biraz önce gövdesini kaldırdığı yerde, şimdi bir serinlik vardı.

"Yavaş olamıyorum," diye homurdandı Simon.

"Önemli değil."

"Bence önemli." Simon'un gözleri, aldığı zevkten ötürü adeta mavinin başka bir tonuna dönüşmüştü. "Fazla hızlı gidiyoruz."

Nefesi kesilen Daphne yutkunarak ona bakıyordu. Simon onun yanına oturdu, gözlerini Daphne'nin vücudundan ayırmıyor, tek eliyle onun bacaklarını okşuyordu.

"Öncelikle," derken sesi hırıltıdan farksızdı, "giysilerin konusunda bir çözüm bulmalıyız."

Simon, onu çekerek ayağa kaldırırken, Daphne'nin yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yerleşmişti. Bacakları tam olarak tutmuyor, dengesizce sallanıyordu ama Simon'un eteğini yukarı kaldıran elleri, aynı zamanda onu belinden kavrıyor, onun düşmesini engelliyordu. "Yatarken seni çırılçıplak soymak çok zor olacaktı," diye kulağına fısıldadı.

Diğer eliyle, kalçalarının kıvrımını kavrayıp yuvarlak hareketlerle okşamaya başladı."Şimdi soru şu;" dedi, "elbiseni yukarıdan mı çıkartmalıyım, yoksa aşağıdan mı?"

Daphne, Simon'un sorusuna bir yanıt beklemediğini umuyordu, zira istese de ona cevap verebilecek kadar sesi çıkmayacaktı.

Simon "Ya da," usulca ve parmakları korsenin bağcıklarına uzandı.

Daphne hareket edecek zaman bile bulamadan, Simon elbiseyi çıkardı.

Bacakları çıplaktı, ipekten iç gömleği olmasa tamamen çırılçıplak kalacaktı.
Daphne'nin göğüslerinden birini gömleğin üzerinden avucunun içine alan Simon, "Sürpriz," diye mırıldandı. "Hem de güzel bir sürpriz. İpek asla tenin kadar yumuşak olamaz, yine de onun da kendine göre bazı avantajları var tabii."

Daphne, Simon'un gömleği yavaşça aralamasını izlerken nefesinin kesildiğini hissetti, Simon'un ufak dokunuşları göğüs uçlarının belirginleşmesine ve sertleşmesine neden oluyordu.

"Hiç bir fikrim yoktu," diye fısıldayan Daphne'nin ılık ve ıslak nefesi, dudaklarından Simon'a yayılıyordu.

Simon ise o sırada diğer göğse geçmişti. "Hangi konuda?" diye usulca sordu.

"Çok yaramazsın."

Simon'un gülüşü, yavaş ve tutku doluydu. Dudakları, Daphne'nin kulağına değerken, "Sen en yakın arkadaşımın kardeşiydin. Bana tam anlamıyla yasaklanmıştın. Ne yapabilirdim ki?" dedi.

Daphne'nin bedeni arzuyla titredi. Nefesi sadece kulağına değse bile Daphne'nin tüm vücudu ürperiyordu.

Simon, gömleği Daphne'nin bir omzundan sıyırırken

"Hiçbir şey yapamıyordum," dedi. "Hayal etmenin dışında."

Simon'un bu hareketiyle vücudu titreyen Daphne fısıldayarak 'Yani beni mi düşünüyordun?" dedi. "Bu anı mı düşünüyordun?"

Simon'un artık Daphne'nin kalçasını okşamıyor adeta sıkıyordu. "Her gece. Uyumadan önceki her anımda, tenim ateşler içinde kalana, vücudum rahatlamak için çıldırana kadar."

Daphne'nin bacakları boşalmıştı ama Simon onu tutup kaldırdı.

"Ama uykuya daldığım zaman..." Simon, bu sefer de boynuna geçmiş, sıcak nefesi Daphne'nin boynunu öper gibi okşuyordu. "İşte o zamanlar ciddi anlamda yaramazlık yapıyordum."

Daphne'nin dudaklarından kaçan bir inleme, tutkuya boğulmasının yansımasıydı.

Daphne'nin iç gömleği diğer omzundan aşağıya kayarken Simon'un dudakları iki göğsünün arasındaki tutkuları körükleyen boşluğa uzandı. "Ama bu akşam..." diye devam etti, "tüm hayallerim gerçek olacak."

Simon'un dudakları Daphne'nin sertleşmiş göğüs uçlarına dokundu, Daphne'nin yeniden nefesi kesildi.

"Leydi Trowbridge'in bahçesinde sana tam olarak yapmak istediğim de buydu," dedi Simon.

Denge için Simon'un omuzlarına tutunan Daphne, çılgınca başını sallıyordu. Kendine hâkim olamıyordu. Düşüncelerini, mantığını ve tüm dengesini altüst eden bir zevk şelalesi akıyordu sanki içinden.

"Tabii ki, tüm bunlardan haberin yoktu senin," diye mırıldandı Simon. "O kadar masumsun ki."

Simon'un kolları arasında Daphne çırılçıplak kalmıştı. Onun, heyecanlı olduğu kadar sinirli de olduğunu tahmin eden Simon, Daphne'yi yavaşça yatağa yatırdı.

Kendi giysilerini çıkarırken kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Vücudu, ona karşı duyduğu fiziksel ihtiyaçla sarsılıyordu. Ana yine de, gözlerini Daphne'den bir an bile ayırmadı. Karısı, tam karşısında, bir hediye gibi onu bekleyerek yatıyordu.

Mumun titrek ışığında, teni bir şeftali renginde parlıyor, çoktan açılmış olan saçları da, yastığın üzerinde dağılmış halde duruyordu.

Az önce Daphne'nin giysilerini büyük bir ustalıkla ve hızla çıkaran Simon'un parmakları, kendi giysilerine sıra geldiğinde adeta cansız ve hareketsiz kalmıştı.

Elleri pantolonuna uzandığında, Daphne'nin çarşafı üzerine çekmeye çalıştığını gören Simon, "Sakın," dedi.

Daphne'nin gözleri Simon'unkilerle buluştu ve Simon "Üzerini örten ben olacağım." dedi.

Kalan giysilerini de bir çırpıda çıkartan Simon, Daphne tek kelime edemeden onun yanına, yatağa girdi. Teni Daphne'nin vücudunu sardı. Daphne'nin şaşkınlıktan afalladığını hissetti, vücudu hafifçe titriyordu.

Simon Daphne'nin burnuna hafifçe burnunu sürterek usulca "Shhh," dedi, tek eliyle de Daphne'nin kalçasını okşuyordu, "Bana güven."

"Sana güveniyorum," diye titrek bir sesle cevap verdi Daphne. "Sadece..."

"Sadece ne?" Simon'un eli Daphne'nin kalçalarından kasıklarına çıkmıştı.

"Sadece, keşke bu kadar bilgisiz olmasaydım, diyorum."

Simon, derinden gelen bir kahkahayla sarsıldı.

Onun omzuna kızgınlıkla vuran Daphne, "Gülme," diye söyleniyordu.

"Sana gülmüyorum," diye üsteledi Simon.

"Evet, bana gülüyorsun," diye mırıldanan Daphne "ve sakın bana gülmediğini söyleme, çünkü bu yalana kimse inanmaz," dedi.

Simon "Gülüyordum...." derken Daphne'nin bedeninden ayrılarak dirseklerinin üzerine abanmaya başladı, "çünkü ben senin bilgisiz olmandan son derece memnunum."

Simon, dudakları Daphne'ninkilere bir tüy kadar hafifçe değene kadar, eğildi. "Sana bu şekilde dokunan tek adam olduğum için onur duyuyorum."

Daphne'nin gözlerinin saflıkla parıldaması Simon'un adeta kendini kaybetmesine neden oluyordu. "Gerçekten mi?" diye fısıldadı Simon'a.

"Gerçekten," diyen Simon'un sesi, kendine bile yabancı geliyordu. "Onur bile hissettiklerimin sadece yarınsını oluşturuyor."

Daphne tek kelime etmedi, bakışlarına meraklı bir ifade yerleşmişti.

"Sana yan gözle bile bakan bir adam görürsem, onu öldürebilirim," diye homurdandı Simon.

Bunu duyan Daphne, kahkahalarla gülmeye başlayınca, Simon şaşırmıştı. "Oh, Simon," dedi nefes nefese, "bu kadar mantıksızca bir kıskançlığın hedefi olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Teşekkür ederim."

"Sonra teşekkür edersin," diye fısıldadı Simon.

"Belki de," diye son derece baştan çıkarıcı bir sesle fısıldadı Daphne, "sen de bana teşekkür edersin."

Simon, Daphne'nin bacaklarının yavaşça aralandığını hissedince, erkekliğini onun karnına dayayarak kendini oraya yerleştirdi. "Zaten ediyorum," dedi, dudaklarından dökülen kelimeler Daphne'nin kolunu okşuyordu. "İnan bana, zaten ediyorum."

Hayatında hiçbir zaman, kendisi üzerinde kurduğu kontrole, bu kadar şükretmemişti. Tüm vücudu, Daphne'ye sahip olmak ve onu kadını yapmak için titrese de Simon bunu ertelemeye çalışıyordu. Bu gece, düğün geceleriydi. Daphne, bu anın tadını çıkarmalıydı.

Bu, Daphne için bir ilkti. Simon, onun ilk erkeğiydi tek erkeğiydi. Simon bunu kendisinden beklenmeyecek bir sahiplenmeyle düşünüyordu. Bu gecenin, ona zevklerin en büyüğünü yaşatmasını istiyordu.

Daphne'nin de onu arzuladığını biliyordu. Nefes alışı düzensizleşmiş, gözleri şehvetle parlaklaşmıştı. Dudakları ise... yarı açık yarı kapalı dudaklarının arasından çıkan her bir inilti... Simon'u daha da kendine çekiyordu.

Bunları düşünmek yerine, Daphne'yi öpmeye başladı. Onun çığlıklarına ve tutkudan kıvranan bedenine aldırmadan, tüm vücudunu öptü. Onun da kendi gibi çıldırdığını biliyordu. Eli Daphne'nin bacaklarının arasına uzandı ve ona dokundu.

Ağzından çıkarabildiği tek ses, Daphne'nin adıydı ve o bile homurdanmaya dönüşüyordu. Karısı artık onun için hazırdı; hayal bile edemeyeceği kadar sıcak ve ıslaktı. Yine de bundan daha da çok emin olmak isteyen Simon ya da sadece kendine

acı çektirmek için tek parmağını Daphne'nin içine soktu, sıcaklığını hissederek, ufak dokunuşlarla...

"Simon!" diye bir çığlık atan Daphne, onun altında iki büklüm olmuştu.

Daphne'nin kaslarının gevşeyip kasılmasından, neredeyse sonuna gelmiş olduğunu anlayabiliyordu. Simon onun karşı çıkmasına aldırış etmeden elini oradan çıkardı.

Bacağını kullanarak, kendini Daphne'nin bacaklarının arasına yerleştirdi. Artık onun içine girmeye hazırdı. "Biraz aacıyabilir," diye fısıldadı Simon, "ama sana ssöz veriyorum..."

"Devam et" diyerek inleyen Daphne, başını soldan sağa delice çeviriyordu.

Ve Simon onunla birleşti. Bir kerede, güçlü ve hızlı bir şekilde içine girdi.

Bekâretinin bozuluşunu hissetti, Daphne'nin canı acımış gibi görünmüyordu.

"İyi misin?" diye soran Simon, fazla hızlı hareket etmemek için kaslarını kontrol etmeye çalışıyordu.

Daphne evet anlamında başını sallarken, nefes nefese "Çok değişik bir his," diye fısıldadı.

"Kötü değil, değil mi?" diye soran Simon'un ses tonundaki çaresizlikten utandığı belliydi.

Daphne, başını hayır anlamında sallarken, kısa ama kadınsı bir gülüşle onu ödüllendirdi. "Hiç kötü değildi," diye fısıldadı, "ama önceden... Yani sen... Parmağınla..."

Mum ışığının solgunluğunda bile, Daphne'nin yanaklarının utançtan pembeleştiği belli oluyordu. "Bunu mu istiyorsun?" derken, Simon kendini yarı yarıya dışarıya çekmişti.

"Hayır!" diye itiraz etti Daphne.

"O zaman bunu istiyorsun." Simon var gücüyle Daphne'nin içine girdi.
Daphne, delirecek gibiydi. "Evet. Hayır. Her ikisi de."

Simon, hareket etmeye başladı; hareketleri kasıtlı olarak yavaş ve dengeliydi.

Kendini her ileri itişinde, Daphne'nin dudaklarında dökülen yumuşak iniltiler, onu daha da heyecanlandırıyor, daha büyük bir hazla hareket etmesini sağlıyordu.

Mırıltıları çığlıklara dönüp de nefes alması hızlanınca, Simon onun yolun sonuna geldiğini anladı. Daphne, çıktığı yüksekten aşağı doğru inerken, Simon da daha hızla hareket ediyor ve kendini kontrol edebilmek için dişlerini sıkıyordu.

Simon'un ismini sayıklayan Daphne, ardından aynı kelimeyi çığlık atarak söylemeye başladı ve sonunda, bütün vücudu onun altında kaskatı kesildi. Elleri Simon'un omuzlarını kavrıyordu, kalçaları ise yataktan yükselmişti. Ardından son bir titremeyle... doyuma ulaştı. O andan sonra, kendi mutluluğu hariç, dış dünyayla tamamen ilgisini kesti.

Son bir kez ileri atılıp, Daphne'nin sıcaklığına gömüldükten sonra Simon da aynı doyuma ulaştı.

Ardından, şehvetli bir öpücükle dudakları birleşti, kendini geri çekerek, karısının yanında çarşafların üzerinde rahatlığa kavuştu.

Bu, yaşayacakları ihtiras dolu gecelerin ilki olmuştu. Yeni evliler, Clyvedon'a seyahat etmişlerdi. Daphne utangaçlığından sürekli itiraz etse de bir haftadan uzun bir zaman dilimini, yatak odasında baş başa geçirmişlerdi.

Elbette, Daphne'nin itirazları da, onu gerçekten odadan dışarı çıkartacak kadar inandırıcı olmamıştı.

Odadan dışarı çıktıklarında ise Daphne en sonunda şatoyu baştan sona gezme fırsatını buldu. Geldiğinden beri tek gördüğü yer, ön kapıdan Dük'ün odasına giden yol ve dükün odasıydı. Uzun saatler boyunca, kendini hizmetçilere tanıtarak vakit geçirdi. İlk geldiğinde, ayaküstü tüm çalışanlarla tanıştırılmış olsa da Daphne evde en çok yetkiye sahip hizmetlilerle özel olarak konuşmanın daha iyi olacağını düşünmüştü.

Simon, uzun yıllardan beri Clyvedon'da yaşamıyordu, dolayısıyla yeni hizmetlilerin çoğu onu tanımıyordu. Ama onun çocukluğunu bilen emektar çalışanlar, Daphne'nin kocasına inanılmaz bir bağlılık duyuyorlardı. Hatta Daphne, Simon'la birlikte bahçeyi gezerken bundan ona bahsetmiş ve gülmüştü, bunun üzerine Simon ona sadece ciddi bir ifadeyle bakmıştı.

"Eton'a gidene kadar burada yaşadım," demiş, bunun da yeterli bir açıklama olduğunu düşünüp, başka bir şey söylememişti.

Daphne, sesindeki durgunluktan rahatsız olmuştu. "Londra'ya ziyarete gitmedin mi hiç? Biz küçükken..."

"Ben sadece burada yaşadım."

Simon'un ses tonu, konuşmanın bittiğini gösterir gibiydi ama Daphne, şansını zorlamaya karar verip, konunun üzerine gitti. "Kim bilir ne kadar tatlı bir çocuktun," derken, sesi yumuşaktı, "ya da belki son derece yaramazdın; bu kadar uzun süreli bir bağlılığı hak ettiğine göre."

Simon tek kelime etmiyordu.

Daphne yine de devam etti. "Ağabeyim Colin aynı senin gibiydi. Küçükken tam bir canavardı ama bir o kadar da sevimliydi, bütün hizmetliler ona bayılırdı. Hatta bir keresinde..."

Daphne'nin cümle ortasında açık kalan ağzı, donmuş gibiydi. Devam etmesine gerek yoktu. Simon, durduğu yerde dönmüş ve gerisin geri yürümeye başlamıştı bile.

Simon, güllere ilgi duymuyordu. Zambakların varlığı, onu hiç ama hiç ilgilendirmiyordu ama şimdi... tahta bir çitin üzerine abanmış, Clyvedon'un meşhur çiçek bahçesine dikkatle sanki tarım alanında ciddi bir eğitimi varmış gibi bakıyordu.

Bunun tek sebebi ise, Daphne'nin çocukluğuyla ilgili sorduğu sorulara cevap verememesiydi.

işin aslı, hatıralardan nefret ediyordu. Ona geçmişi hatırlatan herşeyden kaçıyordu. Clyvedon da kısa bir süre için kalmak bile, onun için zordu.

Daphne'yi buraya getirmesinin tek sebebi yaşamaya müsait tek evinin burası olmasıydı, bir de Londra'ya çok da uzak sayılmazdı, iki günlük bir mesafedeydi.

Anılar, duyguları da beraberinde getiriyordu. Ve Simon, yeniden küçük bir çocuk gibi kendini çaresiz bir halde hissetmek istemiyordu. Babasına kaç defa hevesle mektuplar yazdığını ve gelmeyen cevapları nasıl da beklediğini hatırlamak istemiyordu. Hizmetçilerin acıyan gözlerle ona baktıklarını ve her seferinde onu hoş tutmaya çalışmalarını da unutmak istiyordu. Onu seviyorlardı, doğru... Ama ona acıyorlardı da.

Hatta ona yaptıklarından ötürü babasından nefret etmeleri bile Simon'un içini rahatlatmıyordu. Babasından kimseler hoşlanmıyordu. Bu, Simon'u mutlu etse de geçmişin izlerini silmesine yetmiyordu.

Geçmişin utancını...

Simon, kendisine acınmasını değil, hayran olunmasını istiyordu. Eton'a tek başına gidip, şansını deneyene kadar, başarının gücünü asla tadamamıştı.

Uzun bir yolculuk olmuştu; buraya gelene kadar adeta cehennemden geçmişti.

Elbette ki, bunların hiçbiri Daphne'nin suçu değildi. Ona çocukluğu hakkında sorular sorarken, aklında bir art niyet olmadığını biliyordu Simon. Nasıl olabilirdi ki? Daphne onun geçmişte konuşmakta zorluk çektiğini bile bilmiyordu. Bunu ondan saklamak için nasıl da zorlanmıştı.

Hayır, aslında Daphne ile birlikteyken kendini çok da fazla zorlamasına gerek olmamıştı. Genç kadın onu her zaman rahatlatmıştı, öyle ki Simon onun yanında kendini olabildiğince özgür hissediyordu. Son zamanlarda konuşma zorluğu neredeyse hiç ortaya çıkmamıştı; stresli ya da aşırı derecede sinirli olduğu zamanlar hariç.

Ve Daphne varlığıyla adeta Simon'un tüm bu hissettiklerini yatıştırıyordu.

Önündeki çite daha da fazla abanan Simon'un vücudu, Daphne'ye karşı çektiği vicdan azabından adeta öne doğru çökmüştü. Ona, affedilemez bir tavır sergilemişti. Kaderi onu yeniden mağlup ediyor gibiydi.

"Simon?"

Daha Daphne'nin sesini duymadan, onun geldiğini hissetmişti Simon. Arkadan yaklaşırken, ayağındaki botlardan hiç ses çıkmıyordu. Ama Simon, onun orada olduğunu biliyordu. Karısının hafif parfümünü duyabiliyor, rüzgârın saçlarını havalandırışını hissedebiliyordu.

"Ne kadar güzel güller," dedi Daphne. Bu, Daphne'nin onu yumuşatma yöntemiydi. Simon, onun daha fazlasını öğrenmek için yanıp tutuştuğunu da biliyordu. Ama Daphne, yaşının çok üzerinde bir olgunluğa sahipti ve Simon her ne kadar onunla bu konuda alay etse de, genç kadın gerçekten de erkekler ve onların sinirli yapıları hakkında çok şey biliyordu. Bugünlük daha fazla soru sormayacaktı Daphne.

"Bana bu gülleri annemin diktiği söylenmişti." Sesi, istediğinden daha sert çıkmıştı, yine de Daphne'nin bunu ona uzanan bir zeytin dalı olarak görebilmesini umut ediyordu. Daphne cevap vermeyince, açıklama yapma gereği duyarak "Ben doğarken ölmüş," diye ekledi.

Daphne başını salladı. "Duymuştum. Üzgünüm."

Simon ilgisizce omuzlarını silkti. "Ben onu hiç tanımadım."

"Ama bu, onun için üzülmediğini göstermez."

Simon, çocukluğunu düşündü. Annesinin, ona karşı daha iyi niyetli ve sevgi dolu olup olmayacağını bilmesinin bir yolu yoktu elbette, yine de babasından daha kötü olabileceğini de hiç sanmıyordu. "Evet," diye mırıldandı, "Sanırım haklısın."

O gün öğleden sonra, Simon'un bazı evrak işleriyle uğraştığını gören Daphne, evin baş hizmetçisi Bayan Colson'u biraz daha yakından tanımaya karar verdi. Simon'la henüz, nerede yaşayacaklarına karar vermemişlerdi fakat Daphne, Clyvedon'da daha fazla vakit geçirmelerinin mümkün olabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa, burası Simon'un atalarından kalma bir yerdi.

Daphne'nin annesinden öğrendiği en önemli şeylerden biri, bir ev hanımının, evinin baş hizmetçisiyle iyi ilişkiler içinde olması gerektiğiydi.

Aslında Daphne, Bayan Colson'la anlaşmak konusunda endişeli değildi. Evin çalışanlarına tanıştırıldığında, Bayan Colson'la da kısaca görüşmüş ve onun konuşkan ve neşeli bir insan olduğu izlenimine kapılmıştı.

Daphne, mutfağın hemen yukarısında bulunan Bayan Colson'un küçük ofisine uğradığında çay zamanı daha gelmemişti. Elli yaşlarında görünen baş hizmetçi, küçük çalışma masasının üzerine eğilmiş, haftalık yemek menusunu hazırlıyordu.

Daphne, aralık duran kapıya hafifçe vurdu. "Bayan Colson?"

Kadın başını kaldırdı ve Daphne'yi görünce hemen ayaklandı. "Efendim," derken, hafifçe de eğilmişti. "Beni çağırabilirdiniz."

Daphne, hala yeni konumuna alışamamış olmanın verdiği bir rahatsızlıkla hafifçe gülümsedi. "Erken kalkmıştım," dedi Daphne, bu cevabın hizmetçiler için alışılmışın dışında olduğunu biliyordu. "Eğer birkaç dakikanız varsa Bayan Colson, birbirimizi daha yakından tanımamız iyi olur diye düşündüm. Siz uzun yıllardır buradasınız ve umarım daha nice uzun yıllar boyunca burada olursunuz."

Bayan Colson, Daphne'nin sıcak ses tonundan hoşlanmıştı. "Elbette, efendim. Sormak istediğiniz özel bir şey var mı acaba?"

"Özel bir şey yok. Ama eğer Clyvedon'u düzgün bir şekilde idare edeceksem, burası hakkında herşeyi bilmem gerekir. Belki, çaylarımızı sarı odada içebiliriz. Orasının dekorasyonu o kadar güzel ki. Hem sıcak hem de güneşli. Orayı özel odam haline getirebilirim."

Bayan Colson, Daphne'ye garip bir bakışla baktı. "Burada yaşayan en son düşes de o odayı çok severdi," dedi.

"Oh," diyen Daphne, bunun kendisini rahatsız hissettirmesi gerekip gerekmediğini anlayamadı.

"O odaya yıllardır çok iyi bakarım," diye devam etti Bayan Colson. "Güney tarafında bulunduğu için, bol güneş alan bir oda. Üç yıl önce, tüm koltuk takımlarının yüzlerini değiştirttim." Çenesi, gururlu bir tavırla havaya kalkmıştı.

"Aynı kumaşı bulabilmek için ta Londra'ya kadar gittim."

"Anlıyorum," diyen Daphne, bir yandan da Bayan Colson'un ofisinden çıkıyordu. "Eski Dük, karısının en sevdiği odayı eskisi gibi tuttuğuna göre, onu çok sevmiş olmalı."

Bayan Colson, Daphne'nin gözlerine bakmaktan kaçınarak, "Aslında bu, benim kararımdı," dedi sessizce. "Dük, her zaman evin bakımı için bana belli bir bütçe ayırırdı. Ben de parayı harcamak için en uygun yerin, o oda olduğunu düşündüm."

Daphne, Bayan Colson'un hizmetçilerden birini çağırıp ona çay için direktif vermesini bekledi. Ardından, mutfaktan çıkıp antreye doğru yürürlerken, "Çok hoş bir oda," dedi, "Şimdiki Dük her ne kadar annesini tanımamış olsa da, onun en sevdiği odayı olduğu gibi korumuş olmanız eminim çok hoşuna gidecektir."

Koridorda birlikte yürürlerken Bayan Colson "Bu, yapabileceğimin en azıydı," dedi. "Ben Basset Ailesi'ne sürekli hizmet eden biri değildim."

"Öyle mi?" Daphne merakla sordu. Baş hizmetçiler yanlarında çalıştıkları ailelere olan bağlılıkları ile bilinirlerdi, kuşaklar boyu tek bir aileye hizmet ederlerdi.

"Evet, ben Düşes'in özel hizmetçisiydim." Sarı odanın kapısında bekleyen Bayan Colson, Daphne'ye önden girmesi için başıyla işaret etti. "Ondan önce de, Düşes'in en yakın arkadaşıydım. Benim annem, onun hemşiresiydi. Düşes'in ailesi, benim de onunla birlikte aynı dersleri almamı sağlamıştı."

"Demek ki birbirinize çok yakındınız," diye mırıldandı Daphne.

Bayan Colson başını evet anlamında salladı. "O öldükten sonra, Clyvedon'da farklı görevlerde çalıştım, en sonunda da baş hizmetçi oldum."

"Anlıyorum," diyen Daphne, hafifçe gülümseyerek, bir koltuğa oturdu ve eliyle Bayan Colson'a da karşısına oturması için işaret etti. "Lütfen oturun."

Bayan Colson, gördüğü yakınlık karşısında şaşırmıştı, biraz duraksayarak da olsa gösterilen yere oturdu.

"O öldüğü zaman, çok üzüldüm," dedi. Endişeli gözlerle Daphne'ye bakarak, "Umarım size bunları anlatmama kızmıyorsunuzdur," dedi.

"Elbette ki, hayır," diye çabucak cevap verdi Daphne. Aslında Simon'un çocukluğunu çok merak ediyordu. Simon asla konuşmak istemiyordu, ama Daphne, bunun aslında kocası için çok acı verici bir zaman dilimi olduğunu hissediyordu. "Lütfen, daha fazla anlatın. Kocamın annesini tanımaktan mutluluk duyarım."

Bayan Colson'un gözleri buğulanmıştı. "Bu dünyaya gelen en iyi, en kibar insandı o.

O ve Dük, birbirlerine âşık değillerdi ama iyi anlaşırlardı. Kendi aralarında, iyi arkadaş olmuşlardı." Başını yukarı kaldırdı. "Her ikisi de, dük ve düşes olarak sorumluluklarının farkındaydılar, bu konuyu çok da ciddiye alırlardı."

Daphne anlayışla başını salladı.

"Kocasına bir erkek çocuk verebilmek için çok uğraştı. Doktorların uyarılarına rağmen, denemeye devam etti. Her ay kanaması başladığında, kollarımda ağlardı."

Daphne, yüzünün aldığı sıkıntılı ifadeyi saklamak umuduyla, başını aşağı eğdi.

Çocuk sahibi olamayanların hikâyelerini dinlemek, çok zordu onun için. Ama yine de bunlara alışmak zorunda olduğunu biliyordu. Hele de insanlar bu konuda ona sorular sormaya başladıklarında, asıl zorluk o zaman başlayacaktı.

Ve soruların geleceğini biliyordu. Hem acı veren, hem de acıyan bakışlarla yöneltilen sorular...

Ama neyse ki, Bayan Colson, suratına yerleşen düşünceli ifadeyi fark etmedi.

Burnunu çekerek, konuşmasına devam etti. "Her zaman, eğer Dük'e bir erkek evlat veremezse, bir düşes olarak asıl görevini yerine getirmemiş olacağını söylerdi. Bu durum, beni çok üzüyordu. Hem de her ay."

Daphne, kendi kalbinin de her ay nasıl kırılacağını düşündü. Ana belki de öyle olmazdı. En azından o, asla çocuk sahibi olamayacağını biliyordu. Simon'un annesi ise, her dört haftada bir gelen kanamalarla, umutlarının yerle bir olmasını beklemişti.

"Dahası..." diye devam etti Bayan Colson, "herkes, çocuk sahibi olamamalarının suçunu, Düşes'e yüklüyordu. Bunu nasıl bilebilirlerdi ki? Kısır olan her zaman kadın değildir. Bazen de bu, erkeğin suçu olabiliyor."

Daphne tek kelime etmiyordu, adeta kendi sessizliğine gömülmüştü.

"Bunu ona defalarca söyledim ama o hala kendini suçlu hissetmeye devam ediyordu. Ona dedim ki..." Devam ederken yüzü kızarmıştı. "Açık konuşabilir miyim?"

"Lütfen."

Bayan Colson başını salladı. "Ona, annemin bana söylediğini aktardım. Bir kadının rahmi, erkeğin güçlü spermleri olmadan genişleyemez."

Daphne suratını ifadesiz tutmaya çalışıyordu. O anda zaten elinden başka bir şey de gelmiyordu.

"Ama en sonunda Simon'u doğurdu." Bayan Colson, annelik içgüdüsüne benzer bir sesle içini çekti ve Daphne'ye endişeli gözlerle baktı. "Özür dilerim. O artık bir Dük, ona ismiyle hitap etmeliyim."

"Benim için fark etmez," diyen Daphne, hafifçe gülümsedi.

"Benim yaşımda, alışkanlıkları değiştirmek zor oluyor,'" dedi Bayan Colson. "Ve korkarım ki bir tarafım ne kadar büyürse büyüsün, bir tarafım onu hala küçük bir çocuk olarak görüyor." Daphne'ye bakıp, başını iki yana salladı. "Eğer Düşes yaşasaydı, çocukluğu çok daha güzel geçerdi."

"Çok daha güzel mi?" diye mırıldanan Daphne, bu sözlerinin Bayan Colson'u yeteri kadar konuşmaya teşvik edeceğini umuyordu.

"Dük, o zavallı çocuğu asla anlayamadı," dedi sinirle. "Ona devamlı kızar, bağırır, hatta ona aptal derdi ve..."

Daphne'nin gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu. "Dük, Simon'un aptal olduğunu mu sanıyordu?" diye lafa girdi. Bu, çok saçmaydı. Simon, Daphne'nin tanıdığı en akıllı insanlardan biriydi. Bir keresinde, Simon'a Oxford'daki çalışmalarını sormuş ve onun matematik alanındaki başarılarını duyunca adeta afallamıştı.

"Dük, kendi burnunun ucu hariç, hiçbir yeri göremeyecek haldeydi," diye homurdandı yaşlı kadın. "O çocuğa asla kendini kanıtlaması için bir şans vermedi."

Daphne, vücudunu öne eğmiş, hizmetçinin her sözünü iyice duyabilmek için kulaklarını ona doğru yaklaştırmıştı. Dük'ün Simon'a tam olarak ne yaptığını merak ediyordu. Babasının adı her geçtiğinde buz kesmesinin nedeni bu muydu acaba?

Bayan Colson, cebinden çıkardığı bir mendille gözlerini sildi. "O çocuğun, kendini geliştirmek için gösterdiği çabayı görmeliydiniz. Ona acıyordum."

Daphne'nin parmakları, koltuğun kenarlarına geçmişti. Bayan Colson, bir türlü konunun asıl can alıcı noktasına gelemiyordu.

"Ama çocuğun yaptığı hiçbirşey Dük için yeterli olmuyordu. Tabii ki bu sadece benim fikrim fakat..."

O anda, hizmetçi elindeki çay tepsisiyle içeri girdi. Daphne neredeyse sinirinden bağıracaktı. Çayın servis edilmesi için geçen iki dakikada, Bayan Colson da bisküvilerin nasıl yapıldığıyla ilgili derin bir açıklamaya girişti. Ardından Daphne'nin onları şekerli mi yoksa sade mi tercih ettiğini öğrenmek istedi.

Daphne, Bayan Colson'un özenle yenilettiği koltuk döşemelerini tırnaklarıyla delmemek için ellerini oradan çekmek zorunda kaldı. En sonunda, hizmetçi odadan çıktı ve Bayan Colson çayından bir yudum alıp konuşmaya devam etti.

"Nerede kalmıştım?"

"Dük'ten bahsediyordunuz," diye aceleyle cevapladı Daphne. "Eski Dük'ten. Kocamın yaptığı hiçbirşeyin onu yeteri kadar tatmin etmediğinden ve..."

"Tanrım, gerçekten beni dinliyormuşsunuz," diye gülümsedi Bayan Colson.

"Çok memnun oldum."

"Diyordunuz ki..." diye bastırdı Daphne.

"Oh, evet. Benim izlenimlerime göre, eski Dük, oğlunun mükemmel olmamasını asla affedemedi."

"Ama Bayan Colson," diye itiraz etti Daphne, "hiç kimse mükemmel değildir."

"Elbette, ama..." Baş hizmetçinin gözleri bir an için eski Dük'e duyduğu kin ve aşağılama ile uzaklara daldı. "Eğer onu tanısaydınız, ne demek istediğimi anlardınız. Dük, çok uzun bir süre bir erkek evlat sahibi olmak için bekledi. Ve onun için, Basset ismi mükemmeliyetle bir arada yürürdü."

"Ve kocam, onun istediği gibi bir erkek evlat değildi, öyle mi?"

"Dük, bir erkek evlat değil, kendisinin küçük bir kopyasına sahip olmayı arzu ediyordu."

Daphne, merakını daha fazla dizginleyeiniyordu. "Fakat Simon, babasını bu kadar kızdıracak ne gibi bir hata yapmış olabilir?"

Bayan Colson'un gözleri, şaşkınlıkla irileşti ve hemen ardından tekidini göğsüne doğru hızlıca vurdu. "Oh, siz bilmiyor muydunuz?" dedi. Ardından da, "Elbette bilmiyordunuz," diyerek kendi sorusunu kendi cevapladı.

"Neyi?"

"Simon konuşamıyordu."

Daphne'nin dudakları şaşkınlıktan aralanmıştı. “Anlayamadım?"

"Konuşamıyordü: Dört yaşına kadar tek bir kelime bile söylemedi. Ondan sonrasında hep kekeleme ve takılmalarla geçti. Her ağzını açtığında, içim parçalanırdı,. Aslında onun çok zeki bir çocuk olduğunu biliyordum. Ama kelimeleri bir türlü doğru düzgün telaffuz edemiyordu."

"Ama şu anda mükemmel konuşuyor," diye'"itiraz etti Daphne. "Onun kekelediğini şimdiye kadar hiç duymadım. Duyduysam bile, bbben fark etmedim! Bakın? Gördünüz işte! Ben de kekeledim. Gergin olunca herkes biraz kekeleyebilir."

"Kendini geliştirmek için çok çabaladı. Tam yediyıl. Yedi yıl boyunca dadısıyla sürekli olarak konuşma üzerine çalıştı." Bayan Colson'un yüzü, düşünceliydi.

"Acaba adı neydi? Düşüneyim. Hah, evet. Bakıcı Hopkins! Çok iyi bir kadındı. Kendi çocuğuymuş gibi ona içten bağlılık gösterirdi: Ben o zamanlar baş hizmetçinin yardımcısıydım ama Bayan Hopkins beni devamlı yukarı çağırır, Simon'la konuşmamı isterdi."

"Simon için çok mu zordu?" diye fısıldadı Daphne.

"Bazı günler, çocuğun çektiği sıkıntıdan nefes alamaz hale gelirdim. Ama o kadar gururlu... O kadar inatçı bir çocuktu ki... Tanrı biliyor ya onun kadar kararlı bir çocuk hayatımda görmedim." Bayan Colson, üzüntüyle başını salladı.

"Ama babası, onu devamlı reddetti. Bu da..."

"Sizi çok üzüyordu," diyerek cümleyi tamamladı Daphne. "Beni de aynı şekilde üzerdi, bundan emin olabilirsiniz."

Ardından gelen uzun ve rahatsız edici sessizlikten faydalanan Bayan Colson, çayından büyük bir yudum aldı. "Beni sizinle çay içmeye davet ettiğiniz için çok teşekkür ederim, efendim," dedi. Bayan Colson, Daphne'nin sessizliğini, kendisinden memnun olmamasına yormuştu. "Elbette ki bu, sizin için olağandışı bir davranış olsa gerek, ama çok da..."

Bayan Colson, doğru kelimeyi bulmak için düşünürken, Daphne de başını yukarıya doğru kaldırmıştı.

"Kibar," dedi sonunda baş hizmetçi. "Çok kibar bir davranıştı."

"Teşekkür ederim," diyen Daphne, düşünceli gözlerle tavana bakıyordu.

"Oh, ama sizin Clyvedon'la ilgili sorularınızı bile cevaplayamadım henüz," diye söylendi Bayan Colson.

Daphne, başını iki yana salladı. "Başka bir gün konuşuruz," dedi yavaşça. O anda, düşünmesi gereken başka konular vardı.

Evin yeni hanımının sessizleştiğini gören Bayan Colson ayağa kalktı, reverans yaparak sessizce odadan ayrıldı.

16. BÖLÜM

Bu hafta Londra'yı etkisi altına alan dayanılmaz sıcaklar, gece hayatını da etkiledi. Yazarınız, Bayan Prudence Featherington'un Huxley Balosu'nda bayıldığını gözleriyle gördü ama bunun sebebi sıcaklar mı yoksa Avrupa'dan geldiğinden beri genç hanımların ayaklarını yerden kesen ve gecelere hızlı bir giriş yapan Bay Colin Bridgerton muydu? İşte bunu anlamak bir hayli zordu.

Vakitsiz gelen sıcaklar, Leydi Danbury'nin de Londra'yı terk edip, Surrey'deki yazlık evine gitmesine neden oldu. Bunun sebebi olarak da, kedisinin uzun tüylü bir canavar sıcaklara dayanamadığını belirtti.

Hastings Dükü ve Düşesi'nin ise, bu sıcaklardan pek de fazla etkilenmediğini düşünebiliriz; zira onlar zaten güney tarafında, deniz kenarına yakın bir yerdeki:

Ama genel kanıya rağmen, yazarınız onların rahatından çok da emin olamamakta. Çünkü kendisinin her evde, özellikle de Londra dışındaki evlerde, casusları yok!

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 2 Hazırm 1813

Henüz evleneli iki hafta bile olmamıştı, yine de her şey kendi seyrinde devam ediyordu. Bu, Simon için garip bir durumdu. Tam o sırada giyinme odasının kapısında çıplak ayak durup kravatını çözüyor ve karısının uzun saçlarını taramasını izliyordu.

Dün de, aynı şekilde karısını izlemişti. Bu düzende, onun ruhunu rahatlatan bir şeyler vardı.

Her iki seferde de ona bakarken aklından geçen tek şey, Daphne'yi nasıl yatağa götüreceğiydi. Dün, bunu başarmıştı.

Özenle bağlanmış kravatı, ayaklarının dibinde, yerde duruyordu. Ona basmadan, bir adım ileri gitti.

Bugün de başarılı olacaktı.

Daphne'nin yanına gelince durdu ve tuvalet masasına doğru dayandı. Bunu gören Daphne, baştan çıkarıcı bir gülüşle kocasına baktı.

Simon, onun elini kavradı, her ikisinin de parmakları saç fırçasının sap ındaydı.

"Saçını taramanı izlemek hoşuma gidiyor," dedi Simon, "ama bunu ben yapmayı tercih ederim."

Daphne, ona şaşkın gözlerle baktı. Yavaşça elini fırçanın sapından çekti.

"Hesaplarla ilgili tüm işlerini hallettin mi? Şatonun yöneticisiyle uzun bir zaman çalışma odasında kaldınız."

"Evet, sıkıcı bir meseleydi ama halledilmesi gerekiyordu ve..." Simon'unyüz ifadesi birden dondu. "Nereye bakıyorsun?"

Daphne, gözlerini hızla kocasının yüzünden indirdi. "Hiçbiryere," derken, sesine alışılmamış bir tuhaflık yerleşmişti.

Neler olduğunu anlayamayan Simon, başını iki yana sallayarak, fırçayı aldı ve Daphne'nin saçlarını taramaya başladı. Bir an için Daphne'nin ağzına baktığını sanmıştı.

Titrememek için kendini zor tuttu. Çocukluğu boyunca herkes hep ağzına bakmıştı. Çoğu kişi, şaşkınlıkla ağzına bakakalır, arada bir gözlerini zorla onun gözlerine değdirir, sonra hemen, yeniden ağzına bakmaya devam ederdi. Bu kadar güzel hatları olan ve hatta ağzının şekli bile bu kadar muntazam olan bir çocuğun, konuşmaya başlayamaması, herkesin ilgisini çekerdi.

Ama hayal görmüş olmalıydı. Daphne'nin onun ağzına bakması için bir sebep yoktu ki.

Elindeki fırçayı Daphne'nin ipeksi saçlarının arasında yavaşça gezdirirken, "Bayan Colson'dan hoşlandın mı?" diye sordu.

Daphne yüzünü hafifçe buruşturdu. Çok kısa sürse de, Simon farkına varmıştı.

"Evet," dedi Daphne, "şatonun yönetimi hakkında çok bilgili."

"Öyle olması gerekiyor. Çok uzun yıllardır bura... Sen nereye bakıyorsun?"

Daphne oturduğu sandalyeden adeta zıpladı. "Aynaya bakıyorum," diye kendini savunurcasına söylendi.

Aslında verdiği cevap doğruydu, fakat Simon yine de şüphelenmişti. Daphne'nin biraz önce aynadan yansıyan gözleri, dikkatle ve inceleyerek, tek bir noktaya bakıyordu.

"Dediğim gibi..." diye aceleyle devam etti Daphne, "ben Clyvedon'un yönetimine tam olarak alışana kadar, Bayan Colson'un eşsiz bir yardımcı olacağına eminim. Burası çok büyük bir şato, benim de öğrenmem gereken pek çok şey var."

"Fazla uğraşmana gerek yok," dedi Simon. "Burada çok zaman geçirmeyeceğiz."

"Öyle mi?"

"Londra'yı asıl evimiz yaparız diye düşünmüştüm." Daphne'nin şaşkın bakışlarına karşılık, ekledi: "Orada ailene" çok daha yakın olursun. Onlar yazlık evlerine gittiğinde bile, fazla uzaklaşmış olmazlar. Bundan hoşlanacağını..."

"Evet, elbette. Onları özlüyorum. Ailemden hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştım. Tabii ki, evlendiğimde, kendi ailemin olacağını ve çocuklarımın..."

Odaya birden korkunç bir sessizlik çöktü.

"Her neyse, artık benim ailem sensin," diye ciddiyetle mırıldandı Daphne.
içini çeken Simon, karısının koyu renk saçlarını özenle tararken, "Daphne," dedi, "Ailen her zaman senin ailen olarak kalacak. Ben hiçbir zaman onların yerini alamam."

"Bu, doğru." diyerek onu onayladı Daphne. Oturduğu yerde dönerek kocasının gözlerinin içine tatlı tatlı baktı ve "ama daha fazlası olabilirsin," dedi.

Simon o anda, karısını baştan çıkarma planlarının suya düştüğünü anladı, çünkü Daphne çoktan onu baştan çıkarma niyetini yürürlüğe koymuştu.

Ayağa kalkan Daphne'nin ipek sabahlığı, omuzlarından aşağı bir şelale gibi kaydı. Altında, sabahlığının takımı olan ve hatlarını cezbedici bir biçimde ortaya koyan, ipek bir gecelik vardı.

Simon'un büyük ellerinden biri, karısının göğsünü kavradı. Ellerinin rengi, Daphne'nin su yeşili geceliğiyle müthiş bir tezat oluşturuyordu. "Bu rengi çok seviyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Daphne gülümsedi, Simon'un nefesi kesildi.

"Gözlerimle uyum sağlasın diye," dedi Daphne, "Unuttun mu?"

Simon, nasıl becerebildiğini anlamasa da, ona bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ciğerlerine yeteri kadar oksijen gitmeyen birinin o anda, ağzını aralayıp gülmesi, kolay iş değildi doğrusu. Bazen, ona dokunma ihtiyacı o kadar şiddetleniyordu ki sadece bakmak bile Simon da fiziksel bir acı yaratıyordu.

Simon, Daphne'yi kendine çekti. Ona yakınlaşması gerekiyordu. Yoksa çıldırması an meselesiydi. "Yoksa..." diye kulağına mırıldandı, "bunu benim için mi aldığını söylemek istiyorsun?"

"Elbette," diyen Daphne'nin nefesi, kocasının o anda kulak memesini ısırmasıyla yükselmişti. "Beni başka kim bununla görebilir ki?"

"Hiç kimse," diye sertçe cevap verdi Simon, bir yandan da karısının kalçasını kavramış bedenini erkekliğine doğru bastırıyordu. "Hiç kimse. Hiçbir zaman."

Daphne, onun bu ani sahiplenmesi karşısında şaşırmış halde, "Ayrıca," diye ekledi, "çeyizimin de bir parçası, bu."

Simon içini çekti. "Senin çeyizini çok seviyorum, hatta bayılıyorum. Bunu sana hiç söylemiş miydim?"

"Bu kadar açıkça söylememiştin," diyen Daphne'nin sesi kısıktı, "ama bunu tahmin etmem de zor değildi."

"Ama daha çok," derken Daphne'yi yatağa doğru götüren Simon, bir yandan da üzerindeki gömleğin düğmelerini açmaya çalışıyordu. "Seni geceliksiz görmeye bayılıyorum."

Daphne o anda her ne söyleyecekse ve Simon onun bir şey söyleyeceğinden emindi, zira dudakları konuşmak üzere aralanmıştı bu, yatağın üzerine yuvarlanmalarıyla birlikte son buldu.

Simon, bir anda onun üzerine çıktı. Daphne'nin kalçalarını kavradı, ardından bacaklarını araladı. Duraksadı ve Daphne'nin ipeksi çıplaklığına abandı.

"Sen çok güçlü bir kadınsın," dedi, "birçok kadından çok daha güçlüsün."
Daphne'nin bakışı son derece sertti. "Başka kadınları duymak istemiyorum."

Simon kendini tutamadan güldü. Sonra ani bir hareketle, Daphne'nin ellerini, başının üzerinde birleştirdi ve "Ama" diye fısıldadı, "benim kadar güçlü değilsin."

Daphne, heyecanla titredi ve bu titreme Simon'un daha da hızlı hareket etmesine sebep oldu. Tek eliyle Daphne'nin iki bileğini birden kıskaca almış, boşta kalan eliyle de onun vücudunu okşamaya başlamıştı.

"Eğer sen kusursuz bir kadın değilsen," diye mırıldanırken, eliyle geceliği yukarı sıyırıyordu. "O zaman dünya..."

"Dur," diyen Daphne'nin sesi titriyordu. "Ben kusursuz değilim."

"Öyle mi?" Simon'un gülüşü, baştan çıkarıcıydı. Daphne'yi kalçalarından kavramış, onu kendine doğru çekiyordu. "Bence yanlış düşünüyorsun, çünkü bu..." eliyle kalçasını sıktı, "mükemmel."

"Simon!"

"Ve bunlar da..." Tek eliyle uzanıp, karısının ipekgeceliğinin altından göğsünü okşadı, göğüs uçları iyice belirginleşmişti. "Sanırım bunlar hakkında ne düşündüğümü söylememe gerek yok."

"Sen delisin."

"Öyle galiba," diyerek kabul etti Simon, "ama zevkim tartışılamaz. Ve senin..." birden ağzını yaklaştırıp, Daphne'nin dudaklarını emmeye başladı, "tadın da çok güzel."

Kendine hâkim olamayan Daphne, kıkırdamaya başladı.

Simon, şakadan kaşlarını kaldırdı ve "Benimle alay mı ediyorsun yoksa?" diye yapay bir kızgınlıkla sordu.

"Normalde olsa ederdim," dedi Daphne, "ama iki elimi de başımın üzerinde tutarken değil!"

Simon, boştaki eliyle, pantolonunun düğmelerini açmaya başladı. "Sanırım, çok mantıklı bir kadınla evlendim."

Daphne, gurur ve aşk dolu bir ifadeyle kocasının dudaklarına baktı. Hiç kimse, bu adamın çocukken kekelediğini tahmin edemezdi.

Ne kadar harika bir erkekle evlenmişti. Küçücük yaşında, böyle bir zorluğun üzerinden tek başına gelmek tanıdığı en disiplinli, en iradeli adamdı Simon.

"Seninle evlendiğime çok memnunum," dedi kısık bir sesle. "Benim olduğun için çok gurur duyuyorum."

Simon, birden hareketsiz kaldı. Karısının ani sevgi gösterisi onu şaşkına çevirmişti. Sesi kısık ama buğulu çıkarak "Ben de, benimle olduğun için gurur duyuyorum," dedi. Eliyle hala pantolonunun açmaya çalışıyordu. "Sana ne kadar gurur dolu olduğumu gösterecektim..." diye homurdandı, "eğer şu kahrolası pantolonu çıkarabilseydim."

Daphne, yeni bir kahkahanın boğazını zorladığını hissetti. "Belki iki elini birden kullanırsan..."

Simon'un bakışı ben o kadar aptal mıyım dercesine belirgindi. "O zaman ellerini bırakmam gerekir."

Daphne nazlı bir şekilde başını salladı. "Ya sana ellerimi yerinden oynatmayacağıma söz verirsem?"

"Sana inanmazdım."

Daphne'nin gülüşü, son derece baştan çıkarıcıydı. "Ya ellerimi oynatacağıma söz verirsem?"

"Bu ilginç olur işte," diyen Simon, anında yataktan kalkıp, kendini bile şaşırtan, bir hızla pantolonunu ve geri kalan giysilerini çıkardı. Yatağa geri girdiğinde, karısının yanına boylu boyunca uzandı. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

Daphne kıkırdadı. "Tam şurada, sanırım."

"Aha," diyen Simon'un yüzünde galip gelmiş gibi bir ifade vardı. "Dikkatini vermemişsin. Tam olarak..." Hızlı bir hareketle Daphne'nin üzerine çıkarak, ağırlığıyla onu şilteye doğru bastırdı. "buradaydık."

Daphne'nm kahkahaları, artık evin diğer odalarından duyulacak hale gelmişti.

"Bir adam seni baştan çıkarmaya çalışırken, ona gülmemen gerektiğini sana kimse söylemedi mi?"

Daphne'nin kahkahalarını bastırması artık mümkün değildi. "Oh, Simon," dedi nefes almaya çalışarak, "seni seviyorum."

Simon, donup kalmıştı. "Ne?"

Daphne ise, cevap olarak sadece gülümsedi ve onun yanağına dokundu. Şimdi onu çok daha iyi anlıyordu. Çocukken o kadar fazla reddedilmişti ki kendini artık sevilmeye değer bulmuyordu. Ve büyük ihtimalle, sevmeyi de bilmiyordu.

Ama Daphne bekleyebilirdi. Bu adamı, kocasını, sonsuza kadar bekleyebilirdi.

"Bana bir şey söylemen gerekmiyor," dedi sessizce. "Sadece seni sevdiğimi bil, yeter."

Simon'un gözlerindeki bakış, hem çok mutlu hem de endişeliydi. Daphne, onun bugüne kadar birine seni seviyorum deyip demediğini merak etti. Kendisinin içinde büyüdüğü ve alıştığı aile sıcaklığından tamamen yoksun olarak yaşamıştı Simon.

Konuşmaya başladığında, Simon'un sesi boğuktu. "Daphne, ben..."

"Shhh," diyerek, elini Simon'un dudaklarına götürdü.

"Şimdi bir şey söyleme. Bunu gerçekten hissedene kadar bekle."

Daphne bunu söylediği anda, Simon'a olabilecek en acıtıcı sözleri söylemiş olduğundan şüphelendi. Acaba konuşmak, onun için gerçekten hissetmek olabilecek miydi?

"Beni öp," diye kocasının kulağına aceleyle fısıldarken, bu garip anın hemen geçmesini bekliyordu. "Lütfen beni öp."

Simon onun sözünü dinledi.

Aralarında sözle tarifi mümkün olmayan, arzu ve tutkuyla dolu, kendi ruhunu ona verircesine bir hırsla öptü Simon karısını. Dudakları ve elleri, dokunulmamış hiçbir yer bırakmamaya kararlıydılar; geceliği yerde, çarşaf ve örtüler de yatağın ayakucunda bir tomar halinde kalana kadar Daphne'nin vücudunun her noktasını okşadı ve öptü.

Ama diğer gecelerin aksine, ilk deta karısını, kafasındaki herşeyi silip atacak kadar kendinden geçiremiyordu. O gün, gereğinden çok şey duymuştu Daphne.

Vücudunun, Simon'un dokunuşlarına verdiği tepkiler bile, kafasına üşüşen binlerce soruyu durduramıyordu. Simon'un elleri ve dudakları, onu arzunun doruklarına çıkarıyor ama beyni hala öğrendiklerini çözümlemeye devam ediyordu.

Simon'un tutkudan parlaklaşan mavi gözleri, kendi gözlerine delercesine takılı kaldığında, Daphne onun kelimelere dökemediği hislerini anlatmaya çalıştığı hissine kapıldı. Kocası soluk soluğa onun ismini söylediğinde, Daphne ondan belli belirsiz bir takılma, kekeleme bekledi. Ve Simon başını Daphne'nin boynuna gömüp, boğazındaki damarların belirgin çizgileri dışarı fırlayınca, Daphne onun neden acı çekermiş gibi göründüğünü merak etti.
Acı?

"Simon?" diye yavaşça seslenirken, ona bir şey olduğu düşüncesiyle kanı donacak gibiydi. "İyi misin?"

Dişlerini birbirine geçirmiş olan Simon, başını evet anlamında salladı. Ardından da, Daphne'nin üzerine çıktı. Kalçaları, artık tanıdık gelen bir ritimle hareket ederken, karısının kulağına, "Sana böyle sahip olacağım," diye fısıldadı.

Bunun çok da zor olamayacağını düşünen Daphne'nin nefesi, kocasının ağzını göğüs ucunda hissedince, hızlandı. Onunlayken, hiçbirşey zor değildi zaten.

Simon, Daphne'ye nasıl, nerede ve tam olarak ne zaman dokunması gerektiğini o kadar iyi biliyordu ki. Parmakları ikisinin vücudunun arasına kayıp, Daphne'nin kadınlığını okşayınca, o da kocasının hareketlerine ayak uydurdu.

Daphne, artık tanıdık gelen o doyum noktasına doğru kaydığını hissediyordu. O kadar harika bir duyguydu ki...

"Lütfen," diye neredeyse yalvaran bir sesle konuşan Simon, eliyle onu daha da kendine bastırdı. "Sana ihtiyacım var Daphne, lütfen, şimdi..."

Daphne, onun istediğini yaptı. Tüm dünya, etrafında büyük bir sarsıntıyla patladı. Gözlerini o kadar sıkıca kapatmıştı ki yıldızlar ve parlak ışıklar uçuşuyordu gözlerinin kenarlarında. Bir yerlerden müzik sesi geliyordu sanki kulaklarına ya da belki kendi bağırmasını duyuyordu, tam da beklediği hazza ulaşırken.

Simon ise, ruhunun derinliklerinden kopmuş gibi gelen bir sesle, son anda kendini Daphne'nin içinden çekerek, her zaman yaptığı gibi çarşafların üzerinde rahatladı.

Birkaç saniye sonra, kocası ona doğru dönecek ve Daphne'yi kollarına alacaktı.
Bu artık, Daphne'nin alıştığı ve heyecanla beklediği bir alışkanlık haline gelmişti. Ona sıkıca sarılacak ve Daphne'nin arkasına geçerek burnunu onun saçlarına gömecekti. Ardından nefesleri yavaşlayıp, gevşemeye başladıklarında, birlikte uykuya dalacaklardı.

Ama bu akşam, farklıydı. Daphne, alışılmadık bir şekilde kendini huzursuz hissediyordu. Bedeni tatmin olmuş ve yorgundu ama ters giden bir şeyler vardı. İçini kemiren, bilinçaltını rahatsız eden bir şey...

Yana dönen Simon, Daphne'nin bedenini kendine çekerek, yatağın temiz tarafına doğru kaydı. Bunu hep yapıyordu kendini bir bariyer gibi kullanarak Daphne'nin onun yarattığı karmaşaya bulaşmasını engelliyordu. Düşünceli bir hareketti bu aslında, ama.

Daphne'nin gözleri faltaşı gibi açıldı. Neredeyse kendini tutamayıp bağıracaktı.
Bir kadının rahmi, erkeğin güçlü spermleri olmadan genişleyemez.

O akşamüzeri, Bayan Colson bu lafı söylediğinde, Daphne'nin aklında pek yer etmemişti. Simon'un acılı çocukluğuyla o kadar kafası meşguldü ki onun hayatına, eski anıları ve acıları silecek kadar sevgiyi nasıl sokabileceğini düşünmekten öteye gidememişti.

Olduğu yerde dikleşip oturan Daphne'nin üzerindeki örtü, beline kadar kaydı.

Komodinin üzerinde duran mumu, titreyen elleriyle yakmaya çalıştı.

Simon, mahmurlaşmış gözlerinden birini açarak, "Neler oluyor?" diye sordu.

Bir şey demeyen Daphne, hırsla dolu gözlerle, yatağın öbür tarafındaki ıslak bölgeye bakıyordu.

"Daff?"

Simon, ona çocuk sahibi olamadığını söylemişti. Ona yalan söylemişti!

"Daphne, ne oldu?" Simon yatakta doğruldu, gözlerinden endişeli olduğu açıkça anlaşılıyordu.

Acaba bu da mı bir yalandı?

Daphne parmağıyla yatağın diğer tarafını gösterdi. Çok zor duyulan bir sesle, "Bu nedir?" diye sordu.

"Ne nedir?" Gözleri onun parmağını takip ediyor ama yataktan başka bir şey göremiyordu. "Neden bahsediyorsun?"

"Neden çocuk sahibi olamıyorsun, Simon?"

Simon'un gözleri kısıldı. Cevap vermedi. . "Neden? Simon!" Daphne neredeyse bağırıyordu.

"Detayları önemli değil, Daphne."

Ses tonu yumuşak ama kararlıydı. Daha fazla konuşmasını engellemek ister gibiydi adeta. Daphne, içinde bir şeylerin koptuğunu hissetti.

"Çık dışarı," diye emretti.

Simon'un ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Burası benim odam," diyebildi.

"O zaman ben çıkarım." Daphne yataktan korkunç bir hızla kalktı ve kenarda duran çarşaflara sarındı.

Simon, ondan daha hızlı davranıp, önünü kesti. "Bu odayı terk etmeyi aklından bile geçirme!"

"Bana yalan söyledin!"

"Ben asla..."

"Bana yalan söyledin!" Daphne çığlık atıyordu. "Bana yalan söyledin ve bu yüzden seni asla affetmeyeceğim."

"Daphne..."

"Benim saflığımdan yararlandın." Olanlara inanamıyormuş gibi içini çekti, dehşete kapılan birinin boğazının düğümlenmesi gibi. "Evlilik ilişkileri hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettiğinde, eminim çok mutlu olmuşsundur."

"Onun adı sevişmek Daphne," dedi Simon usulca.

"Bizim aramızda değil ama."

Simon, karısının sesinde duyduğu öfke karşısında yüzünü buruşturdu. Odanın tam ortasında, çıplak bir halde durmuş, durumu kurtaracak bir açıklama bulmaya çalışıyordu. Hala Daphne'nin ne bildiğini ya da ne bildiğini sandığını anlayamamıştı. "Daphne," diye yavaşça konuştu. Hissettiği gerginlik yüzünden, kekelemek istemiyordu. "Belki de, bana bunun tam olarak neyle ilgili olduğunu söylemek istersin."

"Oh, demek bu oyunu oynayacağız, öyle mi?" Daphne, elinde olmadan homurdandı. "Pekâlâ, öyleyse sana bir hikâye anlatayım. Bir zamanlar, küçük bir.

Karısının sesindeki kırgınlık ve nefret karışımı ton, Simon'un kalbine bir bıçak gibi saplanıyordu. "Daphne," dedi kafasını sallayarak, "bunu yapma."

"Bir zamanlar," diye devam eden Daphne'nin sesi, tiz bir çığlığa dönüşmüştü. "Genç bir kız varmış. Ona Daphne diyelim."

Simon, giyinme odasına doğru hızlı adımlarla yürüdü. Bir erkeğin, çıplak olarak durmasının mümkün olamayacağı bazı durumlar vardı.

"Daphne, çok ama çok aptal bir kızdı."

"Daphne!"

"Oh, pekâlâ," diyen Daphne, ellerini umursamazca havaya kaldırdı. "Şuursuz diyelim o zaman. Çok ama çok şuursuzdu."

Simon kollarını kavuşturdu.

"Daphne, bir kadın ve adamın arasında neler geçtiğini bilmiyordu. Neler yaptıklarına dair hiçbir fikri yoktu; onların aynı yatakta gerçekleştirdiği şeyin bir müddet sonra bebekle sonuçlanacağını öğrenmişti."

"Bu kadarı yeter, Daphne!"

Daphne'nin Simon'u duyduğuna dair tek belirti, gözlerinden taşan koyu ve karanlık öfkeydi. "Ama Daphne gerçekte bu bebeğin nasıl yapıldığını bilmiyordu. Kocası ona çocuk sahibi olamayacağım söylediğinde de..."

"Sana bunu evlenmeden önce söylemiştim. Evlenmemen için her olasılığı denedim. Sakın bunu unutma," diyen Simon neredeyse sinirinden titriyordu.

"Sakın ama sakın bunu unutma!"

"Sana acımamı sağladın."

"Oh, tam da bir erkeğin duymak isteyeceği sözler!"

"Tanrı aşkına Simon, sana acıdığım için seninle evlenmediğimi biliyorsun."

"O zaman neden evlendin?"

"Çünkü seni sevdim," derken Daphne'nin sesi o kadar sertti ki sözcüklerin asıl anlamı arada kayboluyordu. "Ayrıca, ölmeni de istemiyordum; her ne kadar sen buna çok hevesli olsan da."

Simon'un hazırda verecek cevabı yoktu, o yüzden homurdanıp karısına bakmakla yetindi.

"Bunu benimle ilgiliymiş gibi göstermeye sakın çalışma, diye devam etti Daphne. "Yalan söyleyen ben değilim. Bana çocuğunun olamadığını söylemiştin ama gerçek şu ki; sen istemediğin için olmuyor!"

Simon tek kelime etmedi, zaten, aklından geçenler gözlerinden okunuyordu.

Daphne ona doğru bir adım atarken, içinden taşan öfkeyi kontrol etmekte zorlanıyordu. "Eğer gerçekten kısır olsaydın, spermlerinin nereye gittiğinin önemi kalmazdı, değil mi? Onları her gece, benim içime değil de dışarıya akıtabilmek için bu denli büyük bir uğraş vermezdin."

"Bu konu hakkında hhiç bir bilgin yok, Daphne." Simon'un sesi kısık ama çok öfkeli olmasına rağmen, dili çok az sürçmüştü.

Daphne, kollarını birleştirdi. "O zaman, bana anlat."

"Ben asla çocuk sahibi olmayacağım, anlıyor musun?" diye bağırdı Simon.

"Asla!"

"Hayır."

Hiddetinin, kalbinden ve beyninden taşıp, neredeyse Daphne'ye kadar uzandığını hissetti Simon; midesinden başlayarak tüm iç organları ters dönmüş gibiydi, kızgınlığı ne Daphne'ye ne de kendisine karşı değildi. Her zamanki gibi varlığıyla ya da yokluğuyla hayatını cehenneme çeviren adama karşıydı.

"Babam," diyen Simon, umutsuzca kontrolünü kaybetmemeye uğraşıyordu, "sevgi dolu bir adam değildi."

Daphne, gözlerini kocasının gözlerine dikti. "Babanla ilgili konuyu biliyorum."
Simon şaşırmıştı. "Ne biliyorsun?"

"Seni kırdığını biliyorum. Seni reddettiğini..." Daphne'nin gözlerinde tam olarak olmasa da acımaya benzer bir ifade oluşmuştu. "Senin aptal olduğunu düşündüğünü biliyorum."

Simon'un kalbi, ağzından çıkacak gibiydi. Nasıl konuştuğunu, hatta nasıl nefes alabildiğini bile bilemeden, "O zaman..." diyebildi.

"Kekeleme mevzusunu da biliyorum," diye, onun yerine cümleyi Daphne bitirdi.

Simon, içinden Daphne'ye teşekkür etti. Garip bir şekilde, hala kekelemeden, kekelemek lafını söyleyemiyordu.

Daphne, omuzlarını sılkerek, "Baban aptalın tekiymiş," dedi.

Simon, ağzı açık bir halde ona bakakalmıştı. Tüm ömrünü kaplayan trajik bir olayı, bir cümleyle umursamazca yok sayabilmesine inanamıyordu. Başını sallayarak, "Anlamıyorsun," dedi. "Anlayamazsın. Senin aile ilişkilerin benimkinden çok farklı. Bu yüzden beni anlaman mümkün değil. Onun için önemli olan tek şey, soyunun devamıydı. Ve bir de unvanı. Onun beklediği gibi mükemmel bir evlat olmadığımı görünce Daphne, herkese benim öldüğümü söylemiş!"

Daphne'nin yüzündeki bütün renk uçup gitmişti sanki. "Böyle olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Sandığından çok daha beterdi," diye sözünü kesti Simon. "Ona mektuplar yazardım. Beni bir kerecik gelip görmesi için yalvaran, yüzlerce mektup! Bir tekine bile cevap vermedi."

"Simon..."

"Bbenim dört yaşma gelene kadar konuşamadığımı biliyor muydun? Hayır mı? Ama öyle işte. Beni görmeye geldiği zaman, döverek konuşturmakla tehdit ederdi. İşte, benim babam buydu."

Daphne, kocasının konuşmakta zorluk çekmeye başladığını fark etmişti.

Midesini yakan hastalıklı duyguyu yok saymak, babasının Simon'a davranışlarından ötürü içinde gitgide kabaran öfkeyi dizginlemek istiyordu.

"Ama o yok artık," diye fısıldadı, "o gitti ama sen buradasın."

"Benim yüzümü bbile görmek istemediğini söylerdi. Yıllarca, soyunun devamı için dua etmişti, bir oğlu olsun diye değil," Simon'un sesi, tehlikeli biçimde yükselmeye

başlamıştı. "Soyu devam etsin diye! Ama benim yüzümden, unvanı bir yarım akıllıya gidecekti. Değerli dukalığı, bir aptalın eline kalacaktı!"

"Ama yanıldı," diye söylendi Daphne.

"Yanılması umurumda bile değil!" diye kükredi Simon. "Önemsediği tek şey, unvanıydı. Beni asla düşünmedi, kekelerken neler hissettiğimi hiç umursamadı."

Bu kadar yoğun ve kuvvetli bir öfkenin karşısında çaresiz kalan Daphne, ister istemez bir adım geriledi. Uzun yılların verdiği, bastırılmış bir kinin dışa vurumuna şahit oluyordu adeta.

Simon birden ileri doğru bir adım atıp, yüzünü Daphne'ninkine yaklaştırdı.

"Ama biliyor musun?" derken, sesi boğuktu, "son gülen ben olacağım. Babam, Hastings isminin bir yarım akıllıya gitmesinden daha kötü bir şey olamayacağını düşünüyordu..."

"Simon, sen..."

"Beni anlamıyor musun?" diye, gök gürültüsünü andıran bir sesle bağırdı.

Gerçekten korkmaya başlayan Daphne, biraz daha gerileyip, her an kaçması gerekebilir diye, tek eliyle kapı tokmağını kavradı.

"Geri zekâlı olmadığımı ben de biliyorum," dedi tükürür gibi, "hatta sonlara doğru, bunu o da kabullendi. Ve bu da, onun içini rahatlattı. Altık dukalığı, emin ellerdeydi. Benim eskisi gibi acı çekmememi umursamıyordu bile. Önemli olan, Hastings adıydı."

Daphne kendini çok kötü hissediyordu. Bundan sonra duyacaklarını tahmin edebiliyordu.

Birdenbire gülümseyen Simon'un ağzı, neredeyse acı çeker gibi büzüşmüştü. Daha önce onun suratında bu ifadeyi hiç görmemişti Daphne. "Ama Hastings ismi benimle birlikte ölecek," dedi. "Unvanı devralmasından korktuğu tüm kuzenleri..." Omuzlarını silkip bir kahkaha attı, "hepsinin de kızları oldu. Ne komik, değil mi?"

Simon yeniden, kendine gelmek istermiş gibi silkindi. "Belki de babam bu yüzden artık bir aptal olmadığıma karar vermiştir. Tek umudunun ben olduğumu bildiği için."

"Hatalı olduğunu anlamıştır," diyen Daphne'nin sesinde, sessiz bir inat vardı.

Birden, Middlethorpe Dükünün ona verdiği mektupları hatırladı. Babası tarafından Simon'a yazılan mektuplar. Daphne onları, Londra'da, Bridgerton Malikânesi'nde bırakmıştı. Aslında iyi olmuştu; bu sayede onları ne yapacağına hemen karar vermesi gerekmiyordu.

"Farketmez," diye sinirle cevap verdi Simon. "Ben öldükten sonra, unvan da yok olacak. Buna benden daha fazla sevinecek kimse de olmayacak."

Bunu söyledikten sonra, Daphne'nin kapının önünde durduğunu fark edip, büyük bir hızla giyinme odasının kapısını kullanarak, odadan çıktı.

Daphne en yakındaki sandalyeye çökercesine oturdu, yataktan kalkarken sarındığı çarşaf hala üzerindeydi. Şimdi ne yapacaktı?

Vücudunu, yabancısı olduğu, tanımadığı sarsıntıların kontrolsüzce ele geçirdiğini fark etti. Ağlamakta olduğunu, sonradan anladı. Ses çıkarmadan, nefes bile alamadan ağlıyordu.

Ulu Tanrım, şimdi ne yapacaktı.

17. BÖLÜM

Erkeklerin inatçı olduğunu söyleyenler, keçilere hakaret etmiş olurlar.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 2 Haziran 1813

En sonunda, Daphne bu sorunla baş etmek için, kendi bildiği tek yolu seçti. Bridgerton'lar, sorunlarını konuşarak halleden kalabalık ve sesli bir aileydi; hiçbiri diğerine kin gütmez ve birbirinden sır saklamazdı.

Bu yüzden Simon'la konuşmaya karar verdi. Onu ikna etmek niyetindeydi.

Ertesi sabah onun geceyi nerede geçirdiğini bilmiyordu ama kendi yatağında olmadığı kesindi

Simon'u çalışma odasında buldu. Büyük ihtimalle babası tarafından döşenmiş, karanlık ve fazlaca erkeksi bir odaydı. Eski Dük'le ilgili herşeyden ölesiye nefret eden Simon'un, bu odada nasıl olup da rahat edebildiğini anlayamadı Daphne.

Yine de, Simon bundan rahatsız olmuşa benzemiyordu. Masanın arkasında oturmuş, ayaklarını da rahatça, koyu vişne rengi büyük masayı koruyan deri parçanın üzerine dayamıştı. Elinde, cilalanmış gibi parlayan bir taş parçasını tutmuş, kâinatın sırrını anlamak istermişçesine onu evirip çeviriyordu. Masanın üzerinde, uzanabileceği yerde, bir şişe viski duruyordu. Daphne, o şişenin tüm gece orada durduğundan emindi.

Neyse ki, şişeden çok fazla içilmemişti. Daphne, küçük mutluluklara sığınıyordu o anda.

Kapı aralık olduğu için, çalmaya gerek görmedi. Ama paldır küldür de girmek istemediği için, kapının ağzından, "Simon?" diye seslendi.

Başını kaldıran Simon, kaşlarını çattı.

"Meşgul musun?"

Simon, elindeki taşı masaya bıraktı. "Belli ki, değilim."

Daphne, başıyla taşı işaret ederek, "Seyahatlerinden mi?" diye sordu.

"Karayipler. Sahilde geçirdiğim zamanlardan bir anı."

Daphne, onun mükemmel bir dille konuştuğunu fark etmişti. Önceki gece ortaya çıkan takılmalardan eser bile yoktu. Artık sakinleşmişti. Hatta karşısındakini rahatsız edecek kadar sakindi.

"Oraların sahilleri, buralardan daha mı farklı?"

Simon, bilmiş bir havayla başını salladı. "Daha sıcak."

"Oh, bunu tahmin etmiştim."

Simon, karısına delici bakışlarla baktı ve "Daphne," dedi, "beni sahilleri tartışmak için bulmadığına eminim."

Kesinlikle haklıydı ama bu konuşma kolay olmayacaktı, gerçi Daphne bu anları geride bırakmak için kendini cesaretsiz biri gibi de görmüyordu.

Yine de, derin bir nefes aldı ve "Dün gece hakkında konuşmak istiyorum," dedi.

"Bunu istediğine eminim."

Uzanıp, kocasının suratına yerleşen o anlamsız ifadeyi silmek için, dayanılmaz bir arzu hissetti Daphne.

"Benim istemem önemli değil. Konuşmalıyız."

Bir an sessiz kalan Simon, "Eğer seni kandırdığımı düşünüyorsan, buna üzüldüm..."

"Tam olarak öyle değil."

"ama yine de seninle evlenmemek için her yolu denediğimi hatırlamanı isterim."

"Ne de güzel anlattın," diye kendi kendine mırıldandı Daphne.

Simon, ders verirmişçesine, ağır ağır konuştu.

"Asla evlenmek niyetinde olmadığımı biliyordun."

"Konu bu değil, Simon."

"Konu tam olarak bu."

Simon aniden bacaklarını masadan indirince, arka iki bacağının üzerinde sallanmakta olan sandalye, büyük bir gürültüyle yere çarptı.

"Evliliğe o kadar karşı olmamın sebebi neydi sanıyorsun? Birini karım yapıp, sonra ondan sahip olmak istediği çocukları esirgemek istemediğim içindi."

"Sen müstakbel eşini düşünmüyordun," dedi Daphne, "sadece kendini düşünüyordun."

"Belki," diye kabul etti Simon, "ama o müstakbel karım sen olunca, işler değişti tabii ki."

"Bence değişmemiş," diye acı bir sesle cevap verdi Daphne.

Simon silkindi.

"Sana ne kadar saygı duyduğumu biliyorsun. Seni üzmeyi asla istemedim."

"Şu anda beni üzüyorsun ama" dedi Daphne.

Hafif bir pişmanlık bulutu Simon'un gözlerinden geçti ama hemen ardından yerine yerleşen çelik gibi bir ifade... Kararlılık... O anın kısa sürdüğünü gösteriyordu.

"Eğer hatırlarsan, ağabeyin beni zorladığında bile, sana evlenme teklifinde bulunmadım. Hatta..." diye ekledi, "ölümüme sebep olacağını bile bile buna yanaşmadım."

Daphne ona karşı çıkmadı. Her ikisi de, Simon'un o düelloda öleceğini biliyordu. Şu anda onun hakkında ne düşünürse düşünsün, içini kemiren nefretten ne kadar tiksinirse tiksinsin, Simon'un asla bilerek ve isteyerek Anthony'ye ateş etmeyeceğini biliyordu Daphne.

Ve Anthony de, tabancasını Simon'un kalbinden başka bir yere nişan almayacak kadar, kız kardeşinin onuruna saygı duyuyordu.

"Bunu yaptım," dedi Simon, "çünkü sana asla iyi bir koca olamayacağımı biliyordum. Çocuk sahibi olmak istediğini biliyordum. Bunu birçok defa söylemiştin ve seni asla suçlamıyorum.

Sen, kalabalık ve sevgi dolu bir aileden geliyorsun."

"Sen de böyle bir aileye sahip olabilirsin."

Simon, onu duymamış gibi devam etti.

"Sonra, sen düelloyu durdurup benimle evlenmek için yalvardığında, seni uyardım. Sana çocuk sahibi olmayacağımı..."

"Bana çocuk sahibi olamayacağını söyledin," diye araya giren Daphne'nin gözlerinden ateşler çıkıyordu. "Arada çok büyük bir fark var."

"Hayır," dedi Simon. "Benim için yok. Çocuk sahibi olamam. Ruhum buna izin vermez."

"Anlıyorum." içinden gelen bir ses Daphne'nin olduğu yerde buz kesilmesine sebep oldu. Bu ses, kalbinden geliyordu adeta. Böyle bir mantıkla nasıl mücadele edebileceğini bilemiyordu.

Simon'un babasına karşı duyduğu nefret, belli ki Daphne'ye karşı duymayı öğrenebileceği sevgiden kat kat fazlaydı.

"Pekâlâ," derken, Daphne'nin sesi buruktu. "Sanırım bu konu, senin için tartışmaya açık değil."

Simon başını evet anlamında sertçe salladı.

Daphne de aynı hareketi ona yaptı. "İyi günler, o zaman."

Ve odadan çıktı.

Simon, günün büyük bölümünü yalnız başına kalarak geçirdi. Daphne'yi görmek istemiyordu; bu ona kendini suçlu hissettirmekten başka işe yaramıyordu. Ama yine de, kendini suçlayacak bir durumu olduğuna inanmıyordu. Evlenmeden önce, ona çocuk sahibi olamayacağını söylemişti. Ona, vazgeçmesi için her şansı tanımış ama Daphne yine de onunla evlenmeyi seçmişti. Simon, onu asla zorlamamıştı. Çocuk sahibi olmak istememesini, fiziksel bir bozukluğa yorup da, sözlerini yanlış anlayan Daphne'ydi, kendisi değil.

Karısını her düşündüğünde, yani günün neredeyse her saatinde içten içe bir vicdan azabı çekse de, Daphne'nin acıyla buruşmuş yüzü her aklına geldiğinde, midesine bir yumruk yemiş gibi olsa da yani günün çoğunu, mide sancısıyla geçiriyordu, artık herşey açığa kavuştuğu için, omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu.

Sırlar, öldürücü olabiliyordu ama artık aralarında gizli olan hiçbirşey kalmamıştı. Bu da, iyiye işaretti.

Akşama doğru, artık neredeyse yanlış hiçbir şey yapmadığına kendini inandırmıştı. Tam olarak olmasa da, neredeyse inandırmıştı. Bu evliliğe, Daphne'nin kalbini kıracağını bilerek girmiş ve bu da, Simon'un içinde her daim bir sıkıntı yaratmıştı. Daphne'den hoşlanıyordu.

Hatta bugüne kadar tanıdığı herkesten daha fazla hoşlanıyordu ondan; evlenmeye yanaşmamasının sebebi de buydu zaten. Onun hayallerini yıkmak istemiyordu. Çok istediği gibi kalabalık bir aile kurmak arzusunu kırmak istemiyordu. Öyle ki ona büyük bir aile ve bir sürü çocuk verebilecek başka bir adamla tanışıp evlenmesini uzaktan izleme fikrine bile kendini alıştırmıştı.

Simon birden titredi. Daphne'yi başka bir adamla görme fikri, nedense bir ay önceki kadar kabul edilebilir görünmüyordu.

Elbette ki gelmez, diye düşündü, mantığını çalıştırarak. Daphne, artık onun karısıydı. Ona aitti.

Herşey şimdi çok daha farklıydı.

Daphne'nin çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğini bilerek ama bu arzusunu asla gerçekleştiremeyeceğini ayrımsayarak, onunla evlenmişti.

Ama diye düşündü Simon, onu uyardın. Ne gibi bir evliliğe adım attığını tam olarak biliyordu.

Akşam yemeğinden beri masasında oturmuş, elindeki taşla oynayan Simon, birden doğruldu.

Onu aldatmamıştı. Öyle bir niyeti de olmamıştı. Çocukları olmayacağını söylemiş ve Daphne de bunu kabul ederek evlenmişti onunla. Simon'un bu söyleminin ardındaki sebepleri öğrenince biraz kalbinin kırıldığını anlıyordu, yine de Daphne bu evliliği aptalca beklentilerle kabul etmiş olamazdı.

Simon, ayağa kalktı. Onunla konuşması gerekiyordu. Daphne, akşam yemeğine inmemiş, Simon'u tek başına, metal çatal bıçağın sesi eşliğinde yemek yemeye terk etmişti. Bu sabahtan beri karısını görmemişti, artık karşılaşmalarının zamanı gelmişti.

Daphne onun karısıydı, Simon bunu kendine hatırlattı. Lanet olsun ne zaman isterse onu görebilirdi.

Koridoru hızlı adımlarla geçerek, yatak odasına girdiğinde, ona iyi bir ders vermeye kararlıydı ne hakkında olduğu konusunda onun da bir fikri yoktu gerçi ama oda boştu.

Gözlerini kırpıştıran Simon, şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ne cehenneme kaybolmuştu Daphne? Saat gece yarısına gelmişti neredeyse. Bu saatte yatakta olması gerekiyordu.

Giyinme odası. Orada olmalıydı. Her gece, geceliğini giymekte saçma bir şekilde ısrar ediyordu zaten, hem de Simon'un birkaç dakika içinde onu çıkaracağını bildiği halde...

"Daphne?" diye bağırarak, giyinme odasının kapısına yaklaştı. "Daphne?"

Cevap gelmiyordu. Kapının aralığından sızan bir ışık da yoktu. Karanlıkta giyiniyor olamazdı.

Simon kapıyı yavaşça açtı. Daphne, orada değildi.

Hızlıca, hizmetçileri çağırmaya yarayan zile bastı. Ardından da kapının önüne çıkarak, o saatte karşısına gelecek olan şanssız çalışanı beklemeye başladı.

Gelen, üst katlarda çalışan ama Simon'un ismini hatırlayamadığı, ufak tefek bir sarışındı.

Dük'ün yüzüne bakmasıyla, kızcağızın rengi uçup gitti.

Simon, "Karım nerede?" diye kükredi.
"Karınız mı, efendim?"

"Evet," derken, Simon'un sesi sabırsızdı. "Karım."

Kız, onun yüzüne boş bakışlarla bakıyordu.

"Kimden bahsettiğimi anladığını sanıyorum. Senin boyunda, koyu renk saçlı..." Eğer kızın yüzünde korkudan bayılacakmış gibi bir ifade olmasaydı, Simon daha da ileri gidebilirdi, onun yerine derin bir iç çekerek "Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu. Sesi biraz daha yumuşaktı.

"Yatağında değil mi, efendim?"

Simon, başını boş duran yatak odasına doğru çevirdi. "Değil."

"Ama orada uyumuyor artık, efendim."

Simon'un kaşları çatılmıştı. "Anlayamadım."

"Ama o..." Hizmetçi kızın gözleri dehşetle irileşmiş, koridorun sonuna doğru bakıyordu. Simon, kızın bir kaçış yolu aradığına emindi. Ya da, onu karşısında gördüğü, donuklaşan mavi gözlerden koruyacak birine bakmıyordu.

"Söyle," diye bağırdı.

Kızın sesi fısıltıdan farksızdı. "Düşes'in yatak odasını kullanmıyor mu?"

"Düşes'in mi?" Simon'un içindeki öfke, gitgide artıyordu. "Ne zamandan beri?"

"Bugünden itibaren... Sanırım. Balayınızın sonunda artık ayrı yatak odaları kullanacağınızı sanmıştık biz."

"Öyle mi?"

Hizmetçi, titremeye başlamıştı. "Anneniz ve babanız öyle yapıyordu efendim, biz de..."

"Biz annemle babam gibi değiliz," diye kükredi Simon.

Kız, panikleyerek iki adım geriye sıçradı.

"Ve" diyen Simon'un sesi, ölümcül bir soğukluk taşıyordu, "ben de babam gibi d eğilim."

"Eeelbette, efendim."

"Karımın hangi odayı Düşes'in yatak odası olarak seçtiğini söyler misin bana?"
Hizmetçi, titreyen parmağını yavaşça koridorun sonundaki odaya doğru çevirdi.

"Teşekkür ederim." Koridorda dört adım attıktan sonra, arkasını d öndü ve "Gidebilirsin," dedi. Daphne'nin odadan taşındığını gören hizmetçiler için, ertesi gün dedikodular bol olacaktı. Bu kızı daha hararetli bir tartışmaya şahit etmenin hiçbir faydası yoktu.

Hizmetçinin hızlıca merdivenlerden inmesini bekleyen Simon, hemen ardından sinirli adımlarını, Daphne'nin yeni odasına yönlendirdi. Kapının dışında bir an durup, ne söyleyeceğini düşündü ama aklına hiçbirşey gelmiyordu, o yüzden beklemeye bir son verip kapıyı çaldı.

Cevap yoktu.

Daha hızlı vurdu.

Cevap gelmedi.

Tam yumruğunu daha da hızlı vurmak için kaldırmışken, belki de Daphne'nin kapıyı kilitlememiş olabileceği aklına geldi. Eğer öyleyse, kendini bir aptal gibi...

Tokmağı çevirdi.

Kilitlemişti. İçinden sıkı bir küfür savurdu. Küfür ederken asla kekelememes i, garip bir durumdu doğrusu.

"Daphne! Daphne!" Sesi, bağırmayla konuşma arasında bir tondaydı. "Daphne!"
Sonunda, hafif ayak seslerinin kapıya yaklaştığını duydu. "Evet?"

"Beni içeri al."

Kısa bir sessizlikten sonra, kapının ardından "Hayır," cevabı ge ldi. Simon, önünden duran ağır kapıya, hayretler içinde bakakaldı. Karısının, onun direkt olarak verdiği bir emre karşı gelebileceği Simon'un hiç aklına gelmemişti. Daphne onun karısıydı! Ona boyun eğmeye söz vermişti.

"Daphne," diye sinirle söylendi, "kapıyı hemen aç!"

Daphne, kapının dibinde duruyor olmalıydı, Simon onun konuşmaya başlamadan önce içini çektiğini duydu. "Simon, seni bu odaya almamın tek sebebi, beraber yatmamız olabilir ve ben de bunu istemediğim için susup uyumaya gidersen çok memnun olacağım hatta bütün ev halkının çok sevineceğine eminim."

Simon'un ağzı, şaşkınlıktan bir karış açık kalmıştı. Kapıya alıcı gözlerle bakıp,kaç kere omuz atarsa onu yıkabileceğini hesaplamaya çalıştı.

"Daphne," diyen sesi, o kadar sakindi ki nerdeyse kendisi bile bu tondan bir an için korkmuştu. "Eğer bu kapıyı hemen açmazsan, kırmak zorunda kalacağım."

"Yapamazsın."

Cevap vermeyen Simon, kollarını kavuşturarak, kapının önünde bekledi. Karısı, şu anda onun yüzünde nasıl bir ifade olduğunu tahmin edebiliyor olmalıydı.

"Yapmazsın, değil mi?"

Susmaya devam eden Simon, sessizliğin en etkili cevap olduğunu düşündü.

"Umarım yapmazsın," diyen Daphne'nin sesine yalvarırmışçasına bir ton yerleşmişti. Simon, inanmaz gözlerle kapıya bakıyordu.

"Kendine zarar vereceksin."

"O zaman aç şu kahrolasıca kapıyı," diye homurdandı Simon.

Kısa bir sessizlikten sonra, anahtarın kilitte dönme sesi duyuldu. Eğer Daphne'nin tam arkada olduğunu bilmeseydi, kapıyı o anda şiddetle iterek açardı. Kapıdan yaklaşık beş adım geride duran Daphne, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayaklarını da bir asker gibi açmış, ona bakıyordu.

"Sakın bir daha kapını kilitleme," diye bağırdı Simon.

Daphne, umursamazca omuz silkti. “Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

Simon, birkaç adım atıp karısına yaklaştı. "Sabaha kadar tüm eşyaların benim odama geri gelmiş olacak. Sen de bu gece geri geleceksin."

"Hayır."

"Hayır da ne demek?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun," diye sinirle söylendi Daphne.

Simon, Daphne'nin ona karşı koymasının mı yoksa bakışlarındaki soğukluğun mu onu daha çok sinirlendirdiğini kestiremedi.

"Hayır..." diye devam etti Daphne, "hayır demektir."

"Sen benim karımsın!" Simon adeta kükrüyordu. "Benimle yatacaksın. Benim yatağımda!"

"Hayır."

"Daphne, seni uyarıyorum..."

Daphne'nin gözleri, ince birer çizgi haline gelmişti.

"Sen, benden bir şey sakladın. Şimdi ben de senden bir şey saklıyorum. Kendimi."

Simon sessizleşmişti. Söyleyecek söz bulamıyordu.

Ama Daphne'nin ağzı açılmıştı bir kere. Kapıya doğru hızlı adımlarla gidip, çıkması için Simon'a işaret etti. "Odamdan dışarı çık!"

Simon, sinirden titremeye başlamıştı. "Bu odanın sahibi benim," diye bağırdı, "senin de sahibin benim!"

"Babanın unvanından başka hiçbir şeye sahip değilsin sen," diye geri bağırdı Daphne.

"Kendine bile sahip değilsin."

Simon'un kulakları, duyduğu hiddet yüzünden çınlamaya başlamıştı. Bir adım geriledi; eğer gerilemese, kendini tutamayıp Daphne'ye bir şey yapacağından korkuyordu.

"Neden bbahsediyorsun sen?" diye sordu.

Daphne yeniden omuzlarını silkti. "Düşün ve kendin bul."

Simon'un kontrolü bir anda uçup gitti ve hızla ileriye giderek Daphne'yi kollarından sıkıca kavradı. Canını yaktığını biliyordu ama içini kemiren öfkeden kurtulması imkânsızdı.

"Ne demek istediğini açıkla," derken dişleri adeta birbirine geçmişti. "Hemen."

Daphne'nin gözleri bir an o kadar masum ve çocuksu bakmıştı ki Simon neredeyse onu bırakacaktı. "Sen kendine sahip değilsin," dedi Daphne kısaca. "Senin hayatını hala mezardaki baban yönlendiriyor."

Simon anlatamadığı, kendi bile anlayamadığı bir öfkeyle titredi.

"Hareketlerin, seçimlerin..." diye devam eden Daphne'nin üzüntülü olduğu gözlerinden anlaşılıyordu, “seninle, senin yapmak istediklerinle ve arzularınla hiçbir ilgisi yok. Her yaptığın, Simon, her hareketin ve her sözün sadece babandan intikam almak için."

Konuşmasının sonuna doğru, sesi kısılmıştı. "Ama o hayatta bile değil!"

Simon, hükmedici bir bakışla ona yaklaştı.

"Her hareketim değil," dedi fısıltıyla, "her sözüm de de

Kocasının gözlerinde garip bir ateş yandığını gören Daphne, bir adım gerilemeye çalıştı.

"Simon?" derken, kendisinden üç kat kuvvetli bir adama kafa tutmasını sağlayan biraz önceki cesaretinin yerinde yeller esiyordu.

Simon birden, işaret parmağının ucuyla, Daphne'nin kolunu okşamaya başladı. Üzerinde ipek sabahlığı olduğu halde, kocasının vücudundan yayılan öfke ateşi, neredeyse tenini yakıyordu.

Daha da yaklaşan Simon, tek eliyle Daphne'nin kalçasını tuttu ve sıktı.

"Sana böyle dokunduğumda," diye fısıldadı kulağına, "bunun babamla hiçbir ilgisi yok."

Hafifçe titreyen Daphne, onu o anda bile bu kadar arzulayabildiği için, kendinden nefret ediyordu. Ve bunu ona hissettirdiği için, Simon'dan da nefret ediyordu.

"Dudaklarım kulağına dokunduğunda.." diye mırıldanarak, kulak memesini dişlerinin arasına aldı, "bunun da babamla hiçbir ilgisi yok."
Daphne onu itmeye çalışıyordu fakat elleri Simon'un omuzlarını bulduğunda, tek yapabildiği, ona tutunmak olmuştu.

Simon, yavaş ama son derece kendinden emin bir tavırla karısını yatağa doğru götürüyordu. "Ve seni yatağa yatırdığımda..." diye ekleyerek, dudaklarını onun boynunda gezdirdi, "tenimiz birleşiyor, sadece ikimiz..."

"Hayır!" diyerek onun sözünü kesen Daphne, bir yandan da tüm gücüyle onu kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Birden dengesini kaybeden Simon, gerisin geri yatağa düştü.

Daphne "Beni yatağa götürdüğünde..." dedi, "asla sen ve ben olamıyoruz. Baban her zaman orada!"

Simon'un parmakları, Daphne'nin hassas kollarında kıvrılıp, etine battı. Bir şey söylemedi ama zaten konuşmasına da gerek yoktu. Mavi gözlerinden taşan öfke, herşeyi anlatıyordu.

Daphne fısıldayarak "Gözlerimin içine bakarak..." dedi, "içimden çıkıp yatağa her boşaldığında beni düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Simon'un gözleri kısılmış, sadece Daphne'nin ağzına odaklanmıştı.

Başını sallayan Daphne, kendini onun ellerinden kurtardı ve "Ben de böyle düşünmüştüm," dedi.

Sadece Simon'dan değil, yataktan da uzaklaşmak istiyordu. Eğer isterse, Simon'un onu yeniden baştan çıkarabileceğinden emindi. Onu öpüp okşayarak, zevkin doruğuna çıkarabilirdi ama bunu yaptığı için Daphne ertesi sabah ondan nefret edecekti.

Hatta kendinden de nefret edecekti.

Karşılıklı olarak yatakta durmuş birbirlerine bakarlarken, odaya bir ölüm sessizliği çöktü.

Simon kollarını yanına sarkıtmış, yüzünde şok ve öfke karışımı bir ifadeyle ona bakıyordu.

Ama daha çok, kafası karışmış gibi duruyordu ve bu da, Daphne'nin çok canını acıtıyordu.

"Bence," diye usulca konuştu Daphne, "gitmen en doğrusu."

Başını kaldıran Simon'un gözlerinde yenik bir ifade vardı. "Sen benim karımsın."
Daphne bir şey demedi.

"Yasal olarak, senin sahibin benim."

Daphne, gözlerini kaçırmadan, "Biliyorum," dedi.

Tek hamlede karısına yaklaşan Simon, onu sertçe omuzlarında tuttu ve "İstersem seni baştan çıkarabilirim," diye fısıldadı.

"Biliyorum."
Simon'un sesi daha da kısılmıştı, acele ve boğuk seslerle nefes alıyordu. "Eğer baştan çıkaramasam bile, seni benimle beraber olmaya zorlayabilirim. Sen bana aitsin. Burada kalmamı engelleyemezsin."

Daphne, "Bunu yapmazsın," derken, kendini yüz yaşında gibi hissediyordu.

Simon, onun haklı olduğunu biliyordu; tek yapabildiği bedenini ondan ayırmak ve arkasını dönüp hızla odadan çıkmak oldu.

18. BÖLÜM

Acaba bunu tek fark eden yazarınız mı, yoksa sizler de cemiyetteki beyefendilerin son günlerde çok fazla içlerine kapandıklarının farkına vardınız mı?

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 4 Haziran 1813

Simon dışarıya çıkıp kendini içkiye vurdu. Aslında bu, yapmaktan hoşlandığı bir şey değildi, yine de içki şişesinde teselli bulmaya çalıştı.

Clyvedon'dan sadece birkaç mil uzakta, suyun kenarında sıralanmış onlarca meyhane vardı. Ve içeride, kavga etmek için fırsat kollayan bir sürü sarhoş denizci de. İki tanesi, Simon'a yaklaştı.

Simon, her ikisini de dövdü.

Yıllardır içinde biriken öfkenin dışa vurumuydu sanki bu. Sonunda, dışarı çıkma yolunu bulmuş, engellenemez bir halde akıyordu hiddeti.

O kadar çok içmişti ki karşısında iki zavallı denizciyi değil, babasını görüyordu adeta. Attığı her yumruk, reddedilmenin dayanılmaz acısını taşıyordu. Ve çok iyi hissettiriyordu kendini. Aslında hiçbir zaman öfkesine hâkim olamayan bir adam olmamıştı, yine de lanet olsun bu ona kendini iyi hissettirmişti.

Simon'un iki denizciyle işi bittiğinde, başka kimsenin ona yaklaşmaya cesareti kalmamıştı.

Çevredeki diğer adamlar, gücü gördükleri zaman anlayabilecek nitelikteydiler; daha da önemlisi, engellenemez öfkeyi de tanıyorlardı. Ve bunların içinden, öfkenin çok daha tehlikeli olduğunu biliyorlardı.

Simon, güneşin ilk ışıkları doğana kadar meyhanede kaldı. Parasını önceden ödediği şişeden eşit aralıklarla içmiş, gitme zamanı geldiğinde de dengesiz bacaklarının üzerinde yalpalayarak, şişeyi cebine koyup evine doğru yola çıkmıştı.

Atını sürerken de içmeye devam ediyordu. Satın aldığı kalitesiz viski, boğazından inip, her yudumda midesini yakıyordu. Gitgide daha da, daha da sarhoş olmuştu ve kafasında sabit duran tek bir düşünce kalmıştı.

Daphne'yi geri istiyordu.

Onun karısıydı. Onu etrafında görmeye alışmıştı. Kendi kendine karar verip, odadan taşınamazdı.

Onu geri alacaktı. Daphne'yi baştan çıkaracak, onu yeniden kazanacak ve onu...

Simon'un boğazından hiç de çekici olmayan bir geğirme sesi yükseldi. Onu baştan çıkarmak ve kazanmak yeterli olacaktı. Daha fazlasını düşünemeyecek kadar sarhoş olmuştu.

Clyvedon Şatosu'na ulaştığında, artık kendini tamamen haklı görecek kadar içkiliydi.

Daphne'nin kapısına vardığı anda, bir ölüyü bile mezarından kaldıracak kadar çok gürültü yapıyordu.

"Daphneeeeeeeeee!" diye bağırarak, kapıya yaklaştı. Sesindeki umutsuzluğu saklamaya çalışıyordu. Bir zavallı gibi görünmenin lüzumu yoktu.

Ama bir yandan da, eğer biraz acınacak hale gelirse, Daphne'nin onu kolaylıkla içeriye alabileceğini düşünmeye başlamıştı. Birkaç kere seslice burnunu çektikten sonra,

"Daphneeeeeeeee!" diye yeniden bağırdı.

İki saniye içinde kapıdan bir ses gelmeyince, tüm ağırlığıyla kapıya dayandı daha çok, dengesini bir viski denizinde kaybetmiş olduğu için. "Oh, Daphne," diye içini çekerken, alnını kapının soğuk tahtasına dayamıştı. "Eğer bana..."

Kapı aniden açıldı ve Simon yuvarlanarak odanın içine yığıldı.

"Neeeden o kadar hhızlı açççtın ki?" diye konuşmaya çalışıyor ama içkinin etkisiyle, sözcükleri doğru telaffuz edemiyordu.

Üzerine sabahlığını giymeye çalışan Daphne, yerde yatan adama bakınca, zorlukla da olsa onun kocası olduğunu anladı.

"Ulu Tanrım, Simon!" dedi, "ne yaptın..." Hemen yere eğilip ona yardım etmeye çabaladı ama Simon'un ağzını açmasıyla gelen kokudan istem dışı olarak kendini geri attı. "Sen sarhoşsun!"
Simon ciddiyetle başını salladı.

"Korkarım öyyyyle."

"Neredeydin?" diye sert bir sesle sordu Daphne.

Simon gözlerini kırpıştırdı ve sanki hayatında duyduğu en aptalca soruyu sormuş gibi Daphne'ye baktı. "Tilki avına çıkmıştım," dedi ve büyük bir gürültüyle geğirdi.

"Simon, senin yatakta olman lazım."

Tekrar başını sallayan Simon'un tavrı, bu sefer daha sakindi. "Evet, eveeet. Bence de." Ayağa kalkmaya çalıştı ancak sadece dizlerinin üzerinde doğrulabildi, ardından da

yeniden halının üzerine yuvarlandı. "Hımmm," derken, yattığı yerden şaşkınlıkla vücudunun alt kısımına bakıyordu. "Hımm, bu çok garip." Ardından yüzünü Daphne'den yana çevirdi ve kafası karışmış gibi, "bunların benim bacaklarım olduğuna yemin edebilirdim," dedi.

Daphne, gözlerini yuvalarında döndürdü.

Bir daha ayağa kalkmayı deneyen Simon, aynı şekilde yere yığıldı.

"Sanırım kaslarım pek de iyiii çalışmıyooor," diye yorumladı durumunu.

"Asıl beynin iyi çalışmıyor," diye söylenen Daphne, etrafına bakındı. "Ne yapacağım şimdi?"

Simon ona baktı ve gülümsedi.

"Beni sevebilirsin. Beni sevdiğini söylemiştin ya." Kaşlarını çattı. "Bu sözünü geri almayacaksın, değil mi?"

Daphne, sıkıntıyla içini çekti. Ona kızmak istiyordu hatta kızıyordu da ama Simon'un yerde yatan acınacak hali, Daphne'nin yeteri kadar öfke göstermesine imkân tanımıyordu.

Ayrıca, üç ağabeyinden dolayı, sarhoş adamlarla uğraşmanın inceliklerini de öğrenmiş sayılırdı. Simon'un uyuyarak dinlenmesi gerekiyordu, yapılması gereken tek şey buydu.

Uyandığında korkunç bir baş ağrısı çekecekti ama bu da, ona müstahaktı zaten. Ardından da, tadı hiç de güzel olmayan bir karışım içerek, alkolün tüm etkisini üzerinden atacaktı.

"Simon?" diye sabırla sordu, "Ne kadar içtin?"

Simon'un gülüşü çocuksuydu.

"Çok."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye söylendi Daphne. Eğilerek, kollarını kocasının omuzlarının altından geçirdi ve "şimdi seni yatağa götürmem gerek," dedi.

Ama Simon hareket edemiyor, kıç üstü oturmuş, boş gözlerle ona bakıyordu. "Neden kalkmam lazım ki?" diye sordu. "Sen benimle oturamaz mısın?" Savrularak, kollarını Daphne'nin boynuna doladı. "Gel, benimle otuuuurrr, Daphne."

"Simon!"

Simon, eliyle yanındaki halıya vurdu. "Burası rahat."

"Simon, seninle oturamam," diye homurdanan Daphne, bir yandan da onun kollarından
kurtulmaya çalışıyordu. "Yatağa gitmen gerekiyor."

Simon'u kaldırmak için tekrardan uğraşsa da bunun bir faydası olmuyordu. "Ulu Tanrım," diye mırıldandı. "Neden dışarı çıkıp, bu kadar içtin ki?"

Aslında Simon'un duyamayacağı kadar fısıltıyla sormuştu bu soruyu ama Simon onu bir şekilde duymuştu, "Seni geri istedim," diye cevap verdi.
Daphne'nin dudakları, duyduğu sözler karşısında şaşkınlıktan aralanmıştı. Her ikisi de, Daphne'yi geri kazanabilmesi için ne yapması gerektiğini biliyordu ama Simon, o anda bu konu üzerinde tartışmak için fazla sarhoştu. Bu yüzden, Daphne Simon'un kolunu çekiştirerek, 'Yarın konuşuruz," demekle yetindi.

Simon peşpeşe birkaç kere gözlerini kırpıştırdı ve "Sanırım yarın oldu bile," dedi. Boynunu sağa sola çevirerek, pencereden dışarıyı görmeye çalışıyordu. Perdeler çekili olduğu halde, güneş ışığı aralardan odaya sızmaya başlamıştı bile. "Sabah olmuşşş bile," diye homurdandı.

"Bak?" Kolunu pencereye doğru salladı, "Yarın olmuş."

"O zaman, akşam konuşuruz," diyen Daphne'nin sesinde umutsuzluk kırıntıları vardı. Zaten kalbinin bir tepeden aşağı son hızla düştüğünü hissediyordu; o anda daha fazlasını kaldıracak gücü yoktu artık. "Lütfen, Simon; daha sonra konuşalım."

"Olay şu ki Dapney..." Bir köpeğin üzerinden suları atmak için sallanmasına benzer bir hareketle, başını salladı. "Daphne," diye dikkatle yeniden söyledi.

"Daphne Daphne."

Daphne, gülümsemesini bastıramadı.

"Ne var, Simon?"

"Problem şu ki, görüy..." Başını kaşıdı "beni anlayamıyorsun."

"Neyi anlayamıyorum?" diye soran Daphne'nin sesi yumuşaktı.

"Niye bunu yapamayacağımı," dedi Simon.

Yüzünü, karısınınkiyle eşit yüksekliğe kaldırdığında, Daphne o gözlerde gördüğü acı karşısında donup kaldı.

"Asla seni incitmek istemedim Daff," derken, sesi boğuktu. "Bunu biliyorsun, değil mi?"
Daphne evet anlamında başını salladı.

"Biliyorum, Simon."

"İyi, çünkü..." Devam etmeden önce içine çektiği nefes, tüm vücudunu sarsacak kadar derindi.

"Senin istediğini yapamam."

Daphne hiçbir şey söylemedi.

"Tüm hayatım boyunca," diye üzüntüyle söylendi Simon. "tüm hayatım boyunca, hep o kazandı. Bunu biliyor muydun? Her zaman. Bu sefer, ben kazanacağım." Tek kolunu havaya kaldırdı ve hızla göğsünün üzerine indirdi. "Ben. Bir kerelik bile olsa, ben kazanmak istiyorum."

"Oh, Simon," diye fısıldadı Daphne. "Sen çoktan kazandın. Onun beklentilerini geçtiğin anda kazandın. Girip çıktığın her savaşta, her edindiğin dostta, her yeni seyahatinde kazandın.

Onun senden beklemediği herşeyi yaptın sen." Derin bir nefes alarak Simon'un omuzlarını sıktı.

"Sen, onu yendin. Sen kazandın. Bunu göremiyor musun?"

Simon, hızla başını salladı. "Onun istediği gibi olmak istemiyorum," dedi. "Benden..." Seslice hıçkırdı. "Bbenden bunu beklememesine rağmen, istediği bbuydu. Kusursuz bir evlat, sonsonra kusursuz bir dük olup, mükemmel bir dddüşesle evlenip, kendi gibi kusursuz çocuklara sahip olmam."

Daphne'nin dişleri, hırsla alt dudağını yakaladı. Simon, kekelemeye başlamıştı. Demek ki, çok sinirliydi. Kocasının halini görünce, adeta fiziksel bir acıyla kalbinin yandığını hissetti. Hem şimdiki haline, hem de o küçük çocuğun çektiklerine üzülüyordu.

Simon, başını ona doğru eğerek, sarhoş halinden beklenmeyecek kadar duru bir bakışla karısına baktı.

"Seni görseydi, onaylardı."

"Oh?" diyebilen Daphne, nasıl başka bir yorumda bulunacağını bilememişti.

"Ama" Simon omuzlarını silkti ve çapkın bir gülüşle ona baktı "yine de seninle evlendim."

O kadar yakışıklı ve aynı zamanda o kadar çocuksu görünüyordu ki Daphne kollarını onun boynuna dolayıp, tüm endişelerini unutturmamak için kendiyle savaş vermek zorunda kaldı.

Ama acısı ne kadar büyük ve yaralan ne kadar derin olursa olsun, Simon bu konuda yanlış düşünüyordu. Babasından alabileceği en büyük intikam, hayatını dolu dolu ve

mutlu bir şekilde geçirmek, ondan esirgenen tüm başarıları ve hayranlığı elde etmek olurdu.

Daphne, çaresizlikle yutkundu. Ölmüş bir adamın tüm dileklerini yerine getirmemeye çalışarak, nasıl mutlu ve huzurlu bir hayat sürdürülebilirdi ki?

Ama bütün bunları konuşmanın zamanı değildi. Daphne yorgundu, Simon da sarhoştu ve zamanlama hiç iyi değildi.

"Seni yatağa yatıracağım," dedi sonunda.

Simon, uzunca bir süre gözlerini dolduran mahmurlukla, ona baktı. "Beni terk etme," diye fısıldarken, sesi neredeyse duyulmayacak kadar kısıktı.

"Simon," diyen Daphne'nin de gözleri buğulandı.

"Lütfen, gitme. Herkes gitti. O da gitti. Ben de gittim." Karısının elini kuvvetle sıktı. "Sen, kal."

Hafif bir titremeyle başını sallayan Daphne, ayağa kalktı. "Bu bitkinliğini benim yatağımda uyuyarak atabilirsin," dedi. "Sabaha kendini daha iyi hissedeceğine eminim."

"Ama benimle kalacaksın, değil mi?"

Bu bir hataydı. Daphne, yanlış davrandığını biliyordu. Yine de, "Evet, seninle kalacağım," demekten kendini alamadı.

"İyi," diyen Simon, zorlukla da olsa ayağa kalktı. "Çünkü ben gerçekten" İçini çekip, acı dolu bakışlarını Daphne'nin yüzünde gezdirdi. "Sana ihtiyacım var."

Daphne onu yarı sürükleyerek, yarı yürüterek yatağa götürdü. Simon'un şiltenin üzerine tüm ağırlığını bırakmasıyla, neredeyse o da yatağa yuvarlanıyordu.

"Kıpırdama," diye sert bir sesle emir verdikten sonra, uzanıp kocasının botlarını çıkarmaya başladı. Bu işlemi daha evvel ağabeyleri için de yaptığından dolayı, ilk olarak topuk kısmını çıkarması gerektiğini biliyordu Daphne ama çok dar kalıplı bir bot olduğundan Daphne'nin onu çekmesiyle kendini yerde bulması bir oldu.

"Aman Tanrım," diye mırıldanarak, diğer botu çıkarmak için öne eğildi. "Bir de kadınlar için, modanın kölesi olmuş derler."

Simon, horlamaya benzer bir sesle cevap verdi.

"Uyuyor musun?" diye sordu Daphne. Gücünü toplayıp diğer botu da biraz daha kolaylıkla çekip çıkardıktan sonra, Simon'un artık birer kütük parçası kadar ağırlaşmış olan bacaklarını, yatağa kaldırdı.

Koyu renk kirpikleri yanaklarına değerek uyuyan Simon, bu haliyle çok genç ve huzurlu görünüyordu. Daphne uzanıp, kocasının alnına düşen bir tutam saçı geriye doğru itti.

"İyi uyu tatlım," diye fısıldadı.

Ama tam yatağın kenarından uzaklaşmak üzereyken, Simon'un güçlü kollarından biri ani bir hareketle uzanıp, Daphne'yi durdurdu. Suçlayıcı bir ses tonuyla, "Kalacağını söylemiştin," dedi.

"Uyuduğunu sanıyordum!"

"Bu, sana sözünü bozma hakkını vermez." Kolunu hızlıca çekiştirince, Daphne daha fazla direnmenin yersiz olduğunu anlayıp, kocasının yanına uzandı. Gelecekteki hayatları hakkında ciddi endişeleri olsa da, şimdilik Simon, ona aitti; hem de tüm sıcaklığıyla. Daphne onun sahiplenici kollarına karşı koymak istemiyordu o anda..

Daphne bir saat sonra uyandığında, uyuyakalmış olduğuna şaşırmıştı. Simon hala hafifçe horlayarak, yanında yatıyordu. Her ikisi de giyiniktiler; Simon viski kokan giysileri içinde, Daphne de sabahlığıylaydı.

Usulca, kocasının yanağına dokundu. Fısıldayarak "Seninle ne yapacağım ben?" dedi. "Seni seviyorum. Seni seviyorum, biliyorsun ama kendine bunu yapmandan nefret ediyorum."

Titrek bir nefes çekti içine. "Bana da. Bana da bunu yapmandan nefret ediyorum."

Simon huzursuzca kıpırdanınca, Daphne korkuyla onu uyandırdığını düşündü. "Simon?" diye fısıldayarak bekledi, cevap gelmeyince de rahat bir nefes aldı. Henüz Simon'un duymaya hazır olmadığı sözleri, yüksek sesle söylememesi gerektiğini biliyordu ama kar beyazı yastıkların üzerinde, o kadar masum yatıyordu ki. En içten gelen hislerini, böyle göründüğü bir anda kocasına açması, kolay olmuştu.

"Oh, Simon," derken gözlerinde biriken yaşları saklarcasına gözkapaklarını kapadı. Yıtaktan kalkmalıydı. Yataktan hemen kalkıp, onu dinlemesi için bırakmalıydı. Simon'un bu dünyaya bir çocuk getirmek istememesinin sebebini anlayabiliyordu ama onu hala affetmemişti; hatta onunla aynı fikirde bile değildi. Eğer Simon uyandığında, Daphne'yi hala kollarının arasında yatarken bulursa, onun da kendisi gibi çocuksuz bir aile olma fikrini benimsediğine inanabilirdi.

İstemediği halde, yavaşça yataktan kalkmaya çalıştı. Ama kocasının kollan, aniden onu sarmalamıştı. Uykulu bir sesle, "Hayır," diye mırıldandı.

"Simon, ben..."

Simon onu daha da kendine çektiğinde, Daphne kocasının erkekliğinin tamamen kabarmış olduğunu fark etti.

"Simon?" diye şaşkınlıktan açılmış gözlerle fısıldadı. "Uyanık mısın?"

Aldığı cevap, sadece bir homurdanmadan ibaretti ama Simon, onu baştan çıkarmak için bir girişimde bulunmuyor, sadece onu kendine doğru çekiyordu.

Daphne, şaşkınlığını üzerinden atamadan gözlerini kırpıştırdı. Bir erkeğin bir kadını uykusunda bile arzulayabileceğini bilmiyordu.

Kafasını geriye doğru çevirerek, kocasının yüzüne baktı ve parmağının ucuyla, Simon'un erkeksi çenesini okşadı. Simon, derinden gelen bir sesle mırıldandı. Bu, Daphne'nin arzularını kamçılamıştı. Yavaş ama tahrik edici hareketlerle, Simon'un gömleğinin düğmelerini açtı.

Sadece bir kere, o da göğsünün çizgilerini okşamak için durdu.

Simon'un da fark etmeden aynı arzuyla kıpırdanması, Daphne'nin içinde zehirleyici bir güç etkisi bırakıyordu. O anda, kontrolün tamamen kendisinde olduğunu fark etti. Kocası uyuyordu ve hala sarhoştu; ona ne isterse yapabilirdi.

Ondan istediği herşeyi alabilirdi.

Başını kaldırıp yüzüne bir an bakınca, Simon'un derin uykuda olduğunu gördü ve hızlıca pantolonunu açtı. İç çamasırının altında, Simon son derece sert ve istekliydi; Daphne onu daha yakından hissetmek için, eliyle erkekliğini kavradı.

"Daphne!" diye hızlıca içini çekti Simon. Gözleri birden açılmış, nefesi boğuklaşmıştı. "Oh, Tanrım. Bu, o kadar harika ki."

"Shhhh," diye usulca mırıldanan Daphne, üzerindeki ipek sabahlıktan bir hamlede sıyrıldı.

"Herşeyi bana bırak."

Karısı onu tutkuyla okşarken, Simon ellerini yumruk yapmış sırtüstü yatıyordu. Evliliklerinin toplamını oluşturan iki hafta boyunca, Simon ona yatakta pek çok şey öğretmişti ve şimdi onun ellerinde, arzuyla kıvranıyordu. Hızla ve kısa aralıklarla nefes alıyordu.

Daphne de onu çok arzuluyordu. Üzerine eğildiğinde, kendini hiç olmadığı kadar kudretli ve güçlü hissetmişti. Kontrol sahibi olmak; bulunabilecek en iyi afrodizyaktı, demek.

Midesinden beynine kadar giden titreşimler, kendisinin de birleşmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Onu, içinde hissetmek istiyordu; bir erkeğin bir kadına vermesi gereken ne varsa, hepsini istiyordu Daphne.

"Oh, Daphne," diye inleyen Simon, bir yandan da başını umarsızca bir o yana, bir bu yana çeviriyordu. "Sana ihtiyacım var. Hemen, şimdi."

Daphne hızlı bir hareketle kocasının üzerine çıktı ve ellerini onun omuzlarına dayayarak, kendini yerleştirdi. Tek eliyle kocasını, tutkuyla ıslanmış kadınlığının merkezine yönlendirmişti.

Simon kendini geriye doğru atınca, Daphne de nasıl oturacağını ayarladı ve bir hamlede, kocasını neredeyse tamamen içine aldı.

"Daha fazla," diye mırıldandı Simon. "Hemen."

Daphne, tamamen oturmak için biraz kıpırdanınca, başı geriye düştü. Kocasının omuzlarındaki elleri, nefes almaya çalışırken bedenini daha da vahşice kavrıyordu. Simon tamamen içine girdiğinde, Daphne aldığı zevkten öleceğini sandi. Kendini hiçbir zaman bu kadar kadınsı, bu kadar eksiksiz hissetmemişti.

Zevkten çılgına dönmüş bir halde hareket ediyor, vücudu arzuyla inip kalkıyordu. Karnının üzerindeki elleri ani bir hareketle göğüslerine ulaştı.

Onu izleyen Simon, zevk dolu bir inilti çıkarırken, gözleri donmuş birer cam gibi odaklanmış, karısının ellerini izliyordu. "Oh, Tanrım," diye hırıltılı bir ses tonuyla konuşmaya çalıştı.

"Bana ne yapıyorsun? Sen bunları..." Daphne, göğüs uçlarından birine dokununca, Simon'un tüm vücudu gerildi. "Bunu nereden öğrendin?"

Baştan çıkarıcı bir gülüşle Simon'un yüzüne bakan Daphne, "Bilmiyorum," diye cevapladı.

"Daha fazla," diye mırıldandı Simon. "Seni izlemek istiyorum."

Daphne tam olarak ne yapması gerektiğini bilmediği için, içgüdülerinin sesini dinlemeye karar verdi. Sırtını geriye atıp, kalçalarını onunkine uygun şekilde hareket ettirince, göğüsleri iyice öne doğru çıktı. Her ikisini de avuçlayıp, onlara yavaşça dokunmaya, sertleşmiş göğüs uçlarını parmaklarıyla okşamaya başladı. Tüm bunlar olurken, gözlerini bir an bile Simon'un gözlerinden ayırmıyordu.

Simon'un kalçaları, çılgınca bir hızla hareket ederken, elleri de çarşafı umutsuzca yakalamaya çalışıyordu. Daphne, onun doyuma ulaşmak üzere olduğunu anladı. Aslında her zaman, Simon karısına öncelik verir, onun zevkin doruklarına çıkmasını beklerdi ama bu defa, kendini tutabilecek gibi görünmüyordu.

Daphne de doyuma yaklaşmıştı ama Simon kadar değil.

"Oh, Tanrım," diye arzudan boğuklaşan bir sesle bağırdı Simon. "Benben tutamıy o..."

Gözleri, karısının gözlerine yalvarır gibi bakarken, sonuçsuz bir çabayla kalkmaya uğraştı.
Daphne, bütün gücüyle onun üstüne abandı.

Simon'un rahatlama anı o kadar şiddetliydi ki kalçaları o hızla adeta yataktan havalanmıştı; tabii Daphne'yi de kaldırarak. Daphne ellerini onun sırtına geçirmiş, düşmemek için tüm gücüyle ona asılıyordu. Bu sefer, kocasını kaybetmeyecekti. Eline geçen bu şansı kaybetmeyecekti.

Ne yaptığını çok geç farkeden Simon, şaşkınlık dolu bakışlarla ona bakıyordu. Ama artık olan olmuştu, o andan sonra yaşadığı doyumun izlerini geri çekmek mümkün değildi. Eğer kendisi üstte olsaydı, bir şekilde gücünü toplayıp geri çekilebilirdi ama Daphne'nin kendini okşarken onda yarattığı arzu seli, buna imkân tanımamıştı.

Dişlerini birbirine geçirmiş, vücudu kasılmış bir şekilde yatarken, Daphne'nin küçük elleriyle kalçalarını kendine doğru bastırdığını hissetti. Daphne onu daha da derinlere çekiyordu. Karısının yüzündeki katıksız mutluluk ifadesini gördüğünde, onun bunu isteyerek yapmış olduğunu anladı. Daphne, bunu planlamıştı.

Uykusunda onu tahrik etmiş, sarhoşluğundan faydalanarak üzerine çıkmış ve spermlerini içine akıtabilmesi için ona sıkıca sarılmıştı.

Simon'un gözleri irileşerek, Daphne'nin yüzüne odaklandı.

"Bunu nasıl yapabildin?" diye fısıldadı.

Daphne cevap vermemişti ama surat ifadesindeki anlık değişim, onu duyduğunu kanıtlıyordu.

Karısı tam onun üzerinde kasılmaya başladığı anda, korkunç bir hiddetle onu bu zevkten mahrum etmek isteyen Simon, yataktan fırladı. "Nasıl?" diye tekrarladı sorusunu.

"Biliyordun. Benim ççç"

Ama Daphne, çoktan bir top gibi yatağın üzerine yuvarlanmış, Simon'un spremlerinin bir damlasını bile kaçırmamak için, bacaklarını sıkıca karnına toplamıştı.

Hızla ayağa kalkan Simon, bir yandan da kendi kendine ağza alınmayacak küfürler savuruyordu. Bir an durup tekrar ağzını açtığında, niyeti Daphne'yi sözleriyle yaralamak, onu kandırdığı, kullandığı için kalbini kırmaktı ama daha konuşmaya başlayamadan, dilinin şiştiğini, dudaklarının kupkuru olduğunu hissetti.

"Sssen" diyebildi sonunda.

Daphne, dehşet içinde ona bakıyordu. "Simon?" diye korkuyla fısıldadı.

Simon, tam da bundan korkuyordu. Daphne'nin kendisine, bir yaratıkmış gibi bakmasından çekiniyordu. Yine yedi yaşında gibi hissetmişti kendini. Konuşamıyordu. Ağzını oynatamıyordu. Kaybolmuştu.

Daphne'nin yüzüne derin bir endişe ifadesi oturmuştu. İstenmeyen, acıma dolu bir endişe. "İyi misin?" diye usulca sordu. "Nefes alabiliyor musun?"

"Bbbb" Bana acıma, demek istemiş ama ancak bu kadarını söyleyebilmişti. Babasının alaylı bakışlarını üzerinde hissederken, boğazı daha da kapanmış, dili adeta ağzını kaplamıştı.

"Simon?" diye bir çığlık atan Daphne, onun yanına doğru koştu. Sesi, panikten kısılmıştı.

"Simon, birşey söyle!"

Elini uzatıp ona dokunmak istemiş, ama Simon sert bir hareketle onu itmişti. Sonunda,

"Bana dokunma!" diye gürledi.

Daphne irkilerek geriledi. "Demek hala bazı lafları söyleyebiliyorsun."

Simon hem kendinden, hem de onu gücüyle küçük bir çocuğa döndüren karısından nefret ediyordu. Konuşmasını tamamen yitirmesi, boğulurmuşçasına yutkunamadan kalması, hepsi tüm bunlardan kurtulmak için ömrünü harcamıştı ama şimdi Daphne, bir hareketiyle herşeyi geri getirmişti.

Simon, onun bunu yapmazsım izin veremezdi. Onu eskisi gibi savunmasız bırakmasına göz yummayacaktı.

Karısının ismini söylemeye çalıştı ama başaramadı.

Hemen gitmesi gerekiyordu. Ona bakmak istemiyordu. Onunla olmak istemiyordu. Kendiyle bile olmak istemiyordu ama maalesef bu, kontrolünün dışındaydı.

"Sssakın bbana yaklaşma!" derken tek parmağını da ona doğru hiddetle salladı. Pantolonunu giyme çabası, onu soluksuz bırakmıştı. "Bbbunu ssen yaptın!"

"Ne yaptım?" Daphne, bir yandan bağırırken, bir yandan da çarşafı bedenine sarmaya çalışıyordu. "Simon, yeter artık. Bu kadar yanlış olan ne yaptım ben? Beni istiyordun, bunu sen de biliyorsun."

"Bbbu!" diye eliyle boğazını işaret ettikten sonra, "bbbu," diyerek, bu sefer de karnını gösterdi.

Ardından da, karısına daha fazla bakmaya dayanamayacağını hissederek, hızla odadan çıktı.
Keşke kendisinden de bu kadar hızla kaçabilseydi.

On saat sonra, Daphne şöyle bir not buldu:

Diğer evimdeki önemli bir olay sebebiyle gitmem gerekiyor. Eğer çocuk sahibi olma çabaların sonuca ulaşırsa, bana haber vereceğini umuyorum.

İhtiyacın olursa, uşağım sana nerede olduğumu söyleyecektir.
Simon

Tek sayfadan oluşan mektup, Daphne'nin elinden kayıp, yavaşça yere süzüldü. Dudaklarından dökülen keskin hıçkırık sesine karşılık, içinden kopup gelen duygu ve isyan fırtınasını bastırmak istermiş gibi, elini ağzına götürdü.

Simon, onu terk etmişti. Gerçekten de terk etmişti. Ona kızdığını, hatta yaptığı şey yüzünden onu affetmeyeceğini biliyordu ama onu yalnız bırakıp gideceğini hiç düşünmemişti.

Simon odadan hırsla çekip gittiğinde bile, Daphne bir süre sonra anlaşmazlıklarını çözümleyebileceklerini düşünmüştü, şimdi ise yanıldığını anlıyordu.

Belki de çok idealist düşünmüştü. Daphne, samimiyetle onu iyileştirebileceğini, yaralarını sarabileceğim sanmıştı. Ama artık, kendisi de sandığı kadar güçlü olmadığını görüyordu.

Simon'un, Daphne'nin ona karşı olan pürüzsüz aşkını görünce, yıllarca içinde tuttuğu nefreti bir kenara bırakabileceğini düşünmüştü.

Ne kadar da fazla güvenmişti kendine. Şimdi ise kendini ne kadar da aptal hissediyordu.
Bazı şeyler onun elinin uzanamayacağı kadar yukarıdaydı. Hep korunarak geçmiş hayatında, bunun hiç farkına varamamıştı. Dünyanın ona bir altın tabakta sunulacağını düşünmemişti ama bir şeyi çok fazla isterse ve onu elde etmek için çabalarsa, insanlara kendisine davranılmasını istediği gibi davranırsa, ödüllendirileceğini sanmıştı.

Ama bu sefer değil. Simon, dokunamayacağı kadar uzaktaydı.

Daphne, sarı odaya doğru giderken, eve alışılmışın dışında bir sessizlik çöktüğünü fark etti.

Belki de bütün hizmetkârlar, kocasının onu terk ettiğini öğrenmişlerdi, şimdi de karşılaşmamak için ondan uzak duruyorlardı. Bir gece önceki tartışmanın en azından birazını duymuş olmaları muhtemeldi.

Daphne sıkıntıyla içini çekti. Birilerinin takibi altında acı çekmek bile daha zordu.

Çalışanları çağıran zile basarken, göremese de, hepsinin oralarda bir yerde olduğunu ve arkasından acıma dolu bakışlarla kendisine baktıklarını hissedebiliyordu.

Daha önceden hizmetkârların dedikodularına hiç önem vermemişti. Ama şimdi kendini koltuğa bırakırken ağzından sıkıntı dolu bir nefes kaçmıştı o kadar yalnız kalmıştı ki. Onların dedikodularından başka düşünecek bir şeyi kalmamıştı şimdi.

"Efendim?"

Daphne başını kaldırınca, genç bir hizmetçinin kapının eşiğinde, kararsızlıkla durduğunu gördü. Hafifçe reverans yapan kız, Daphne'ye açık bir beklentiyle bakıyordu.

"Çay lütfen," dedi Daphne sessizce. "Bisküvi istemiyorum, sadece çay."

Başını sallayan kız, hızla uzaklaştı.

Çayını bekleyen Daphne, o sırada elini karnına götürüp kendini incelemeye başladı. Gözlerini kapatıp, Tanrı'ya sessiz bir yakarış yollamayı da ihmal etmedi. Lütfen Tanrını, lütfen diye yalvardı, bana bir bebek bağışla.

Bir daha, buna şansı olmayabilirdi.

Yaptıklarından utanmıyordu. Aslında utanması gerekirdi ama ne kadar çabalarsa çabalasın utanç içinde hissetmiyordu kendini.

O geceyi planlamamıştı. Simon uyurken onun yüzüne bakıp, 'hala sarhoş. Onunla sevişip, spermlerini içime akıtmasını sağlayabilirim ve bunun asla farkına varmaz' diye düşünmemişti.

Olaylar bu şekilde gelişmemişti.

Tam olarak nasıl olduğunu Daphne de bilmiyordu ama bir an kocasının üzerindeydi, sonraki anda da zamanında geri çekilemeyeceğini fark etmişti ve çekilmemesi için de elinden geleni yapmıştı...

Ya da belki Daphne gözlerini kapadı. Sıkıca. Belki de öbür türlü gelişmişti herşey. Belki de sadece o anın değil, Simon'un kendisinin de oyuna gelmesine göz yummuştu.

Bilemiyordu. Herşey birbirine karışmıştı. Simon'un kekelemesi, Daphne'nin bebek özlemi, onun babasına karşı olan nefreti hepsi kafasında o kadar içice geçmişti ki Daphne hangisinin nerede başlayıp nerede bittiğini bilemiyordu.

Ve kendini çok yalnız hissediyordu.

Kapıda bir tıkırtı duyarak arkasını dönen Daphne, genç hizmetçiyi beklerken, elinde çay tepsisiyle içeri giren Bayan Colson'u gördü. Yüzü asık, gözleri ise endişeliydi.
Daphne, baş hizmetçiye yavaşça gülümsedi.

"Hizmetçiyi bekliyordum," diye mırıldandı.

“Yan odada yapılacak işlerim vardı, ben de çayınızı kendim getireyim isteyim," diye cevap verdi Bayan Colson.

Daphne, onun yalan söylediğini biliyordu, yine de başını onaylar bir şekilde salladı.

"Hizmetçi, bisküvi istemediğinizi söyledi ama kahvaltı da etmediğinizi bildiğim için ben yine de tepsiye biraz koydum."

"Çok düşüncelisiniz," diyen Daphne, kendi sesindeki mutsuzluk saçan tınıyı fark etmemişti. Sesi o kadar cansızdı ki sanki başkasının bedeninden yayılıyormuş gibiydi.

"Sorun değil, sizi temin ederim ki değil." Bayan Colson sanki bir şeyler daha söylemek istermiş gibi bakıyordu ama son anda vazgeçip, sırtını dikleştirdi ve "İstediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.

Daphne başıyla hayır anlamında salladı.

Bayan Colson'un kapıya doğru yöneldiğini gören Daphne, az kalsın onu geri çağıracaktı.

Neredeyse onun ismini söyleyip, gelip onunla beraber oturmasını ve çay içmesini rica edecekti. Ardından da, tüm sırlarını, utancını ve hatta gözyaşlarını onunla paylaşacaktı.

Ve tüm bunları, baş hizmetçiye çok yakın olduğu için değil, başka kimsesi olmadığı için yapacaktı.

Ama ona seslenmedi ve Bayan Colson da odadan ayrıldı.

Daphne tepsiden bir bisküvi alıp, ısırdı. Belki de artık eve dönme vakti gelmişti.

19. BÖLÜM

Yeni Hastings Düşesi, bugün Mayfair'de dolaşırken görüldü. Biraz hava almak amacıyla etrafta yürüyen eski Bayan Daphne Bridgerton'u, Bayan Philipa Feat herington görmüş. Ancak Düşes, Bayan Featherington'un ona defalarca seslenmesini duymamazlıktan gelmiş.

Onun duymamazlığa geldiğini tahmin etmek bizler için zor değil, zira herhangi birinin bile Bayan Featherington'un bağırmasını duymaması için, sağır olm ası gerekiyor.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 9 Haziran 1813

Kalp acısının asla yok olmadığını, sadece zamanla kabuk bağladığını öğrenmişti Daphne. Her nefeste hissedilen o keskin acının yerini, arada sırada hissedilen, daha aşağılarda yer alan bir ağrı alıyordu zamanla.

Clyvedon Şatosu'nu, Simon'un ayrıldığı ertesi gün terk eden Daphne'nin niyeti, Londra'ya varır varmaz, Bridgerton Malikânesi'ne dönmekti. Ama bunu yaparsa, yenilgiyi çok çabuk kabullenmiş olacağını düşünmüş, son anda sürücüden kendisini Hastings Malikânesi'ne götürmesini istemişti. Ailesine ihtiyacı olan her anda onlara ulaşabilecek kadar yakın olacaktı böylelikle. Hem de artık evli bir kadın olarak, bulunması gereken yer, kocasının eviydi.

Malikâneye vardığında, kendisini sorgusuzca kabul eden elbette ki yoğun bir merakla yeni çalışanlarına tanıtmakla işe başladı. Ardından da, terkedilmiş bir eş olarak yeni hayatına adım attı.

İlk ziyaretçisi, annesi olmuştu. Daphne, başka kimseye Londra'ya döndüğünü söylemediği için Violet'in gelişine şaşırmamıştı.

"Nerede o?" diye ısrarla soran Violet'i kandırmak imkânsızdı.

"Sanırım kocamdan bahsediyorsun."

"Hayır, büyük amcan Edmund'dan bahsediyorum," diye homurdandı annesi, "elbette ki kocandan bahsediyorum."

Daphne, annesinin dikkatli bakışlarından sakınmaya çalışarak, "Sanırım uzaktaki bir evinin işleriyle ilgilenmek için şehir dışına çıktı," diye cevapladı.

"Sanıyorsun?"

'Yani biliyorum," dedi Daphne aceleyle.

"Peki, neden onun yanında değilsin?"

Daphne, önce yalan söylemeyi düşündü. Annesine, kiracılarla ilgili bir problem çıktığını ya da hayvanlarla ilgili bir sorun olduğunu hatta bulaşıcı bir hastalığı bile bahane edebilirdi. Ne olursa... Ama sonunda; titreyen dudakları ve gözlerine dolan yaşlarla, kısık bir sesle, "çünkü beni yanında istemedi," dedi.

Violet, yaklaşıp kızının ellerini tuttu. "Oh, Daff" diye içini çekerek sordu: "Ne oldu?"

Daphne, kendini arkasındaki kanepeye bırakırken, annesini de beraberinde sürüklemişti.

"Anlatabileceğimden çok daha fazla şey oldu."

"Denemek ister misin?"

Daphne, başını hayır anlamında salladı. Hayatı boyunca, annesinden tek bir sır bile saklamamıştı. Ona anlatamayacakmış gibi hissettiği hiç birşey olmamıştı.

Böylesi bir olayla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Yavaşça annesinin elini okşadı.

"Herşey düzelecek."

Violet, endişeli gözlerle kızına baktı. "Emin misin?"

"Hayır." Daphne bir an için yere baktı. "Ama buna inanmak zorundayım."

Violet gittikten sonra, Daphne elini karnına sıkıca bastırdı ve dua etti.

ikinci ziyaretçisi, Colin'di. Yaklaşık bir hafta sonra, Daphne kısa bir yürüyüş yapmak için gittiği parktan eve döndüğünde, ağabeyini oturma odasının tam ortasında, bacaklarını açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir halde, yüzünde öfkeli bir ifadeyle kendisini beklerken bulmuştu.

"Ah," derken, bir yandan da eldivenlerini çıkartmaya çalışan Daphne, "görüyorum ki, döndüğümü duymuşsun," diye devam etti.
"Neler oluyor?" diye ısrarla sordu Colin.

Colin'in, annesinin nazik konuşma şeklini benimsememiş olduğu açıkça ortadaydı.

"Konuş!" diye gürledi.

Daphne, bir an için gözlerini kapattı. Günlerdir dinmek bilmeyen baş ağrısını hafifletebilmek için bir an durdu. Colin'e olanları anlatmak istemiyordu. Hatta annesine anlattığı kadarını bile söylemek niyetinde değildi; ama görünüşe bakılırsa, o çoktan biliyordu zaten. Haberlerin Bridgerton Malikânesi'ne ulaşması hiçbir zaman fazla zaman almazdı.

Bunu yapacak gücü nereden bulduğunu bilmese de, ağabeyine karşı bir şey yokmuş gibi davranmanın en doğrusu olduğuna karar verdi ve omuzlarını dikleştirip başını havaya kaldırarak sordu:

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim..." diye sinirli bir sesle cevapladı Colin, "kocan nerede?"

"Başka işleri var," dedi Daphne. En azından kulağa 'Beni terketti' demekten çok daha hoş geliyordu.

"Daphne..." Colin'in sesinde tehditkâr bir ifade vardı.

"Sen buraya yalnız mı geldin?" diyerek, ağabeyinin sorusunu geçiştirmeye çalıştı.

"Eğer öğrenmek istediğin gerçekten buysa, Anthony ve Benedict, bir aylığına şehir dışına gittiler."

Daphne, bariz bir rahatlamayla içini çekti. O anda en son istediği şey, Anthony'yle karşılaşmaktı. Zaten bir kere onun Simon'u öldürmesini engellemişti; ikincide bunu başarabilir miydi, bilmiyordu. Ama o daha bir şey söyleyemeden, Colin araya girdi ve "Daphne," dedi, "bana hemen o pislik herifin nerede saklandığını söylemeni emrediyorum."

Daphne, sırtından soğuk bir ter dalgasının boşaldığını hissetti. Kocasına istediği kötü sözleri söylemeye kendisinin hakkı vardı ama ağabeyinin böyle bir hakkı yoktu. "Sanıyorum ki..." derken sesi buz gibiydi, " 'pislik herif derken, kocamdan bahsediyorsun."

"Çok doğru bild..."

"Buradan gitmeni istiyorum."

Colin, kız kardeşine sanki çıldırmış biri gibi bakıyordu. "Anlayamadım."

"Evliliğimi seninle tartışmak niyetinde değilim, o yüzden eğer hatalı fikirlerini kendine saklamayacaksan, derhal gitmeni istiyorum."

"Benden gitmemi isteyemezsin," derken, Colin'in sesinde inanamaz bir ifade vardı.
Daphne kollarını kavuşturdu. "Burası benim evim."
Colin ona bakarken, birden bakışlarını odada gezdirmeye başladı Hastings Düşesi'nin oturma odasında ve ardından tekrar Daphne'ye baktı. Yıllardır kendisinin neşeli bir uzantısı gibi gördüğü küçük kardeşi, artık bir kadın olmuştu.

Uzanıp, Daphne'nin elini tuttu. "Daffi" dedi sessizce, "bunu nasıl istiyorsan öyle hallet."

"Teşekkür ederim."

"Şimdilik..." diye uyardı onu Colin. "Bu durumun sonsuza dek sürmesine izin vereceğimi sanına sakın."

Yarım saat sonra, Colin malikâneden çıkarken, sürmeyecek, diye düşündü Daphne. Sonsuza dek sürmeyecek. İki hafta içinde, her şey açıklığa kavuşacaktı.

Daphne her sabah uyandığında, korkunç bir heyecan dalgasıyla sarmalanıyordu. Aylık kanamasının gelme gününden önce bile, nefesini tutup, dua ederek yatakta kan olup olmadığını inceliyordu.

Ve her sabah, kar beyazı çarşaflardan başka bir şey göremiyordu.

Kanamasının gecikmesinden tam bir hafta sonra, içinde beklettiği küçük ümit ışığına yol verdi. Aylık periyotları hiçbir zaman aynı günde başlamazdı; her an hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu ama hiç de bu kadar gecikti ği olmamıştı.

Bir hafta daha geçtiğinde, Daphne artık her sabah gülümseyerek uyanıyor, herkesten sakladığı sırrına bir hazineymişcesine özen gösteriyordu. Henüz, bunu kimseyle paylaşmaya hazır değildi. Ne annesiyle, ne de ağabeyleriyle, özellikle de Simon 'la.

Bu haberi ondan sakladığı için, doğrusu pek de suçluluk duymuyordu. Ne de olsa, Simon da spermlerini ondan saklamıştı. Ama daha da önemlisi, Simon'un olumsuz tavırları, yaşadığı bu tartışılamaz mutluluğu bozabilirdi, Daphne bundan korkuyordu. Yine de, Simon'un uşağına bir not yazdı ve ondan Dük'ün yeni adresini istedi.

Üçüncü haftanın sonunda ise, artık vicdanı mantığını bastırmıştı. Daphne, Simon'a haberi vermek için bir mektup yazmaya karar verdi.

Ancak, daha mektubunun üzerindeki damga soğumadan, şehir dışından yeni dönen Anthony bir kasırga gibi odasına dalmıştı. Daphne, yukarı katta; ziyaretçi kabul etmediği özel odasındaydı. Anthony'nin oraya kadar çıkabilmek için kaç tane hizmetçiyi alt ettiğini düşünmek bile istemiyordu Daphne.

Aşırı derecede öfkeli görünüyordu. Daphne onu daha fazla kışkırtmaması gerektiğini bildiği halde, kendini tutamadı. "Buraya nasıl geldin? Benim bir uşağım yok mu?"

"Senin bir uşağın vardı," diye kükredi Anthony.

"Oh, Tanrım."

"Nerede o?"

"Burada olmadığı kesin," diyen Daphne, ağabeyinin kimden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmanın yersiz olduğuna karar vermişti.

"Onu öldüreceğim."

Daphne ayaklanmış, gözlerinden ateşler saçarak ağabeyine bakıyordu.

"Hayır, öldürmeyeceksin!"

Ellerini beline dayamış duran Anthony, öne doğru hafitçe eğilip, kız kardeşinin gözlerine baktı. "Siz evlenmeden önce Hastıngs'e bir konuda onurum üzerine yemin ettim, bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Daphne başını salladı.

"Ona, senin gururunu kırdığı için, onu öldürmeye hazır olduğumu söyledim. Ama eğer kalbini kırarsa, o zaman benden kurtulamayacağını da ekledim."

"O, benim kalbimi kırmadı Anthony," derken, elini istem dışı olarak karnına götürdü.

"Aslında, tam tersi."

Eğer Anthony onun bu laflarını anlamsız bulduysa da Daphne bunu asla bilemeyecekti; zira o anda ağabeyinin gözleri, yazı masasında duran kâğıtlara ilişti. "Bu nedir?" diye sordu.

Daphne, ağabeyinin bakışlarını takip ederek, masada duran küçük kâğıt yığınına baktı ve

"Önemli bir şey değil," diyerek, kağıtları toplamak için masaya yaklaştı.

"Ona mektup yazıyorsun, değil mi?" Anthony'nin gözlerinde şimşekler çakıyordu adeta. "Oh,
Tanrı aşkına, yalan söylemeye çalışma. Onun ismini gördüm kâğıtta."

Daphne, kâğıtları kaptığı gibi buruşturup çöp kutusuna attı.

"Bu seni ilgilendiren bir mesele değil."
Anthony çöp kutusuna, her an masanın altına dalıp da buruşuk kâğıtları toplayacakmış gibi bakıyordu. En sonunda, bakışlarını Daphne'ye çevirdi ve "Bunu onun yanma bırakmayacağım," dedi.

Daphne yeniden "Anthony, bu seni ilgilendiren bir mesele değil." dedi.

Ağabeyi, buna cevap bile vermedi. "Onu bulacağım. Onu bulacağım ve öldü..."

"Oh, Tanrı aşkına," diyen Daphne, sonunda patlamıştı. "Bu, benim evliliğim Anthony, senin değil. Ve Tanrı yardımcım olsun ki eğer benim işlerime karışırsan, yemin ediyorum ki seninle bir daha asla konuşmam."

Daphne'nin gözleri o kadar sert ve kararlıydı ki bir süre ona bakan Anthony, sonunda,

"Pekâlâ," dedi, "onu öldürmeyeceğim."

"Teşekkür ederim," diyen Daphne'nin sesinde, belli belirsiz bir iğneleme vardı.

"Ama onu bulacağım," diye söylendi Anthony. "Onu bulup, bu yaptığının ne anlama geldiğini ona soracağım."

Daphne ağabeyinin yüzüne bakınca, onun bunu gerçekten de yapacağını anladı. "Pekâlâ," deyip, çekmeceye saklamış olduğu mektubun bitmiş halini almak için uzandı. "Bu mektubu senin ona ulaştırmana izin veriyorum."

"İyi." Anthony, kapalı zarfa uzandı.

Daphne, zarfı geri çekti. "Ama bana iki konuda söz vermen şartıyla."

"Nedir?"

"Birincisi, bunu okumayacağına söz vermelisin."

Anthony, kız kardeşinin bunu düşünmüş olmasına bile içerlemiş gibi, ona baktı.

"Bana, 'çok onurluyum' bakışı atma," diye onu uyardı Daphne, "seni iyi tanıyorum Anthony Bridgerton ve eğer yakalanmayacağını bilsen, bu mektubu anında açar okurdun."

Anthony ona dik dik baktı.

"Fakat..." diye devam etti Daphne, "bana verdiğin sözü tutacağını da biliyorum. Bana söz vermeni istiyorum, Anthony."

"Buna hiç gerek yok, Daff."

"Söz ver!" diyen Daphne'nin sesi yükselmişti.

"Oh, peki," diye homurdanan Anthony, "Söz veriyo rum," dedi.

"Güzel." Daphne mektubu ağabeyine uzattı. Anthony, mektubu açmak istermiş gibi bakıyordu.

"ikincisi," diye devam eden Daphne'nin sert sesi, ağabeyinin dikkatini yine üzerine çekti.

"Onun canını yakmayacağına dair bana söz vermelisin."

"Orada dur bakalım Daphne," diye lafa girdi Anthony, "çok fazla şey istiyorsun."

Daphne, elini ona doğru uzattı.

"Mektubu geri ver, o zaman."

Anthony, zarfı arkasına sakladı. "Artık bana verdin."

Daphne, yüzünü buruşturdu. "Sana onun adresini vermedim a ma."

"Ben adresi bulabilirim," diye cevapladı ağabeyi.

"Hayır bulamazsın, üstelik bulamayacağını da biliyorsun," dedi Daphne. "O kadar çok evi var ki hangisinde olduğunu bulman, en azından haftalar alır."

"Aha!" diye bağıran Anthony'de, zafer kazanmış bir kumandan havası vardı. "Demek ki, evlerinden birinde kalıyor. Ve sen canım, bana çok önemli bir ipucu verdin."

"Bu, bir oyun mu?" diye şaşkınlıkla sordu Daphne.

"Bana onun yerini söyle."

"Eğer bana, ona zarar vermeyeceğine dair söz verirsen söylerim," dedi Daphne. "Bu konuda ciddiyim."

"Pekâlâ," diye mırıldandı Anthony.

"Söyle."

"Sen çok zor bir kadınsın, Daphne Bridgerton."

"Daphne Basset ve öğretmenlerim çok iyiydi."

"Söz veriyorum," diyen Anthony'nin sesi, kendisinin bile zor duyacağı kadar kısık çıkmıştı.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var," dedi Daphne. Kelimelerin Anthony'nin ağzından dökülmesi için eliyle işaret ederek "Sana söz veriyorum ki..."

"Söz veriyorum ki senin aptal kocana zarar vermeyeceğim." diye hafifçe bağırdı Anthony.

"Tamam mı? istediğin oldu mu?"

"Kesinlikle," diye cevap veren Daphne'nin sesinde minnettarlık yoktu. O hafta başı Simon'un uşağından gelen ve kocasının adresinin yazılı olduğu zarfı, ağabeyine uzattı. "İşte burada."
Anthony, zarfı hızla kardeşinin elinden çekip aldı. Zarfta yazılı adrese kısaca göz gezdirdikten sonra, "Dört gün içinde dönerim," dedi.

Şaşıran Daphne, "Bugün mü gidiyorsun?" diye sordu.

"Sinirime daha ne kadar hâkim olabilirim bilmiyorum," dedi Anthony.

"O zaman bu, bugün yola çıkacaksın demek oluyor" diye söylendi Daphne.
Anthony, gitti.

"Bana ciğerlerini hemen burada sökmememem için bir sebep söyle."

Simon, masasına eğmiş olduğu başını kaldırdığında, yolculuktan kalan tozları üzerinden uçuşturarak gelen Anthony'yi karşısında gördü. "Seni görmek de çok güzel Anthony," dedi yavaşça.
Odaya hızla giren Anthony, ellerini Simon'un masasının üzerine koydu ve korkutucu bir bakışla ona gözlerini dikti. "Bana, kız kardeşim her gece Londra'daki evde ağlayarak uykuya dalarken, senin burada..." Etrafına bakındı ve homurdandı. "Neresi burası?"

"Wiltshire," dedi Simon.

"Burada Wiltshire'da, aptalca bir ev işiyle neden ilgilendiğini söyler misin?"

"Daphne, Londra'da mı?"

"Kocası olarak..." diye kükredi Anthony, "onun nerede olduğunu bildiğini sanıyordum. "

"Birçok şeyi sanabilirsin," diye sessizce cevapladı Simon, "ama çoğunda da yanılırsın." Clyvedon'u terk edeli, iki ay olmuştu, iki aydır Daphne'yi görmemiş, onunla konuşmamıştı.

İki aydır, hayatı bomboştu.

Aslında, Daphne'nin onunla iletişim kurmak için bu kadar uzun süre beklemesine de şaşırmıştı; hele de bunu büyük ağabeyi vasıtasıyla yapması, daha da ilginçti. Nedenini bilmese de, Simon karısının onu daha erken arayacağını ummuştu; sadece onu rahatsız etmek için bile olsa. Daphne, bir sorun olduğunda sessiz kalacak insanlardan değildi; bunun yerine Simon'u bulup, ona nasıl bir aptal olduğunu kabul ettirmeye çalışırdı.

İşin gerçeği, onu terk edip gitmesinden yaklaşık bir ay sonra, Simon içten içe karısının tam da bunu yapmasını bekler olmuştu.

"Eğer Daphne'ye, sana zarar vermeyeceğime dair söz vermiş olmasaydım," diye bağıran Anthony, Simon'un düşüncelerini büyük bir hızla böldü, "şu anda kafanı vücudundan ayırırdım."

"Eminim bu sözü çok zor verdin," dedi Simon.

Kollarını göğsünde kavuşturan Anthony, dik bakışlarla eski dostuna baktı.

"Ve de çok zor tutuyorum."

Simon, Daphne hakkında ağabeyine fark ettirmeden biraz bilgi alabilmek için, ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu. Daphne'yi çok özlemişti. Kendini bir aptal, bir sersem gibi hissediyordu; ama onu özlüyordu. Onun gülüşünü, kokusunu ve bazı geceler uyurken bacaklarını onun bacaklarına dolamasını özlüyordu.

Simon, yalnız yaşamaya alışkındı ama kendini bu kadar kimsesiz hissetmeye alışkın değildi.

"Daphne, seni beni geri götürmen için mi yolladı?" diye sordu sonunda.

"Hayır."

Anthony elini cebine sokup oradan küçük, krem rengi bir zarf çıkardı ve masanın üzerinde doğru fırlattı.

"Sana bunu yollamak için bir ulak çağırırken yakaladım onu."

Simon, önünde duran zarfa gitgide büyüyen bir korkuyla bakıyordu. Bunun, sadece bir tek anlamı olabilirdi. "Anlıyorum," gibi, düz bir lafla durumu geçiştirmeye çalışıyordu, fakat boğazı konuşamayacak kadar kurumuştu.

Anthony ise, sesinde saklamaya gerek görmediği bir alayla, "Ben de ona mektubu sana bizzat ulaştırmaktan mutluluk duyacağımı söyledim," dedi.

Simon tek kelime etmiyordu. Titreyen ellerini Anthony'nin görmemesini umut ederek, çalışma masasındaki zarfa uzandı.

Ama Anthony, görmüştü. "Neyin var senin?" diye garip bir sesle sordu. "Çok kötü görünüyorsun."

Simon, nasıl yapabildiğini bilmeden uzanıp zarfı aldı ve Anthony'ye, "Seni görmek de çok güzel," dedi.

Anthony'nin gözlerinden, içinde yaşadığı öfke ve endişe savaşının izlerini gördü. Boğazını birkaç kere temizledikten sonra, şaşılacak kadar kibar bir sesle, "Hasta mısın?" diye sordu.

"Elbette ki, hayır."

Anthony'nin suratı birden bembeyaz oldu. "Daphne mi hasta yoksa?"

Simon'un başı aniden yukarı kalktı. "Benim haberim yok. Neden? Hasta gibi mi duruyordu? Ona..."

"Hayır, gayet iyi görünüyordu." Anthony'nin gözlerindeki hiddet, yerini merak dolu bir ifadeye bırakmıştı. "Simon," dedi, "burada ne arıyorsun? Onu sevdiğin belli oluyor. Ve ben nedenini anlayamasam da, o da seni seviyor."

Simon, son günlerde yakasını bırakmayan baş ağrısının yeniden geldiğini hissederek, ellerini alnına bastırdı. "Bilmediğin şeyler var," derken, zorlayıcı ağrıya karşı gözlerini kapadı. "Asla anlayamayacağın şeyler var."

Anthony, uzun bir süre sessiz kaldı. Sonunda, tam Simon'un gözlerini açtığı anda, Anthony de masadan geri çekilip kapıya doğru yöneldi. "Seni Londra'ya gelmeye

zorlamayacağım," diye kısık bir sesle konuştu. "Aslında zorlamalıyım ama bunu yapmayacağım. Daphne senin onun için gittiğini bilmeli, büyük ağabeyi kafana bir silah dayadığı için değil."

Simon, Daphne'yle evlenmesinin sebebinin bu olduğunu söylemek üzereyken, kendini tuttu.

Doğru değildi. En azından, tümüyle doğru değildi. Başka bir hayatta da olsa, Daphne'yle evlenmeyi, dizlerinin üzerinde çökerek isterdi.

"Ama şunu bilmelisin ki..." diye devam etti Anthony, "insanlar konuşmaya başladı. Daphne, daha evliliğinizin üzerinden çok kısa bir süre geçtikten sonra, Londra'ya yalnız başına döndü.

Bu konuda kimseyle konuşmasa da canının acıdığını biliyorum. Henüz kimse ona gidip belirgin bir soru sormadı ama iyi niyetli de olsa, acıyarak bakan gözler onu üzüyor. Ve bir de o kahrolasıca Whistledown kadını, devamlı Daphne'yle ilgili yazılar yazıyor."

Simon yüzünü buruşturdu. Londra'da çok fazla zaman geçirmiş olmasa da, Whistledown denen kadının, cemiyet üzerinde büyük bir etkisi olduğunu görmüştü. Kadın, Daphne'ye yazılarıyla zarar verebilirdi.

Anthony, sinirle bir küfür savurdu.

"Bir doktora görün, Hastings. Ardından da, kendini toplayıp karının yanına dön." Cümlesini bitirdiği gibi, hızla dönüp odadan çıktı.

Simon, mektubu açmadan elinde tuttuğu zarfa uzun bir süre öylece baktı. Anthony'yi görmek, büyük bir şok etkisi yaratmıştı onda. Birkaç gün önce onun 'Daphne'yle beraber olduğunu düşünmek, kalbini yakıyordu.

Kahretsin! Onu bu kadar çok özleyeceğini tahmin etmemişti.

Ama bu, ona hala kızgın olmadığı anlamına gelmiyordu. Vermek istemediği bir şeyi, ondan zorla almıştı Daphne. Simon, asla çocuk istememişti. Bunu ona açıkça söylemişti. Daphne, bunu bilerek onunla evlenmişti. Ardından da onu oyuna getirmişti.

Ya da... O sabahın tüm detaylarını hatırlayabilmek için, ellerini şakaklarına bastırarak masaj yaptı. İlişki sırasında başı çeken kesinlikle Daphne'ydi ama Simon, arada kendisinin de onu devam etmesi için cesaretlendirdiğini hatırlıyordu. Durduramayacağını bildiği bir durumda, onu cesaretlendirmemesi gerekirdi.

Büyük ihtimalle hamile kalmamıştır, diye geçirdi içinden.

Kendi annesinin yaşayan, sağlıklı bir tek çocuk doğurabilmesi için, on sene geçmesi gerekmemiş miydi?

Ama geceleri yatağında tek başına yattığı anlarda, gerçekle yüzleşmesi kaçınılmaz oluyordu.

Onu terk etmesinin nedeni, sadece Daphne'nin ona boyun eğmemiş olması veya gizlice hamile kalmaya çalışmış olması değildi.

Asıl sebep, karısının yanında düştüğü durumdu. Daphne onu, çocukluğundaki aptal, kekeleyen oğlana dönüştürmüştü. Daphne, eskiden her an hissettiği o dilsiz, sessiz, boğucu dünyanın kapılarını tekrar açmıştı.

Eğer onunla beraber olmak, çocukluğunun kâbuslarını tekrar tekrar yaşamak demekse, Simon bunu kaldırabileceğini sanmıyordu. Kendi kendine, sahte flört dönemlerini hatırlatarak, Daphne'yle konuşmanın ne kadar kolay olduğunu ve onun yanında kendisini ne kadar rahat hissettiğini düşündü. Ama ne olursa olsun, aklı en sonunda, Daphne'nin yatak odasında geçen o korkunç sabaha kilitleniyordu. Diline hâkim olamadığı, boğazının kapandığı o sabaha...

Ve bu halinden, ölesiye nefret ediyordu.

Bu yüzden sahip olduğu bir sürü evden birine kaçmaya karar verdi. Clyvedon'dan çok da uzak olmayan bir bölgeye, Wiltshire'e. Eğer atını hızlı sürerse, bir buçuk günde oraya ulaşabilirdi. Aslında, bu kadar yakındayken kaçmış da sayılmazdı.

Şimdi ise görünüşe bakılırsa geri dönmesi gerekiyordu.

Derin bir nefes alan Simon, mektup açacağını alarak zarfı yırttı. Tek sayfalık mektubu açarak, elindeki kâğıda baktı.

Simon,

İsimlendirdiğin üzere 'çocuk sahibi olma çabalarım' başarıyla sonuçlandı. Aileme yakın olabilmek için Londra'ya döndüm, burada talimatlarım bekliyor olacağım.

Her zaman senin,
Daphne

Simon masasının başında, nefesi kesilmiş bir halde, elinden sarkan krem renkli kâğıtla ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Sonunda, üzerine esen bir rüzgârla ya da havanın kararmasıyla, belki de evden gelen bir gıcırtıyla daldığı düşüncelerden uyandı, birden ayağa fırlayarak koridora çıktı ve uşağına seslendi.

"Arabamı hazırlat, Londra'ya gidiyorum."

20. BÖLÜM

Yılın en şaşalı evliliği, kötüye gidiyormuş gibi gözüküyor. Hastiıgs Düşesi eski adıyla Bayan Bridgerton neredeyse iki ay önce Londra'ya döndü ama yazarınız Dük'ü bu zaman zarfında hiçbir yerde göremedi.

Söylentilere göre Dük, çiftin bir zamanlar mutlulukla balayılarını geçirdiği Clyvedon Şatosu'nda da ikamet etmiyor. İşin aslı şu ki yazarınız maalesef Dük'ün nerede olduğunu bilen birilerine rastlayamadı. Eğer Düşes'in haberi varsa da, kimselere bir şey söylemiyor; zira kendisi ailesinden başka hiç bir dostuyla görüşmeyi kabul etmiyor.

Aslında, yazarınızın, başlıca görevi, bu konuda yorum yapmak olsa da, itiraf etmeliyim ki ben bile ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Birbirlerine o kadar âşık görünüyorlardı ki...

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ Ağustos 1813

Yolculuğu tam olarak iki gün süren Simon, kendi düşünceleriyle bu kadar uzun süre baş başa kalmaktan hiç de memnun olmamıştı. Uzun süren yol boyunca kendini oyalayabilmek amacıyla, yanına birkaç tane kitap almıştı ama ne zaman okumak için birinin kapağını açarsa açsın kitap elinde öylece kalakalmıştı.

Daphne'yi düşünmeden edemiyordu, bu çok zordu.

Daha da kötüsü, düşüncelerini, baba olma fikrinden uzaklaştıramıyordu.

Londra'ya vardığı anda sürücüsüne, kendisini Bridgerton Malikânesi'ne götürmesi için talimat verdi. Aslında önce eve gidip, yolculuktan derbeder olmuş giysilerini değiştirmek istiyordu fakat iki gündür kafasında Daphne'yle karşılaşmalarını defalarca kurduğu için bunu ertelemek de anlamsız olacaktı.

Ama Bridgerton Malikânesi'ne vardığında, Daphne'nin orada olmadığını öğrendi.

Kapıyı açan uşağa, "Ne demek burada değil?" diye öfkeli bir sesle sorduğunda, uşağın tavrı pek de sıcak değildi.

"Demek istiyorum ki efendim," diye cevap veren uşak, hiddetini saklamaya gerek bile görmeden devam etti, "Düşes artık bu evde yaşamıyor."

"Karım bana bir mektup gönderdi ve..." Simon elini cebine atmış, hırsla zarfı bulmaya çalışıyor ama bir türlü beceremiyordu. "Her neyse, karım bana bir mektup yolladı ve Londra'da olduğunu bildirdi."

"Evet, efendim. Düşes Londra'ya döndü."

"Peki o zaman hangi cehennemde?" diye boğuk bir sesle sordu Simon.

Uşak, tasvip etmez bir tavırla tek kaşını kaldırdı ve "Hastings Malikânesi'nde efendim," dedi.

Simon, dudaklarını birbirine bastırdı. Bir uşağın önünde rezil olmaktan daha aşağılayıcı, pek az şey olmalıydı hayatta.

"Ne de olsa," diyen uşak, artık eğleniyormuş gibiydi, "sizinle evli, değil mi?"
Simon, sert bakışlarla karşısındaki adama baktı

"Bulunduğun pozisyondan memnunsun, sanırım."

"Hem de çok."

Simon kısaca başını sallayarak adama teşekkür etmeye niyeti yoktu zaten arkasını döndü ve kendini bir aptal gibi hissederek arabasına bindi. Daphne, elbette ki Hastings Malikânesi'ne gidecekti. O Simon'u terk etmemişti sadece ailesinin yakınında olmak istemişti.

Eğer arabasına binmeden önce kendi kendini tekmeleyebilseydı, bunu zevkle yapardı.

Bunu bir keresinde yapmıştı. Kendi evi, Bridgertonİların tam karşısında, Grosvenor Meydanı'nın öteki tarafındaydı. Yürüyerek meydandan geçerse arabayla gideceğinin yarısı kadar zamanda orada olurdu.

Ama zamanlamasının çok da bir önem taşımadığını eve vardığında anladı. Hastings Malıkânesi'nin kapısını açıp hole sert adımlarla girdiğinde, Daphne'nin evde olmadığını öğrendi.

"Ata biniyor," dedi Jeffries.

Simon, inanamaz gözlerle uşağına baktı ve "Ata biniyor?" diye tekrarladı.

"Evet, efendim," dedi Jeffries sabırla. "Ata biniyor."

Simon, o anda bir uşağı boğazlamanın cezasının ne olduğunu düşündü. "Nerede..." diye homurdandı, "ata biniyor?

"Sanırım, Hyde Park'da."

Simon'un kanı, damarlarında gerektiğinden hızlı akmaya başlamış, kalbi yerinde çıkacakmış gibi göğüs kafesine baskı yapıyordu. Ata binmek mi? Bu kadın delirmiş miydi? Hamile bir kadının ata binmemesi gerektiğini Simon bile biliyordu.

"Bana bir at hazırlatın," diye emretti. "Hemen."

"Hangisini istersiniz?" diye sordu Jeffries.

"En hızlısını." Simon'un sesi endişeden boğuklaşmıştı. "Acele edin. Ya da, ben kendim halledeyim." Bunu söyledikten sonra, olduğu yerde hızla döndü ve evden dışarı koşar adımlarla çıktı.

Daha ahıra varmadan içinden yükselen panik iliklerine yayılmış ve Simon bu hisle koşmaya başlamıştı bile.

Daphne dilediği gibi atına binemese de hızlanabilirim diye düşündü.

Daha küçükken, yazlık evlerine gittiklerinde, Daphne hep Colin'in pantolonlarını ödünç alır, ağabeyleriyle at binmeye giderdi. Annesi, en büyük kızını çamurla kaplı olarak ve vücudunda yara berelerle her gördüğünde, bayılacak gibi olurdu, yine de Daphne bunu umursamazdı.

Nereye doğru gittikleri ya da nereden geldikleri, onu hiç ilgilendirmezdi. Tek düşünebildiği, damarlarına kadar hissettiği hızdı.

Elbette ki şehirde yaşarken, erkek pantolonları giyip ata binmesi mümkün olmadığından, Daphne mecburen hanımların yaptığı şekilde, yandan oturuyordu ata. Ama eğer, sabah çok erken, cemiyetin saygın üyeleri uyurken atını çıkarırsa ve Hyde Park'nın ücra köşelerine giderse; istediği gibi atının üzerine eğilebiliyor ve hızını arttırabiliyordu. Böylelikle esen rüzgâr saçlarını dağıtıp, gözlerine yaşlar doldursa da, Daphne en azından yaşadıklarını bir süreliğine unutabiliyordu.

En sevdiği atın üzerinde, çimleri yararak giderken, kendini özgür hissediyordu. Kırık bir kalbe iyi gelebilecek, daha sağlam bir ilaç bilmiyordu zaten.

"Bekleyin! Efendim, lütfen bekleyin!" diye arkasından bağıran seyisini, duymamazlığa gelerek ardında bırakmıştı.

Daha sonra ondan özür dilerdi. Bridgerton Malikânesi'ndeki seyisler, onun bu hareketlerine alışkındılar ama bu yeni seyis Simon'un adamlarında biri mutlaka onun için endişelenecekti.

Daphne, az da olsa vicdan azabı çektiğini fark etti. Ama çok az. Yalnız kalmak istiyordu. Hızlı gitmeye ihtiyacı vardı.

Hafif ormanlık bir alana yaklaştığında, atını yavaşlattı ve serin sonbahar havasını içine çekti.

Bir an gözlerini kapatarak, parkın seslerini ve kokularını hissetmeye çalıştı. Bir zamanlar tanıştığı kör bir adamın sözleri aklına geldi; görüşünü kaybettiğinden beri, diğer duyularının ne kadar da fazla çalıştığından bahsetmişti adam. Çevresindeki her sesi ve kokuyu içine doldururken, Daphne kör adamın haklı olabileceğini düşündü.

Dikkatle etrafı dinlerken, ilk kulağına gelen kuşların tiz sesleri oldu. Ardından da kış içki yere düşmüş fındık parçalarını sürükleyen sincapların ayak sesleri geldi kulağına. Sonra...

Daphne kaşlarını çattı ve gözleri aralandı. Kahretsin! Başka bir binici geliyordu ona doğru.

Yanında kimseyi istemiyordu. Hissettiği acı ve aklındaki düşüncelerle başbaşa kalmak niyetindeydi; üstelik de iyi niyetli olsa bile kimseye parkta neden yalnız olduğunu açıklamak istemiyordu. Başını eğip, tekrardan mahmuz seslerini dinledi ve aceleyle, diğer binicinin geldiğinin aksi yöne atını koşturdu.

Eğer diğer binicinin yoluna çıkmazsam, adam beni görmeden geçer gider diye düşünerek, atını sabit bir hızla sürüyordu. Ama ne tarafa giderse gitsin, arkadaki adam sanki onu takip ediyordu.

Hafif de olsa ağaçlıklı olan bu alanda gitmemesi gerektiği kadar hızlı sürmeye başlamıştı atını. Etrafında onlarca kısa dal ve yerinden çıkmış ağaç kökü vardı. Daphne, birden korkmaya başladı. Nabzı sanki kulaklarının içinde atıyormuş gibi ses çıkartırken, aklına da binlerce korkutucu soru üşüşmüştü.

Ya bu binici, onun sandığı gibi cemiyetten biri değilse? Ya hapisten kaçmış bir suçluysa? Ya da bir sarhoş? Saat çok erken olduğu için, etrafta kimse yoktu. Eğer çığlık atmak zorunda kalırsa, onu kim duyacaktı? Acaba seyisi nerelerdeydi? Belki bıraktığı yerde bekliyordu, belki de onu takip etmeye çalışmıştı. Eğer takip ettiyse, acaba doğru yöne mi gelmişti?

Seyis! Daphne neredeyse sevinçle çığlık atacaktı. Bu gelen seyisi olmalıydı. Atını hafifçe döndürerek, binicinin kim olduğunu görmeye çalıştı. Hastings'lerin eyerleri son derece göz alıcı bir kırmızıydı; eğer gelen seyisiyse, mutlaka onu...

Pat!

Göğüs hizasında bir dalın hızla vücuduna çarpmasıyla, içindeki tüm nefesin kesildiğini hissetti Daphne. Dudaklarından yükselen boğuk bir iniltiyle birlikte, atının onsuz yola devam ettiğini fark etti. Düşüyordu...

Kemiklerinin hiç şüphesiz kırıldığını hissederek yere yığıldığında, çimleri kaplayan sonbahar yaprakları, pek de yumuşak bir destek olmamışlardı. Vücudu içgüdüsel olarak anne karnındaki bebek gibi kıvrıldı; kendini ne kadar küçültürse, acının boyutu da o kadar küçülecekti sanki.

Canı çok acıyordu. Her tarafı acıyordu. Gözlerini sıkıca kapatarak, nefes almaya çalıştı. Hayatında hiç sesli olarak söylemediği küfürler, şimdi beyninde geçit yapıyorlardı. Nefes almak bile, canını yakıyordu.

Ama bunu yapmalıydı. Nefes al. Nefes al Daphne, diye kendi kendine emretti. Nefes al. Nefes al. Başarabilirsin.

"Daphne!"

Daphne cevap veremiyordu. Tek becerebildiği, boğazından gelen hırıltılardı. Daha fazlası imkân dâhilinde bile değildi.

"Daphne! Ulu Tanrım! Daphne!"

Birinin hızla attan indiğini ve etrafındaki yaprakları hışırdatarak koştuğunu fark etti.

"Daphne?"

"Simon?" diye zorlukla fısıldarken, Daphne duyduğu sesin kocasına ait olduğuna inanamıyordu. Burada olmaması gerekiyordu ama bu, onun sesiydi. Hatta gözlerini açamasa da, Simon'un varlığını yanında hissedebiliyordu. O gelince, etrafındaki tüm hava değişiyordu.

Simon'un elleri yavaşça vücudunda dolaşıyor, kırık kemik olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Neresinin acıdığını söyle bana," dedi.

"Heryerim," dedi Daphne.

Simon, ağzının içinden bir küfür savursa da dokunuşu yumuşak ve kibardı. "Gözlerini aç," diye mırıldandı, "Bana bak. Yüzüme odaklan."

Daphne zorlukla başını salladı. “Yapamam."

"Yapabilirsin."

Daphne, Simon'un eldivenlerini çıkardığını duydu. Hemen ardından, sıcak parmaklarının alnında gezindiğini ve acıyı azaltmak için ona masaj yaptığını hissetti. Kaşlarına ve burnunun üst kısmına dairesel hareketlerle hafifçe bastırırken, "Shhlıh," dedi, "bırak, acıyı serbest bırak. Gözlerini aç, Daphne."

Zorlukla da olsa, Daphne kocasının dediğini yaptı. Simon'un yüzü, tüm görüş alanını kapladığında, bir an için aralarında geçen herşeyi unuttu. Sadece Simon'u ne kadar çok sevdiğini, onun yanında olduğunu ve hissettiği tüm acıyı varlığıyla yok ettiğini anımsadı.

Simon'un "Bana bak," diyen sesi, kısık ama ısrarcıydı. "Bana bak ve sakın gözlerini benim gözlerimden ayırma."

Daphne, belli belirsiz başını salladı. Gözlerini kocasının gözlerine dikerek, orada gördüğü yakıcı sevginin, onu esir almasına izin verdi.

"Şimdi rahatlamanı istiyorum," diyen Simon'un sesi yumuşak ama aynı zamanda emrediciydi.

Daphne'nin de buna ihtiyacı vardı zaten. Konuşurken, bir yandan da onun vücudunu elleyerek, nerelerde hasar olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Simon'un gözleri, bir an bile Daphne'nin gözlerinden ayrılmadı.

Kırıklar için incelemeye devam ederken, boğuk bir sesle devamlı konuşuyordu. Bayağı derin gibi gözüken birkaç kesik ve morluktan başka, pek fazla hasar yoktu. Ama yine de,

Daphne'nin hamile olduğunu düşünerek...

Birden Simon'un yüzü bembeyaz oldu. Daphne'nin düşmesiyle yaşadığı panik yüzünden, karnında taşıdığı bebeği tamamen unutmuştu. Onun bebeği. ikisinin bebeği.

"Daphne," diye yavaşça seslendi Simon. "İyi misin?"

Daphne başını salladı.

"Hala canın acıyor mu?"

"Biraz," diye yutkunarak cevap verdi Daphne. "Ama şimdi daha iyi."

"Emin misin?"

Yine başını salladı.

"Pekâlâ," diyen Simon'un sesinde belirgin bir rahatlama seziliyordu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, kendini tutamayıp bağırmaya başladı. "Sen ne yaptığım sanıyorsun?"

Birden ağzı açılan Daphne, gözkapaklarını hızlıca kırpıştırdı. Tam bir kelime kuramadan, boğazından gelen boğuk bir ses çıkaran Daphne'nin konuşma çabaları, Simon'un yeniden öfkeli bir şekilde bağırmasıyla kesildi.

"Seyisin yanında olmadan ne yapıyordun bu kadar uzakta? Bu kadar engebeli bir yerde nasıl hız yapabilirsin?" Simon'un kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Tanrı aşkına, Daphne, at üzerinde ne işin vardı senin?"

"Biniyordum," diye titrek bir sesle cevap verdi Daphne.

"Çocuğumuzu hiç mi düşünmüyorsun? Ona dikkat etmen gerektiği aklına gelmedi mi?"

Daphne usulca "Simon." Diyerek fısıldadı.

"Hamile bir kadının atların yanına bile yaklaşmaması lazım, bunu bilmen gerekirdi!"

Daphne kocasına doğru baktığında, gözleri yüz yaşında bir kadının kederini taşıyordu .

"Sen niye endişeleniyorsun?" diye sordu. "Bu bebeği istemeyen sendin."

"Hayır, istemiyordum ama şimdi içinde olduğuna göre, onu öldürmeni de istemiyorum."

"Üzülmene gerek yok," dedi Daphne, boğuk bir sesle. "Artık bebek yok."

Simon, nefesinin kesildiğini hissetti.

"Ne demek istiyorsun?"

Daphne'nin gözleri, Simon'un yüzünde bir noktaya takılı kaldı.

"Hamile değilim."

"Sen..." Cümlesini bitiremedi. O güne kadar varlığını bile bilmediği bir his oturmuştu kalbine.

Hayal kırıklığı değilse bile, ona yakın bir şeydi. "Bana yalan söyledin!" diye fısıldadı.

Daphne, kocasının yüzüne bakmak için oturmaya çalışırken, bir yandan da çılgınca bir hızla başım sallıyordu. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır. Yalan söylemedim, sana yemin ederim. Hamile olduğumu sanıyordum. Gerçekten. Ama..."

Daphne, hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Gözkapaklarını bastırmaya çalışsa da, sel gibi akan yaşlara engel olamıyordu. Bacaklarını toplayıp vücuduna bastırmış, yüzünü de dizlerine kapatmış halde, sarsılıyordu.

Simon, onu hiç böyle görmemişti; çektiği acıyla bu derece yıkılmış olarak. Karısına bakarken, içini kavuran bir çaresizlik hissetti. Tüm istediği, Daphne'nin acılarını alıp götürmekti ama bu üzüntünün sebebinin kendisi olduğunu bilmek, elini kolunu bağlıyordu.

"Ama ne, Daff?" diye yavaşça sordu.

Daphne sonunda başını kaldırıp ona baktığında, irileşmiş gözleri hala yaşlıydı. "Bilmiyorum. Belki hamile kalmayı o kadar çok istedim ki aylık kanamalarımı kendi kendime geciktirdim.

Geçen ay çok mutluydum."

Verdiği soluğun nefes mi yoksa hıçkırık mı olduğunu anlamak imkânsızdı.

"Bekledim, bekledim, hatta pedimi bile hazırlamıştım ama hiçbir şey olmadı."

"Hiç birşey mi?" Simon ilk defa böyle bir şey duyuyordu.

"Hiç birşey." Daphne, kendine acıyarak gülümsemeye çalıştı. "Haya tımda hiç, kanama olmadığım için bu kadar sevinmemiştim."

"Miden bulanıyor muydu?"

Daphne başını olumsuz anlamda salladı. "Farklı bir şey hissetmedim. Kanama olmaması dışında. Ama sonra, iki gün önce..."

Simon, eliyle karısının elini okşadı. "Çok üzgünü m, Daphne."

"Hayır, değilsin," diye bağıran Daphne, elini hızla çekti. "Hissetmediğin bir şeyi bir daha sakın dile getirme. Tanrı aşkına, bir daha yalan söyleme. Sen bu bebeği hiç istemedin ki." İçi boş bir kahkaha attı. "Bu be bek! Ulu Tanrım, sanki hamileymişim gibi konuştum. Hayal ürünü bir şeyin ötesinde bir şeymiş gibi." Daphne yere baktı; tekrar konuştuğunda sesi acı doluydu. "Ve rüyalarımın."

Simon'un dudakları, konuşabilmek için birkaç defa hareketlendi ama söylemek istediklerini bir türlü toparlayamıyordu. Sonunda, "Seni böyle üzgün görmek istemiyorum," dedi.

Daphne'nin ona bakışında hem pişmanlık hem de öfke vardı

"Nasıl davranmamı bekliyordun?"

"Benbenben" Simon yutkunarak boğazını rahatlatmaya çalıştı, ardından, kalbinden geçen tek şeyi söyledi. "Ben, seni geri istiyorum."

Daphne susuyordu. Simon içinden onun bir şey demesi için dua ediyordu ama karısı, ağzını bile açmadı. Simon şansına küfür ediyordu; zira Daphne'nin susması, onun daha fazla konuşmak zorunda kalması demekti.

"Kavga ettiğimizde..." dedi, "kontrolümü kaybettim. Bben konuşamadım." Çenesini kasan bir sıkıntı hissediyordu. Sonunda, uzun ve sarsıntılı bir nefesten sonra, "o halimden nefret ediyorum." dedi.

Daphne, hafifçe başını yana eğerek, ona baktı.

"Bu yüzden mi gittin?"

Simon bir kere başını salladı.

"Yani, benim yaptığım şey yüzünden değil." Simon'un gözleri, karısının gözlerini yakaladı.

"Yaptığın hiç hoş bir davranış değildi."

"Ama bu yüzden gitmedin, değil mi?" Daphne ısrarla soruyordu.

Kısa bir suskunluğun ardından Simon, "O yüzden gitmedim," dedi.

Daphne, bacaklarını karnına çekmiş halde, duyduklarını düşünüyordu. Bu kadar süredir, Simon'un ondan nefret ettiğini, onu kandırdığını düşünerek Daphne'yi terk ettiğini sanmıştı.

Aslında nefret ettiği, kendisiydi.

Usulca, "Kekelediğin zaman, benim gözümde değerin düşmüyor Simon..." dedi.

"Ama kendi gözümde düşüyor."

Daphne yavaşça başını salladı. Böyle hissetmesi çok normaldi. Son derece gururlu ve dik başlı bir adamdı Simon içinde yaşadıkları cemiyet, onun sözlerine önem veriyordu. Erkekler her konuda fikir alıyor, kadınlar ise onunla konuşabilmek için her yolu deniyordu. Tüm bunlar olurken, Simon her ağzını açtığında kekeleyeceğini düşünüp dehşete kapılıyordu.

Belki de her zaman değil, diye düşündü Daphne, kocasının gözlerine bakarak. Beraber olduklarında, Simon o kadar rahat konuşuyor ve Daphne'nin her sorusuna o denli çabuk cevaplar veriyordu ki her kelimeyi söylemeden önce durup düşünüyor olması, imkânsızdı.

Elini, Simon'un elinin üzerine koydu. "Sen, babanın sandığı gibi bir çocuk değilsin."

"Bunu biliyorum," diyen Simon, karısının gözlerine bakmaktan kaçınıyordu.

"Simon bana bak," dedi Daphne. Gözleri birleştiğinde, aynı sözü tekrarladı. "Sen, babanın sandığı gibi bir çocuk değilsin."

"Bunu biliyorum," diye tekrarlayan Simon, biraz rahatsız olmuş gibi görünüyordu.

"Emin misin?" derken, Daphne'nin sesi yumuşaktı.

"Kahretsin, Daphne, biliyorum..." Sözlerini bitiremeden, vücudu sarsılmaya başladı. Bir an için, Daphne onun ağladığını sandı. Ama gözlerinde biriken yaşlar, yanaklarına inmedi ve Simon karısına tekrar baktığında, tek söyleyebildiği, "Ondan nefret ediyorum, Daphne. Ondan nenn"

Daphne, ellerini Simon'un yanaklarına koydu ve yüzünü kocasının yüzüne yaklaştırdı.

"Önemli değil," dedi usulca. "Belli ki korkunç bir adammış. Ama ondan kurtulman gerekiyor."

"Yapamam."
"Yapabilirsin. Kızmakta haklısın ama bu öfkenin hayatını yönlendirmesine izin veremezsin. Şimdi bile, baban senin seçimlerini etkiliyor."

Simon, başını öteki tarafa çevirdi.

Daphne, ellerini Simon'un yüzünden indirip, dizlerine koydu. Ona dokunmaya ihtiyacı vardı.

Garip bir şekilde, eğer Simon'u o anda bırakırsa, onu sonsuza dek kaybedecekmiş gibi hissediyordu. "Hayatında bir kere bile, bir aile olmak isteyip istemediğini hiç durup düşündün mü? Bir çocuğun olmasını istemedin mi hiç? O kadar harika bir baba olurdun ki Simon, ama bir kere bile bunun mümkün olabileceğini düşünmedin. Ondan intikam aldığını sanıyorsun ama aslında tek yaptığın, babanın mezarından bile seni kontrol etmesine izin vermek."

"Ona bir çocuk verirsem, o kazanacak," diye fısıldadı.

"Hayır, eğer kendine bir çocuk verirsen sen kazanacaksın," diye diretti Daphne. "Hepimiz kazanacağız."

Simon susuyordu ama Daphne, onun vücudunun hafifçe titremeye başladığını fark etti . "Eğer sen baba olmak istemediğin için çocuk yapmayacaksan, bu ayrı konu. Ama ölmüş bir adam yüzünden kendini baba olmaktan mahrum bırakacaksan, o zaman bir korkaktan hiçbir farkın yok demektir."

Daphne, ağzından çıkan hakareti söylediği anda yüzünü buruşturdu. Buna mecbur kalmıştı.

"Artık kendi hayatını yaşayabilmek için, babanı geride bırakmalısın. Öfkenden kurtulmalı ve..."

Başını hayır anlamında sallayan Simon'un gözleri, kaybolmuş bir çocuk gibi çaresiz bir halde Daphne'ye bakıyordu. "Benden bunu yapmamı isteme. Tüm sahip olduğum, bu öfkeydi benim. Görmüyor musun, herşeyim oydu!"

"Anlayamıyorum."

Simon'un sesi yükselmişti.

"Benim düzgün konuşmayı nasıl Öğrendiğimi sanıyorsun? Beni ne hırslandırdı sanıyorsun? Öfke! Her zaman öfkeyle, ona gününü göstermek için çabaladım."

"Simon..."

Boğazından, gülmeye benzer bir ses çıktı. "Ne harika değil mi? Ondan nefret ediyorum. Ondan deli gibi nefret ediyorum ama bu kadar başarılı olmamın da tek sebebi, o."

Daphne, olumsuz anlamda başını salladı.

"Bu doğru değil," diye hızlıca cevap verdi. "Sen bu şekilde olmasa da, başarılı olurdun. İnatçısın ve çok da zekisin. Ben seni tanıyorum, Simon. Sen, konuşmayı kendin için öğrendin, baban için değil." Simon cevap vermeyince, Daphne usulca ekledi. "Eğer sana sevgiyle yaklaşmış olsaydı, sadece işin daha da kolaylaşırdı, o kadar."

Başını sallamaya başlayan Simon'un elini tuttu ve sevgiyle okşadı. "Bana hep sevgi verdiler," dedi. "Büyürken, sevgi ve ilgiden başka bir şey görmedim ailemden. Bana güven, bu sevgi her şeyi kolaylaştırıyor."

Duygularını kontrol etmeye çalışan Simon, birkaç dakika sessizce oturdu. Sonunda, tam da Daphne onu kaybettiğinden korkmaya başladığı anda, başını kaldıran Simon, umut dolu gözlerle karısına baktı.

"Mutlu olmak istiyorum," diye fısıldadı.

Daphne, "Olacaksın," diyerek kocasına sıkıca sarıldı. "Mutlu olacaksın."

21. BÖLÜM

Hastings Dükü geri döndü!

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 6 Ağustos 1813

Yavaşça eve doğru yol alırlarken, Simon oldukça sessizdi. Daphne'nin atı, yirmi metre ötede, yeşil bir çim alanın tam ortasında keyifle otlanırken bulunmuştu. Daphne her ne kadar kendi atına binebilecek kadar iyi olduğunu iddia etse de Simon bunu ısrarla reddetmişti. Diğer atın eyerlerini kendi atına bağladıktan sonra, Daphne'yi kucaklayıp ata bindirmiş, kendisi de arkasına oturmuş ve yavaşça Grosvenor Meydanı'na doğru yol almaya başlamışlardı.
Simon'un Daphne'ye sarılmaya ihtiyacı vardı.

Hayatta kalabilmek için, bir şeylere tutunması gerektiğini anlamaya başlamıştı Simon. Belki de Daphne haklıydı. Belki de öfke; bunun çözümü değildi. Belki de sevgi ile tüm bunların üstesinden gelebilirdi.

Hastings Malikânesi'ne vardıklarında, atlarını bir seyise teslim edip eve girdiler.

Tam karşılarında, onları beklemekte olan üç Bridgerton erkeği duruyordu.

"Evimde ne arıyorsunuz?" diye sordu Simon. Tüm istediği, karısını kucaklayıp odaya çıkarmak ve onunla sevişmekti ama onun yerine, karşısına bu üç sinirli kardeş çıkmıştı.

Birbirinin kopyası olan tavırlarla, ona bakıyorlardı bacaklar açık, el ler belde, başlar yukarıda.

Simon eğer bu lanet olasıca durumdan aşırı derecede rahatsız olmasaydı, çok daha farklı davranabilirdi.

Üçünün karşısında, pek şansı olmayacağını biliyordu. İkisi olsa neyse ama üçünü birden altetmesi mümkün değildi.

"Döndüğünü duyduk," dedi Anthony.

"Evet," diye cevapladı Simon. "Şimdi gidebilirsiniz."

Kollarını göğsünde kavuşturan Benedict, "Acele etme," dedi.

Simon, Daphne'ye dönerek, "Önce hangisini vurayım?" dedi.

Daphne, ağabeylerine kızgınlıkla baktıktan sonra, "Be nim için fark etmez," dedi.

"Daphne'yi elinde tutmana izin vermemiz için bazı isteklerimiz olacak," dedi Colin.

"Ne?" diye bağırdı Daphne.

"O, benim karım," diye gürleyen Simon'un ses tonu karısıyla uyumlu çıkmıştı.

"O, bizim kardeşimiz," diyen Anthony, "Ve sen onu mutsuz ettin," diye Öfkeyle söylendi.

Daphne, "Bu, sizi ilgilendirmez," diye ısrarla devam etti.

"Sen, bizi ilgilendiriyorsun," diye cevapladı Benedict.

"O, beni ilgilendiriyor," diye bağırdı Simon. "Şimdi evimden hemen çıkın."

Daphne de iyice sinirlenmişti.

"Siz üçünüz evlendiğiniz vakit, işte o zaman bana tavsiyelerde bulunabilirsiniz. Ama o zamana kadar, fikirlerinizi kendinize saklayın."

"Üzgünüm Daff," diye lafa girdi Anthony. "Ama bu konuda geri adım atmayacağız."

"Hangi konuda?" Daphne'nin sesi, tehlikeli biçimde yükselmişti. "Geri veya ileri adım atma konumunda değilsiniz. Bu mesele, sizin dışınızda!"

Colin, öne doğru bir adım attı. "Onun, seni sevdiğinden emin olana kadar hiçbir yere gitmeyeceğiz."

Daphne'nin yüzü bembeyaz olmuştu. Simon, ona hiç seni seviyorum dememişti. Birçok kere, davranışlarıyla bunu belli etmişti ama asla açıkça söylememişti. Ağabeylerinin zorlamasıyla değil, Simon'un içinden gelerek ve kendi istediği zamanda söylemesini tercih ettiği sözcüklerdi bunlar.

"Bunu yapma, Colin," diye yalvarırcasına bir ses tonuyla fısıldadı Daphne. "Beni, kendi savaşlarımı kazanmam için serbest bırakmalısınız."

"Daff..."

"Lütfen," dedi Daphne.

Simon, onların arasına girdi.

"Eğer izin verirseniz..." diye üçüne birden başıyla işaret ederek, Daphne'yi koridorun ucuna, yalnız olarak konuşabilecekleri bir yere çekti. Aslında başka bir odaya gitmeyi yeğlerdi ama üç Bridgerton'un onları takip edeceğinden emindi.

"Ağabeylerim adına özür dilerim," diye fısıldadı Daphne. "Onlar birer aptal. Evini basmaya hiç hakları yoktu. Eğer onları kardeşlikten reddedebilseydim, inan bunu hemen yapardım. Bu olaydan sonra, çocuk istemiyorsan da, anlayışla karşıla..."

Simon, tek parmağını karısının dudağına götürerek, onu susturdu. "Her şeyden önce, burası benim değil ikimizin evi. Ağabeylerine gelince; beni çok rahatsız ettikleri doğru ama sana olan sevgilerinden ötürü bu şekilde davranıyorlar." Simon ona doğru eğilince, Daphne kocasının nefesini, yüzünde hissetti. "Onları kim suçlayabilir ki?" diye mırıldandı.

Daphne'nin kalbi neredeyse duracaktı.

Simon, burnunu Daphne'nin burnuna dayayana kadar ilerledi. "Seni seviyorum, Daff," dedi usulca.

Daphne'nin kalbi, yeniden atmaya başladı. "Öyle mi?"

Simon, burnunu karısının burnuna sürterek, "Kendime engel olamadım," dedi.

Dudakları aniden gelen bir gülümsemeyle aralanan Daphne, "Bu hiç de romantik olmadı," dedi.

"Ama gerçek bu," diyen Simon, omuzlarını silkti. "Sen herkesten iyi biliyorsun ki ben bunların hiçbirinin olmasını istemedim. Bir eş, bir aile ve özellikle de âşık olmayı beklemiyordum." Simon, dudaklarıyla Daphne'nin dudaklarını okşayınca, ikisinin de vücudu tatlı bir ürpertiyle sarsıldı. "Ama karşıma çıkan..." dudakları yine birleşti "bu kadını sevmemek, olanaksızdı."

Daphne, onun kollarında eridiğini hissetti.

"Oh, Simon!"

Karısını tutkuyla öpen Simon, sözcüklere dökmekte hala zorlandığı hislerini, dudaklarıyla anlatmaya çalışıyordu. Onu seviyordu. Ona tapıyordu. Onun için ateşlerin üzerinden yürürdü.

Onu...

Ağabeyleri hala bekliyordu.
:Kah :Kah :Kah :Kah

Yavaşça dudaklarını geri çeken Simon, başını yana doğru çevirdiğinde, antrede beklemekte olan Anthony, Benedict ve Colin'i gördü. Anthony, tavana bakıyor, Benedict tırnaklarını inceliyor ve Colin de utanmadan onları seyrediyordu.

Simon, Daphne'ye sıkıca sarılarak, "Siz hala burada ne arıyorsunuz?" dedi.

Üçünün de buna verecek bir cevabı yoktu.

"Çıkın," diye kükredi Simon.

Daphne, yavaşça "Lütfen," diyerek ağabeylerine baktı.

"Evet," diyen Anthony, Colin'in kafasının arkasına hafifçe vurarak, kapıyı işaret etti.

"Sanırım, buradaki işimiz bitti."

Daphne'yi merdivenlere doğru çekiştiren Simon, onlara dönerek, "İyi, çıkarken kapıyı da kapatın," dedi.

Başını sallayan Anthony, kardeşlerini dışarı doğru yönlendirdi.

"İyi," diye tekrarlayan Simon, "Biz yukarı çıkıyoruz," dedi.

"Simon!" Daphne, kıkırdamasına engel olamıyordu.

Simon, onun kulağına eğilip, "Ne yapacağımızı tahmin 'ediyorlardır," diye fısıldadı.

"Ama yine de onlar benim ağabeylerim!"

"Tanrı yardımcımız olsun," diye homurdandı Daphne.

Daphne ve Simon daha merdivenleri bitiremeden, ön kapı gürültüyle açıldı ve tiz bir kadın sesi, evin girişini doldurdu.

"Anne!" diyen Daphne, şaşkınlıktan ne yapacağını şaşırmıştı. Ama Violet'in gözleri, sadece oğullarını görüyordu. "Sizi burada bulacağımı biliyordum," diye suçlayıcı bir tonla konuştu.

"Ne kadar aptal, ne kadar inatçı..."

Daphne, annesinin konuşmasının geri kalanını duyamadı, zira Simon, kulağının dibinde kahkahalarla gülüyordu.

"Onu mutsuz ediyordu," diye karşı çıktı Benedict. "Ağabeyleri olarak, görevimiz, ona..."

"Kendi problemlerini çözebilecek zekâya sahip olduğu için kardeşinize saygı göstermek." diyerek oğlunun sözünü bitirdi Violet. "Ve şu anda da, hiç mutsuz görünmüyor."

"Bunun sebebi..."

"Eğer bunun sebebinin, sizin buraya gelip onları rahatsız etmeniz olduğunu söyleyeceksen, üçünüzü de evlatlıktan reddederim."

Üçü de susuyorlardı.

"Pekâlâ," diye sertçe devam etti, "sanırım artık gitme zamanımız geldi, öyle değil mi?"

Oğulları onun beklediği kadar hızlı hareket etmeyince, elini ani bir hareketle uzattı ve...

"Anne, lütfen!" diye bağırdı Colin. "Kul..."

Violet, oğlunun kulağından tutmuş, çekiyordu.

"Kulağımdan değil!" diye homurdandı Colin.

Daphne, Simon'un koluna girmişti. Kocası o kadar şiddetle gülüyordu ki Daphne onun merdivenlerden yuvarlanacağından korkuyordu.

Oğullarını kapıdan teker teker çıkaran Violet, birden ani bir hareketle geriye döndü ve Simon'la Daphne'nin durduğu merdivenlere doğru başını kaldırdı.

"Londra'ya döndüğüne sevindim, Hastîngs," derken, gülüşündeki mutluluk, gözlerine yansımıştı. "Bir hafta daha geç kalsaydm, peşine düşüp seni kendim getirecektim."

Ardından, zarif bir hareketle eşikten geçti ve kapıyı arkasından kapattı.

Vücudu hala kahkahalarla sarsılan Simon, Daphne'ye dönüp, "Bu gelen, annen miydi?" dedi.

"Gizli kalmış bir tarafı hep vardır."

"Belli oluyor."

Daphne'nin yüzü birden ciddileşti.

"Ağabeylerim seni zorladığı için özür..."

"Saçmalık," diyerek onun sözünü kesti Simon. "Onlar beni hissetmediğim bir şeyi söylemeye asla zorlayamazlardı." Başını eğip, bir an düşündü. "En azından, silahları yokken."

Daphne, kocasını omzuna şakayla karışık bir yumruk indirdi.

Bunu umursamayan Simon, onu kendine doğru çekti. "Sözlerimde ciddiydim," diye mırıldanırken, bir yandan da kollarını onun beline dolamıştı. "Seni seviyorum. Aslında bunun farkındaydım, ama..."

"Önemli değil," diye Simon'un sözünü kesen Daphne, yüzünü onun göğsüne dayadı ve

"Açıklamana gerek yok," dedi.

"Evet var," diyerek ısrar etti Simon. "Ben..." Ama söylemek istedikleri, bir türlü ağzından çıkmıyordu. İçinde biriken o kadar çok duygu, o kadar çok ifade edemediği his vardı ki...

"Sana göstereceğim," dedi boğuk bir sesle. "Seni ne kadar çok sevdiğimi, sana göstereceğim."

Kocasının öpüşüne karşılık vermek için başını yukarı kaldıran Daphne, mutlulukla içini çekti.

"Ben de seni seviyorum."

Simon'un elleri, karısının birden yok olacağından korkarmış gibi, onu iyice kavramıştı, onu belinden sıkıca tutuyordu. Dudaklarını açlıkla Daphne'nin dudaklarına bastırırken,

"Yukarı gel," diye fısıldadı, "Benimle hemen yukarı gel."

Kafasını evet anlamında sallayan Daphne daha bir merdiven çıkamadan, Simon onu kucakladığı gibi havaya kaldırdı, ikinci kata geldiklerinde, Simon'un vücudu rahatlama ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. "Hangi odayı kullanıyorsun?" diye karısına sordu.

"Seninkini" diye cevap veren Daphne, Simon'un buna sormasına bile şaşırmıştı.

Başını sallayan Simon, birkaç adımda odaya girdi ve bir tekmeyle kapıyı arkalarından kapattı.

"Seni seviyorum," diye mırıldanarak, karısıyla beraber yatağa yuvarlandı. Bu kelimeleri bir kere söyledikten sonra, artık içinde tutamıyor, devamlı haykırmak istiyordu. Daphne'nin onu duymasını, anlamasını ve Simon için ne kadar önemli olduğunu bilmesini istiyordu.

Ve eğer bunun olması için, bin kere bu sözleri söylemesi gerekiyorsa, buna da razıydı Simon.

"Seni seviyorum," diye tekrarlarken, parmakları aceleyle Daphne'nin kıyafetinin düğmelerini açmaya çalışıyordu.

"Biliyorum," diye titreyen bir sesle cevap veren Daphne, elleriyle kocasının yüzünü okşadı.

"Ben de seni seviyorum."

Ardından, Simon'un dudaklarını kendine doğru çekerek, tatlı bir masumiyetle öpmeye başladı.

Simon, Daphne'nin dudaklarının köşesini öperken "Eğer seni bir kez daha üzecek olursam," dedi, "Beni öldürmeni istiyorum."

"Asla," diye cevap veren Daphne, bir yandan da gülümsüyordu.

Simon'un dudakları, kulak memesiyle çenesinin birleştiği yerde duraklayınca, Daphne'nin nefes alışları hızlandı.

"O zaman, benim canımı acıt," diye devam etti Simon. "Bacağımı kır, kolumu bük, bir şey yap."

"Saçmalama," derken Daphne, kocasını çenesinde tutup kendine doğru çevirdi. "Sen beni asla üzmezsin."

Karısına duyduğu sevgi, Simon'un adeta içinden taşıyordu. "Bazen," diye mırıldandı, "seni öyle çok seviyorum ki, bu beni korkutuyor. Eğer sana dünyayı verebilecek olsaydım, verirdim bunu biliyorsun değil mi?"

"Tek istediğim sensin," diye cevapladı Daphne onü. "Dünyayı istemiyorum, sadece seni istiyorum. Ve belki bir de..." hafifçe gülümsedi, "şu botlar ını çıkartmanı."

Simon'un yüzüne ani bir gülümseme yayıldı. Daphne onun her zaman neye ihtiyacı olduğunu anlıyordu. Hislerinin tehlikeli bir noktaya geldiğini hissetmişti, sevgisinin yoğunluğundan gözyaşlarına hâkim olamayacak gibiydi; işte tam o anda, Daphne yaptığı espriyle havayı yumuşatmıştı. "Emriniz başımın üstüne," diye Simon, yatağın kenarına doğru yuvarlanarak, botlarını bir hamlede çıkartıp attı.

"Başka bir emriniz, efendim?" diye yapmacık bir saygıyla karısına baktı.

Başını neşeyle yana eğen Daphne, "Gömleğin de gidebilir aslında," dedi.
Simon, çabucak gömleğinde kurtuldu ve karısına döndü.

"Hepsi bu mu?"

"Bu," derken tek parmağını Simon'un pantolonunun kemerine geçiren Daphne, "kesinlikle çıkmalı," dedi yavaşça.

"Bence de," diye mırıldandı Simon. Pantolon da yere yığıldı. Karısının üzerine doğru, kolları ve bacaklarıyla çıkan Simon, adeta onun etrafında tutkudan bir hapishane kurmuştu. "Peki, şimdi?" diye sordu.

Daphne'nin nefesi kesildi. "Sen çıplaksın," dedi bir hamlede.

"Doğru," diye cevap veren Simon'un gözleri Daphne'nin gözlerini yakıyordu.

"Ama ben değilim."

"Bu da doğru." Bir kedi gibi gülümsedi. "Bu da çok acı bir durum."

Başını sallayan Daphne'nin aklına, söyleyecek söz gelmiyordu.

"Otur," diye yumuşak bir sesle karısına emretti.

Simon'un dediğini yapan Daphne'nin elbisesi, saniyeler sonra yerdeki giysi yığınına karışmıştı.

"İşte bu..." diye boğuk bîr sesle konuşan Simon, bir yandan da aç gözlerle karısının göğüslerine bakıyordu, "iyi oldu."

Kocaman yatakta, birbirlerine karşılıklı olarak dizlerinin üzerinde duruyorlardı. Kocasının nefes aldıkça inip kalkan geniş göğsüne bakan Daphne'nin boğazı kurumuştu. Titreyen eliyle uzanıp, ona dokundu.

Parmakları göğüs ucuna geldiğinde, Simon'un nefesi kesildi. O da, tek eliyle uzanıp, karısının göğsünü kavradı.

"Seni istiyorum."

Gözleri arzuyla parlayan Daphne, "Biliyorum," dedi.

"Hayır," diye mırıldanan Simon, onu kendine doğru çekti. "Senin kalbini istiyorum. Senin..."

Tenleri birleştiğinde, Simon'un tüm vücudu ürperdi. "Senin ruhunu istiyorum."

"Oh, Simon," diyen Daphne, parmaklarını kocasının gür saçlarının arasında gezdirdi. "Bütün bunlar zaten senin."

O andan sonra, kelimeler yoktu artık; sadece dudakları, elleri ve tenin tene değişi vardı.

Simon, bildiği her yolu kullanarak ona tapındı. Bacaklarını okşuyor, dizlerinin arka taraflarını öpüyordu. Kalçalarını sıkıyor, kasıklarını okşuyordu. Ve en sonunda, artık ona sahip olmak için duyduğu arzunun, kendisini delirteceğini anladığı zaman, suratındaki yoğun sevgi ifadesiyle Daphne'ye baktı ve "Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Tüm hayatım boyunca, bir tek seni sevdim."

Başını sallayan Daphne, ne diyeceğini bilmiyordu, dudaklarından bir tek "Seni seviyorum," cümlesi döküldü.

Simon, yavaş ama karşı konulmaz bir şekilde kendini ileri itti. Vücutları tam olarak birleştiğinde, Simon artık olması gerektiği yerde olduğunu biliyordu.

Başını eğip, karısının yüzüne baktı. Daphne başını geriye atmış, dudakları nefes almak istercesine aralanmıştı. Dudaklarıyla, kızarmış yanaklarını okşadı. "Sen hayatımda gördüğüm en güzel kadınsın," diye fısıldadı. "Ben asla nasıl olduğunu bilmiyorum..."

Cevap olarak sırtını geriye atan Daphne, "Sadece beni sev," diye mırıldandı. "Sadece beni sev, bu bana yeter."

Simon, hareket etmeye başladı, kalçaları inip kalkıyordu. Daphne'nin parmakları, Simon'un sırtına geçmiş, her hareketinde tırnakları tenine batıyordu.

İnleyerek kocasının ismini söylerken, Simon'un vücudu da bu manzara karşısında eriyordu.

Hareketleri çılgınca bir hız kazanmış, kontrolden çıkmasına az kalmıştı. "Daha fazla bekleyemeyeceğim," diye boğuk bir sesle konuştu. Daphne'yi beklemek, kendi doruğa ulaşmadan önce, karısının rahatladığını görmek istiyordu.

Tam o anda, dayanacak gücünün kalmadığını hissettiği o son saniyede; Daphne'nin vücudu kollarının arasında sarsıldı ve en hassas kasları, Simon'un çevresinde kasılmaya başladı.

Daphne, bir yandan da şuursuzca onun ismini mırıldanıyordu.

Karısının yüzüne bakan Simon'un, bir an nefesi kesildi. Her sevişmelerinde, spermlerini dışarıya akıtmak için o kadar telaşlanıyordu ki karısının o son andaki, doruğa ulaşırken ki yüz ifadesini göremiyordu. Kafasını geriye atmış, boynunun zarif hatları, ağzından çıkan sessiz çığlıklarla, belirginleşmişti.

Simon, Daphne'yi hayranlıkla izliyordu.

"Seni seviyorum," dedi, "Tanrım, seni ne kadar çok sevdiğimi bir bilsen." Ardından, daha da derinlere indi.

Simon'un ritmini hızlandırmasıyla birlikte, Daphne'nin gözleri irileşti. "Simon," diyen sesinde, tarif edilemez bir acele vardı. "Emin misin?"

Ne demek istediğini ikisi de biliyordu.

Simon, başını salladı.

"Bunu sadece ben istediğim için yapmanı istemiyorum. Sen de istemelisin."

Boğazında, tanımlaması güç bir yumru oluşmuştu; ama bu, daha önceki kekelemeleri ya da dilinin sürçmesi gibi değildi. Bu, Daphne'ye olan sevgisinden başka bir şey değildi. Gözleri yaşarıyordu; konuşmayı denemeye bile gerek yoktu.

Son bir kez kendini ileri iterek, geri çekilmeden karısının içinde kaldı. O kadar iyi hissediyordu ki kendini, bu yaşadığı hiç birşeyle kıyaslanamaz bir andı.

Sonunda kolları gevşedi ve Daphne'nin üzerine yığıldı. Odadan gelen tek ses, Simon'un hırıltılı solumasıydı.

Daphne, kocasının saçlarını alnında çekip, kaşlarına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, "Seni hep seveceğim."

Başını Daphne'nin boynuna gömen Simon, onun kokusunu doya doya içine çekti. Daphne onundu, onu sarmalıyordu; Simon, Daphne'yle kendini bir bütün gibi hissediyordu.

Saatler sonra, Daphne gözlerini kırpıştırarak uyandı. Kollarını başının üzerinde birleştirerek gerindiğinde, tüm perdelerin kapanmış olduğunu gördü. Esneyerek, Simon yapmış olmalı, diye düşündü. Perdelerin kenarlarından sızan güneş ışıklan, odaya loş bir hava veriyordu.

Boynunu gererek, kaslarını gevşetti ve yavaşça yataktan kayıp, giyinme odasına giderek, sabahlığını aldı. Günün ortasında uyumak, onun için alışılmadık bir durumdu. Ama bu, zaten sıradan bir gün değildi.

Sabahlığını giyerek, belindeki ipek kuşağını bağladı. Simon nereye gitmişti acaba? Yatağı, Daphne'den çok önce terk etmiş olamazdı. Daha biraz önce, onun kollarında yattığını anımsıyordu.

Ana yatak odası, toplam olarak beş daireden oluşuyordu: iki odanın içinde kendi giyinme odaları, ortada bulunan bir oturma odasına bağlanmıştı. Kapısı açık olan oturma odasının perdeleri açık olmalıydı ki aralık kapıdan içeri bol bol güneş ışığı yayılıyordu. Ayakuçlarına basarak ilerleyen Daphne, merakla kapının arasından baktı.

Simon, arkasını kapıya dönmüş, pencereden şehre bakıyordu. Üzerine koyu bordo renginde bir bornoz giymişti ama ayakları hala çıplaktı. Soluk mavi gözleri, dışarılarda bir şeye takılmış da ne olduğunu anlayamamış gibi bakıyordu.

Daphne'nin kaşları, endişeyle çatıldı. Odayı geçip kocasına birkaç adım kala,

"İyi akşamlar," dedi.

Simon, onun sesini duyunca başını çevirdi ve dalgın bakışları o anda yumuşadı. Karısını kolları arasına alarak, "Sana da iyi akşamlar," dedi. Daphne, sırtını onun geniş göğsüne
dayamış, pencereden Grosvenor Meydanı'na bakarken, Simon da çenesini karısının başının üstüne koymuştu.

Birkaç dakika boyunca cesaretini toplamaya çalışan Daphne, sonunda "Pişman mısın?" diye sordu.

Daphne, onu göremiyordu ama kafasını hayır anlamında sallarken çenesinin başına sürtünmesinden cevabın hayır olduğunu anlayabiliyordu.

"Pişmanlıkyok," dedi Simon bir an sonra. "Sadece... Düşünceler."

Sesinin tonunda bir terslik olduğunu anlayan Daphne, kocasının kollarında dönerek, onun yüzüne baktı. "Simon, neler oluyor?" dedi yavaşça.

"Hiç birşey." Simon, gözlerini Daphne'nin gözlerinden kaçırıyordu.

Daphne, onu köşedeki ikili koltuğa götürüp, çekiştirerek yanma oturttu.

"Eğer daha baba olmaya hazır değilsen," diye fısıldadı, "bunu anlayabilirim."

"Sorun, o değil."

Ama Daphne ona inanmıyordu. Hem çok çabuk cevap vermişti hem de sesinde, saklamaya çalıştığı endişeli bir ton vardı. "Bekleyebilirim," dedi. "Hatta itiraf etmeliyim ki..." diye utanarak ekledi, "kendimize biraz zaman ayırmak da hoşuma gider."

Simon cevap vermedi ama gözleri, uzaklara dalmış gibiydi ve bir yandan da elleriyle, alnını ovuyordu.

Daphne'nin içini aniden bir panik dalgası kaplayınca, hızlıca konuşmaya başladı. "Hemen bir bebek istemiyordum zaten ben," dedi. "Yani... Aslında ilerde çocuklarım olmasını istiyorum ve senin de, eğer kendine izin verirsen, bundan hoşlanacağını sanıyorum. Benim tek üzüldüğüm nokta, sadece babandan intikam almak için, bizi bir aileden mahrum etmek istemendi. Başka..."

Simon, elini sert bir hareketle Daphne'nin bacağına koydu. "Daphne, yeter," dedi. "Lütfen."
Sesindeki bastırılmış duyguların şiddeti, Daphne'nin bir anda susmasına yetti. Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp, endişeyle ısırmaya başladı. Şimdi, konuşma sırası Simon'undu.

Kalbini sıkıştıran büyük bir yük altında olduğu belliydi ve gerekli sözcükleri bulabilmesi için tüm gün geçse bile, Daphne onu beklemeye razıydı.

Bu adamı, sonsuza dek bekleyebilirdi.

"Çocuk sahibi olma konusunda çok da hevesli olduğumu söyleyemem," dedi Simon yavaşça.

Daphne, kocasının nefes alışlarının hızlandığını fark etti ve elini onun koluna koyarak, onu rahatlatmaya çalıştı.

Simon, anlayış bekleyen gözlerle ona baktı. "O kadar uzun süre, baba olmamaya kendimi hazırladım ki..." Yutkundu, "baba olmaya kendimi nereden hazırlamaya başlayacağımı bile bilmiyorum."

Daphne, ona anlayışlı bir şekilde gülümsedi ama aslında bu gülüş her ikisi içindi.

"Öğreneceksin," dedi fısıltıyla. "Ve ben de seninle beraber öğreneceğim."

"Ööyle değil," diyerek başını salladı. Sabırsızca içini çekti. "Hayatımı... Babamdan... Öç alarak ggeçirmek istemiyorum."

Simon ona doğru dönünce, Daphne kocasının yüzünde gördüğü saf duygusallıktan çok etkilendi. Çenesi titriyor, yanağında bir kas seğiriyordu. Sanki tüm enerjisini bu konuşmayı yapmak için kullanmış gibi, boynundaki damarlar atmıştı.

Daphne onu sarıp sarmalamak, içeride bir yerlerde kalan küçük çocuğu rahatlatmak istedi.

Yüzünü okşayıp, ellerini tutmak ona binlerce şey yapmak istiyordu ama tek yapabildiği, susup cesaret verici gözlerle onun devam etmesini beklemek oldu.

"Sen haklıydın," diye boğuk bir sesle konuştu Simon. "Baştan beri sen haklıydın . Babam hakkında. Onun kazanmasına benim izin verdiğim doğruydu."

"Oh, Simon," diye fısıldadı Daphne.

"Ama ya..." Simon'un her zaman kontrollü ve ciddi duran yakışıklı suratı, düşüncelerinin altında ezilmiş gibiydi.

"Ya bbir çocuğumuz olursa vve o da benim gggibi konuşamazsa?"

Daphne, biran için tek kelime edemedi. Gözleri akamayan yaşlarla doluydu, ellerini ağzına götürüp şaşkınlıkla açılmış dudaklarına değdirdi.

Simon ona arkasını döndü ama Daphne yine de o hareket edemeden, gözlerindeki yoğun acıyı fark etmişti. Titreyen bir nefes alan Simon, adeta kendini tutmaya çalışıyordu.

"Eğer kekeleyen bir çocuğumuz olursa..." diye dikkatle söze girdi Daphne, "onu seveceğim ve ona yardım edeceğim. Ve..." Hızlıca yutkunarak, içinden doğru şeyi söylüyor olmak için dua etti. "Ve fikir almak için senden yardım isteyeceğim, çünkü bunun üstesinden nasıl gelineceğini sen benden çok daha iyi biliyorsun."

Simon, yumuşak bir bakışla karısına baktı.

"Çocuğumun, benim çektiklerimi yaşamasını istemiyorum."

O anda, sanki tam olarak ne söyleyeceğini biliyormuşçasma, Daphne'nin yüzünde hafif ama içten bir gülümseme belirdi. "Ama o bunları yaşamayacak," dedi usulca, "Çünkü senin gibi bir babası olacak."

Simon'un yüzündeki ifade değişmemişti fakat gözlerine umut dolu bir parıltı yerleşmişti.

"Sen olsan, kekeleyen bir çocuğu reddeder miydin?" Daphne'nin sesi, zorla duyulacak gibiydi.

Simon'un cevabı ise, kuşkuya yer bırakmayacak kadar acı dolu bir şekilde, hayır olmuştu.
Daphne hafifçe gülümsedi. "O zaman, çocuklarımız adına hiçbir korkum yok benim."

Simon, bir an suskun kaldıktan sonra, ani bir hareketle Daplıne'ye yaklaşıp, başını onun boynuna sıkıca bastırdı. "Seni seviyorum," dedi zorlukla anlaşılır bir sesle. "Seni çok seviyorum."

Daphne, o andan itibaren her şeyin yoluna gireceğinden emindi.

Saatler geçmişti ama Daphne ve Simon oturma odasındaki ikili koltukta hala oturuyorlardı. Elele tutuştukları, başlarını birbirlerinin omuzlarına koyup güç aldıkları bir akşamüzeri olmuştu. Kelimeler kifayetsiz kalmış, birbirlerinin yanında olmaları bile onlara yetmişti.

Güneş, gökyüzünden son ışıklarını bırakarak ayrılıyor, kuşlar ise cıvıl cıvıl ötüşüyordu ve onlar birlikteydiler.

Tek ihtiyaçları olan da, buydu zaten.
Ama düşüncelerinin derinliklerinde bir şeyler Daphne'yi rahatsız ediyordu ve masanın üzerinde duran küçük bir mektup setini görene kadar da bunun ne olduğunu anlayamamıştı.

Simon'un babasından gelen mektuplar.

Gözlerini kapatıp, derin bir nefes aldı; Simon'a o mektupları verebilmesi için gerekli olan cesareti toplamaya çalıştı. Mektupları ona devreden Middlethorpe Dükü, Daphne'ye doğru zamanın geldiğini kendisinin anlayacağını söylemişti.

Simon'un onu saran kollarından sıyrılan Daphne, yavaşça düşes dairesine geçmek için hareketlendi.

"Nereye gidiyorsun?" diye uykulu bir sesle sordu Simon. Akşamüzeri güneşi, onu mayıştırmıştı.

"Bbenim odadan bir şey almam gerekiyor."

Karısının sesindeki duraksamayı fark eden Simon, birden oturduğu yerde dikleşerek gözlerini açtı ve ona baktı. "Ne alacaksın?" diye merakla sordu.

Aceleyle yan odaya geçerek, soruya cevap vermekten kurtulmayı umut eden Daphne, "Hemen dönerim," dedi.

Mektuplar, Hastings Dükalığı'nın resmi renkleri olan kırmızı ve altın renkli bir kurdeleyle bağlanmış olarak, Daphne'nin odasındaki masanın çekmecesinde duruyordu. Londra'ya döndüğü ilk haftalarda, mektuplar aklına bile gelmemiş, Bridgerton Malikânesi'ndeki eski odasında, dokunulmamış halde beklemişti. Daphne, annesini görmeye gittiğinde ise Violet ona odasından eski eşyalarını almasını önerince, on yaşından beri biriktirdiği parfüm şişeleri ve yastık kılıflarının arasında mektupları bulmuştu.

O zamandan beri, birçok kere mektupları açıp, en azından bir tanesini okumaya niyetlenmişti; kocası hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak amacıyla. Eğer tüm zarflar

özel mektup mumuyla mühürlenmiş olmasaydı, Daphne onları kesinlikle okurdu, bundan emindi.

Zarf tomarını eline alıp, yavaş adımlarla oturma odasına geçti. Simon hala koltukta oturuyordu ve gözleri irice açılmış halde, merakla Daplıne'yi bekliyordu.

"Bunlar senin," derken, elindeki mektuplarla kocasına doğru yürüdü.

"Onlar nedir?" diye sordu Simon.

Ama sesinin tonundan, onların ne olduğunu bildiği anlaşılıyordu.

"Bunlar, babandan sana gelen mektuplar," diye cevapladı Daphne. "Bana Middlethorpe vermişti. Hatırlıyor musun?"

Simon başını olumlu anlamda salladı. "Ona mektupları yakmasını söylediğimi de hatırlıyorum."

Daphne, çekinerek gülümsedi. "Sanırım senin fikrine katılmıyormuş."

Simon, karısının elindeki tomara baktı. Yüzü dışında her yere bak abilirdi.

"Ve galiba fikrime sen de katılmadın," diye çok yavaş bir sesle söylendi.

Daphne başını salladı ve Simon'un yanma oturdu. "Okumak istiyor musun?"

Simon, cevap vermeden önce birkaç saniye düşündü ve sonunda, dürüst olmaya karar verdi.

"Bilmiyorum."

"Onu hayatından çıkartmana yardımcı olabilir."

"Ya da beni daha beter hale getirir."

"O da mümkün," diye kabul etti Daphne.

Simon hareketsiz bir biçimde gözlerini karısının kucağında masumca duran mektuplara dikmişti. Hissedeceği tek şeyin kin olacağını umuyordu. Öfkeleneceğini sanmıştı. Ama aklına gelen...

Hiç birşey.

Bu, çok garip bir durumdu. Babasının el yazısıyla, ona hitaben yazılmış bir tomar mektup, tam önünde duruyordu. Buna rağmen, onları parçalara ayırmak ya da şöminenin yanan ateşine atmak içinde hiçbir istek uyanmıyordu.

Aynı zamanda, onları okumaya da pek gönüllü değildi.

"Sanırım bekleyeceğim," derken, yüzünde zayıf bir gülümseme vardı.

Daphne, şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken, kulaklarına inanamıyormuş gibiydi. "Okumak istemiyor musun yani?"

Simon, hayır anlamında başını salladı.

"Ama onları yakmak da istemiyorsun."

Simon omuzlarını silkti. "Hayır."

Daphne, önce elindeki mektuplara, sonra da kocasının yüzüne baktı.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?"

"Hıçbirşey"

"Hiçbirşey?"

Simon güldü. "Doğru duydun."

"Oh." Daphne, ne yapacağını bilemez halde ona bakıyordu. "Masamdaki çekmeceye geri koymamı ister misin?"

"İstersen koyabilirsin."

"Ve orada öylece kalsınlar."

Simon, birden uzanıp sabahlığının kuşağından Daphne'yi yakaladı ve onu kendine doğru çekti. "Mmmhmmm."

"Ama" diye kalakaldı Daphne. "Amaama..."

"Bir daha 'ama' dersen," diye gülümsedi Simon, "aynı benim gibi konuşmaya başlayacaksın."

Daphne'nin ağzı, yeni bir şaşkınlık dalgasıyla aralandı. Simon, onun yaşadığı şoku anlayabiliyordu. Ne de olsa, hayatında ilk defa, yaşadığı konuşma zorluğunu hafife alacak bir şey söylemişti.

"Mektuplar bekleyebilir," dediği anda, zarf tomarı da Daphne'nin kucağından yere kayıyordu.

"Sonunda babamı hayatımdan çıkarmayı başardığım anda senin sayende" gülümseyerek ona baktı ve devam etti. "Bunları okuyarak onu tekrar hayatıma davet etmek istemiyorum."

"Ama onun sana neler yazdığını bilmek istemiyor musun?" diye ısrarla sordu Daphne. "Belki senden özür dilemiştir. Hatta belki ayaklarına kapanmak istemiştir." Daphne, yerde duran zarf tomarına uzanmak için eğildi, ancak Simon'un güçlü kolları onu bir hareketle geri çekti.

"Simon!" diye bağırdı Daphne.

Kocası, tek kaşını kaldırarak ona baktı.

"Efendim?"

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Seni baştan çıkarmaya çalışıyorum. Sence başarıyor muyum?"

Daphne'nin yüzü pembeleşmişti. "Galiba," dedi utanarak.

"Galiba mı? Kahretsin, sanırım yeteneğimi kaybediyorum."

Simon'un eli karısının kalçalarını kavrayınca, Daphne'den bir çığlık yükseld i

"Bence yeteneğin yerinde duruyor," diye mırıldandı.

"Sadece yerinde mi duruyor?" Simon şakadan yüzünü buruşturdu. "Sadece duruyor diyerek bana haksızlık etmiyor musun?"

"Pekâlâ," dedi Daphne gülerek, "yanlış bir kelime seçimi oldu."

Simon, kalbinin dayanılmaz bir sıcaklıkla ısındığını hissetti. Sıcaklık yüzüne vurmaya başladığında, karısını çoktan koltuktan kaldırmış, yatağa doğru sürüklüyordu.

"Daphne," diyen Simon'un sesi, ciddi bir iş anlaşması yapmaya hazırlanır gibiydi. "Bir teklifim var."

"Bir teklifini?" diye yineleyen Daphne, meraklanmıştı.

"Bir rica," diye düzeltti Simon. "Senden bir ricam var."

Daphne başını yana eğip, gülümsedi. "Nasıl bir rica?"

Simon, onu oturma odasının kapısından geçirmiş, yatak odasında ilerletiyordu.

"Aslında, iki bölümden oluşan bir rica."

"Ne kadar ilginç."

"Birinci bölüm; seni, beni ve..." Daphne'yi kucaklayarak, yatağın ortasına doğru fırlattı "bu çok sağlam antika yatağı ilgilendiriyor."

"Sağlam mı?"

Simon, karısının yanına yatağa tırmanırken, "Sağlam olduğunu umuyorum," dedi.

Daphne kahkahalar atarak, onun ellerinden kaçmaya çalışıyordu. "Bence çok dayanıklı duruyor. Peki, ricanın ikinci bölümü nedir?"

"O bölüm, senin uzunca bir süre sorumluluk almanı gerektiriyor."

Daphne, gözlerini kısmış olduğu halde, hala gülümsüyordu.

"Ne kadar bir süre?"

Ani bir hareketle Daphne'yi şilteye yapıştıran Simon, "dokuz ay kadar," diye fısıldadı.

Daphne'nin dudakları, mutlulukla aralanmıştı.

"Emin misin?"

"Dokuz ay sürdüğünden mi?" gülümsedi. "Bana öyle söylemişlerdi."

Ama Daphne, artık gülmüyordu.

"Ne kastetmek istediğimi gayet iyi biliyorsun," dedi usulca.

"Biliyorum," diye cevap veren Simon, ciddileşmiş bakışlarla karısına baktı. "Ve evet, eminim. Delicesine korkuyorum. Ama bir yandan da inanılmaz heyecanlıyım. Ve sen hayatıma girmeden önce kendime hissetmek için izin vermediğim daha yüzlerce duygu..."

Gözyaşları, Daphne'nin yanaklarından aşağı akıyordu.

"Bugüne kadar bana söylenen en güzel sözler bunlar."

"Hepsi gerçek," dedi Simon. "Seni tanımadan önce, ben yarı ölü bir insandım."

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi," diye tekrarladı Simon. "Şimdi; benim için mutluluk, keyif ve taptığım bir kadın anlamına geliyor. Ama biliyor musun?"

Başını sallayan Daphne konuşmakta güçlük çekiyordu.

Simon öne doğru eğildi ve onu öptü.

"Şimdi, yarınlarla kıyaslanamaz bile. Yarın da bir sonraki günle kıyaslanamaz. Şu anda ne kadar harika hissetsem de yarınların daha da güzel olacağını biliyorum. Ah, Daff," diye mırıldanıp, dudaklarını karısının dudaklarına değdirdi. "Seni her gün daha fazla seveceğim.

Sana söz veriyorum. Her gün..."

SONSÖZ

Hastings Dükü ve Düşesinin bir oğulları oldu!

Üç kızdan sonra, Londra sosyetesinin en âşık çifti, sonunda dukalığa bir veliaht kazandırdılar. Yazarınız, Hastings'lerin yaşadığı rahatlamayı tahmin edebiliyor; zira tüm dünyada olduğu gibi, bizde de unvan ve para sahibi bir adamın, erkek bir veliaht sahibi olması şart.

Bebeğin ismi henüz açıklanmadı ama yazarınız kendini, bu konuda yorum yapabilecek kadar bilgili görüyor. Ne de olsa, Amelia, Belinda ve Camiine isimli üç kardeşten sonra, yeni Clyvedon Kont'unun isminin David'den başka bir şey olması mümkün görünmüyor.

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 15 Aralık 1817

Kollarını sinirle havaya kaldıran Simon'un önündeki gazete, odanın diğer ucuna doğru havalanarak uçtu.

"Bunu nereden biliyor?" diye homurdanarak söylendi. "Bebeğe David adını vereceğimizi kimseye söylememiştik."

Daphne, odada bir aşağı bir yukarı dolanarak kendi kendine söylenen kocasını izlerken, gülmemek için kendini zor tutuyordu.

"Sadece tahmin etmiş olmalı," dedikten sonra, gözlerini kolları arasında tuttuğu yeni doğmuş bebeğine çevirdi. Gözlerinin mavi mi kalacağını yoksa ablaları gibi kahverengiye mi döneceğini anlamak için henüz çok erkendi; ama şimdiden babasına o kadar çok benziyordu ki Daphne bebeğin gözlerinin koyulaşacağını hiç sanmıyordu.

"Evimizin içinde bir casusu olmalı," derken, Simon ellerini beline koymuştu. "Kesinlikle."

"Evimizde bir casus olduğunu hiç sanmıyorum," diye cevap veren Daphne, kocasına bakmak yerine, parmağını emmeye çalışan bebeğiyle ilgileniyordu.

"Fakat..."

Daphne, sonunda başını kaldırarak, Simon'a baktı.

"Simon saçmalıyorsun. O, sadece bir dedikodu gazetesi."

"Whistledown ha!" diye sinirle bağırdı Simon. "Hayatımda hiç bir Whıstledown'la tanışmadım. Bu kahrolasıca kadının kim olduğunu bulmak isterdim doğrusu."

"Sen ve Londra'nın geri kalanı," diyerek güldü Daphne.

"Birisinin onu kesinlikle işten çıkartması lazım."

"Eğer onu işsiz bırakmak istiyorsan," diye belirtmekten geri kalamayan Daphne, "gazetesini alarak ona destek olmamalısın," dedi.

"Ben..."

"Ve sakın Whistledown'ı benim için aldığını söylemeye kalkışma."

"Ama sen okuyorsun," diye itiraz etti Simon.

"Sen de okuyorsun." Daphne, David'in minik alnına bir öpücük kondurdu. "Hem de ben daha gazeteyi elime bile alamadan önce okuyorsun. Aslında ben bu aralar Leydi Whistledown'dan hoşlanmaya başladım."

Simon, şüpheyle karısına baktı

"Neden?"

"Bizim hakkımızda ne yazdığını okumadın mı? Bizi, Londra'nın en âşık çifti ilan etmiş," dedi çapkınca gülerek. "Benim çok hoşuma gitti doğrusu."

Simon homurdandı. "Bunun tek sebebi, Philipa Featherington'un..."

"Artık o, Philipa Berbrooke," diye araya girip düzeltti Daphne.

"Adı her neyse, o kadar dedikoducu biri olmasaydı ve geçen ay tiyatroda benim, sana 'sevgilim' diye seslendiğimi duymasaydı, bunların hiçbiri ortaya çıkmazdı. Altık kendi kulüplerime gidemez hale geldim."

"Bir erkeğin karısını sevmesi çok utanç verici yani, öyle mi?" diye gülümseyerek sord u Daphne.

Yüzünü buruşturan Simon, o haliyle küçük bir çocuğunu andırıyordu.
"Boşver," dedi Daphne. "Cevabını almasam da olur."

Simon'un gülüşü, çapkınlık ve utangaçlık arasında bir yerde takılı kalmıştı.

"Al," diyerek David'i havaya kaldıran Daphne, be beği kocasına doğru uzattı. "Onu tutmak ister misin?"

"Elbette." Simon odayı hızlıca geçip, oğlunu kollarının arasına aldı. Birkaç saniye bebeğini izledikten sonra, gülümseyerek Daphne'ye baktı. "Bence bana benziyor," dedi gururla.

"Bence de."

Simon, oğlunun burnunu öptü ve "Sakın merak etme, küçük adam. Seni her zaman seveceğim. Sana harfleri, rakamları ve ata binmeyi öğreteceğim. Ve seni, dünyadaki tüm kötü insanlardan, özellikle de o Whistledown denen kadından koruyacağım..."

Hastings Malikânesi'nden çok da uzakta olmayan bir yerde, küçük ama zarif döşenmiş bir odada, önünde duran mürekkep kavanozuyla masasının başında oturmuş olan genç kadın, çekmeceden temiz bir kâğıt çıkardı.

Yüzündeki gülümsemeyle, kalemini mürekkep kavanozuna batırdı ve yazmaya başladı:

LEYDİ WHİSTLEDOWN'UN CEMİYET HABERLERİ, 19 Aralık 1817

Ah, sevgili okurlarım, yazarınız size aşağıdaki haberi vermekten mutluluk duyuyor...